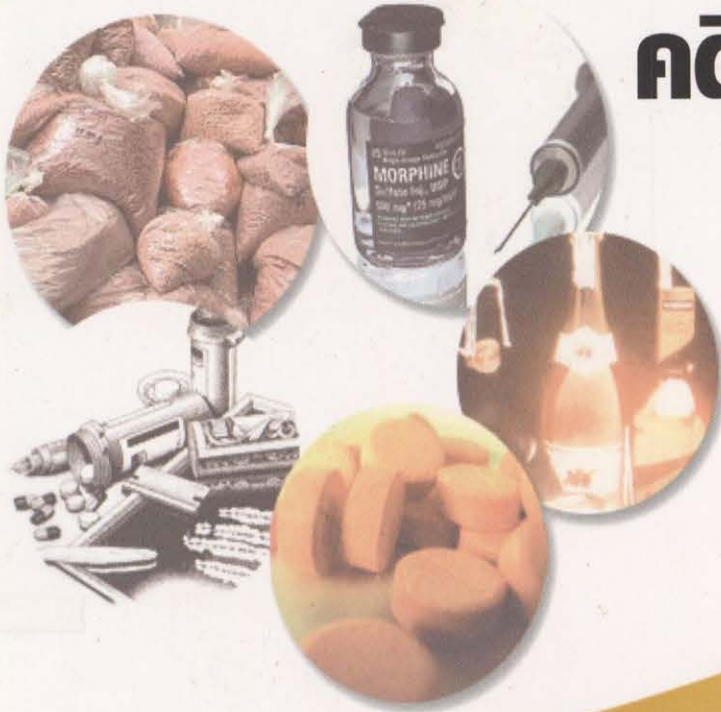

คู่มือ

การประสานงานและการรวบรวมพยานหลักฐาน คดียาเสพติด

สำนักกฎหมาย สำนักงาน ป.ป.ส.
กระทรวงยุติธรรม

หมายเลขเอกสารเผยแพร่ ๒-๐๔-๒๕๕๘
ISBN ๙๗๔-๙๘๖๗ ๐๘-๔

THAI NATIONAL ASSEMBLY LIBRARY

3961200985

บ 28113

KP
100
ย349ค
2553

กระทรวงยุติธรรม. สำนักงาน
คณะกรรมการป้องกัน...
คู่มือการประสานงานและการ
รวบรวมพยานหลักฐานคดี
ยาเสพติด.

74564

วันที่ 12 / ต.ค. / 56
เลขทะเบียน ๒ 28113
KP
100
เลขหมู่ ๒๒๕๑๑ ๒๕๕๖

คู่มือ

การประสานงาน
และการรวบรวมพยานหลักฐาน
คดียาเสพติด

สำนักกฎหมาย สำนักงาน ป.ป.ส.

กระทรวงยุติธรรม

สมบัติห้องสมุดรัฐสภา

คำนำ

(พิมพ์ครั้งที่ ๓)

การบังคับใช้กฎหมายในกระบวนการยุติธรรมของไทยได้กำหนดผู้เกี่ยวข้องไว้หลายฝ่าย โดยเริ่มตั้งแต่เจ้าพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจมีหน้าที่ในการสืบสวน จับกุมผู้กระทำความผิด พนักงานสอบสวนมีหน้าที่สอบสวนว่าเป็นความผิดจริงตามนั้นหรือไม่ พนักงานอัยการมีหน้าที่ตรวจสอบกลับกรอกก่อนที่จะสั่งฟ้องหรือสั่งไม่ฟ้อง ศาลจะพิจารณาพยานหลักฐานว่าจำเลยกระทำความผิดจริงหรือไม่และควรได้รับโทษอย่างไร หากพิจารณาลงโทษ ทางราชทัณฑ์ก็รับหน้าที่นำตัวผู้กระทำความผิดไปบังคับคดีให้เป็นไปตามคำพิพากษาของศาล

การจับกุม การแจ้งข้อหา และการสอบสวน มีความยุ่งยาก ซับซ้อน ละเอียดอ่อน และเป็นส่วนสำคัญอย่างมากต่อการดำเนินคดีอาชญากรรม ระบบวิธีพิจารณาคดีในศาลไทยใช้ระบบกล่าวหา ซึ่งฝ่ายโจทก์ต้องหาพยานหลักฐานมาสืบแสดงต่อศาลให้เห็นความผิดของฝ่ายจำเลย โดยเปิดโอกาสให้จำเลยซักไซ้ต่อสู้ ดังนั้น การหาและรวบรวมพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ความผิดเป็นสิ่งสำคัญ ต้องสมบูรณ์เชื่อถือได้และต้องคำนึงถึงทุกขั้นตอน ในหลายคดีผู้กระทำความผิดได้รับการยกฟ้อง เนื่องจากสาเหตุต่างๆ ในหลายประการ จากลักษณะพิเศษของอาชญากรรมคดีอาชญากรรมคดีที่มีรูปแบบการดำเนินงานเป็นเครือข่ายงานและใช้ประโยชน์เจ้าหน้าที่ของรัฐสร้างอิทธิพลให้ตนเองเพื่อให้หลบรอดจากการถูกจับกุม ดังนั้น จรรยาบรรณของผู้ที่เกี่ยวข้องในกระบวนการยุติธรรมเป็นเรื่องสำคัญที่ต้องยึดและปฏิบัติในเรื่องความซื่อสัตย์สุจริต นึกถึงบาปบุญคุณโทษ รู้จักประมาณตน เลือคบคน และรักศักดิ์ศรี ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๔๐ ฉบับปัจจุบัน ได้บัญญัติรับรองสิทธิและเสรีภาพของบุคคลไว้หลายประการ โดยมีหลักการที่สำคัญ คือ การกระทำใดๆ อันกระทบหรือล่วงละเมิดสิทธิและเสรีภาพของประชาชนจนกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทกฎหมาย หรือการมีองค์การที่มีความเป็นกลางมาตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐของฝ่ายบริหาร เช่น การจับ การค้น การควบคุม ดังนั้น ที่ผู้เกี่ยวข้องในกระบวนการยุติธรรมต้องคำนึงถึงและนำมาพิจารณาประกอบเป็นอย่างมาก

การปราบปรามผู้กระทำความผิดในคดีอาชญากรรม ผู้มีหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมต้องมองปัญหาให้ครบทุกด้าน นับตั้งแต่ตัวผู้กระทำความผิด เครือข่ายงานที่เกี่ยวข้องทั้งในและต่างประเทศ พฤติการณ์กระทำความผิด ของกลางยาเสพติด ทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิด เพื่อให้การปราบปรามยาเสพติดเป็นไปอย่างครบวงจรและมีประสิทธิภาพ

ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการประสานงานในคดีความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๗ มีเจตนารมณ์เพื่อให้มีการประสานงานและติดตามการดำเนินคดียาเสพติดระหว่างสำนักงาน ป.ป.ส. กับหน่วยงานผู้รับผิดชอบการสืบสวนสอบสวนและการฟ้องคดียาเสพติด เพื่อให้คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (ป.ป.ส.) ในฐานะองค์กรกลางในการแก้ไขปัญหายาเสพติดของชาติได้ทราบและพิจารณาสั่งการ ทั้งนี้ เพื่อให้ทราบข้อเท็จจริงแห่งคดีในการที่จะผดุงความยุติธรรมให้กับประชาชนผู้บริสุทธิ์มิให้ถูกกลั่นแกล้ง พิจารณาให้ความช่วยเหลือแก่เจ้าพนักงานผู้ปฏิบัติหน้าที่ปราบปรามยาเสพติดและตกเป็นผู้ต้องหาเนื่องจากปฏิบัติหน้าที่โดยสุจริต ประการสุดท้าย เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ในการปราบปรามยาเสพติด โดยสามารถดำเนินคดีและลงโทษผู้กระทำความผิดได้อย่างถูกต้อง โดยกำหนดภารกิจให้เจ้าพนักงาน ป.ป.ส. ผู้ที่ได้รับมอบหมายจากเลขาราชการ ป.ป.ส. เข้าประสานงานกับพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบคดี เข้าฟังการสอบสวนและขอทราบข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับคดี การสอบสวนบุคคลที่เกี่ยวข้องในประเด็นต่างๆ เพื่อให้พยานหลักฐานรัดกุมยิ่งขึ้น รวมทั้งการทำความเข้าใจในสำนวนเพื่อให้ผู้บังคับบัญชาของพนักงานสอบสวนได้ทราบความต้องการของสำนักงาน ป.ป.ส. ก่อนเสนอให้พนักงานอัยการมีความเห็นต่อไป

หนังสือเล่มนี้ได้รวบรวมสาระความรู้ในเรื่องต่างๆ ที่เกี่ยวกับการประสานการดำเนินคดียาเสพติด พยานหลักฐาน และคำพิพากษาคดียาเสพติดที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในการศึกษา ในการปฏิบัติภารกิจสืบสวน จับกุม สอบสวน และรวบรวมพยานหลักฐานเพื่อให้ผู้กระทำความผิดได้รับการลงโทษตามความผิดที่ได้ก่อขึ้น

ส่วนกำกับติดตามการบังคับใช้กฎหมาย

สำนักกฎหมาย สำนักงาน ป.ป.ส.

กรกฎาคม ๒๕๕๓

สารบัญ

	หน้า
คำนำ	๒
บทที่ ๑ บทบาทเจ้าพนักงาน ป.ป.ส. ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการประสานงานในคดีความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๗	๗
บทที่ ๒ การเข้าฟังการสอบสวน	๑๑
- ความมุ่งหมายและแนวปฏิบัติในการส่งเจ้าพนักงาน ป.ป.ส. เข้าฟังการสอบสวน	๑๑
- ลักษณะการปฏิบัติงานของการเข้าฟังการสอบสวนของเจ้าพนักงาน ป.ป.ส.	๑๒
- หลักเกณฑ์การเข้าฟังการสอบสวนคดียาเสพติด	๑๔
- วิธีดำเนินการเข้าฟังการสอบสวน	๑๖
- แนวทางการพิจารณาสำนวนคดียาเสพติดของเจ้าพนักงาน ป.ป.ส.	๑๘
- การวางรูปคดี	๒๑
- ผลที่ได้รับจากการเข้าฟังการสอบสวน	๒๖
บทที่ ๓ ลักษณะพิเศษของกฎหมายยาเสพติดซึ่งแตกต่างจากกฎหมายอาญา	๓๓
- บทสันนิษฐานเด็ดขาด	๓๕
- การสนับสนุนการกระทำความผิด	๓๗
- การพยายามกระทำความผิด	๓๘
- เงื่อนไขในการดำเนินคดีความผิดฐานสมคบ สนับสนุนช่วยเหลือ	๓๘
- บทบัญญัติเกี่ยวกับโทษ	๔๐
- บทบัญญัติขยายเขตอำนาจศาล	๔๓
- อำนาจยึด ทำลาย และนำของกลางไปใช้ประโยชน์	๔๔
- กฎหมายวิธีพิจารณาคดียาเสพติดกำหนดหลักเกณฑ์เฉพาะ ซึ่งแตกต่างจากกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา	๔๕
บทที่ ๔ การรวบรวมพยานหลักฐาน	๔๙
- การรวบรวมพยานหลักฐานในชั้นสืบสวน	๔๙
- ข้อดีของการสืบสวนคดียาเสพติดก่อนทำการจับกุม	๕๐
- การสืบสวนหาพยานหลักฐานตามข้อหาเกี่ยวกับยาเสพติด	๕๑
- พยานหลักฐานในชั้นจับกุม-ตรวจค้น	๕๙
- การรวบรวมพยานหลักฐานในชั้นสอบสวน	๖๓

	หน้า
บทที่ ๕	
มาตรการริบทรัพย์สินตาม พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปราม	
ผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔	๖๗
- การริบทรัพย์สินของกลางในคดียาเสพติดตามมาตรา ๓๐	๖๗
- การริบทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด	๖๙
คำพิพากษาที่เกี่ยวข้องกับคดียาเสพติด	๗๘
ชุดที่ ๑ ผลิต	๗๙
ชุดที่ ๒ ครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่าย	๘๗
ชุดที่ ๓ ครอบครองยาเสพติด	๑๑๓
ชุดที่ ๔ นำเข้า ส่งออก	๑๒๓
ชุดที่ ๕ ตาม พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับ	
ยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ และ พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ ๒๕๒๒	๑๒๕
ชุดที่ ๖ ตัวการ พยายาม ความผิดหลายกรรม และส่วนที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด	๑๔๓
ชุดที่ ๗ ของกลางคดียาเสพติด	๑๗๙
ชุดที่ ๘ การให้ข้อมูลสำคัญตามมาตรา ๑๐๐/๒	๑๘๓
ชุดที่ ๙ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ยกฟ้อง	๑๙๑
ภาคผนวก	๒๐๗
- ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการประสานงาน	
ในคดีความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๗	๒๐๘
- ประกาศสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด	
เรื่อง ยกเลิกและใช้แบบรายงานคดีความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติดใหม่	๒๑๒
- หนังสือกองคดี กรมตำรวจที่ ๐๖๐๓.๓/๑๐๒๑๗ ลงวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๓๐	
เรื่อง ให้กำชับการปฏิบัติหน้าที่	๒๒๐

บทที่ ๑

บทบาทเจ้าพนักงาน ป.ป.ส.

ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการประสานงาน ในคดีความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๗

บทบาทของเจ้าพนักงาน ป.ป.ส. ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีฯ พ.ศ. ๒๕๓๗

ปัญหาเกี่ยวกับยาเสพติดยังคงเป็นปัญหาในสังคมประเทศไทย เนื่องจากยังมีการผลิตตามแนวชายแดนที่ติดต่อกับประเทศเพื่อนบ้านทางภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และนำเข้าสู่ประเทศไทยในหลายช่องทาง และกระจายไปสู่ผู้ค้า ผู้เสพทุกส่วนของประเทศ นอกจากนี้ผู้เสพในกลุ่มเยาวชนและกลุ่มเด็กมีจำนวนเพิ่มขึ้น ในขณะที่เดียวกันก็มีการลักลอบส่งยาเสพติดออกไปยังต่างประเทศ จึงเป็นปัญหาสำคัญของทุกรัฐบาลที่จะเร่งรัดปราบปรามการค้ายาเสพติด ลดปริมาณผู้เสพและป้องกันมิให้กลุ่มเสี่ยงเข้าไปเป็นเหยื่อของยาเสพติด โดยใช้กระบวนการมีส่วนร่วมของชุมชนควบคู่กับมาตรการปราบปรามและบังคับใช้กฎหมายอย่างเป็นธรรม และใช้มาตรการทางกฎหมายและกระบวนยุติธรรมตัดช่องทางการเงินทุจริตของผู้มีอิทธิพลในทุกๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นการตัดไม้ทำลายป่า การค้ามนุษย์ และการเป็นเจ้ามือการพนัน เป็นต้น

มาตรการปราบปรามเป็นมาตรการที่สำคัญประการหนึ่งของรัฐที่จะนำไปสู่การแก้ไขปัญหา ยาเสพติดให้บรรลุผลสำเร็จได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งหมายความว่า การปราบปรามยาเสพติดจะบรรลุผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์สูงสุดได้นั้น ย่อมหมายความว่า การดำเนินการดำเนินคดีในชั้นสอบสวนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ มีความถูกต้อง บริสุทธิ์ยุติธรรมด้วย ดังนั้น มาตรการในการปราบปรามยาเสพติดจึงเริ่มต้นที่กระบวนการสืบสวน จับกุมของหน่วยงานที่มีอำนาจ เช่น สำนักงาน ป.ป.ส. สำนักงานตำรวจแห่งชาติ กรมศุลกากร และหน่วยงานอื่นๆ ที่มีอำนาจ หรือเจ้าหน้าที่ผู้ได้รับการแต่งตั้งเป็นเจ้าพนักงาน ป.ป.ส. ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๑๙ ให้มีอำนาจสืบสวน ตรวจสอบ จับกุม ผู้กระทำผิดในคดีเกี่ยวกับยาเสพติด ซึ่งเมื่อเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจได้จับกุมผู้ต้องหาพร้อมของกลางยาเสพติดแล้ว ก็จะต้องดำเนินการนำผู้ต้องหาและของกลางที่เกี่ยวข้องในการกระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ส่งพนักงานสอบสวนเพื่อสอบปากคำผู้เกี่ยวข้อง พร้อมทั้งรวบรวมพยานหลักฐานและทำความเข้าใจพนักงานอัยการเพื่อพิจารณาสั่งฟ้องหรือไม่ฟ้องผู้ต้องหาต่อศาลต่อไป และเมื่อพนักงานอัยการมีความเห็นสั่งฟ้องผู้ต้องหาต่อศาลแล้ว จึงถือว่าเป็นการสิ้นสุดกระบวนการสอบสวน และการดำเนินคดีต่อไปจะอยู่ในขั้นตอนของการพิจารณาคดีในชั้นอัยการและศาล ดังนั้น การดำเนินคดีผู้กระทำผิดซึ่งถือเป็นขั้นตอนของกระบวนการยุติธรรม จึงหมายความถึงตั้งแต่ชั้นจับกุม ชั้นสอบสวน ชั้นฟ้องคดี ชั้นพิจารณา และการลงโทษผู้กระทำผิดในเรือนจำด้วย ซึ่งถ้าการดำเนินคดีเกี่ยวกับยาเสพติดเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและถูกต้องแล้ว ก็จะนำไปสู่การลงโทษผู้กระทำผิดอันเป็นผลสำเร็จของมาตรการ

ปราบปรามยาเสพติดได้ทางหนึ่งด้วย

ปัญหาอาเสพติดได้ถูกหยิบยกขึ้นเป็นปัญหาสำคัญของชาติ โดยรัฐบาลในสมัยของ ฯพณฯ นายธานินทร์ กรัยวิเชียร เป็นนายกรัฐมนตรี ได้ตระหนักถึงความสำคัญของกระบวนการยุติธรรมที่มีประสิทธิภาพซึ่งจะนำไปสู่การแก้ไขปัญหาอาเสพติดได้ในระดับหนึ่ง จึงได้กำหนดอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๑๙ มาตรา ๑๓ ที่กำหนดให้คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (ป.ป.ส.) มีอำนาจและหน้าที่ควบคุมการสืบสวนสอบสวน และการฟ้องคดีความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด และพิจารณาอนุมัติการแต่งตั้งเจ้าพนักงาน ป.ป.ส. เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ ในการสืบสวน ตรวจสอบ จับกุมผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ซึ่งการกำหนดอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการดังกล่าวย่อมแสดงให้เห็นถึงเจตนารมณ์และความรับผิดชอบต่อสังคมของรัฐบาลในสมัยนั้น ที่มุ่งมั่นเพื่อจะแก้ไขปัญหาอาเสพติดโดยกระบวนการยุติธรรมที่ถูกต้องและมีประสิทธิภาพ

การควบคุมการสืบสวนสอบสวนและการฟ้องคดีเป็นอำนาจหน้าที่ประการหนึ่งของคณะกรรมการ ป.ป.ส. ที่ประสงค์ให้คดีมีความบริสุทธิ์ยุติธรรมในเบื้องต้น ขณะเดียวกันเป็นการดำเนินการให้เกิดการบังคับใช้กฎหมายอย่างมีประสิทธิภาพและให้มีการประสานงานกันระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โดยได้ประกาศให้มีระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการประสานงานในคดีความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๒๗ ซึ่งต่อมาถูกยกเลิกและใช้ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการประสานงานในคดีความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๗ แทนโดยหนึ่งในมาตรการสำคัญของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีฯ ดังกล่าวที่ยังคงเป็นหลักการถือปฏิบัติอยู่ในปัจจุบัน คือ มาตรการเพื่อทราบข้อเท็จจริงของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (ป.ป.ส.) ซึ่งเริ่มตั้งแต่ชั้นการสอบสวน ชั้นฟ้องคดี และชั้นการลงโทษ โดยเฉพาะในชั้นการสอบสวน เจ้าพนักงาน ป.ป.ส. สามารถเข้าไปมีส่วนร่วมในกระบวนการสอบสวนได้ โดยฐานะเป็นเจ้าพนักงาน ป.ป.ส. เข้าฟังการสอบสวนในคดีอาเสพติด และสามารถมีบันทึกความเห็นและเหตุผลให้พนักงานสอบสวนรวมเข้าไว้ในสำนวนคดีอาเสพติดนั้นๆ ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการประสานงานในคดีความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๗ เป็นเครื่องมือที่สำคัญประการหนึ่งในการกำหนดให้อำนาจกับเลขาธิการ ป.ป.ส. ที่จะได้ทราบข้อเท็จจริงแห่งคดี โดยการมอบหมายให้เจ้าพนักงาน ป.ป.ส. เป็นผู้ที่มีอำนาจเข้าฟังการสอบสวนในคดีอาเสพติด เพื่อรายงานให้คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (ป.ป.ส.) ซึ่งเป็นองค์กรหนึ่งของรัฐ ได้ทราบข้อเท็จจริงในคดีนั้นๆ ในขณะเดียวกันเป็นการกำหนดบทบาทของเจ้าพนักงาน ป.ป.ส. ให้เข้าไปมีส่วนร่วมในกระบวนการยุติธรรม เพื่อให้บังเกิดความสมดุล และเป็นการเสริมสร้างประสิทธิภาพในการสอบสวนให้ดียิ่งขึ้น และจะมีผลต่อมาตรการบังคับโทษทำให้ผู้ต้องหาได้รับโทษจากการทำความผิดที่ปรากฏในคดีนั้น ดังนั้น ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการประสานงานในคดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๗ เจ้าพนักงาน ป.ป.ส. มีภารกิจประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรม คือ สำนักงานอัยการสูงสุด สำนักงานตำรวจแห่งชาติ กรมราชทัณฑ์

ในกรณีดังต่อไปนี้

๑. สำนักงานอัยการสูงสุด

นอกจากสำนักงานอัยการสูงสุดประสานงานกับสำนักงาน ป.ป.ส. ในเรื่องการแจ้งรายละเอียดความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด ซึ่งมีรายละเอียดเกี่ยวกับความเห็นในการสั่งคดีว่าสั่งฟ้องหรือไม่ฟ้อง ชื่อศาล หมายเลขคำพิพากษา และโทษที่ลง เป็นประจำทุกเดือน ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีฯ พ.ศ. ๒๕๓๗ แล้ว เจ้าพนักงาน ป.ป.ส. ยังได้ประสานงานกับพนักงานอัยการในการรวบรวมพยานหลักฐาน ประสานงานกับพยานบุคคล และร่วมวางแผนทางในการดำเนินคดีในชั้นพิจารณาของศาลทำให้การดำเนินคดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดเป็นไปโดยมีประสิทธิภาพ

๒. สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

พนักงานสอบสวนมีหน้าที่ปฏิบัติตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีฯ พ.ศ. ๒๕๓๗ รายงานการจับกุมคดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ให้ความร่วมมือในการจับกุมหรือตรวจค้น ให้ความร่วมมือในการควบคุมตัวผู้ต้องหาหรือของกลางไว้ ณ ที่ทำการของพนักงานสอบสวน ตามคำร้องขอของเจ้าพนักงาน ป.ป.ส. และในระหว่างสอบสวน เจ้าพนักงาน ป.ป.ส. ก็สามารถเข้าฟังการสอบสวน และช่วยพนักงานสอบสวนในการรวบรวมพยานหลักฐาน เพื่อทำให้คดีนั้นมีพยานหลักฐานที่มั่นคงก่อนส่งพนักงานอัยการมีความเห็นสั่งฟ้องต่อศาลต่อไป

๓. กรมราชทัณฑ์

เป็นหน่วยงานที่มีภารกิจเกี่ยวกับการบังคับโทษเมื่อมีคำพิพากษาลงโทษผู้กระทำผิดเพื่อให้เป็นไปตามกฎหมาย และเป็นแหล่งที่รวบรวมรายละเอียดการต้องโทษของผู้ต้องโทษ จึงมีการประสานงานกันระหว่างกรมราชทัณฑ์กับสำนักงาน ป.ป.ส. ในการส่งแบบรายงานการรับตัวนักโทษ และส่งแบบรายงานการปล่อยตัวนักโทษ รวมถึงการที่เจ้าพนักงาน ป.ป.ส. เข้าไปสอบปากคำผู้ต้องขังในเรือนจำหรือในสถานที่คุมขังใดของกรมราชทัณฑ์ได้ อันเป็นการทำให้เกิดการขยายผลในการสืบสวนสอบสวนหรือจับกุมในคดียาเสพติดอื่นๆ ซึ่งเป็นประโยชน์สำหรับการปราบปราม

หน้าว่าง

บทที่ ๒

การเข้าฟังการสอบสวน

๒.๑ ความมุ่งหมายและแนวปฏิบัติในการส่งเจ้าพนักงาน ป.ป.ส. เข้าฟังการสอบสวนคดียาเสพติด

ในปัจจุบันนั้นพบว่า คดียาเสพติดรายสำคัญที่มีปริมาณของกลางยาเสพติดจำนวนมาก และพยานหลักฐานในการสืบสวนจับกุมแน่นอนหนา หรือในคดีที่ผู้ต้องหาให้การรับสารภาพ คดีเหล่านี้ บางครั้งจะให้ความสำคัญน้อยกว่าคดีประเภทที่มีผู้ต้องหาจำนวนมากและผู้ต้องหาให้การปฏิเสธ หรือผู้ต้องหาเป็นชาวต่างประเทศ หรือผู้ต้องหาเป็นบุคคลอยู่ในข่ายงานการค้ายาเสพติด เป็นต้น รวมทั้งในคดีที่ผู้ต้องหาเป็นข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการป้องกันเจ้าหน้าที่ของรัฐมิให้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๔๒ ดังนั้น แนวการพิจารณา ลักษณะของคดียาเสพติดที่อยู่ในหลักเกณฑ์การพิจารณาเสนอเลขานุการ ป.ป.ส. เพื่อส่งเจ้าพนักงาน ป.ป.ส. เข้าร่วมฟังการสอบสวน จึงมีแนวพิจารณาดังนี้

๒.๑.๑ เป็นคดีที่มีปริมาณยาเสพติดของกลางจำนวนมาก และโดยปกติจะต้องไม่น้อยกว่า ปริมาณยาเสพติดที่กฎหมายถือว่าครอบครองเพื่อจำหน่าย

๒.๑.๒ เป็นคดีที่ผู้ต้องหา มีประวัติอยู่ในข่ายการค้ายาเสพติด หรือเป็นผู้มีอิทธิพลต่อการค้า ยาเสพติด เช่น เป็นนายทุน หรืออยู่ในกลุ่มขบวนการค้ายาเสพติด

๒.๑.๓ เป็นคดีที่มีผู้ต้องหาจำนวนตั้งแต่ ๒ คนขึ้นไป หรือเป็นคดีที่ผู้ต้องหาเป็นชาว ต่างประเทศ

๒.๑.๔ เป็นคดีที่เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติด (ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการป้องกันเจ้าหน้าที่ของรัฐมิให้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๔๒)

๒.๑.๕ เป็นคดีที่เจ้าพนักงาน ป.ป.ส. หรือพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ ตกเป็นผู้ต้องหาหรือจำเลยเพราะการปฏิบัติหน้าที่ปราบปรามยาเสพติด

๒.๑.๖ เป็นคดีที่ถูกกล่าวหาหรือมีข่าวว่าทุจริต หรือเป็นคดีที่มีผู้ร้องขอความเป็นธรรมตาม หน่วยงานต่างๆ หรือเพื่อขอให้เลขานุการ ป.ป.ส. ช่วยเหลือ หรือเพื่อขอทราบข้อเท็จจริงในคดี

๒.๑.๗ เป็นคดีที่มีทรัพย์สินของกลางจำนวนมาก ซึ่งอาจจะนำ พ.ร.บ. มาตราการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ เกี่ยวกับการยึดหรืออายัดทรัพย์สินมาใช้บังคับ ซึ่งได้มีการประสานงานกับเจ้าหน้าที่สำนักตรวจสอบทรัพย์สิน สำนักงาน ป.ป.ส. เพื่อดำเนินการ ตามระเบียบต่อไป

๒.๑.๘ เป็นคดีที่ผู้บังคับบัญชาสั่งให้ติดตามการดำเนินคดี

๒.๒ ลักษณะการปฏิบัติงานของการเข้าฟังการสอบสวนของเจ้าพนักงาน ป.ป.ส. ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการประสานงานในคดีอาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๗ มีดังนี้

๒.๒.๑ เป็นการปฏิบัติหน้าที่ในลักษณะเข้าฟังการสอบสวนเพื่อตรวจสอบหาข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้น เนื่องจากมีการกล่าวหาทุจริต หรือมีการร้องขอความเป็นธรรมจากญาติของผู้ต้องหาหรือผู้เสียหายในคดีอาเสพติด

ในกรณีดังกล่าวเป็นการหาข้อเท็จจริงเพื่อให้ความเป็นธรรมกับผู้ถูกกล่าวหา หรือผู้ร้องขอความเป็นธรรม ดังนั้น ข้อเท็จจริงในคดีจะต้องปรากฏอย่างกว้างขวางและเพียงพอที่จะสรุปสำนวนให้เลขาธิการ ป.ป.ส. ได้ทราบ และให้คำแนะนำหรือหาทางแก้ไขให้กับผู้เสียหายต่อไป เช่น ข้อเท็จจริงซึ่งได้จากการสอบถามชุดสืบสวนจับกุมกักตุน ข้อเท็จจริงซึ่งได้จากผู้ต้องหาหรือญาติของผู้ต้องหาหรือผู้ที่มีหนังสือร้องขอความเป็นธรรมกักตุน ข้อมูลจากฐานข่าวและพฤติการณ์ของกลุ่มผู้ต้องหาในพื้นที่และจากพนักงานสอบสวน เป็นต้น ข้อมูลต่างๆ เหล่านี้ เจ้าพนักงาน ป.ป.ส. ที่ได้รับมอบหมายจะต้องรวบรวมและนำเสนอเลขาธิการ ป.ป.ส. ให้ได้ทราบมากที่สุด

มีหนังสือแจ้งตอบให้ส่วนราชการที่รับเรื่องร้องขอความเป็นธรรมและขอทราบข้อเท็จจริงมายังสำนักงาน ป.ป.ส. ได้ทราบข้อเท็จจริงแห่งคดีและพยานหลักฐานของฝ่ายเจ้าหน้าที่ผู้จับกุม รวมทั้งให้คำแนะนำเท่าที่จำเป็นกับผู้เสียหายในกรณีที่เห็นว่าไม่ได้รับความเป็นธรรมและคดีอยู่ในระหว่างพิจารณาของศาล

๒.๒.๒ เป็นการปฏิบัติหน้าที่ในลักษณะการให้ความคุ้มครองสิทธิแก่เจ้าหน้าที่ซึ่งปฏิบัติหน้าที่โดยสุจริต

เพื่อทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการดำเนินคดีอาเสพติด หรือคดีที่เจ้าพนักงาน ป.ป.ส. หรือเจ้าพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ ตกเป็นผู้ต้องหาหรือจำเลยเพราะการปฏิบัติหน้าที่ปราบปรามยาเสพติด

ตรวจสอบข้อเท็จจริงจากข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับคดีและการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงาน ป.ป.ส. หรือเจ้าพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ โดยทางตรงและทางอ้อม เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการพิจารณาเสนอเลขาธิการ ป.ป.ส. พิจารณาให้ความช่วยเหลือต่อไป

ประสานงานส่วนราชการที่เกี่ยวข้องเพื่อให้ความช่วยเหลือในการแก้ต่างคดีและประสานผู้บังคับบัญชาหัวหน้าหน่วยงานเพื่อให้ทราบข้อเท็จจริงและทราบความเคลื่อนไหวในการให้ความช่วยเหลือตามระเบียบฯ ต่อไป

๒.๒.๓ เป็นการปฏิบัติหน้าที่ในกระบวนการสอบสวนเพื่อให้ทราบข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นในคดีและเพื่อให้รูปคดีมีพยานหลักฐานแน่นหนาและลงโทษผู้กระทำความผิดได้ ในประเด็นของเนื้อหาแห่งคดีเจ้าพนักงาน ป.ป.ส. มีการร่วมหาหรือและแนะนำให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนเพิ่มเติมในประเด็นต่างๆ เช่น

ให้มีการสอบปากคำพยานบุคคลเพิ่มเติม ให้รวบรวมพยานเอกสาร พยานวัตถุ

เพิ่มเติม ให้สอบในประเด็นต่าง ๆ เพิ่มเติมให้ชัดเจน และพิจารณาคำให้การผู้กล่าวหาและพยานให้สอดคล้องต้องกันและสมเหตุสมผลตามรูปคดี

การทำสำนวนคดีหรือเอกสารในสำนวนคดี ควรมีความถูกต้องและสมเหตุสมผล เช่น บันทึกการจับกุมจะต้องปรากฏรายละเอียดสำคัญเกี่ยวกับวันเวลา สถานที่ที่จับกุมผู้กระทำผิด ข้อกล่าวหา และของกลาง การลงลายมือชื่อผู้จับกุมและผู้ต้องหา โดยเฉพาะในคดีที่มีผู้ร่วมกระทำผิดหลายคน การทำแผนที่เกิดเหตุต้องสอดคล้องกับข้อเท็จจริงและสมเหตุสมผลกับพฤติการณ์ในคดี

การตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุเพื่อให้ทราบสถานการณ์ที่แท้จริงและวางแนวคำให้การของพยานบุคคลสอดคล้องต้องกัน

ควบคุมและให้คำแนะนำการเป็นพยานศาลของผู้กล่าวหาและพยานในเหตุการณ์สำคัญของคดีที่เข้าฟังการสอบสวนนั้นๆ

๒.๒.๔ ในการเข้าฟังการสอบสวนของเจ้าพนักงาน ป.ป.ส. มีลักษณะของการให้ความรู้ เพื่อพัฒนาประสิทธิภาพพนักงานสอบสวนและเจ้าหน้าที่ผู้จับกุมในคดียาเสพติด เช่น

เพื่อให้ทราบถึงลักษณะคำให้การที่จะเป็นประโยชน์แก่คดีในลักษณะความผิดต่างๆ ทั้งนี้เป็นการให้ความรู้กับพนักงานสอบสวนและผู้จับกุมเป็นกลุ่มย่อยในขณะที่ยังออกไปปฏิบัติหน้าที่เข้าฟังการสอบสวน รวมถึงการแลกเปลี่ยนประสบการณ์และรับทราบปัญหาในการปฏิบัติหน้าที่ของฝ่ายที่เกี่ยวข้อง

เพื่อเป็นการรับทราบข้อมูลข่าวสารการแพร่ระบาดของยาเสพติดและพฤติการณ์บุคคลที่เกี่ยวข้องกับการค้ายาเสพติด ซึ่งได้จากการประสานงานกับพนักงานสอบสวนผู้จับกุมและผู้ต้องหา ทั้งในคดีที่เข้าฟังการสอบสวนและในคดีอื่นซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการรวบรวมข้อมูลข่าวสารและนำเข้าระบบการข่าวยาเสพติด และเพื่อการวางแผนสืบสวนจับกุมต่อไป

๒.๒.๕ เป็นกรณีเข้าฟังการสอบสวน เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้ต้องหาอยู่ในข่ายเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำผิดกฎหมายยาเสพติด ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการป้องกันเจ้าหน้าที่ของรัฐมิให้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งประกาศในราชกิจจานุเบกษา และมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ ๒๙ มกราคม ๒๕๔๒ เป็นต้นไป

ในข้อเท็จจริงแห่งคดี เมื่อปรากฏว่ามีกรกระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติดและอยู่ในข่ายเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำผิดเกี่ยวกับกฎหมายยาเสพติดตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีข้างต้น เจ้าพนักงาน ป.ป.ส. ผู้เข้าฟังการสอบสวนจะต้องมีความเห็นให้พนักงานสอบสวนเสนอให้ระวางโทษเป็น ๓ เท่าของโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นๆ

ให้เลขาธิการ ป.ป.ส. ดำเนินการสรุปข้อเท็จจริงรายงานต่อ ป.ป.ส. ทราบ และให้มีหนังสือถึงผู้บังคับบัญชาของเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ตกเป็นผู้ต้องหาโดยเร็วเพื่อให้ดำเนินการทางวินัยต่อไป

เมื่อเลขาธิการ ป.ป.ส. ได้รับแจ้งผลการสอบสวนว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐได้กระทำความผิดและพนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดีตามแบบ ป.ป.ส. ๖-๔๕ ให้เลขาธิการ ป.ป.ส.

รายงาน ต่อ ป.ป.ส. ทราบ และแจ้งไปยังผู้บังคับบัญชาของเจ้าหน้าที่ของรัฐ เพื่อยุติการดำเนินการทางวินัยกับเจ้าหน้าที่ของรัฐนั้นทันที

□ เมื่อเลขาราชการ ป.ป.ส. ได้รับแจ้งจากกระทรวงการต่างประเทศว่า เจ้าพนักงานของรัฐกระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติดนอกราชอาณาจักร ให้เลขาราชการ ป.ป.ส. สรุปรายข้อเท็จจริงและรายงานต่อ ป.ป.ส. และแจ้งไปยังผู้บังคับบัญชาของเจ้าหน้าที่ของรัฐนั้น และให้สำนักงาน ป.ป.ส. ติดตามผลการดำเนินคดี และเมื่อคดีถึงที่สุดเป็นประการใดให้รายงาน ป.ป.ส. และแจ้งไปยังผู้บังคับบัญชาของเจ้าหน้าที่ของรัฐนั้นและสำนักงานตำรวจแห่งชาติเพื่อดำเนินการตามอำนาจหน้าที่

๒.๒.๖ เป็นการเข้าฟังการสอบสวนในคดีร้ายสำคัญที่มีทรัพย์สินของกลางจำนวนมากหรือคดีที่มีคำสั่งตรวจสอบทรัพย์สิน ทั้งนี้เพื่อเป็นการติดตามผลการดำเนินคดีและคำสั่งศาลในคดีอาญา ซึ่งจะเกี่ยวเนื่องกับการดำเนินคดีทรัพย์สินที่มีการตรวจสอบทรัพย์สินและมีคำสั่งให้ยึดหรืออายัดทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับคดีอาญานั้นๆ ต่อไป

จากการปฏิบัติหน้าที่ในการเข้าฟังการสอบสวนในคดียาเสพติดของเจ้าพนักงาน ป.ป.ส. ซึ่งจะต้องประสานงานกับพนักงานสอบสวนในรายละเอียดของคดี เช่น มีการพบปะแลกเปลี่ยนความรู้ และสร้างความเข้าใจที่ถูกต้องในการปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับยาเสพติด ทั้งในด้านข้อมูลข่าวสารยาเสพติด ข้อมูลทางวิชาการและการทำสำนวนคดียาเสพติดให้กับพนักงานสอบสวน ซึ่งมีกระจายอยู่ทั่วประเทศ ตั้งแต่สถานีตำรวจนครบาล สถานีตำรวจภูธรอำเภอ และสถานีตำรวจภูธรตำบล รวมทั้งทั่วประเทศมีประมาณ ๒,๐๐๐ กว่าสถานี ซึ่งเป็นแนวทางหนึ่งที่จะสร้างความเข้าใจและความถูกต้องในการดำเนินการแก้ไขปัญหาเสพติดให้กับพนักงานสอบสวนเหล่านั้นได้ในอีกทางหนึ่งด้วย

๒.๓ หลักเกณฑ์การเข้าฟังการสอบสวนคดียาเสพติด

การเข้าฟังการสอบสวนในคดีความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับคดียาเสพติด อาศัยระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการประสานงานในคดีความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๗ โดยเริ่มจากการที่หัวหน้าพนักงานสอบสวนรายงานการจับกุมคดี ซึ่งเข้าหลักเกณฑ์ตามระเบียบฯ ข้อ ๑๑ ต่อเลขาราชการ ป.ป.ส. ซึ่งต้องกระทำโดยเร็ว และต้องไม่เกิน ๓ วันนับแต่วันจับกุม และเลขาราชการ ป.ป.ส. เห็นสมควรส่งเจ้าพนักงาน ป.ป.ส. เข้าร่วมฟังการสอบสวน

อย่างไรก็ตาม ถ้าพิจารณาจากหลักเกณฑ์การรายงานคดีจะเห็นได้ว่า คดีความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติดซึ่งเข้าหลักเกณฑ์ที่จะส่งเจ้าพนักงาน ป.ป.ส. เข้าร่วมฟังการสอบสวนมีเป็นจำนวนมาก แต่บุคลากรที่รับผิดชอบมีจำนวนจำกัด ดังนั้น จึงได้มีการกำหนดหลักเกณฑ์ในการส่งเจ้าพนักงาน ป.ป.ส. เข้าร่วมฟังการสอบสวนไว้ ปรากฏตามคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดที่ ๒๘๔/๒๕๒๗ และยังเป็นหลักปฏิบัติ ดังนี้

๒.๓.๑ คดีที่มีปริมาณยาเสพติดของกลางจำนวนมาก ซึ่งโดยปกติต้องไม่น้อยกว่าปริมาณยาเสพติดที่กฎหมายถือว่าครอบครองเพื่อจำหน่าย

๒.๓.๒ คดีที่ผู้ต้องหาไม่ประวัติดีหรือมีความสำคัญในวงการค้ายาเสพติด เช่น ผู้ต้องหาเป็นผู้มี

อิทธิพลหรือเป็นผู้กระทำความผิดซ้ำ เป็นต้น

๒.๓.๓ คดีที่ผู้ต้องหา มีจำนวนตั้งแต่สองคนขึ้นไป หรือผู้ต้องหาเป็นคนต่างชาติ หรือข้าราชการ หรือพนักงานองค์การและหน่วยงานของรัฐ

๒.๓.๔ คดีที่เกิดขึ้นในเขตพื้นที่ที่มีปัญหายาเสพติด

๒.๓.๕ คดีที่ผู้บังคับบัญชาสั่งให้ติดตามการดำเนินคดี

นอกจากนี้ เพื่อให้การประสานงานในคดีความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด ได้ผลดีมากขึ้น คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ได้มีคำสั่งที่ ๑๓/๒๕๔๗ สั่ง ณ วันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๔๗ มอบหมายภารกิจการประสานงานในคดีความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด และกำหนดแนวทางปฏิบัติให้สำนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติดภาค โดยมีแนวทางในการดำเนินการประสานงาน ดังนี้

๑. การประสานงานให้ดำเนินการในกรณีที่น่าปรากฏข้อเท็จจริงว่าคดีความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติดนั้นเป็น

๑.๑ คดีร้ายสำคัญ อันได้แก่

ก) คดีที่ผู้ต้องหาเป็นนักค้ายาเสพติดรายใหญ่ หรือมีปริมาณยาเสพติดจำนวนมากหรือถูกดำเนินคดีในข้อหาครอบครองเพื่อจำหน่ายตามบทสันนิษฐานขึ้นไป

ข) คดีที่ผู้ต้องหาเป็นข้าราชการ พนักงานองค์การ หน่วยงานของรัฐ หรือ นักการเมือง เป็นผู้มึทธิพล หรือคดีที่มีบุคคลดังกล่าวให้การสนับสนุน หรืออยู่เบื้องหลังการกระทำความผิด

ค) คดีที่มีผู้ต้องหาเป็นชาวต่างชาติ

ง) คดีที่มีผู้ต้องหาหรือทรัพย์สินจำนวนมาก

๑.๒ คดีที่อยู่ในความสนใจของสาธารณชน

๑.๓ คดีร้องเรียนขอความเป็นธรรม

๑.๔ คดีที่เลขาธิการ ป.ป.ส. เห็นสมควร

๒. การกำกับและติดตาม

ให้สำนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติดภาค รายงานผลการประสานงานหรือการส่งเจ้าพนักงาน ป.ป.ส. เข้าฟังการสอบสวน หรือติดตามผลการดำเนินคดีให้เลขาธิการทราบโดยเร็ว รวมทั้งให้รายงานผลการดำเนินการประจำเดือนให้เลขาธิการทราบด้วย

๓. การอำนวยความสะดวก

๓.๑ ให้กองนิติการ มีหน้าที่ในการอำนวยความสะดวกประสานงานและสนับสนุนให้การดำเนินงานของสำนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติดภาคสัมฤทธิ์ผลไปด้วยดีในกรณีปัญหาหรืออุปสรรคใดในการดำเนินงานให้สำนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติดภาคแจ้ง พร้อมรายละเอียดต่อกองนิติการเพื่อดำเนินการรวบรวมหรือประมวลปัญหาอุปสรรคนั้น และนำเสนอแนวทางแก้ไขต่อเลขาธิการเพื่อพิจารณา

๓.๒ ให้กองนิติการฯ จัดทำประมวลผลการดำเนินงานประจำปีในภาพรวมเสนอ เลขาธิการเพื่อพิจารณาต่อคณะกรรมการ ป.ป.ส.

และเพื่อให้การปฏิบัติตามคำสั่งดังกล่าวข้างต้น เป็นไปโดยรวดเร็ว คณะกรรมการ ป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ได้มีคำสั่ง ๑๓๙/๒๕๔๗ สั่ง ณ วันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๔๗ มอบหมายให้ผู้อำนวยการสำนักงาน ป.ป.ส. ภาค มีอำนาจลงนามหนังสือราชการในฐานปฏิบัติ ราชการแทนเลขาธิการ ป.ป.ส. ในเรื่องการส่ง และไม่ส่งเจ้าพนักงาน ป.ป.ส. เข้าร่วมฟังการสอบสวน การขอทราบข้อเท็จจริงในคดีความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด และการพิจารณาให้ความ ช่วยเหลือเจ้าพนักงานเนื่องจากปฏิบัติหน้าที่ปราบปรามยาเสพติด

๒.๔ วิธีดำเนินการเข้าฟังการสอบสวน

เจ้าพนักงาน ป.ป.ส. ควรมีการเตรียมการก่อนเข้าฟังการสอบสวน ดังนี้

๒.๔.๑ การเตรียมเอกสารและการประสานงานกับเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้อง มีแนวทาง ปฏิบัติ ดังนี้

๑) เมื่อมีการจับกุมคดียาเสพติดรายสำคัญและได้รายงานการจับกุมตามแบบ ป.ป.ส. ๖-๔๑ ให้เลขาธิการ ป.ป.ส. ทราบตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี และเลขาธิการ ป.ป.ส. เห็นสมควรส่งเจ้าพนักงาน ป.ป.ส. เข้าฟังการสอบสวน โดยมีหนังสือมอบหมายให้เจ้าพนักงาน ป.ป.ส. ซึ่งมีอำนาจสอบสวนแจ้งต่อหัวหน้าพนักงานสอบสวนซึ่งรับผิดชอบการสอบสวนในคดียาเสพติด ทราบ

๒) โดยทั่วไป หากเป็นการไปปฏิบัติหน้าที่นอกเขตที่ตั้งของสำนักงานฯ จำเป็นต้อง ขออนุมัติเลขาธิการ ป.ป.ส. หรือผู้ที่ได้รับมอบหมาย เพื่อขออนุมัติไปปฏิบัติราชการนอกเขตพื้นที่ พร้อมยานพาหนะที่ใช้

๓) ให้เจ้าพนักงาน ป.ป.ส. มีบันทึกความเห็นแนบไว้ในสำนวนการสอบสวน เพื่อให้ พนักงานสอบสวนดำเนินการสอบสวนในประเด็นที่เจ้าพนักงาน ป.ป.ส. เห็นว่าเป็นประเด็นสำคัญของคดี จำเป็นต้องสอบพยานบุคคลให้ชัดเจน รวมทั้งมีความเห็นเรื่องการเรียกพยานหลักฐาน เพิ่มเติมเข้ามาในสำนวนคดีด้วย

๔) ในการเข้าฟังการสอบสวนของเจ้าพนักงาน ป.ป.ส. ในคดียาเสพติด ตามระเบียบ สำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการประสานงานในคดีความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๗ จำเป็นที่เจ้าพนักงาน ป.ป.ส. จะต้องขอสำเนาสำนวนการสอบสวนคดียาเสพติด เพื่อใช้ ประโยชน์ในการรายงานเลขาธิการ ป.ป.ส. และเสนอประธาน ป.ป.ส. เพื่อพิจารณาในการแก้ไข ปัญหายาเสพติดให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ซึ่งกรมตำรวจได้มีบันทึกข้อความที่ ๐๖๐๓.๓/๑๐๒๑๗ ลงวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๓๐ เรื่อง ให้กำชับการปฏิบัติหน้าที่ บันทึกถึง ผบช.ก. น. ๓ ๑-๔ ให้ส่ง พนักงานสอบสวนที่เกี่ยวข้องให้ความร่วมมือแก่เจ้าพนักงาน ป.ป.ส. โดยการให้สำเนาสำนวนคดี ยาเสพติดให้โทษ และให้ถือปฏิบัติเกี่ยวกับการรายงานคดีตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วย

การประสานงานในคดีความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๗ เพื่อประโยชน์ในการแก้ไขปัญหายาเสพติดให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ซึ่งถือเป็นระเบียบปฏิบัติในการประสานงานกับพนักงานสอบสวนในการขอสำเนาสำนวนคดียาเสพติดตลอดมา และได้รับความร่วมมือจากพนักงานสอบสวนด้วยดี เพื่อประโยชน์ของทางราชการต่อไป

๕) ในการรายงานผลการเข้าฟังการสอบสวนคดีให้เลขาธิการ ป.ป.ส. ทราบ เจ้าพนักงาน ป.ป.ส. จะต้องทราบข้อเท็จจริงในคดีให้มากที่สุด ทั้งจากพนักงานสอบสวน ผู้จับกุม ผู้ต้องหา และจากข้อมูลข่าวสารในระบบข่าวสารของหน่วยงาน จากนั้นจึงทำการสรุปข้อเท็จจริงของคดี รูปคดีในการสืบสวนจับกุม พยานหลักฐานผู้จับกุม แนวโน้มของคดี และข้อพิจารณาหรือความเห็นในคดีและข้อเสนอต่าง ๆ เพื่อดำเนินการตามระเบียบฯ ต่อไป

๖) ติดตามคำพิพากษาและศึกษาเปรียบเทียบผลสำเร็จของคดีที่เข้าฟังการสอบสวน และประมวลผลการดำเนินคดียาเสพติด เพื่อเป็นแนวทางในการวางรูปคดีและประสานงานกับพนักงานสอบสวนต่อไป

๒.๔.๒ การเตรียมคดีของเจ้าพนักงาน ป.ป.ส. ก่อนเข้าฟังการสอบสวน* เจ้าพนักงาน ป.ป.ส. ผู้เข้าฟังการสอบสวนควรได้มีการเตรียมการก่อนเข้าฟังการสอบสวน ดังนี้

๑) **ประสานงานกับเจ้าหน้าที่ผู้จับกุมในเบื้องต้น** ก่อนเข้าฟังการสอบสวน เพื่อทราบข้อเท็จจริงในคดีและวางแผนการปฏิบัติงาน เข้าฟังการสอบสวนร่วมกับผู้บังคับบัญชาหรือผู้เชี่ยวชาญ

๒) **ประสานงานกับพนักงานสอบสวนในเบื้องต้น** ก่อนเดินทางไปพบ เพื่อ

- ให้นำแนวทางในการสอบปากคำผู้ต้องหาในกรณีที่พนักงานสอบสวนต้องรับผิดชอบการสอบสวนผู้ต้องหาเพื่อประโยชน์แก่รูปคดี
- นัดหมายเวลาเข้าฟังการสอบสวน
- ขอทราบข้อเท็จจริง จำนวนครั้งที่ฝากขัง และปัญหาอุปสรรคในคดีหรือกลุ่มอิทธิพล เพื่อปรึกษาผู้บังคับบัญชาทางแก้ไข

๓) **ตรวจประวัติผู้ต้องหา** ควรมีการตรวจสอบผู้ต้องหาจากแหล่งข้อมูลและข่าวสารต่างๆ

๔) **มีประสบการณ์ในเรื่องพยานหลักฐานในคดียาเสพติด** นอกจากที่กล่าวมาแล้ว เจ้าพนักงาน ป.ป.ส. จะต้องมีความรู้เกี่ยวกับพยานหลักฐานในคดียาเสพติดและรูปแบบการกระทำผิดด้วย เช่น

- ต้องเป็นผู้มีความรู้กฎหมายเพื่อปรับข้อเท็จจริงเข้ากับฐานความผิดตามกฎหมาย
- ศึกษาคดีที่ศาลมีคำพิพากษายกฟ้องเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องในการดำเนินคดี
- เข้าใจลักษณะการกระทำผิดแต่ละฐาน ว่าผู้กระทำความผิดมีวิธีปฏิบัติกันอย่างไร หรือวิธีการสืบสวนจับกุมของเจ้าหน้าที่มีวิธีการปฏิบัติงานอย่างไร เพื่อกำหนดว่าพยานหลักฐานควรจะได้จากการปฏิบัติงานจุดใดและเป็นพยานหลักฐานประเภทไหน

ตัวอย่าง การติดต่อล่อซื้อยาเสพติดคดีร้ายย่อยโดยใช้สายลับ ซึ่งจับได้ของกลางยาเสพติดและเงินที่ล่อซื้อจากผู้ต้องหา เงินล่อซื้อคือพยานหลักฐานสำคัญที่ใช้ลงโทษผู้กระทำผิด ถ้าเป็นกรณีล่อซื้อเหมือนกัน แต่จับได้แต่ยาเสพติดของกลาง ค้นหาเงินล่อซื้อไม่พบ ถ้าข้อเท็จจริงเปลี่ยนเป็นว่าผู้ที่เป็นติดต่อล่อซื้อไม่ใช่สายลับ แต่เป็นเจ้าหน้าที่อำพราง และให้การเป็นพยานว่าเป็นผู้ส่งเงินล่อซื้อให้แก่ผู้ต้องหา และผู้ต้องหาได้ส่งยาเสพติดให้ พยานหลักฐานก็อาจจะเพียงพอที่จะฟ้องลงโทษได้

เจ้าพนักงาน ป.ป.ส. ที่เข้าฟังการสอบสวนจึงควรมีความรู้ในรูปแบบการปฏิบัติงานสืบสวนจับกุมว่ามีวิธีใดบ้าง เพื่อจะได้ทราบว่าจ้างได้พยานหลักฐานจากจุดใดบ้าง

๒.๕ แนวทางการพิจารณาสำนวนคดียาเสพติดของเจ้าพนักงาน ป.ป.ส.*

เมื่อเจ้าพนักงาน ป.ป.ส. ลงมือพิจารณาสำนวนการสอบสวนคดียาเสพติด ควรมีแนวทางการพิจารณาดังนี้

๒.๕.๑ พิจารณาจากข้อเท็จจริงซึ่งเป็นพฤติการณ์คดี และมีข้อสังเกตดังนี้

๑) ข้อเท็จจริงควรถูกต้องตามเหตุผลและความเป็นจริง ถ้าข้อเท็จจริงนั้นขัดแย้งกับเหตุผลและความเป็นจริง ศาลอาจสงสัยในพยานหลักฐานของโจทก์ ดังตัวอย่าง

คำพิพากษาศาลอาญา คดีหมายเลขแดงที่ ๙๒๘/๒๕ พลดำรวจไปล่อซื้อเฮโรอีนเบิกความในชั้นแรกว่า ได้ถามซื้อเฮโรอีนกับผู้ต้องหาว่าเฮโรอีนหลอดละเท่าไร ผู้ต้องหาตอบว่าหลอดละ ๕๐๐ บาท ภายหลังขอเบิกความใหม่ว่า ๑๐ หลอด ๓,๕๐๐ บาท ซึ่งตรงกับที่พลดำรวจมีเงินมาจำนวน ๓,๕๐๐ บาทพอดี ศาลสงสัยว่าผู้ต้องหาตอบไม่ตรงคำถาม และเหมือนกับผู้ต้องหาหยั่งรู้เงินในกระเป๋าของพลดำรวจ ศาลพิพากษายกฟ้อง

๒) ในข้อเท็จจริงต้องปรากฏว่าผู้ต้องหาไม่เจตนากระทำผิด มิฉะนั้นจะไม่ครบองค์ประกอบความผิดซึ่งพนักงานอัยการก็อาจจะสั่งไม่ฟ้องหรือศาลอาจพิพากษายกฟ้อง ดังตัวอย่าง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๖๐/๒๕๓๕ จำเลยให้เพื่อนไปซื้อเฮโรอีน แล้วนำไปมอบให้กับเจ้าหน้าที่ตำรวจเพื่อให้จับกุมตนในข้อหาครอบครองเฮโรอีน เพื่อประชดบิดา เป็นการหาเฮโรอีนมาเป็นของกลางเพื่อให้ถูกจับกุม มิใช่เจตนาจะยึดถือเฮโรอีนไว้ในครอบครอง การกระทำของจำเลยจึงไม่เป็นความผิด

ข้อสังเกต คดีนี้มีได้มีเจตนาครอบครอง เพียงหาเฮโรอีนมาไว้กับตนเพื่อให้ถูกจับกุม คดีในลักษณะนี้ควรมีการสอบปากคำผู้กล่าวหาเพิ่มเติมถึงพฤติการณ์ของจำเลยในอดีต ว่าจำเลยเกี่ยวข้องกับยาเสพติดนี่ยังหรือไม่ ถ้าจำเลยเคยมีพฤติการณ์มาก่อน อาจทำให้ดุลพินิจในการวินิจฉัยคดีของศาลเปลี่ยนเป็นลงโทษจำเลยก็ได้

๓) พยานหลักฐานที่ยืนยันข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นต้องไม่ขัดแย้งกัน

คำให้การพยานบุคคลต้องไม่ขัดแย้งกันในสาระสำคัญ กรณีพยานคู่เห็นเหตุการณ์พร้อมกันเพราะอยู่จุดเดียวกัน ต้องให้การเหมือนกัน จะแตกต่างกันในสาระสำคัญไม่ได้

*นายเจตกริช แสงสิงแก้ว แนวทางในการเข้าฟังการสอบสวนคดียาเสพติด ผลงานวิชาการประเมิน เพื่อแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งนิติกร ๗

คำพิพากษาศาลอาญาที่ ๒๖๖๖๖/๒๕๒๗ โจทก์มีประจักษ์พยานผู้ตรวจค้นจับกุมจำเลย คือ ส.ท. สุทิน และ ส.ท. วัชรินทร์ แต่เบิกความแตกต่างกันในเรื่องการค้นพบเฮโรอีนของกลาง รายละเอียดการตรวจค้น และเหตุที่ทราบว่าจะกลางเป็นของจำเลย ทำให้น่าสงสัยว่าได้ร่วมกันตรวจค้นจริงหรือไม่ และของกลางก็มีได้พบจากตัวของจำเลย เสื้อที่พบเฮโรอีนของกลางก็ไม่ทราบแน่ชัดว่าเป็นของจำเลย ทั้งจำเลยได้ปฏิเสธมาตลอด จึงยังลงโทษจำเลยไม่ได้

- คำให้การพยานบุคคลต้องไม่ขัดแย้งกับพยานเอกสารอื่น เช่น บันทึกจับกุมเป็นพยานหลักฐานที่มีน้ำหนักน่าเชื่อถือเพราะเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นผู้เขียนและบันทึกในทันทีที่เกิดเหตุ ถ้ามีพยานหลักฐานอื่นขัดแย้งกับบันทึกจับกุม อาจทำให้ศาลสงสัย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๒/๒๕๓๖ ประจักษ์พยานโจทก์ซึ่งเป็นผู้จับกุมเบิกความยืนยันว่าเห็นจำเลยนอนเสฟฝิ่นร่วมกับ ส. แต่ในบันทึกจับกุมและบันทึกการตรวจสถานที่เกิดเหตุ ต่างระบุตรงกันว่าเป็นเรื่องมีฝิ่นไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต มิได้ระบุข้อกล่าวหาจำเลยเสฟฝิ่น นอกจากนี้พยานยังเบิกความถึงเหตุการณ์ตอนจับกุมจำเลยขัดกับที่ได้ทำบันทึกไว้ในบันทึกจับกุม และข้อหาเสฟฝิ่น พนักงานสอบสวนได้แจ้งเพิ่มเติมภายหลัง ดังนั้น พยานหลักฐานโจทก์มีความสงสัยตามสมควร ให้ยกประโยชน์แห่งความสงสัยนั้นให้จำเลย

ข้อสังเกต เหตุผลที่ศาลฎีกายกฟ้อง ไม่เพียงเฉพาะเจ้าหน้าที่เบิกความขัดกับบันทึกจับกุมในเรื่องฐานความผิดว่าเห็นเสฟฝิ่นแต่บันทึกจับกุมว่าเป็นข้อหาครอบครองฝิ่นเท่านั้น ทั้งเบิกความถึงเหตุการณ์ขณะเข้าจับกุมขัดกันในวันจับกุมอีกด้วย จึงทำให้ศาลยกฟ้อง

๒.๕.๒ พิจารณาจากเอกสารในส่วนสอบสวน โดยมีแนวทางในการพิจารณา ดังนี้

๑) บันทึกจับกุม

- ควรเขียนด้วยลายมือ ทำในที่เกิดเหตุ ไม่ควรเขียนพฤติการณ์จับกุมใส่เข้าไปทั้งหมด ถ้าขีดฆ่าที่จำนวนของกลางยาเสพติดแล้วเขียนใหม่ นอกจากเจ้าหน้าที่ผู้เขียนลงลายมือชื่อกำกับแล้ว ควรให้ผู้ต้องหาลงลายมือชื่อกำกับด้วย

- วันเวลาเกิดเหตุจับกุมที่ลงในบันทึกจับกุม ควรตรวจสอบกับประจำวันด้วยว่าไม่มีคดีอื่นใดเกิดขึ้นในเวลาใกล้เคียงกันที่ต้องใช้กำลังเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดเดียวกัน หรือบางส่วนของไปปฏิบัติหน้าที่ในอีกคดีนั้น

- ข้อเท็จจริงไม่ขัดแย้ง ครบถ้วน และถูกต้อง

๒) คำให้การผู้ต้องหา

- ถ้าปฏิเสธ ควรพยายามซักถามผู้ต้องหาถึงรายละเอียดของการปฏิเสธด้วยว่าอย่างไร ไม่ควรปล่อยให้ผู้ต้องหาปฏิเสธลอยแม้จะเป็นสิทธิของผู้ต้องหาก็ตาม เพราะบางครั้งผู้ต้องหาปฏิเสธในชั้นพิจารณา ให้รายละเอียดไม่ตรงกับในชั้นพนักงานสอบสวน ทำให้เป็นประโยชน์ในการประกอบการวินิจฉัยคดีของศาล

- ถ้าให้การรับสารภาพ ควรซักถามผู้ต้องหาให้ละเอียดและอยู่ในเหตุผลและความเป็นจริงให้มากที่สุด เพื่อให้เชื่อว่าผู้ต้องหาทำผิดจริงจากคำรับสารภาพที่มีเหตุผลและความ

เป็นจริงแม้ผู้ต้องหาให้การปฏิเสธในชั้นพิจารณา คำรับสารภาพที่มีเหตุผลในชั้นสอบสวนก็จะเป็นประโยชน์ที่ศาลนำมาประกอบการวินิจฉัย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๒๓/๒๕๕๐ สถานีรถไฟที่เกิดเหตุเป็นสถานที่มีคนพลุกพล่าน หากเจ้าพนักงานตำรวจไม่ได้รับข้อมูลจากสายลับแล้วก็ยากที่จะจับคนร้ายได้ เมื่อจำเลยเป็นผู้หัวกระเป๋านั่งสีด้าซึ่งภายในมีเสื้อผ้าของจำเลยและเฮโรอีนของกลางบรรจุอยู่ โดยเฉพาะม้านั่งที่จำเลยนั่ง และนำกระเป๋ามาวางนั้นไม่มีบุคคลอื่นใดนั่งปะปนอยู่ด้วย ประกอบกับหลังจากทำบันทึกการจับกุมแล้วได้มีการถ่ายรูปจำเลยพร้อมของกลางไว้เป็นพยานหลักฐาน จึงน่าเชื่อว่าจำเลยได้ให้การรับสารภาพในชั้นจับกุมด้วยความสมัครใจ หาใช่ถูกเจ้าพนักงานตำรวจบังคับให้ลงชื่อในบันทึกจับกุมโดยยังไม่ได้กรอกข้อความไม่

ข้อสังเกต ศาลไม่เชื่อถือในข้อต่อสู้ของจำเลย คือ จำเลยนำสืบว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจยึดกระเป๋านั่งสีด้าได้จากในขบวนรถไฟ ซึ่งวางอยู่บนชั้นวางของในตำแหน่งที่จำเลยนั่งรอจะเข้าห้องน้ำ เมื่อจำเลยปฏิเสธ เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงได้นำเสื้อผ้าของจำเลยในถุงกระดาษไปใส่รวมไว้ในกระเป๋านั่งสีด้าแต่ให้การในชั้นสอบสวนว่า ได้รับการติดต่อจากชายไม่ทราบชื่อให้นำกระเป๋าดังกล่าวไปลงที่จังหวัดยะลาให้ค่าจ้าง ๑๕,๐๐๐ บาท แต่ถูกจับเสียก่อน และไม่ทราบว่ามีเฮโรอีนซุกซ่อนอยู่

ดังนั้น การสอบปากคำจำเลยให้มีเนื้อหาว่าจะปฏิเสธหรือรับสารภาพโดยมีรายละเอียดอย่างไรบ้าง สามารถใช้เป็นประโยชน์ประกอบการพิจารณาของศาลได้

๓) คำให้การผู้กล่าวหาและพยานผู้จับกุม

- ต้องให้การยืนยันว่าผู้ต้องหาได้กระทำความผิดและมีรายละเอียดชัดเจนพอสมควร เพราะการเบิกความเลื่อนลอย ไม่ยืนยัน ไม่มีรายละเอียด ศาลอาจพิจารณาว่าไม่ได้ตั้งใจจับมาก่อน จับได้โดยบังเอิญแล้วสร้างหลักฐานขึ้นภายหลัง อาจเป็นการกลั่นแกล้งก็ได้

คำพิพากษาศาลจังหวัดกาญจนบุรีที่ ๓๗๗/๒๕๒๘ โจทก์มีผู้ร่วมจับกุมจำเลยเป็นประจักษ์พยาน คือ ร.ต.อ. พิษชะณะ และ ดต. บวร ซึ่งเบิกความแตกต่างกันในสาระสำคัญอย่างมาก ร.ต.อ. พิษชะณะเบิกความว่า ตนและพวกขึ้นบันไดไปยังห้องพักซึ่งประตูแง้มอยู่ เห็นชาย ๖ คนกำลังมั่วสุมเสพกัญชา แต่ ดต. บวร เบิกความว่า ประตูห้องล็อกกลอนอยู่และสารวัตรทหารเป็นผู้ฟังห้องเข้าไปจึงยังรับฟังไม่ได้ว่าจำเลยทั้งสามมั่วสุมกันในห้องพักหรือไม่ เพียงแต่เบิกความคาดคะเนว่าชายทั้ง ๖ คนคงหมุนเวียนเสพกัญชากัน เป็นการเบิกความเลื่อนลอยไม่ยืนยัน จึงรับฟังลงโทษจำเลยไม่ได้

- ต้องไม่ให้การเจือสม หรือประโยชน์แก่ผู้ต้องหา

คำพิพากษาศาลจังหวัดเชียงรายที่ ๑๒๔๔/๒๕๒๗ ในวันเกิดเหตุ ร.ต.ต. ช่าง และ จ.ส.ต. อดุลย์ กับพวก ไปตรวจค้นบ้านเกิดเหตุ พบจำเลยและน้องชายจำเลย นอกจากนี้ยังพบบุคคลอื่นในบ้านดังกล่าวอีก กำลังทำไม้กวาดกันอยู่ ซึ่งข้อความนี้ จ.ส.ต. อดุลย์ ได้เบิกความตอบคำถามค้านของทนายความจำเลย แสดงว่าในวันนั้นที่บ้านดังกล่าวมีคนอยู่จำนวนมาก เฮโรอีนของกลาง

ไม่ได้ค้นพบที่ตัวจำเลย แต่พบในบริเวณกองไม้เก่าๆ ห่างจากบ้าน ๑๐ เมตร จำเลยให้การปฏิเสธ มาโดยตลอด ตั้งแต่วันจับกุมและสอบสวน เห็นว่าพยานหลักฐานโจทก์ยังไม่พอพียงโทษจำเลย พิพากษายกฟ้อง

ข้อสังเกต เจ้าหน้าที่ตำรวจตอบคำถามนายจำเลยว่า วันเกิดเหตุมีคนอยู่จำนวนมากในบ้าน ประกอบกับข้อเท็จจริงเฮโรอินไม่ได้ค้นพบที่ตัวจำเลย จึงเป็นคำเบิกความที่โจษสม เป็นประโยชน์แก่จำเลย ทำให้ศาลสงสัยว่ายาเสพติดนั้นเป็นของจำเลยหรือของผู้ใด ในชั้นสอบสวน เจ้าหน้าที่ผู้จับกุมก็ควรระมัดระวังคำให้การที่อาจจะเป็นประโยชน์แก่ผู้ต้องหาได้เช่นกัน

THAI NATIONAL ASSEMBLY LIBRARY

3961 200985

๒.๖ การวางรูปคดี*

ควรพิจารณาเป็นลำดับ ดังนี้

๒.๖.๑ ตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุ ควรมีการตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุก่อนอื่น เพื่อความเข้าใจในข้อเท็จจริง ความน่าเชื่อถือของข้อเท็จจริง และความน่าเชื่อถือในหน้าหนักพยานหลักฐาน พยานหลักฐานใดจะเป็นพยานสำคัญในคดี อาจเกี่ยวข้องกับสถานที่เกิดเหตุด้วย พยานบุคคลเป็น ประจักษ์พยานเห็นเหตุการณ์กระทำผิด ถ้าข้อเท็จจริงที่ได้มาจากพยานบุคคลนั้นขัดแย้งกับเหตุผล และความเป็นจริง ก็อาจทำให้ศาลสงสัยได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๒๖๙/๒๕๓๕ เจ้าหน้าที่ตำรวจเบิกความแอบซุ่มดูข้าง ฝาชนำเห็นกลุ่มคน ๕ คนเสพยาเสพติดให้โทษโดยการจืดและใช้บ้องกัญชา แต่ไม่ปรากฏว่าใครเป็นคนฉีด ใครเป็นคนเสพโดยใช้บ้องกัญชา และเห็นคนอื่นเสพยาเสพติดด้วยบ้องกัญชา แต่ไม่เห็น จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ เสพ แต่ต่อมาเบิกความว่าเห็นจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ เสพด้วยบ้องกัญชา ศาลไม่เชื่อ พยานปากนี้เบิกความไม่อยู่กับร่องกับรอย ทำให้น่าสงสัยว่าแอบดูจริงหรือไม่ และได้ตอบว่า ฝาชนำ เป็นไม้ไผ่ผ่าซีกซึ่งจะต้องมีรูอยู่เต็มไปทั้งฝา เพราะการแอบดูจะต้องเข้าไปใกล้ชิดติดกับฝา และเป็น เวลากลางวัน พวกจำเลยมีอยู่ถึง ๕ คน จะไม่รู้สักเลยหรือเมื่อมีคนแอบดูเช่นนั้น และเบิกความว่า เห็น ส. สูบเฮโรอินด้วยบ้องกัญชา แล้วส่งให้จำเลยที่ ๑ แล้วจำเลยที่ ๑ ส่งให้จำเลยที่ ๒ สูบ เห็นว่า จะต้องใช้เวลานานพอสมควรจึงจะเห็นสูบครบทั้งสามคน พยานมีพิรุช ไม่น่าเชื่อว่าจะเข้าไปแอบดู ตามรูฝาชนำจนเห็นเหตุการณ์ดังกล่าว เป็นที่สงสัยไม่พอฟังว่าจำเลยที่ ๑ จำเลยที่ ๒ กระทำผิดฐานมี และเสพเฮโรอิน

๒.๖.๒ พิจารณาจากบันทึกจับกุม ว่าข้อเท็จจริงของพฤติการณ์จับกุมเป็นอย่างไร ถ้าคดี นั้นบันทึกจับกุมเขียนพฤติการณ์จับกุมโดยละเอียด มีข้อความเหมือนกับคำให้การของผู้กล่าวหา ทุกประการ ให้เจ้าพนักงาน ป.ป.ส. ระมัดระวังในการเสนอแนะพนักงานสอบสวน สอบเพิ่มเติมคำ ให้การผู้กล่าวหาและคำให้การพยานผู้จับกุม แล้วแต่กรณี ไม่ควรให้แตกต่างกันในสาระสำคัญของ ข้อเท็จจริงตามบันทึกจับกุมเพราะข้อเท็จจริงตามบันทึกจับกุมนั้นมีน้ำหนักความเชื่อถือมาก จึงไม่ควร มีข้อเท็จจริงพฤติการณ์จับกุมจากพยานหลักฐานใดๆ ขัดแย้งกับบันทึกจับกุม

*นายเจตกริช แสงสิงแก้ว แนวทางในการเข้าฟังการสอบสวนคดีอาชญากรรม ผลงานวิชาการประเมิน เพื่อแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง นิติกร ๗

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๒/๒๕๓๖ ประจักษ์พยานโจทก์ซึ่งเป็นผู้จับกุมเบิกความยืนยันว่า เห็นจำเลยนอนเสพฝิ่นร่วมกับ ส. แต่ในบันทึกจับกุมและบันทึกการตรวจสถานที่เกิดเหตุต่างระบุว่า เป็นเรื่องมีฝิ่นไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต มิได้ระบุข้อกล่าวหาว่า จำเลยเสพฝิ่น นอกจากนี้ พยานยังเบิกความถึงเหตุการณ์ตอนจับกุมต่างกับในบันทึกจับกุม และข้อหาฐานเสพฝิ่น พนักงานสอบสวนได้แจ้งเพิ่มเติมภายหลัง ทำให้ศาลสงสัยในพยานหลักฐานของโจทก์ จึงยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้จำเลย

๒.๖.๓ แสวงหาข้อเท็จจริงเพิ่มเติม เมื่อพิจารณาจากเอกสารในสำนวนการสอบสวนแล้ว ข้อเท็จจริงยังไม่ชัดเจนว่า ผู้กล่าวหาพบเห็นผู้ต้องหากระทำความผิดอย่างไร หรือผู้ต้องหาทำผิดประการใด หรือคำให้การที่ปรากฏในสำนวนการสอบสวนยังขัดแย้งต่อเหตุผลและความจริงให้เจ้าพนักงาน ป.ป.ส. เสนอพนักงานสอบสวนเรียกผู้กล่าวหาหรือพยานมาสอบปากคำเพิ่มเติม

ตัวอย่าง การจับยาเสพติดรายหนึ่งในส่วนภูมิภาค เจ้าหน้าที่ตำรวจได้สืบทราบมาก่อนว่าจะมีผู้ต้องหา ๒ คน ส่งมอบยาเสพติด ทราบรูปพรรณผู้ต้องหาและลักษณะรถ วันเกิดเหตุรถผู้ต้องหาแล่นมาถึงจุดสกัดแล้วไม่ยอมจอดให้ตรวจ ได้ขับรถหลบหนี เจ้าหน้าที่ตำรวจขับรถไล่ติดตามไปทันและจับกุมตัวได้ที่ชุมชนแห่งหนึ่ง โดยในสำนวนการสอบสวนไม่ระบุว่าชุมชนนั้นอยู่ห่างจากจุดสกัดที่พบผู้ต้องหาครั้งแรกเป็นระยะทางเท่าไร หรือใช้เวลาขับรถไล่ติดตามกี่นาที หรือรถผู้ต้องหาอยู่ในสายตาของเจ้าหน้าที่ตลอดหรือไม่ จึงให้พนักงานสอบสวนเรียกผู้กล่าวหาและพยานมาสอบเพิ่มเติม เพื่อป้องกันไม่ให้เป็นจุดต่อสูคติของผู้ต้องหาในภายหลัง

๒.๖.๔ กำหนดพยานหลักฐาน ภายหลังจากทราบรายละเอียดข้อเท็จจริงในคดีแล้ว เจ้าพนักงาน ป.ป.ส. ผู้เข้าฟังการสอบสวนจะต้องทราบว่าข้อเท็จจริงในคดีนั้นต้องการพยานหลักฐานชนิดพยานบุคคล พยานเอกสาร หรือพยานวัตถุ หรือถ้าไม่มีจริงๆ อาจต้องใช้พยานพยานวัตถุเหล่านี้ เจ้าพนักงาน ป.ป.ส. ผู้เข้าฟังการสอบสวนต้องทราบในเบื้องต้นด้วยว่า การกระทำผิดแต่ละฐานความผิด มีรูปแบบแตกต่างกันอย่างไร และต้องใช้พยานหลักฐานใดบ้างเพื่อให้คดีมีพยานหลักฐานเพียงพอและลงโทษจำเลยได้ในลำดับต่อไป เมื่อพิจารณาสำนวนสอบสวนคดียาเสพติดพบว่ายังขาดพยานหลักฐานใด ก็ให้เสนอความเห็นต่อพนักงานสอบสวนให้เพิ่มพยานหลักฐานนั้น

โดยทั่วไปแล้ว การพิจารณาสำนวนคดีเพื่อกำหนดพยานหลักฐานในคดี มีแนวทางการพิจารณา ดังนี้

๑) ลักษณะฐานความผิดและการกระทำผิด ความผิดแต่ละฐานมีการกระทำที่แสดงออกมาให้ปรากฏไม่เหมือนกัน เช่น ฐานครอบครอง ถ้าผู้ต้องหาคนเดียว ใช้พยานหลักฐานเพียงของกลางยาเสพติดและพยานบุคคล ถ้าผู้ต้องหาหลายคน ต้องเพิ่มพยานหลักฐานเพื่อชี้ให้เห็นว่าผู้ต้องหาทั้งหมดมีเจตนากระทำความผิด เช่น เพิ่มพยานบุคคลเห็นผู้ต้องหาทั้งหมดมีการกระทำที่เป็นการแสดงเจตนาร่วมกันครอบครองยาเสพติด หรือพยานพยานวัตถุอื่นๆ ก็ได้ หรือฐานจำหน่าย ถ้าผู้ต้องหาคนเดียว ใช้พยานหลักฐานเพียงเงินล่อซื้อ ของกลางยาเสพติด พยานบุคคล ถ้าผู้ต้องหาหลายคน ต้องเพิ่มพยานหลักฐานเพื่อชี้ให้เห็นว่าผู้ต้องหาทั้งหมดมีเจตนาจำหน่ายยาเสพติด

๒) ลักษณะข้อเท็จจริงในคดี การปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจตั้งแต่สืบสวนไปจนกระทั่งถึงการจับกุม หรือที่เรียกว่าพฤติการณ์จับกุม แตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับฐานความผิด แม้แต่ฐานความผิดเดียวกันก็ย่อมมีความแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับลักษณะและวิธีการกระทำผิดของผู้กระทำผิด ซึ่งถือว่าเป็นข้อเท็จจริงในคดี การที่เจ้าหน้าที่ตำรวจพบเห็นข้อเท็จจริงใดที่จะรวบรวมเป็นพยานหลักฐานได้หรือเจ้าหน้าที่ที่สามารถเข้าใกล้ชิดกับข้อเท็จจริงเพื่อรวบรวมเป็นพยานหลักฐานได้เพียงใดขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงแต่ละคดี พยานหลักฐานที่ได้มาต้องมีความเป็นไปได้และสมเหตุสมผล ศาลจึงจะยอมรับฟัง ดังนั้น ข้อเท็จจริงในพฤติการณ์จับกุมในบางเหตุการณ์ของคดีก็ไม่น่าเชื่อว่าจะเกิดพยานหลักฐานชนิดนั้นขึ้นมาได้เพราะขัดต่อเหตุผลและความเป็นจริง จึงไม่น่าเชื่อถือ แต่ในขณะเดียวกันพยานหลักฐานเกิดขึ้นได้ในบางเหตุการณ์ในคดีและน่าเชื่อถือเพราะสมเหตุสมผล

เจ้าพนักงาน ป.ป.ส. ซึ่งวางรูปคดีควรระมัดระวังในเรื่องนี้ ก่อนที่จะกำหนดพยานหลักฐานในแต่ละจุดในเหตุการณ์จับกุมในคดีว่าสมควรใช้อ้างเป็นพยานหลักฐานได้หรือไม่ ถ้าไม่สมควรอาจต้องใช้พยานอื่นที่อยู่จุดอื่นและน่าเชื่อถือกว่า

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๖๘/๒๕๓๖ เกิดเหตุในเวลาเช้ามีดี จ.ส.ต. ชัย เบิกความว่าเมื่อ ร.ต.ท. ชูชาติ เรียกให้จำเลยที่ ๑ เปิดประตู จำเลยที่ ๑ เดินมาแต่ไม่ยอมเปิดแล้วเดินกลับไปเตียงนอน และเห็นจำเลยที่ ๒ ถือถุงพลาสติกมาพูดกับจำเลยที่ ๑ ร.ต.ท. ชูชาติ จึงร้องบอกว่าเป็นเจ้าพนักงานตำรวจ ให้เปิดประตู จำเลยที่ ๑ จึงได้มาเปิดประตูบ้านให้ ร.ต.ท. ชูชาติ เข้าไปในบ้าน ส่วน จ.ส.ต. ชัย เดินเข้าไปทางหลังบ้าน จับกุมจำเลยที่ ๒ ได้ขณะถือถุงพลาสติกบรรจุเฮโรอีนออกจากหลังบ้านแต่ปรากฏตามแผนที่สังเขปแสดงสถานที่เกิดเหตุ ถุงบรรจุเฮโรอีนอยู่ที่รางไม้นอกบ้าน และจากคำให้การรับสารภาพของจำเลยที่ ๒ ยอมรับว่าเก็บซ่อนของกลางไว้ที่หลังบ้าน จึงน่าเชื่อว่าจำเลยที่ ๒ ออกจากบ้านมาเอาถุงเฮโรอีนที่รางไม้นอกบ้านแล้วเดินออกจากหลังบ้าน จึงถูกตำรวจจับ และศาลไม่เชื่อว่าในเวลาเช้ามีดีจำเลยทั้งสองอยู่ในบ้าน พยานโจทก์ทั้งสองจะมีโอกาสเห็นเหตุการณ์ภายในบ้านโดยละเอียด คำเบิกความพยานโจทก์จึงมีพิรุธ ไม่น่าเชื่อถือ ศาลพิพากษาลงโทษจำเลยที่ ๒ ครอบครองเพื่อจำหน่ายเฮโรอีน และยกฟ้องจำเลยที่ ๑

คำพิพากษาศาลจังหวัดชัยภูมิ คดีหมายเลขแดงที่ ๑๐๐๙/๒๕๓๖ นัดส่งมอบยาบ้าที่ร้านอาหาร เจ เอ็ม คาเฟ่ ต.คูคต อ.ลำลูกกา โดยวันเกิดเหตุ เจ้าหน้าที่อำพราง ๒ คน นั่งรออยู่ภายในร้านอาหาร เจ้าหน้าที่ตำรวจอีกส่วนหนึ่งคุมดูอยู่ที่ลานจอดรถภายนอก รถยนต์คันหนึ่งมีผู้ต้องหา ๓ คน แล่นมาจอดบริเวณปากทางเข้าร้านอาหาร แล้วผู้ต้องหาบางส่วนได้ลงไปจากรถ ไปติดต่อเจ้าหน้าที่อำพรางให้ทราบว่ายาสเสพติดมาแล้ว ขณะที่ผู้ต้องหา ๒ คนนั่งรออยู่ในรถพร้อมยาบ้าและรถติดเครื่องยนต์ เจ้าหน้าที่อำพรางคนที่ ๒ ได้เดินออกมาจากร้านอาหารพร้อมผู้ต้องหาไปตรวจสอบยาบ้า แล้วเดินกลับเข้าไปในร้านอาหารพร้อมกันอีก และได้แจ้งกับเจ้าหน้าที่อำพรางซึ่งเป็นผู้กล่าวหาว่าใช้ยาบ้า จึงได้มีการให้สัญญาจับกุมพร้อมกัน และให้เจ้าหน้าที่ที่คุมอยู่ลานจอดรถจับกุมผู้ต้องหาที่อยู่ในรถด้วย จับผู้ต้องหาได้ ๒ คน หลบหนี ๑ คน ศาลพิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยทั้งสองคน คนละ ๑๐ ปี คดีถึงที่สุด

ข้อสังเกต

๑) ในเบื้องต้น พนักงานสอบสวนไม่ได้สอบปากคำเจ้าหน้าที่ที่ข่มขู่เกิดการฉ้อโกงที่ลานจอดรถเป็นพยานในสำนวน ซึ่งได้พิจารณาแล้วข้อเท็จจริงในการจับกุมอาจทำให้ศาลสงสัยว่ากลุ่มผู้ต้องหาที่อยู่ในรถพร้อมยาบ้า ๕๙,๐๐๐ เม็ด รอให้เจ้าหน้าที่ตำรวจชุดที่อยู่ในร้านอาหารมาจับตนหลังจากจับกุมผู้ต้องหากลุ่มแรกแล้ว ซึ่งเป็นการขัดต่อเหตุผลและความจริง จึงได้ให้พนักงานสอบสวนสอบปากคำเจ้าหน้าที่ตำรวจอีกชุดหนึ่งเป็นพยานในสำนวนการสอบสวน ทำให้ศาลปราศจากข้อสงสัย พิพากษาลงโทษจำเลยในที่สุด

๒) คดีนี้เป็นการกำหนดพยานหลักฐานตามข้อเท็จจริงอย่างสมเหตุสมผลหลังจากที่ได้พิจารณาข้อเท็จจริงในคดีโดยตลอดแล้ว

๒.๖.๕ พิจารณาคำให้การผู้ต้องหา แม้ผู้ต้องหาจะให้การอย่างไร ก็ได้เป็นสิทธิของผู้ต้องหา แต่ไม่ควรละเลยที่จะพิจารณาคำให้การของผู้ต้องหาด้วย โดยเฉพาะถ้าผู้ต้องหาให้การปฏิเสธมาตั้งแต่ชั้นจับกุมและชั้นสอบสวน และได้ให้รายละเอียดประกอบการปฏิเสธ เพราะถ้ามองคำให้การของฝ่ายเจ้าหน้าที่เจอสมกับคำให้การของผู้ต้องหาแล้ว อาจเป็นประโยชน์ต่อผู้ต้องหาได้

คำพิพากษาศาลอาญาที่ ๖๖๙๖/๒๕๒๗ เจ้าหน้าที่เรือนจำ ๓ คน เป็นประจักษ์พยานเบิกความว่าจำเลยครอบครองเฮโรอีน โดยตรวจพบที่มือข้างขวา แต่จำเลยปฏิเสธมาตลอด และไม่ยอมลงชื่อในบันทึกจับกุม โดยอ้างว่าของกลางตรวจพบห่างจำเลย ๕ เมตร และไม่ใช้ของจำเลย บันทึกจับกุมฉบับแรกก็ระบุว่าของกลางอยู่ห่างจำเลยที่พื้นประมาณ ๕ เมตร ต่อมาได้ทำบันทึกจับกุมใหม่ว่าจับกุมจำเลยที่ห้องพักและพบของกลางในมือจำเลย ข้อต่อสู้ของจำเลยเจอสมกับคำเบิกความของนายเล็กพยานโจทก์ ที่ยืนยันว่าบันทึกจับกุมฉบับแรกระบุว่าพบของกลางที่พื้นห่างจำเลย ๕ เมตร และมีการทำบันทึกจับกุมใหม่ และพยานจำเลยซึ่งอยู่ร่วมห้องซึ่งเบิกความว่าขณะตรวจค้นไม่พบสิ่งผิดกฎหมายที่ตัวจำเลย พยานหลักฐานโจทก์ไม่พอฟังลงโทษจำเลย

ในทางตรงกันข้าม ถ้าผู้ต้องหาให้การรับสารภาพตั้งแต่ชั้นจับกุม ชั้นสอบสวน คำให้การของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่เจอสมกับคำให้การของจำเลยในข้อเท็จจริงบางประเด็นแล้ว ทำให้คำรับรองจำเลยมีน้ำหนักในการรับฟังประกอบพยานหลักฐานของโจทก์ได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๗๒/๒๕๓๙ พยานโจทก์ทุกปากเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจซึ่งเป็นเจ้าพนักงานของรัฐปฏิบัติกรตามหน้าที่ ไม่ปรากฏว่าโกธเคืองกับจำเลยมาก่อน จึงไม่มีเหตุระแวงว่าจะเบิกความปรักปรำจำเลย และเบิกความสอดคล้องกันในเรื่องชนบัตรของกลางที่สายลับใช้ล่อซื้อเฮโรอีนจากจำเลยมีการถ่ายภาพและลงประจำวันก่อนมอบให้สายลับไปดำเนินการเมื่อสายลับล่อซื้อเฮโรอีนมาได้ พยานผู้ร่วมจับกุมได้ตรงไปยังบ้านจำเลยทันที ตรวจค้นและพบชนบัตรล่อซื้อที่ตัวจำเลย ชั้นตอนต่างๆ เป็นไปในระยะเวลาใกล้ชิดต่อเนื่องกัน จำเลยเบิกความว่าชนบัตรของกลางได้จากกระเป๋ากางเกงของจำเลยที่สวมใส่อยู่ขณะถูกตรวจค้นจริง เป็นการเจอสมกับพยานหลักฐานของโจทก์ ประกอบกับจำเลยได้ให้การรับสารภาพทั้งในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวน ซึ่งเป็นระยะเวลาใกล้ชิดกับจำเลยถูกจับกุม คำรับของจำเลยจึงมีน้ำหนักในการรับฟังประกอบพยาน

หลักฐานของโจทก์ ที่จำเลยอ้างว่าที่รับสารภาพในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนเพราะถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจทำร้ายร่างกาย มีแต่คำเบิกความลอยๆ ของจำเลย ไม่มีน้ำหนักรับฟังได้ น้ำหนักพยานหลักฐานของจำเลยไม่สามารถรับฟังหักล้างน้ำหนักพยานหลักฐานของโจทก์ได้

๒.๖.๖ พยานบุคคลที่เห็นเหตุการณ์สำคัญควรเป็นเจ้าหน้าที่ ในทางการสืบสวนจับกุมคดียาเสพติด บางครั้งเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ข้อมูลและพยานหลักฐานสำคัญจากสายลับหรือบุคคลภายนอก โดยพยานหลักฐานในส่วนที่เจ้าหน้าที่ตำรวจได้มาไม่ใช่ข้อเท็จจริงที่เป็นประเด็นสำคัญในคดีเมื่อถึงชั้นพิจารณาในศาล สายลับหรือบุคคลภายนอกมักถูกพนักงานอัยการนำเข้ามาเป็นพยานในคดี แต่ปัญหาสำคัญคือเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถนำสายลับหรือบุคคลภายนอกไปให้การยืนยันข้อเท็จจริงที่สำคัญนี้ได้ อาจจะเป็นเพราะสายลับหรือบุคคลภายนอกเกรงกลัวอิทธิพล อาจทำให้คดีเสียไปได้ ฉะนั้น การสืบสวนคดีหรือพฤติการณ์จับกุมในเหตุการณ์สำคัญจึงควรเป็นเจ้าหน้าที่อำนาจปฏิบัติในจุดนี้ แล้วขึ้นศาลเบิกความเป็นพยาน

คำพิพากษาศาลจังหวัดสงขลาที่ ๑๒๐๗/๒๕๒๘ โจทก์ไม่มีพยานยืนยันว่าเคยเห็นจำเลยจำหน่ายเฮโรอีน ในขณะที่จับกุมไม่มีผู้ใดเห็น เพียงแต่สายลับแจ้งว่าจำเลยกำลังจำหน่ายเฮโรอีน โจทก์ไม่นำสายลับมาเบิกความยืนยันความผิดจำเลย อีกทั้งเฮโรอีนที่จับกุมจำนวนเล็กน้อยมาก ไม่อาจรับฟังลงโทษฐานจำหน่ายเฮโรอีนได้ จึงลงโทษจำเลยเพียงฐานมีเฮโรอีนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต

คำพิพากษาศาลจังหวัดนครปฐมที่ ๓๕๓๖/๒๕๒๗ จ.ส.ต. บุญฤทธิ์ พยานโจทก์เบิกความว่า ร.ต.อ. วัชชัย ได้ลงลายมือชื่อในธนบัตรฉบับละ ๑๐ บาท จำนวน ๔ ฉบับ และจดหมายเลขไว้มอบให้แก่สายลับไม่ทราบชื่อไปซื้อฝิ่นจากจำเลยได้ แต่เบิกความตอบคำถามค้านว่าไม่ได้บันทึกหมายเลขธนบัตรดังกล่าวไว้ในบันทึกประจำวันของทางราชการตำรวจแต่อย่างใด สายลับซึ่งเป็นผู้ไปซื้อฝิ่นได้ โจทก์ก็ไม่นำตัวมาเบิกความ จำเลยให้การปฏิเสธความผิดฐานนี้ พยานหลักฐานของโจทก์ดังกล่าวยังเลื่อนลอยและยังฟังไม่ได้ว่าจำเลยขายฝิ่นสุกโดยผิดกฎหมาย

ดังได้กล่าวมาแล้วนี้ เป็นแนวทางการวางรูปคดีพอสังเขป พร้อมด้วยข้อบกพร่องในการดำเนินคดี ซึ่งเจ้าพนักงาน ป.ป.ส. ผู้เข้าฟังการสอบสวนพึงทำความเข้าใจจากคำพิพากษาศาลอื่นเพิ่มเติมเพื่อปรับปรุงกลยุทธ์ในการทำงาน และเพื่อบรรลุผลสำเร็จของกระบวนการยุติธรรม เพื่อให้ศาลมีคำพิพากษาลงโทษจำเลย ส่วนตัวอย่างคำพิพากษาที่ยกฟ้องและปรากฏเหตุผลของศาลที่ยกฟ้องแสดงให้เห็นนั้น มิใช่เหตุผลนั้นเหตุผลเดียวที่ทำให้พยานหลักฐานในคดีอ่อน แต่จะประกอบด้วยหลายเหตุด้วยกัน ทำให้ศาลเกิดความสงสัย แล้วพิพากษายกฟ้อง ฉะนั้น ในฐานะเจ้าพนักงาน ป.ป.ส. ผู้เข้าฟังการสอบสวนจึงควรทำทุกวิธีทางเพื่อปิดจุดอ่อนของคดีนั้นให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ระดมประสบการณ์ต่างๆ อย่างที่มีเพื่อผลสำเร็จของคดีและเพื่อบรรลุเป้าหมายของมาตรการปราบปรามยาเสพติดของสำนักงาน ป.ป.ส. ในที่สุด

๒.๗ ผลที่ได้รับจากการเข้าฟังการสอบสวน*

๒.๗.๑ ศาลพิพากษาลงโทษ ในคดียาเสพติด เจ้าพนักงาน ป.ป.ส. เข้าฟังการสอบสวน

คำพิพากษาศาลจังหวัดสิงห์บุรี หมายเลขแดงที่ ๓๕๔/๒๕๓๕ ข้อเท็จจริง เจ้าหน้าที่ตำรวจจังหวัดสิงห์บุรีได้จับกุมผู้ต้องหาได้ภายในตัวอาคารที่ทำการปั๊มน้ำมัน คั้นพบ แอมเฟตามีน ๓,๖๓๕ เม็ดบนโต๊ะเตรียมกาแฟ ในข้อหาครอบครองเพื่อขาย เมื่อวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๓๕ ชั้นจับกุมและชั้นสอบสวน นายนิทัศน์ ทองสะอาด ผู้ต้องหา ได้ให้การรับสารภาพว่าเป็นลูกจ้างของปั๊มน้ำมันสิงห์บุรีออยส์ นิ่งเก็บเงินอยู่ที่หน้าปั๊มน้ำมันแล้วมีเจ้าหน้าที่ตำรวจเข้ามาขอตรวจค้นจับกุม เจ้าพนักงาน ป.ป.ส. ได้เข้าฟังการสอบสวนและเสนอให้พนักงานสอบสวนรวบรวมพยานหลักฐานเพิ่มเติม เพื่อให้เห็นว่านายนิทัศน์ฯ เป็นเจ้าของปั๊ม และมีสิทธิจะอยู่ในห้องทำการนั้นได้เพียงผู้เดียวเท่านั้น ก็จะเชื่อมโยงให้เห็นว่าเป็นเจ้าของแอมเฟตามีนด้วย โดยเสนอให้พนักงานสอบสวนรวบรวมพยานหลักฐานเพิ่มเติมในสำนวนดังนี้

- ทะเบียนบ้านของผู้ต้องหา
- ทะเบียนการค้าปั๊มน้ำมันที่เกิดเหตุ
- สอบปากคำลูกจ้างปั๊มน้ำมันว่าผู้ใดมีสิทธิหรือเป็นผู้ดูแลห้องทำการที่พบของกลางแอมเฟตามีน

พนักงานสอบสวนได้ดำเนินการตามเสนอแนะ ต่อมาศาลจังหวัดสิงห์บุรีได้พิพากษาเมื่อ ๒๘ เมษายน ๒๕๓๕ ลงโทษจำคุกจำเลย ๗ ปี ให้ริบของกลาง ศาลอุทธรณ์ยื่นคดีถึงที่สุด โดยให้เหตุผลสำคัญว่า

๑. ร.ต.ท. ประชาสรรค์ วงษ์สวัสดิ์ พนักงานสอบสวน ได้เบิกความเป็นพยานว่า จำเลยพักอาศัยอยู่ที่สถานีบริการน้ำมันดังกล่าวด้วย ปรากฏตามสำเนาทะเบียนบ้าน เอกสารหมาย จ.๘ (เป็นพยานหลักฐานที่เจ้าพนักงาน ป.ป.ส. เสนอให้เพิ่มเติม)

๒. ในห้องทำงานที่พบยาแอมเฟตามีนของกลาง พนักงานทัวๆ ไปไม่สามารถเข้าไปได้ ผู้ที่เข้าไปในห้องทำงานได้คงมีเฉพาะจำเลยและพี่น้องของจำเลยเท่านั้น

๓. คำให้การของจำเลยตามบันทึกคำให้การ เอกสาร จ.๒ ว่าสถานีบริการน้ำมันแห่งนี้มีจำเลยและน้องชายจำเลยเป็นหุ้นส่วนกันเพียงสองคนเท่านั้น

ดังนั้น การที่ศาลได้พิพากษาลงโทษจำเลย แม้จะมีหลายเหตุผลด้วยกัน แต่เหตุผลข้อสำคัญที่ศาลหยิบยกลงโทษเป็นเหตุผลจากพยานหลักฐานที่เจ้าพนักงาน ป.ป.ส. เสนอแนะต่อพนักงานสอบสวน คือ เรื่องสำเนาทะเบียนบ้านและการเป็นเจ้าของกิจการ ทำให้เห็นได้ว่า ไม่มีผู้ใดจะมีสิทธิเข้าไปในห้องทำการได้นอกจากจำเลย ฉะนั้น ของกลางที่ค้นได้ในห้องทำการจึงน่าเชื่อว่าเป็นของจำเลย

คำพิพากษาศาลจังหวัดธัญบุรี คดีหมายเลขแดงที่ ๑๐๐๙/๒๕๓๖ ข้อเท็จจริง เจ้าหน้าที่ตำรวจได้สืบสวนโดยใช้สายลับและเจ้าหน้าที่อำพรางไปติดต่อกับกลุ่มนักค้ายาเสพติด โดยตกลงเจรจาซื้อขายกันที่โรงแรมพระอินทร์ราชา แต่ไม่ตกลงจึงนัดให้มาส่งมอบยาเสพติดอีกครั้ง

*นายเจตกริช แสงสิงแก้ว แนวทางในการเข้าฟังการสอบสวนคดียาเสพติด ผลงานวิชาการประเมิน เพื่อแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งนิติกร ๗

ที่ร้านอาหาร เจ เอ็ม คาเฟ่ ถนนลำลูกกา เวลา ๐๐.๓๐ น. นายปรเมษฐ์ หรือโย เลิศตระกูล ผู้ต้องหาที่ ๑ นายสุวัฒน์ กมฺทชาติ ผู้ต้องหาที่ ๒ ได้ขับรถยนต์หมายเลขทะเบียน สช-๗๐๘๔ กทม. เข้ามาจอดที่บริเวณปากซอยจามร ถนนลำลูกกา แล้วนายสุวัฒน์ และสายลับได้เดินเข้ามาพบ ผู้กล่าวหา (เจ้าหน้าที่อำพราง) ในร้านอาหารแล้วบอกว่าได้นำยาบ้ามาด้วยแล้ว ผู้กล่าวหาจึงสั่งให้ ส.ต.อ. นิวัฒน์ (เจ้าหน้าที่อำพราง) ไปตรวจสอบยาบ้าพร้อมกับนายสุวัฒน์ และสายลับที่รถยนต์ คันดังกล่าวซึ่งจอดอยู่บริเวณปากทางเข้าร้านอาหาร เมื่อพบว่าเป็นยาบ้า ทั้งหมดจึงได้เดินกลับ เข้าไปในร้านอาหารอีกครั้ง และ ส.ต.อ. นิวัฒน์ ได้แจ้งกับผู้กล่าวหาว่าตรวจสอบแล้วเป็นยาบ้าจริง ผู้กล่าวหาจึงได้สั่งให้ทำการจับกุมผู้ต้องหาทั้งหมด และตรวจยึดยาบ้าได้ ๕๙,๐๐๐ เม็ด จับกุม ผู้ต้องหาได้ ๒ คน ส่วนนายภาณุวัฒน์ ผู้ต้องหาอีกคน ซึ่งนั่งในที่นั้นคนขับและติดเครื่องรออยู่ ได้หลบหนีไปได้ เหตุเกิดเมื่อวันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๖ หน้าร้านอาหาร เจ เอ็ม คาเฟ่ ต.คูคต อ.ลำลูกกา จ.ปทุมธานี

เจ้าพนักงาน ป.ป.ส. ได้เข้าฟังการสอบสวน

- ร่วมฟังการสอบสวนผู้ต้องหาทั้ง ๒ ปาก

- ได้พิจารณาสรุปคดีแล้ว พนักงานสอบสวนไม่ได้สอบพยานเจ้าหน้าที่ที่ชุมนุมอยู่ บริเวณลานจอดรถนอกร้านอาหารเข้าไปในสำนวนสอบสวน เพื่อยืนยันเห็นเหตุการณ์ขณะกลุ่ม ผู้ต้องหาเข้ามาส่งมอบยาบ้า มีใครบ้าง ลักษณะรูปร่างหน้าตาอย่างไรบ้าง และการตรวจดูยาบ้าที่ ลานจอดรถมีผู้ใดบ้างที่ใกล้ชิดของกลาง และประการสำคัญ การจับกุมผู้ต้องหา ๒ คน ที่นั่งรออยู่ใน รถนอกร้านอาหารต้องกระทำในทันทีพร้อมกันกับสั่งการจับกุมผู้ต้องหาที่อยู่ในร้านอาหาร จะรอให้ เจ้าหน้าที่ตำรวจชุดที่อยู่ในร้านมาจับตัวผู้ต้องหาที่อยู่ภายนอกย่อมจะไม่ทันการและขัดต่อเหตุผล และความเป็นจริง อาจถูกทนายความฝ่ายตรงข้ามซักค้านได้ จึงจำเป็นต้องนำพยานผู้จับกุมที่ชุมนุมอยู่ ที่ลานจอดรถสอบปากคำเป็นพยานผู้จับกุมในสำนวนด้วย

ต่อมาศาลจังหวัดชัยบุรีได้มีคำพิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยทั้งสองคนละ ๑๐ ปี คดีถึงที่สุดริบของกลาง โดยให้เหตุผลว่า

๑. พ.ต.ต. ภิรมเสน ขจรประศาสน์ ส.ต.ท. นิวัฒน์ นกพวง และ พ.ต.ท. วุฒิพงษ์ มงคลนาวัน เบิกความยืนยันทำนองเดียวกันว่า พยานกับพวกได้ร่วมจับกุมจำเลยทั้งสองไว้ได้ ขณะนำเอายาบ้าจำนวน ๕๙,๐๐๐ เม็ด ส่งมอบให้กับ พ.ต.ต. ภิรมเสนฯ

๒. เจ้าหน้าที่ตำรวจได้แจ้งข้อหาต่อผู้ต้องหาว่า ร่วมกันมีวัตถุประสงค์กระทำความผิด ๒ (เมทแอมเฟตามีน) ไว้เพื่อขาย จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพ

๓. เมื่อวิเคราะห์พยานหลักฐาน พยานโจทก์ และคำรับสารภาพของจำเลยทั้งสอง ในชั้นพิจารณาแล้ว ข้อเท็จจริงฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่าจำเลยทั้งสองได้กระทำความผิดตามคำฟ้อง

การที่เจ้าพนักงาน ป.ป.ส. เข้าฟังการสอบสวน และได้เสนอให้เพิ่มพยานผู้จับกุมอีก

๑ ปากที่ปฏิบัติหน้าที่ด้วย เดิมพนักงานสอบสวนไม่ได้สอบปากคำเข้าเป็นพยานในสำนวน ดังนั้น ทำให้เห็นภาพการวางแผนจับกุมและการได้พยานหลักฐานจากการวางแผนการจับกุมสมเหตุสมผล

นาเชื้อถือ จึงทำให้ศาลรับฟังข้อเท็จจริงโดยปราศจากข้อสงสัยว่าจำเลยทั้งสองได้กระทำความผิดตามคำฟ้อง จึงพิพากษาลงโทษจำเลยตามคำฟ้อง

คำพิพากษาศาลจังหวัดสระบุรี คดีหมายเลขแดงที่ ๗๑๙๒/๒๕๔๐ ข้อเท็จจริงในคดีนี้ ร.ต.ท. ศุภการณ์ จันทบุตร รอง สว.สส. ประจำสถานีตำรวจภูธรจังหวัดสระบุรี ผู้กล่าวหาได้สืบสวนประมาณต้นเดือนพฤษภาคม ๒๕๓๘ จนทราบว่าบ้านที่เกิดเหตุมีการลักลอบขายยาบ้ามาเป็นเวลานานแล้ว จึงได้รายงานผู้บังคับบัญชาให้ทราบ และสืบสวนต่อเนื่องมาเรื่อยๆ โดยผู้กล่าวหาเคยปลอมตัวล่อซื้อยาบ้าได้ประมาณ ๕-๖ ครั้ง โดยล่อซื้อครั้งละ ๕-๑๐ เม็ด จนกระทั่งทราบว่าได้มีการลักลอบขายยาบ้าจริง โดยนายเสริมศักดิ์ ไทยกล้า ผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นผู้ขาย นางฟอง บุญเลิศ ผู้ต้องหาที่ ๕ เป็นมารดานายเสริมศักดิ์ ไทยกล้า ผู้ต้องหาที่ ๑ และนายเกรียงศักดิ์ แซ่ด่าน ผู้ต้องหาที่ ๒ เป็นผู้ร่วมขายด้วย จึงรายงานผู้บังคับบัญชาทราบและวางแผนเข้าทำการตรวจค้นจับกุม วันที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๓๘ ได้นำกำลังเจ้าหน้าที่ตำรวจไปถึงบ้านที่เกิดเหตุ ได้แสดงตัวพร้อมขอทำการตรวจค้นนางฟอง ซึ่งขณะนั้นนางฟองอยู่ที่ชั้นล่างของบ้านเกิดเหตุ นางฟองได้แสดงท่าทีจะไม่ให้ตรวจค้นและได้พยายามตะโกนส่งสัญญาณให้ผู้ต้องหาคนอื่นที่อยู่ชั้นบนบ้านทราบว่ามีเจ้าหน้าที่ตำรวจเข้ามาตรวจค้นและพยายามจะวิ่งขึ้นไปบนบ้านชั้นสอง แต่เจ้าหน้าที่ตำรวจได้วิ่งแซงขึ้นไปบนบ้านได้ก่อน และที่กลางห้องบนบ้านชั้นสอง พบนายเสริมศักดิ์ ไทยกล้า ผู้ต้องหาที่ ๑ นายเกรียงศักดิ์ แซ่ด่าน ผู้ต้องหาที่ ๒ นายอภิรมย์ แซ่อึ้ง ผู้ต้องหาที่ ๓ และนายจีระเดช บุญมี ผู้ต้องหาที่ ๔ กำลังร่วมกันนำยาบ้าบรรจุใส่ลงในถุงพลาสติกเพื่อนำไปขาย จึงได้ร่วมกันทำการตรวจค้นจับกุม พบยาบ้าจำนวน ๗๕๔ เม็ด วางอยู่ในถาดพลาสติกสีดำวางอยู่กลางห้องบนบ้านชั้นสอง ซึ่งพบผู้ต้องหาที่ ๑-๔ กำลังนั่งล้อมวงกันแบ่งยาบ้าบรรจุอยู่ และตรวจค้นบ้านที่เกิดเหตุ พบยาบ้าบรรจุในถุงพลาสติกแบบปิดผนึกอีกจำนวน ๑๐ ถุง รวม ๒,๐๐๐ เม็ด ชั้นจับกุม ผู้ต้องหาที่ ๑-๕ ให้การปฏิเสธและไม่ยอมเซ็นชื่อในท้ายบันทึกจับกุม ชั้นสอบสวน ผู้ต้องหาที่ ๔ เพียงผู้เดียวให้การรับสารภาพ ชั้นพิจารณาจำเลยทั้ง ๕ ให้การรับสารภาพ

เจ้าพนักงาน ป.ป.ส. ได้เข้าฟังการสอบสวน และเสนอพนักงานสอบสวนรวบรวมพยานหลักฐานเพิ่มเติม ดังนี้

๑. รายงานการสืบสวนพฤติการณ์ของผู้ต้องหา
๒. ภาพถ่ายห้องเกิดเหตุ
๓. ให้สอบปากคำผู้กล่าวหาและพยานร่วมจับกุมว่า
 - ๓.๑ ในห้องเกิดเหตุ มีสิ่งอำนวยความสะดวกหรือไม่
 - ๓.๒ ขณะเข้าจับกุม เห็นผู้ต้องหาที่ ๑-๔ กำลังร่วมกันนำยาบ้าบรรจุถุงพลาสติกนั้น ผู้ใดกระทำอย่างไรบ้าง และของกลางอยู่ห่างจากตัวผู้ต้องหาคนใดเท่าใด
๔. สอบปากคำเพื่อนบ้านเป็นพยานว่าเห็นผู้ต้องหาทั้งหมดไปมาหาสู่กันอย่างไรบ่อยครั้งเพียงใด
๕. แจงอาหารร่วมกันผลิตเมทแอมเฟตามีนแก่ผู้ต้องหาทั้ง ๕ คน เพราะถือว่า

กระทำการผลิตโดยการแบ่งบรรจุ

๖. ให้ตรวจค้นบ้านพักของผู้ต้องหาที่ ๓ และผู้ต้องหาที่ ๔ เพื่อหาพยานหลักฐานเพิ่มเติม

๗. ให้จัดทำแผนที่แสดงสถานที่เกิดเหตุบริเวณชั้นบนห้องที่เกิดเหตุ เพื่อแสดงให้เห็นว่าผู้ต้องหาผู้ใดนั่งตรงไหน และให้สอดคล้องกับคำให้การที่ผู้กล่าวหาและพยานผู้จับกุมซึ่งได้ให้การเพิ่มเติมไว้

ศาลจังหวัดสระบุรีได้มีคำพิพากษาลงโทษจำเลยที่ ๑-๓ และจำเลยที่ ๕ มีความผิดตามพระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. ๒๕๑๘ (เดิมเมทแอมเฟตามีนถือว่าเป็นวัตถุออกฤทธิ์ประเภท ๒) มาตรา ๑๓ ทวิ (ผลิดวัตถุออกฤทธิ์ประเภท ๒) มาตรา ๘๙, ๑๐๖ ทวิ (ครอบครองซึ่งวัตถุที่ออกฤทธิ์ประเภท ๒ เกินปริมาณรัฐมนตรีประกาศ) สองกระทงเรียงกระทงลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑ ทั้งสองกระทงจำคุกคนละ ๔๐ ปี คำรับสารภาพจำเลยที่ ๑-๓ และที่ ๕ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามมาตรา ๗๘ ประมวลกฎหมายอาญา จำคุกคนละ ๒๐ ปี ให้รับขงกลาง โดยเหตุผลที่ลงโทษมีดังนี้

๑. โจทก์มี ร.ต.อ. สุภากรณ์ จันทราบุดร จ.ส.ต. สุชาติ กองถวิล และ ต.ต. สุชาติ ลิ้มเจริญ เบิกความเป็นพยาน สรุปว่า สืบทราบที่บ้านเกิดเหตุลักลอบจำหน่ายยาบ้า ร.ต.อ. สุภากรณ์ จ.ส.ต. สุชาติ และสายลับ ได้ล่อซื้อยาบ้าหลายครั้ง จันทราบว่าจำเลยทั้งห้าเป็นผู้ลักลอบจำหน่าย โดนจำเลยที่ ๕ จะมีหน้าที่คอยสอบถามผู้ติดต่อซื้อชื่อ จำเลยที่ ๑-๒ เป็นผู้จำหน่าย จำเลยที่ ๓-๔ จะขับรถจักรยานยนต์ไปรอบๆ บ้านเกิดเหตุก่อนจะมีการจำหน่ายยาบ้า

๒. วันที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๓๘ เจ้าหน้าที่ตำรวจสืบทราบจำเลยทั้งห้าจะส่งมอบยาบ้าจำนวนมากให้แก่ผู้ซื้อในเวลา ๑๐.๐๐ น. ร.ต.อ. สุภากรณ์ จ.ส.ต. สุชาติ และ ต.ต. สุชาติ และกำลังเจ้าหน้าที่ตำรวจของ สภ.อ.มวกเหล็ก เข้าตรวจค้นบ้านเกิดเหตุ เมื่อถึงบ้านเกิดเหตุ ร.ต.อ. สุภากรณ์แสดงตัวเป็นเจ้าของพนักงานและขอตรวจค้น จำเลยที่ ๕ ตกใจและตะโกนว่าตำรวจมาแล้ววิ่งหนี ร.ต.อ. สุภากรณ์ จ.ส.ต. สุชาติ ต.ต. สุชาติ จึงวิ่งไล่ตามขึ้นชั้นบน

๓. ในห้องชั้นบนของบ้านเกิดเหตุ พบจำเลยที่ ๑-๔ กำลังนั่งล้อมวงในห้อง และวิ่งหนีหลังจากเห็นเจ้าหน้าที่ตำรวจ แต่จับกุมจำเลยทั้ง ๕ ได้

๔. ร.ต.อ. สุภากรณ์ กับพวก ค้นห้องที่จำเลยที่ ๑-๔ นั่งล้อมวง พบยาบ้าอยู่ในถาดที่วางบนเสื่อในห้องจำนวน ๗๕๔ เม็ด และซองถุงพลาสติกจำนวน ๑๐ ซอง แต่ละซองบรรจุยาบ้ารวมจำนวนทั้งหมด ๒,๐๐๐ เม็ด

๕. คำพยานโจทก์เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองจำเลยทั้ง ๕ มาก่อน ไม่มีเหตุระแวงสงสัยว่าจะปรับปรำให้ร้ายจำเลยทั้งห้า

๖. ตามพฤติการณ์แห่งคดี แสดงว่าจำเลยทั้งห้าได้แบ่งหน้าที่กันที่จะจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนแก่ผู้จะซื้อ

๗. พบเมทแอมเฟตามีนจำนวนดังกล่าวทันทีที่พบจำเลยที่ ๑-๔ ในห้องชั้นบน

บ้านเกิดเหตุ บริเวณที่จำเลยที่ ๑-๔ ล้อมวง

๘. จำเลยทั้งห้าให้การรับสารภาพในชั้นพิจารณาคดี

อนึ่ง จำเลยที่ ๔ ถูกแยกไปฟ้องที่ศาลจังหวัดสระบุรี แผนกคดีเยาวชนและครอบครัว และมีคำพิพากษาจำคุก ๒ ปี ๖ เดือน เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นส่งตัวไปฝึกอบรมที่สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดนครราชสีมา กำหนด ๓ ปี นับแต่วันพิพากษา (๗ ส.ค. ๕๐) ริมของกลาง

ข้อสังเกต

๑. การที่เจ้าพนักงาน ป.ป.ส. เสนอให้พนักงานสอบสวนสอบสวนพยานผู้จับกุมว่า ในห้องเกิดเหตุมีสิ่งอำนวยความสะดวก เช่น โต๊ะ เก้าอี้ ทีวี วิทยุ หรือไม้ เพื่อให้เห็นว่าไม่สมควรจะกล่าวอ้างว่าใช้เป็นที่พักผ่อน นอกจากใช้ดำเนินการในเรื่องผิดกฎหมาย เมื่อพนักงานสอบสวนได้สอบสวนปากคำเพิ่มเติม ได้ความว่าไม่มีสิ่งอำนวยความสะดวกไว้ในสำนวนสอบสวน เมื่อสำนวนการสอบสวนส่งไปถึงพนักงานอัยการ พนักงานอัยการเห็นด้วยในข้อเท็จจริงเกี่ยวกับสถานที่ซึ่งได้จากการสอบสวนเพิ่มเติมนี้โดยได้นำไปซักถาม ร.ต.อ. ศุภภรณ์ พยานโจทก์ ในชั้นพิจารณาว่า สภาพภายในห้องเกิดเหตุเป็นอย่างไร มีสิ่งอำนวยความสะดวกที่น่าจะพักอาศัยอย่างไร พยานโจทก์ตอบว่า ขณะขึ้นไปตรวจค้น พบว่ามีเสื่ออยู่และมีเสื่อแขวนอยู่ ๒-๓ ตัว เชื่อว่าไม่น่าที่จะเป็นที่พักอาศัย เพราะว่ามีฝุ่นอยู่เต็มทั่วไปหมด

๒. ในชั้นแรก ในวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๓๘ พนักงานสอบสวนได้สอบสวนปากคำผู้ต้องหาทั้งห้าคนโดยถูกแจ้งข้อหาครอบครองเพื่อจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนเกินปริมาณรัฐมนตรีประกาศ แต่ภายหลังจากที่เจ้าพนักงาน ป.ป.ส. เข้าไปประสานงานเข้าฟังการสอบสวนในวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๓๘ เมื่อได้พิจารณาถึงการกระทำของผู้ต้องหาทั้งหมดและพยานหลักฐานแล้ว ได้เสนอความเห็นให้พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาผลิตเพิ่มเติม ซึ่งพนักงานสอบสวนได้เห็นชอบ ปรากฏตามสรุปรายงานการสอบสวน สภ.อ. มวกเหล็ก ลงวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๓๘ และพนักงานอัยการได้สั่งฟ้องตามข้อกล่าวหา ซึ่งศาลจังหวัดสระบุรีได้พิพากษาลงโทษในข้อหาครอบครองเพื่อจำหน่ายและผลิตเมทแอมเฟตามีน

๓. ข้อบกพร่องในการรวบรวมพยานหลักฐานในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวน

๓.๑ ของกลางเมทแอมเฟตามีน ขณะจับกุมในที่เกิดเหตุ ปรากฏมี ๒ จำนวน อยู่แยกต่างหากจากกัน จำนวนแรก บรรจุอยู่ในถุงพลาสติกแบบปิดผนึก จำนวน ๑๐ ซอง แต่ละซองบรรจุเมทแอมเฟตามีนจำนวน ๒๐๐ เม็ด รวม ๒,๐๐๐ เม็ด วางอยู่รอบๆ ภาชนะขนาด ๖x๑๐ นิ้ว อีกจำนวนหนึ่งเป็นเมทแอมเฟตามีนจำนวน ๗๕๔ เม็ด วางอยู่ในภาชนะดังกล่าว โดยในชั้นจับกุมได้แยกยาบ้าออกเป็น ๒ รายการ แต่เมื่อถึงชั้นพนักงานสอบสวน ได้นำไปรวมเป็นจำนวนเดียวกัน เมื่อนำส่งยาบ้าไปตรวจพิสูจน์แม้คำให้การในชั้นสอบสวนและคำเบิกความในชั้นพิจารณา ผู้จับกุมให้การว่าของกลางยาบ้าแยกเป็น ๒ รายการก็ตาม แต่เมื่อถึงชั้นพนักงานสอบสวน เอกสารที่ปรากฏเกี่ยวกับการนำส่งของกลางและสรุปรายงานการสอบสวนของกลางถูกรวมเป็นจำนวนเดียวกัน จึงขาดความต่อเนื่องและความเชื่อมโยงเกี่ยวกับจำนวนรายการของกลางที่ปรากฏในเอกสารใน

สำนวนการสอบสวน ซึ่งอาจเกิดความสงสัยแก่ศาล และเป็นจุดชັกค้ำ้นฝ่ายจำเลยได้ และไม่ควรรกระทำเพราะเหตุผล

- ของกลางยาบ้าที่แยกกันอยู่แต่ละจุดในสถานที่เกิดเหตุ แสดงความเกี่ยวข้องกับผู้ที่อยู่ใกล้กับของกลางหรือผู้ที่ครอบครอง ห้องหรือสถานที่ที่พบของกลาง อันเป็นประโยชน์แก่นำสืบถึงการเกี่ยวข้องกับบุคคลที่ถูกกล่าวหาดังกล่าว

- ของกลางบางรายการเป็นยาบ้าปลอม ก็จะเกิดจุดอ่อนในคดีที่จะนำสืบเอาผิดผู้ที่ใกล้ชิดหรือผู้ครอบครองสถานที่ เฉพาะจุดนั้นหรือสถานที่นั้น แต่ถ้านำยาบ้า ๒ รายการมารวมกันแล้วส่งไปตรวจพิสูจน์ ถ้ายาบ้าบางรายการเป็นยาบ้าปลอม แต่เมื่อพนักงานสอบสวนรวมเป็นรายการเดียวกันแล้ว ถ้าผลตรวจพิสูจน์เป็นยาบ้าปลอมจะไม่สามารถแยกได้ว่า ยาบ้าจำนวนที่ปลอมมาจากจุดใดในสถานที่เกิดเหตุ อาจเกิดความเสียหายในการดำเนินคดี

๒.๗.๒ เจ้าหน้าที่ตำรวจมีความเข้าใจในการวางรูปคดี คำให้การ การเขียนบันทึก

เจ้าหน้าที่ผู้จับกุม บางครั้งจะวางแผนการจับกุมเพื่อให้จับได้ผู้ต้องหาและยาเสพติด ไม่คำนึงถึงพยานหลักฐานที่จะได้จากการปฏิบัติตามแผนแต่ละจุด หรืออาจกล่าวได้ว่าเจ้าหน้าที่จับกุมไม่เคยคำนึงถึงพยานหลักฐานที่ได้จากการปฏิบัติตามแผน

ตัวอย่าง ใช้สายลับติดต่อล่อซื้อยาเสพติดจากผู้ต้องหาหลายคนซึ่งร่วมเจรจาด้วยกัน แต่ภายหลังตอนส่งมอบของกลาง มีผู้ต้องหาบางคนมาส่งมอบยาเสพติด เจ้าหน้าที่ตำรวจจะจับกุมผู้ต้องหาที่มาส่งมอบยาเสพติดและตามไปจับกุมผู้ต้องหาอื่นๆ ซึ่งไม่ได้อยู่ที่เกิดเหตุ ซึ่งพยานหลักฐานที่เจ้าหน้าที่ตำรวจมี คือ เงินล่อซื้อ ของกลางยาเสพติด เพียงพอจะลงโทษผู้ต้องหาที่นำของกลางมาส่งมอบ แต่ไม่เพียงพอจะฟ้องลงโทษผู้ต้องหาคนอื่นที่ร่วมเจรจาทกลงซื้อขายในวันก่อน นอกจากได้ตัวสายลับมาและภาพถ่ายเป็นพยาน แต่ในทางปฏิบัติอาจเกิดปัญหา ดังนี้

- ๑) ไม่สามารถติดตามตัวสายลับมาเป็นพยานได้ เพราะสายลับมักจะเกรงกลัวต่อปัญหาใดๆ ที่จะติดตามมา

- ๒) แม้สายลับจะยินยอมมาเบิกความในชั้นศาล แต่โดยทั่วไปสายลับมักจะเคยเป็นผู้กระทำผิดมาก่อน ถ้อยคำที่ให้การจึงค่อนข้างไม่น่าหนักความเชื่อถือ

- ๓) สายลับยินยอมทำงานให้แก่ทางราชการเพื่อแลกเปลี่ยนผลประโยชน์ ถ้อยคำที่ให้การจึงมีน้ำหนักน้อย

ในคดีลักษณะนี้ พนักงานอัยการจะแจ้งมาที่พนักงานสอบสวนให้สอบปากคำสายลับเข้าเป็นพยานในสำนวน ซึ่งพนักงานสอบสวนก็ไม่สามารถนำสายลับมาสอบปากคำได้ จึงขาดประจักษ์พยานที่จะยืนยันว่า ผู้ต้องหาแม่ไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ส่งมอบยาเสพติด ก็ร่วมรู้เห็นการกระทำผิดด้วย ถ้าพนักงานอัยการสั่งฟ้องก็จะขาดพยานหลักฐานสำคัญ เมื่อถึงชั้นพิจารณา ศาลอาจพิพากษายกฟ้องได้

ดังตัวอย่างต่อไปนี้เป็นกรณีพยานโจทก์ให้การขัดกันจนไม่น่าเชื่อถือ เปรียบเสมือนโจทก์ไม่มีพยานที่จะทำให้ศาลเชื่อถือ จึงจำเป็นต้องนำสายลับมาให้การ

คำพิพากษาศาลจังหวัดสงขลาที่ ๙๓๘/๒๕๒๘ โจทก์มีผู้จับกุม ๒ คนเป็น
ประจักษ์พยาน คือ ร.ต.ท. วิทยา เบิกความว่าขณะชุมนุมอยู่ไม่เห็นเหตุการณ์ติดต่อซื้อขายเฮโรอีน
ระหว่างสายลับกับจำเลย แต่ พ.ต.อ.วิทย์ ซึ่งชุมนุมอยู่จุดเดียวกันกลับเบิกความว่าเห็นสายลับและ
จำเลยส่งมอบเฮโรอีนต่อกันและโจทก์ไม่มีตัวสายลับมาเบิกความ ประกอบกับเฮโรอีนที่ค้นพบจาก
จำเลยมีเพียงเล็กน้อย จึงยังไม่พอฟังลงโทษจำเลยฐานมีเฮโรอีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย หรือ
จำหน่ายเฮโรอีน จึงลงโทษเพียงครอบครองเฮโรอีน

เจ้าหน้าที่ผู้จับกุมจึงควรวางแผนจับกุมให้ได้พยานหลักฐานจากการปฏิบัติตามแผน
แต่ละจุดด้วย โดยให้เจ้าหน้าที่อำพรางเข้าไปติดต่อล่อซื้อยาเสพติดกับกลุ่มผู้ต้องหาพร้อมกับสายลับ
และภาพถ่ายแล้วสอบปากคำเจ้าหน้าที่อำพรางไว้เป็นพยานในคดี คำให้การของเจ้าหน้าที่อำพราง
ก็จะเป็นพยานหลักฐานลงโทษจำเลยได้ทั้งหมด

บทที่ ๓

ลักษณะพิเศษของกฎหมายยาเสพติด ซึ่งแตกต่างจากกฎหมายอาญา

กฎหมายอาญา หมายความว่ากฎหมายที่บัญญัติว่าการกระทำหรือไม่กระทำการอย่างใดเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้ ดังนั้น หากกฎหมายฉบับใดก็ตามที่มีลักษณะดังกล่าว คือ มีบทบัญญัติกำหนดให้การกระทำหรือละเว้นการกระทำเป็นความผิด และกำหนดให้ต้องได้รับโทษใน ๕ ประเภท ได้แก่ โทษประหารชีวิต จำคุก กักขัง ปรับ และริบทรัพย์สิน ย่อมถือเป็นกฎหมายอาญาทั้งสิ้น

กฎหมายที่เกี่ยวกับยาเสพติดมีลักษณะดังกล่าวเช่นเดียวกัน คือ มีบทบัญญัติกำหนดให้การกระทำหรือละเว้นการกระทำเป็นความผิดและต้องได้รับโทษ ดังนั้น กฎหมายที่เกี่ยวกับยาเสพติด เช่น พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ พ.ร.บ. วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. ๒๕๑๘ พ.ร.ก. ป้องกันการใช้สารระเหย พ.ศ. ๒๕๓๓ หรือ พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ จึงถือเป็นกฎหมายอาญาทั้งสิ้น

ตัวอย่างเช่น พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๕ วรรคแรก บัญญัติว่า “ห้ามมิให้ผู้ใดผลิต นำเข้า ส่งออก จำหน่าย หรือมีไว้ในครอบครอง” ซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ เว้นแต่รัฐมนตรีได้อนุญาตเฉพาะในกรณีจำเป็น เพื่อประโยชน์ของทางราชการ

และมาตรา ๖๕ วรรคแรก บัญญัติไว้ว่า “ผู้ใดผลิต นำเข้า หรือส่งออก ซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ ต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต และปรับตั้งแต่หนึ่งล้านบาทถึงห้าล้านบาท”

การที่กฎหมายยาเสพติดถือเป็นกฎหมายอาญานี้ เป็นเรื่องสำคัญ เนื่องจากตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๑๗ บัญญัติไว้ว่า “บทบัญญัติในภาค ๑ แห่งประมวลกฎหมายนี้ ให้ใช้ในกรณีแห่งความผิดตามกฎหมายอื่นด้วย เว้นแต่กฎหมายนั้นๆ จะได้บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น” ซึ่งหมายความว่า หลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในประมวลกฎหมายอาญา ภาค ๑ (มาตรา ๑-๑๐๖) ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเจตนา ตัวการ เหตุยกเว้นความผิด เหตุยกเว้นโทษ เหตุบรรเทาโทษ อายุความ ฯลฯ จะต้องนำมาใช้ในกฎหมายยาเสพติดด้วย เว้นแต่กฎหมายยาเสพติดจะบัญญัติให้เห็นว่า ไม่นำบทบัญญัติในภาค ๑ ของประมวลกฎหมายอาญามาบังคับใช้

ตัวอย่างคำพิพากษาศาลฎีกายาเสพติดที่นำประมวลกฎหมายอาญาภาค ๑ มาบังคับใช้

๑. ตัวการ (ประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๘๓)

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๕๘/๒๕๓๘ จำเลยที่ ๒ เป็นภริยาของจำเลยที่ ๓ พักอาศัยอยู่บ้านเดียวกันกับจำเลยที่ ๑ และที่ ๓ ในลักษณะถาวรมิใช่ไปๆ มาๆ จำเลยที่ ๒ ได้อยู่กับตัวกันฉันสามีภริยากับจำเลยที่ ๓ ก่อนเกิดเหตุประมาณ ๒ เดือน โดยไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ ๓ ประกอบอาชีพอื่นอันจะมีรายได้มาเลี้ยงดูจำเลยที่ ๒ ได้ จำเลยที่ ๒ ย่อมรู้ถึงพฤติการณ์ของจำเลยที่ ๓ เป็นอย่างดี

หากไม่มีเจตนาร่วมกระทำผิดกับจำเลยที่ ๑ และที่ ๓ แล้วยังไม่นำอยู่ร่วมบ้านเดียวกับจำเลยที่ ๑ และที่ ๓ เจ้าพนักงานตำรวจจับกุมจำเลยที่ ๒ ได้ขณะถือถุงกระดาษบรรจุเฮโรอีน ๑๐๐ หลอดหนึ่งซองท้ายรถจักรยานยนต์ที่จำเลยที่ ๑ ขับ เพื่อนำไปส่งให้สายลับที่ล่อซื้อ กับค้นพบเฮโรอีนอีก ๑๓๕ หลอด ถุงพลาสติกเปล้าตราสิงโตคู่เกาะลูกโลกซึ่งมีตราเฮโรอีนติดอยู่ ๒ ใบ และหลอดพลาสติกเปล้า ๔๖๒ หลอด ซึ่งเป็นอุปกรณ์ใช้สำหรับบรรจุเฮโรอีนซุกซ่อนอยู่ใต้เตียงนอนของจำเลยที่ ๑ ภายในบ้านหลังนี้ด้วย ในชั้นตรวจค้นจับกุม จำเลยที่ ๒ มีได้โต้เถียงว่าตนมิได้รู้เห็นเกี่ยวข้องกับเฮโรอีนของกลางแต่อย่างใด ดังนี้ ฟังได้ว่าจำเลยที่ ๒ ร่วมกับจำเลยที่ ๑ และที่ ๓ ผลิตเฮโรอีนของกลางเพื่อจำหน่าย และมีเฮโรอีนของกลางซึ่งมีจำนวนเกิน ๑๐๐ กรัมไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๒๒/๒๕๓๕ จำเลยที่ ๑ เป็นผู้เช่ารถคันที่ใช้บรรจุทุกัญชา และร่วมโดยสารมาในรถตั้งแต่ขับออกจากกรุงเทพมหานคร การขนกัญชาเป็นการกระทำความผิดกฎหมายโดยเฉพาะชนกันเป็นจำนวนมากด้วย ย่อมมีโทษสูง ตามธรรมดาผู้กระทำความผิดย่อมจะต้องปกปิดเป็นความลับ ถ้าจำเลยที่ ๑ มิได้มีส่วนรู้เห็นในการกระทำความผิดแล้ว ก็ไม่มีเหตุอันใดที่ผู้กระทำความผิดจะกล้าให้จำเลยโดยสารมาในรถด้วย พฤติการณ์ฟังได้ว่าจำเลยที่ ๑ เป็นตัวการร่วมกันมีกัญชาไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายโดยมิได้รับอนุญาต

๒. เจตนา (ประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๕๙)

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๖๐/๒๕๓๕ จำเลยให้เพื่อนไปซื้อเฮโรอีนมา แล้วจำหน่ายเฮโรอีนไปมอบให้เจ้าพนักงานตำรวจ เพื่อให้จับกุมตนในข้อหาซื้อเฮโรอีนไว้ในครอบครองโดยมิได้รับอนุญาตเพื่อประชดบิดา เป็นการหาเฮโรอีนมาเป็นของกลางเพื่อให้ถูกจับกุม มิใช่เจตนาจะยึดถือเฮโรอีนไว้ในครอบครอง การกระทำของจำเลยจึงไม่เป็นความผิด

๓. พยายาม (ประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๘๐)

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๐๐๖/๒๕๒๓ จำเลยรอเวลาที่จะออกเดินทางไปกับสายการบินพร้อมเฮโรอีนของกลาง ณ ท่าอากาศยานกรุงเทพ ก่อนกำหนดเที่ยวบินที่จะออกนอกราชอาณาจักรประมาณ ๑ ชั่วโมง แต่ถูกเจ้าพนักงานตรวจค้นจับกุมขณะอยู่ในพิธีการทางศุลกากรและตรวจคนเข้าเมือง ดังนี้ แม้จำเลยจะยังไม่ทันได้ขึ้นเครื่องบินอันเป็นพาหนะ ก็ถือได้ว่าจำเลยได้ลงมือจะนำเฮโรอีนของกลางออกนอกราชอาณาจักรแล้ว หากอยู่ในขั้นเตรียมการไม่ จำเลยลงมือกระทำความผิดแล้วแต่กระทำไปไม่ตลอดเพราะถูกเจ้าพนักงานจับกุมเสียก่อน จึงเป็นการพยายามกระทำความผิดตามป.อ. มาตรา ๘๐

๔. กรรมเดียวหลายกรรม (ประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๙๐, ๙๑)

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๕๕๐/๒๕๒๗ จำเลยมิไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและพยายามส่งออกนอกราชอาณาจักรเพื่อจำหน่ายซึ่งเฮโรอีนจำนวนเดียวกัน จำเลยถูกจับพร้อมเฮโรอีนของกลางขณะขึ้นเครื่องบินไปต่างประเทศ ดังนั้น จำเลยมีเจตนาประสงค์ต่อผลประการเดียวที่จะนำเฮโรอีนดังกล่าวออกนอกราชอาณาจักรเพื่อจำหน่าย แม้ใจทักจะบรรยายฟ้องแยกการกระทำของจำเลยเป็นสองตอน และจำเลยให้การรับสารภาพ ก็ย่อมเป็นการกระทำความผิดเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท

คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๗๔๙/๒๕๒๗ จำเลยปลูกกัญชา ๑๐ ต้น กับมีกัญชาไว้ในครอบครอง ๑ ถุง น้ำหนัก ๑.๑๐ กิโลกรัม โดยไม่ปรากฏว่ากัญชาที่จำเลยมีไว้ครอบครองคือส่วนหนึ่งของผลผลิตซึ่งเกิดจากต้นกัญชาที่จำเลยปลูก จึงถือไม่ได้ว่าเป็นความผิดกรรมเดียว การกระทำของจำเลยเป็นความผิดสองกรรม

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๘๗๙/๒๕๒๙ จำเลยปลูกกัญชา ๑๖ ต้น และมีกัญชาสด ๑๖ ต้น กับมีกัญชาแห้ง ๓ ต้นไว้ในครอบครอง กัญชาสด ๑๖ ต้นเป็นจำนวนเดียวกับกัญชาที่จำเลยปลูก จึงเป็นผลผลิตที่เกิดจากการผลิตกัญชาโดยการปลูกของจำเลยนั่นเอง ในส่วนกัญชา ๑๖ ต้น ย่อมเป็นความผิดกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ส่วนกัญชาแห้งอีก ๓ ต้น เป็นอีกส่วนหนึ่งที่จำเลยมีไว้ในครอบครองซึ่งไม่เกี่ยวกับการปลูกกัญชา ๑๖ ต้นดังกล่าวเลย จึงเป็นความผิดอีกกรรมหนึ่งต่างหาก

คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๘๑/๒๕๒๙ จำเลยจำหน่ายเฮโรอีนให้สายลับไป ๓ ห่อแล้ว ยังมีเฮโรอีนเหลืออยู่อีก ๑ หลอด จำเลยจึงมีเฮโรอีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ๓ ห่อ กับ ๑ หลอด แม้เฮโรอีนที่จำเลยจำหน่ายให้สายลับเป็นส่วนหนึ่งของเฮโรอีนที่จำเลยมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย การกระทำของจำเลยก็แยกได้เป็น ๒ กรรมต่างหากจากกันมิใช่กรรมเดียว เพราะการมีเฮโรอีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่ายเฮโรอีน เป็นความผิดซึ่งอาศัยเจตนาในการกระทำผิดแตกต่างกันได้

อย่างไรก็ดี ตามบทบัญญัติในประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๑๗ ได้บัญญัติข้อยกเว้นไว้ว่าหากกฎหมายนั้นๆ ได้บัญญัติให้เห็นว่าไม่นำบทบัญญัติในภาค ๑ ของกฎหมายอาญามาใช้ ก็จะไม่นำมาใช้ไม่ได้

สำหรับกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด มีบทบัญญัติบางประการซึ่งแตกต่างจากบทบัญญัติในกฎหมายอาญา ซึ่งอาจเรียกว่าเป็นลักษณะพิเศษของกฎหมายยาเสพติด เช่น

๑. บทสันนิษฐานเด็ดขาด
๒. การสนับสนุนการกระทำความผิด
๓. การพยายามกระทำผิด
๔. เจื่อนไซในการดำเนินคดีความผิดฐานสมคบ สนับสนุนช่วยเหลือ
๕. บทบัญญัติเกี่ยวกับโทษ
๖. บทบัญญัติขยายเขตอำนาจศาล
๗. อำนาจยึด ทำลาย และนำของกลางไปใช้ประโยชน์
๘. วิธีพิจารณาความคดียาเสพติด กำหนดหลักเกณฑ์แตกต่างจากกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

๑. บทสันนิษฐานเด็ดขาด

โดยหลักแล้ว ในคดีอาญาทั่วไป เป็นหน้าที่ของโจทก์ที่จะต้องนำสืบพิสูจน์ว่าจำเลยได้กระทำความผิด หลังจากนั้นจำเลยก็นำสืบแก้ข้อกล่าวหา แต่สำหรับคดียาเสพติด มีบทบัญญัติที่มี

ลักษณะพิเศษบางประการกำหนดบทสันนิษฐานที่เรียกว่า บทสันนิษฐานเด็ดขาด ซึ่งหากสามารถพิสูจน์ได้ว่าผู้กระทำผิดได้กระทำการนั้นๆ เช่น กระทำการผลิต นำเข้า ส่งออก ครอบครอง และยาเสพติดของกลางมีปริมาณเป็นไปตามที่กฎหมายกำหนดแล้ว ก็เพียงพอที่จะให้ศาลรับฟังได้เลยว่า การกระทำดังกล่าวเป็นการกระทำเพื่อจำหน่าย โดยไม่ต้องนำสืบถึงพฤติการณ์ของผู้กระทำผิดอีก และผู้กระทำผิดจะโต้เถียงว่าไม่ได้เป็นการกระทำเพื่อจำหน่ายไม่ได้ ซึ่งบทบัญญัติในลักษณะดังกล่าวนี้ มีบัญญัติอยู่ในหลายมาตราใน พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ เช่น

มาตรา ๑๕ ห้ามมิให้ผู้ใดผลิต นำเข้า ส่งออก จำหน่าย หรือมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ เว้นแต่รัฐมนตรีได้อนุญาตเฉพาะในกรณีจำเป็นเพื่อประโยชน์ของทางราชการ การขออนุญาตและการอนุญาต ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

การผลิต นำเข้า ส่งออก หรือมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ ตามปริมาณดังต่อไปนี้ ให้ถือว่าเป็นการผลิต นำเข้า ส่งออก หรือมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย

(๑) เด็กซ์โตราลโซเซอไรบด์ หรือ แอล เอส ดี มีปริมาณคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ตั้งแต่ศูนย์จุดเจ็ดห้ามิลลิกรัมขึ้นไป หรือมียาเสพติดที่มีสารดังกล่าวผสมอยู่จำนวนสิบห้าหน่วยการใช้ขึ้นไป หรือมีน้ำหนักสุทธิตั้งแต่สามร้อยมิลลิกรัมขึ้นไป

(๒) แอมเฟตามีนหรืออนุพันธ์แอมเฟตามีน มีปริมาณคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ตั้งแต่สามร้อยเจ็ดสิบห้ามิลลิกรัมขึ้นไป หรือมียาเสพติดที่มีสารดังกล่าวผสมอยู่จำนวนสิบห้าหน่วยการใช้ขึ้นไป หรือมีน้ำหนักสุทธิตั้งแต่หนึ่งจุดห้ากรัมขึ้นไป

(๓) ยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ นอกจาก (๑) และ (๒) มีปริมาณคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ตั้งแต่สามกรัมขึ้นไป

มาตรา ๑๗ ห้ามมิให้ผู้ใดจำหน่าย หรือมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท ๒ เว้นแต่ได้รับใบอนุญาต

การมียาเสพติดให้โทษในประเภท ๒ ไว้ในครอบครองคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ตั้งแต่หนึ่งร้อยกรัมขึ้นไป ให้ถือว่ามิไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย

การขอรับใบอนุญาตและการออกใบอนุญาต ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๒๖ ห้ามมิให้ผู้ใดผลิต จำหน่าย นำเข้า ส่งออก หรือมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท ๔ หรือในประเภท ๕ เว้นแต่รัฐมนตรีจะได้อนุญาตโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการเป็นรายไป

การมียาเสพติดให้โทษประเภท ๔ หรือในประเภท ๕ ไว้ในครอบครองมีปริมาณตั้งแต่สิบกิโลกรัมขึ้นไป ให้ถือว่ามิไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย

การขอขออนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง จะเห็นได้ว่า บทบัญญัติใน ๓ มาตราดังกล่าว เป็นบทบัญญัติที่มีลักษณะพิเศษ โดยทั้ง

สามมาตราได้ใช้ถ้อยคำ “ให้ถือว่า” เป็นบทสันนิษฐานเด็ดขาดว่าเป็นการกระทำเพื่อจำหน่าย

คำพิพากษาฎีกาที่ ๔๐๑๔/๒๕๓๔ พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๒๖วรรคหนึ่ง กำหนดการกระทำอันเป็นความผิด คือ การผลิต จำหน่าย นำเข้า ส่งออก หรือมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท ๔ หรือ ๕ โดยไม่ต้องพิจารณาว่ามีปริมาณเท่าใด ส่วนในวรรคสองเป็นบทสันนิษฐานเด็ดขาดว่ามียาเสพติดให้โทษประเภท ๔ หรือ ๕ ไว้ในครอบครองมีปริมาณตั้งแต่สิบกิโลกรัมขึ้นไป เป็นการมีไว้เพื่อจำหน่าย

๒. การสนับสนุนการกระทำความผิด

การสนับสนุนการกระทำความผิดนั้น ต้องเป็นการกระทำที่เป็นการช่วยเหลือ หรือให้ความสะดวกก่อนหรือขณะกระทำความผิด ซึ่งผู้สนับสนุนการกระทำความผิดต้องระวางโทษสองในสามส่วนของโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดที่สนับสนุน (ดูประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๖) แต่ตาม พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๖ บัญญัติไว้ว่า

“ในความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ผู้ใดกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้ ต้องระวางโทษเช่นเดียวกับตัวการในความผิดนั้น

- (๑) สนับสนุนหรือช่วยเหลือผู้กระทำความผิดก่อนหรือขณะกระทำความผิด
- (๒) จัดหาหรือให้เงินหรือทรัพย์สิน ยานพาหนะ สถานที่ หรือวัตถุใดๆ เพื่อประโยชน์หรือให้ความสะดวกแก่การกระทำความผิด หรือเพื่อมิให้ผู้กระทำความผิดถูกลงโทษ
- (๓) จัดหาหรือให้เงินหรือทรัพย์สิน ที่ประชุม ที่พำนัก หรือที่ซ่อนเร้น เพื่อช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกแก่ผู้กระทำความผิด หรือเพื่อช่วยให้ผู้กระทำความผิดพ้นจากการจับกุม
- (๔) รับเงิน ทรัพย์สิน หรือประโยชน์อื่นใดจากผู้กระทำความผิด เพื่อประโยชน์หรือให้ความสะดวกแก่การกระทำความผิด หรือเพื่อมิให้ผู้กระทำความผิดถูกลงโทษ
- (๕) ปกปิด ซ่อนเร้น หรือเอาไปเสียซึ่งยาเสพติดหรือวัตถุใดๆ ที่ใช้ในการกระทำความผิด เพื่อช่วยเหลือผู้กระทำความผิด

(๖) ชี้นะ หรือติดต่อบุคคลอื่นเพื่อประโยชน์ในการกระทำความผิด
ผู้ใดจัดหาหรือให้เงินหรือทรัพย์สิน ที่พำนัก หรือที่ซ่อนเร้น เพื่อช่วยบิดา มารดา บุตร สามี หรือภริยาของตน ให้พ้นจากการถูกจับกุม ศาลจะไม่ลงโทษผู้นั้นหรือลงโทษผู้นั้นน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นเพียงใดก็ได้”

จากบทบัญญัติดังกล่าว ได้แสดงให้เห็นถึงโทษของการสนับสนุนในคดีความผิดตามกฎหมายฉบับนี้ ซึ่งแตกต่างจากหลักเกณฑ์ทั่วไปตามประมวลกฎหมายอาญา คือ การสนับสนุนการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ผู้สนับสนุนจะต้องระวางโทษเช่นเดียวกับตัวการ หากการสนับสนุนหรือช่วยเหลือผู้กระทำความผิด เข้าหลักเกณฑ์ตามที่ พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ กำหนดไว้

๓. การพยายามกระทำความผิด

ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๐ กำหนดโทษสำหรับผู้พยายามกระทำความผิดให้ต้องรับโทษสองในสามส่วนของโทษที่กฎหมายกำหนด แต่ตาม พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๗ กำหนดไว้ว่า ผู้ใดพยายามกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ต้องระวางโทษตามที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น เช่นเดียวกับผู้กระทำความผิดสำเร็จ

๔. เงื่อนไขในการดำเนินคดีความผิดฐานสมคบ สนับสนุนช่วยเหลือ

ตาม พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ ได้บัญญัติเงื่อนไขการดำเนินคดีความผิดฐานสนับสนุนช่วยเหลือ (มาตรา ๖) และความผิดฐานสมคบกันเพื่อกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด (มาตรา ๘) โดยบัญญัติเงื่อนไขไว้ตามมาตรา ๑๔ ของกฎหมายฉบับดังกล่าว ดังนี้

มาตรา ๑๔ การจับกุมหรือการแจ้งข้อหาต่อผู้กระทำความผิดตามมาตรา ๖ หรือมาตรา ๘ ต้องได้รับอนุมัติจากเลขาธิการก่อนและเมื่อดำเนินคดีตามที่ได้รับอนุมัติแล้วให้รายงานให้เลขาธิการทราบทันที

การขออนุมัติ การอนุมัติ และการรายงานตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

จะเห็นได้ว่า หลักเกณฑ์ดังกล่าวมีลักษณะที่แตกต่างจากคดีความผิดอาญาทั่วไป ในความผิดอาญาทั่วไปเมื่อมีการกระทำความผิด เจ้าพนักงานสามารถจับกุมและแจ้งข้อหาแก่ผู้กระทำความผิดได้ตามหลักเกณฑ์ที่ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญากำหนด แต่ในความผิดฐานสนับสนุนช่วยเหลือและความผิดฐานสมคบกันเพื่อกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด มีการวางเงื่อนไขให้ต้องมีการขออนุมัติจับกุม หรือขออนุมัติแจ้งข้อหาจากเลขาธิการ ป.ป.ส. ก่อน ซึ่งขั้นตอนการขออนุมัติจับกุม หรือแจ้งข้อหาเป็นไปตามกฎกระทรวง (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕

*กฎกระทรวง (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งออกตามความในมาตรา ๑๔ วรรค ๒ แห่งพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ นั้น พอสรรพสาระสำคัญเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการขออนุมัติ คำสั่งอนุมัติ และการรายงานเกี่ยวกับการจับกุมหรือแจ้งข้อหาตั้งต่อไปนี้

ผู้มีสิทธิยื่นคำขออนุมัติ

กรณีขออนุมัติจับกุม (แบบ ป.ป.ส. ๔-๕๑) ได้แก่

- หัวหน้าพนักงานสอบสวน
- หัวหน้าชุดสืบสวน

- ข้าราชการพลเรือน (ระดับ ๓ ขึ้นไป)
- กรณีขออนุมัติแจ้งข้อหา (แบบ ป.ป.ส. ๔-๕๒) ได้แก่
- หัวหน้าพนักงานสอบสวน

หลักเกณฑ์การยื่นคำขอ

กรณีขออนุมัติจับกุม จะต้องปรากฏว่าผู้กระทำความผิดยังไม่ได้ถูกจับกุม หรือถูกจับกุมในความผิดอื่นแล้ว แต่ไม่อยู่ในระหว่างการควบคุมของเจ้าพนักงาน

หมายเหตุ อย่างไรก็ตามเป็นการจับกุมตามกฎหมายนั้น ดู ป.วิ.อ. มาตรา ๘๓, ๘๔, ๘๖

ส่วนกรณีการขออนุมัติแจ้งข้อหา นั้น ต้องปรากฏว่าผู้กระทำความผิดได้ถูกจับกุม และอยู่ระหว่างการควบคุมในความผิดฐานอื่น ซึ่งไม่ใช่ความผิดตามมาตรา ๖ หรือมาตรา ๘

หมายเหตุ อย่างไรก็ตามเป็นการแจ้งข้อหา นั้น ดู ป.วิ.อ. มาตรา ๑๓๔

ข้อสังเกต เมื่อมีการขออนุมัติจับกุมแล้ว ไม่จำเป็นต้องมาขออนุมัติแจ้งข้อหาซ้ำอีก

การยื่นคำขออนุมัติ

การยื่นคำขออนุมัติจับกุม หรือแจ้งข้อหาต่อเลขาธิการ ป.ป.ส. นั้น อาจกระทำโดยส่งไปรษณีย์ลงทะเบียนหรืออาจนำส่งโดยตนเอง ซึ่งการยื่นคำขอทั้ง ๒ กรณีนั้น ให้ทำโดยส่งแบบเอกสารลับ และระบุหน้ามุมของว่า “มาตรา ๑๔” เพื่อให้เจ้าหน้าที่สารบรรณหรือเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยที่รับเรื่อง ทราบว่าเป็นเรื่องการขออนุมัติจับกุม หรือแจ้งข้อหา ซึ่งเป็นเรื่อง “ลับ” ไม่สามารถที่จะเปิดเผยได้ด้วยตนเอง ต้องนำไปให้เจ้าหน้าที่ซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบโดยตรงดำเนินการต่อไป

อำนาจเลขาธิการ ป.ป.ส. ในการพิจารณาคำขอ

กฎหมายให้อำนาจเลขาธิการ ป.ป.ส. ที่จะเรียกพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจผู้สืบสวนพนักงานสอบสวน หรือบุคคลที่เกี่ยวข้องมาให้ถ้อยคำ ส่งพยานหลักฐานเพิ่มเติมประกอบการพิจารณา

ในทางปฏิบัติ ได้มีการประสานงานในระดับเจ้าหน้าที่อยู่เป็นประจำ เมื่อมีคำขอมายังเลขาธิการ ป.ป.ส. เจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบจะเป็นผู้ประสานงานขอให้ผู้ยื่นคำขอนั้นส่งพยานหลักฐานเพิ่มเติมนอกเหนือจากที่ส่งมา

ในการพิจารณาคำขอ เลขาธิการ ป.ป.ส. ต้องพิจารณาให้แล้วเสร็จภายใน ๕ วันทำการ นับแต่รับคำขอ เว้นแต่มีเหตุจำเป็นจะขยายเวลาออกไปอีกได้ไม่เกิน ๒ ครั้ง ครั้งละไม่เกิน ๕ วัน รวมกันทั้งหมดต้องไม่เกิน ๑๕ วัน และทุกครั้งที่ขยายเวลาออกไป เลขาธิการ ป.ป.ส. ต้องบันทึกเหตุจำเป็นไว้ด้วย

คำสั่งของเลขาธิการ ป.ป.ส. ถ้าเป็นเรื่องการขออนุมัติให้จับกุม ก็จะเป็นไปตามแบบ ป.ป.ส. ๔-๕๓ แต่ถ้าเป็นคำสั่งอนุมัติให้แจ้งข้อหา ก็จะเป็นไปตามแบบ ป.ป.ส. ๔-๕๔

การรายงานหลังจากเลขาธิการ ป.ป.ส. มีคำสั่งอนุมัติ

กฎหมายกำหนดให้ผู้ที่มิคำขอมีหน้าที่ต้องรายงานผลการดำเนินการภายหลังที่เลขาธิการ ป.ป.ส. ได้มีคำสั่งอนุมัติแล้ว ดังนี้

กรณีดำเนินการจับกุมหรือแจ้งข้อหาแล้ว ก็ให้ผู้ยื่นคำขอนั้นรายงานให้เลขาธิการ ป.ป.ส.

ทราบโดยเร็ว แต่ทั้งนี้ต้องไม่เกิน ๓ วันนับแต่วันจับกุมหรือแจ้งข้อหา ทั้งนี้เป็นไปตามแบบ ป.ป.ส. ๔-๕๕ หรือ ป.ป.ส. ๔-๕๖ แล้วแต่กรณี

ถ้าเป็นกรณีที่ไม่สามารถดำเนินการได้ภายใน ๓๐ วันนับแต่วันได้แจ้งคำสั่งอนุมัติ ก็ให้รายงานให้เลขาธิการ ป.ป.ส. ทราบโดยเร็ว แต่ต้องไม่เกิน ๓ วันนับแต่วันที่ครบกำหนดดังกล่าว ทั้งนี้เป็นไปตามแบบ ป.ป.ส. ๔-๕๗

กรณีออกหมายจับ

ถ้าคดีที่จะขอให้เลขาธิการ ป.ป.ส. พิจารณาอนุมัติจับกุม หรือแจ้งข้อหา ตามมาตรา ๖ หรือมาตรา ๘ มีการออกหมายจับไว้ก่อนแล้วก็ได้ หรือขณะที่อยู่ระหว่างดำเนินการขออนุมัตินั้น ได้มีการออกหมายจับกิติ ในกรณีเหล่านี้ กฎกระทรวง ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๓๕) กำหนดให้ผู้ขออนุมัติส่งสำเนาหมายจับให้เลขาธิการ ป.ป.ส. ทราบโดยเร็ว ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ในการที่จะนำมาเป็นข้อมูลพิจารณาประกอบความเห็นอื่นๆ เพื่อมีคำสั่งต่อไป

๕. บทบัญญัติเกี่ยวกับโทษ

๕.๑ ระวังโทษ กรณีเจ้าพนักงานกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดมีกฎหมายหลายฉบับกำหนดให้ระวางโทษเป็น ๓ เท่าของโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นๆ เช่น

- พ.ร.บ. ป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๑๙ มาตรา ๑๗ “กรรมการ เลขาธิการ รองเลขาธิการ เจ้าพนักงานผู้ใดกระทำความผิดใดๆ ตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติดเสียเอง ต้องระวางโทษเป็นสามเท่าของโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นๆ”

- พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๐๐ “กรรมการ หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ หรือข้าราชการหรือพนักงานองค์การ หรือหน่วยงานของรัฐผู้ใดผลิต นำเข้า ส่งออก จำหน่าย หรือมีไว้ครอบครองเพื่อจำหน่ายซึ่งยาเสพติดให้โทษ หรือสนับสนุนในการกระทำความผิดดังกล่าวอันเป็นการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ต้องระวางโทษเป็นสามเท่าของโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น

- พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๑๐ และ ๑๑

มาตรา ๑๐ กรรมการหรืออนุกรรมการตามพระราชบัญญัตินี้หรือตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด เจ้าพนักงาน สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งรัฐ สมาชิกสภาจังหวัด สมาชิกสภาเทศบาล หรือสภาท้องถิ่นอื่น ข้าราชการ พนักงานส่วนท้องถิ่น พนักงานองค์การหรือหน่วยงานของรัฐ หรือพนักงานรัฐวิสาหกิจผู้ใด กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด หรือกระทำความผิดตามมาตรา ๔๒ ต้องระวางโทษเป็นสามเท่าของโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น

มาตรา ๑๑ กรรมการหรืออนุกรรมการตามพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด เจ้าพนักงานหรือข้าราชการผู้ใดกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม ตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญานั้นเกี่ยวเนื่อง

กับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ต้องระวางโทษเป็นสามเท่าของโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น

ข้อสังเกต

๑. บทบัญญัติเกี่ยวกับระวางโทษสามเท่าดังกล่าวจำเป็นที่จะต้องเลือกใช้ให้ถูกต้อง ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงตัวผู้กระทำความผิด ตลอดจนฐานความผิดต่างๆ ตามที่กฎหมายบัญญัติ เช่น กรณีเจ้าพนักงาน ป.ป.ส. กระทำความผิดฐานครอบครองเฮโรอีน ก็ต้องใช้บทบัญญัติตาม พ.ร.บ. ป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๑๙ มาตรา ๑๗ ซึ่งไม่ได้กำหนดฐานความผิดไว้ ไม่ใช่ใช้ พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๐๐ ซึ่งระบุฐานความผิดไว้เป็นการเฉพาะ เป็นต้น

๒. บทบัญญัติมาตราดังกล่าว เป็นบทบัญญัติที่ทำให้ผู้กระทำความผิดต้องรับโทษหนักขึ้น ไม่ใช่บทเพิ่มโทษ

คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๔๗๐/๒๕๒๘

การกระทำของจำเลยซึ่งเป็นตำรวจจำหน่ายเฮโรอีนเป็นความผิดตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๖๖ ประกอบ มาตรา ๑๐๐ ซึ่งต้องระวางโทษเป็นสามเท่าของโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น มาตรา ๑๐๐ เป็นบทบัญญัติที่ทำให้ผู้กระทำความผิดต้องรับโทษหนักขึ้น มิใช่เป็นบทเพิ่มโทษ การที่ศาลชั้นต้นกำหนดโทษจำเลยตาม มาตรา ๖๖ จำคุก ๕ ปี แล้วจึงระวางโทษเป็นสามเท่าของที่ศาลกำหนดเป็นจำคุก ๑๕ ปี นั้นเท่ากับเป็นการเพิ่มโทษแก่จำเลยเป็นสามเท่าของโทษที่ศาลกำหนดหาใช่ลงโทษจำเลยในระวางสามเท่าของโทษที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นไม่ จะต้องพิพากษาให้จำคุก ๑๕ ปี

๕.๒ การเพิ่มโทษ การเพิ่มโทษในกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติดมีบทบัญญัติซึ่งแตกต่างจากการเพิ่มโทษตามประมวลกฎหมายอาญา (ดูมาตรา ๙๒, ๙๓)

ตัวอย่างการเพิ่มโทษตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒

- พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๙๗ บัญญัติว่า “ผู้ใดต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำคุกสำหรับความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ถ้ากระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้่อีกในระหว่างที่ยังต้องรับโทษอยู่ หรือภายในเวลาห้าปีนับแต่วันพ้นโทษ หากศาลจะพิพากษาลงโทษครั้งหลังถึงจำคุก ให้เพิ่มโทษที่จะลงแก่ผู้นั้นกึ่งหนึ่งของโทษที่ศาลกำหนดสำหรับความผิดครั้งหลัง”

๕.๓ ทรัพย์สินที่ถูกริบ โดยปกติแล้วทรัพย์สินซึ่งศาลพิพากษาให้ริบจะตกเป็นของแผ่นดินตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕ อย่างไรก็ตาม ในคดีความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติดตาม พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๓๑ มีบทบัญญัติพิเศษกำหนดไว้ว่า “ทรัพย์สินที่ศาลมีคำสั่งให้ริบตามมาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๐ ให้ตกเป็นของกองทุน” หมายความว่า ถ้าเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดหรือเป็นเครื่องมือ เครื่องใช้ ยานพาหนะ เครื่องจักรกล หรือทรัพย์สินที่ใช้ในการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดหรือเป็นอุปกรณ์ให้ได้รับผลในการกระทำความผิด หรือมีไว้เพื่อใช้ในการ

กระทำความผิด หากมีการยื่นคำร้องแล้วศาลมีคำสั่งให้ริบ ทรัพย์สินดังกล่าวจะตกเป็นของกองทุนป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ซึ่งกองทุนดังกล่าวจะนำทรัพย์สินนั้นไปใช้ในการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดต่อไป

มาตรการริบทรัพย์สินตามพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ (สำหรับรายละเอียดเกี่ยวกับมาตรการตรวจสอบทรัพย์สินดูรายละเอียดในบทที่ ๕) แบ่งออกได้เป็น ๒ ประเภท คือ

- ๑) การริบทรัพย์สินของกลางในคดียาเสพติด
- ๒) การริบทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด

๑) การริบทรัพย์สินของกลางในคดียาเสพติด ตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัตินี้

การริบทรัพย์สินตามมาตรา ๓๐ แห่ง พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ นี้ เป็นมาตรการเสริมการริบทรัพย์สินตามกฎหมายอาญาเดิม ซึ่งมีขอบเขตจำกัดในเรื่องของทรัพย์สินที่ศาลจะสั่งริบ กฎหมายฉบับนี้จึงได้ขยายความหมายของทรัพย์สินที่ศาลจะสั่งริบให้กว้างขวางออกไป เพื่อให้สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงเกี่ยวกับทรัพย์สินที่เข้าไปพัวพันกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ซึ่งมีปริมาณมากและสลับซับซ้อนกว่าทรัพย์สินที่เข้าไปเกี่ยวข้องกับอาชญากรรมประเภทอื่นๆ และในกฎหมายฉบับนี้เปลี่ยนแปลงปลายทางของทรัพย์สินที่ถูกศาลสั่งให้ริบ ซึ่งปกติจะตกเป็นของแผ่นดิน ให้ตกเป็นของ “กองทุนป้องกันและปราบปรามยาเสพติด” ซึ่งเป็นกองทุนที่จัดตั้งขึ้นโดยบทบัญญัติของกฎหมาย โดยมีวัตถุประสงค์ประสงค์เพื่อนำทรัพย์สินที่ได้จากการริบไปใช้ประโยชน์ในการแก้ไขปัญหาเสพติดต่อไป

๒) การริบทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด

ทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด หมายถึงเงินหรือทรัพย์สินที่ได้มาเนื่องจากการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด และให้รวมถึงเงินหรือทรัพย์สินที่ได้มาโดยการใช้เงินหรือทรัพย์สินดังกล่าวซื้อ หรือกระทำไม่ว่าด้วยประการใดๆ ให้เงินหรือทรัพย์สินนั้นเปลี่ยนสภาพไปจากเดิม ไม่ว่าจะมีการเปลี่ยนสภาพไปกี่ครั้ง และไม่ว่าเงินหรือทรัพย์สินนั้นจะอยู่ในความครอบครองของบุคคลอื่น หรือปรากฏตามหลักฐานทางทะเบียนว่าเป็นของบุคคลอื่นก็ตาม

ขั้นตอนการริบทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดนี้จะเริ่มต้น โดย “กระบวนการตรวจสอบทรัพย์สิน” โดยกฎหมายกำหนดให้มีคณะกรรมการขึ้นมาชุดหนึ่งเรียกว่า “คณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สิน” ประกอบด้วย ปลัดกระทรวงยุติธรรมเป็นประธาน อัยการสูงสุดเป็นรองประธานกรรมการ ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ อธิบดีกรมที่ดิน อธิบดีกรมบังคับคดี อธิบดีกรมศุลกากร อธิบดีกรมสรรพากร ผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทย เป็นกรรมการ และเลขาธิการเป็นกรรมการและเลขานุการ

คณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินมีอำนาจหน้าที่สำคัญในขั้นตอนการตรวจสอบทรัพย์สินวินิจฉัยความเกี่ยวเนื่องของทรัพย์สินกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ตลอดทั้งมีอำนาจในการสั่งยึดหรือสั่งอายัดทรัพย์สินไว้จนกว่าจะมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดี หรือศาลมีคำพิพากษาคดีถึงที่สุดให้ยกฟ้อง

เมื่อคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินวินิจฉัยว่าทรัพย์สินนั้นเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด และเสนอพนักงานอัยการเพื่อยื่นคำร้องขอให้ศาลสั่งริบทรัพย์สินแล้ว หากศาลได้สวนเห็นว่าคดีมีมูลว่าทรัพย์สินนั้นเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ศาลจะสั่งให้ริบทรัพย์สินนั้น

จะเห็นได้ว่า กระบวนการตรวจสอบทรัพย์สินไปจนถึงการริบทรัพย์สินนั้นมีลักษณะเฉพาะพิเศษแตกต่างจากการริบทรัพย์สินตามกฎหมายอาญาที่ใช้อยู่ทั่วไป

๖. บทบัญญัติขยายเขตอำนาจศาล

โดยทั่วไปแล้ว การกระทำความผิดนอกราชอาณาจักรไม่สามารถลงโทษในราชอาณาจักรได้เว้นแต่เข้าข้อยกเว้นตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๗, ๘, ๙ ซึ่งมีบทบัญญัติถึงความผิดบางประเภทว่าถ้ากระทำนอกราชอาณาจักรสามารถลงโทษในราชอาณาจักรได้ ปัจจุบันมีบทบัญญัติใน พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ ขยายเขตอำนาจศาลไทยไปถึงการกระทำความผิดเกี่ยวกับคดียาเสพติดนอกราชอาณาจักร ซึ่งจะเห็นได้จาก มาตรา ๕ ของกฎหมายดังกล่าว ซึ่งบัญญัติไว้ดังนี้

มาตรา ๕ ผู้ใดกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด แม้จะกระทำนอกราชอาณาจักร ผู้นั้นจะต้องรับโทษในราชอาณาจักร ถ้าปรากฏว่า

(๑) ผู้กระทำความผิด หรือผู้ร่วมกระทำความผิดคนใดคนหนึ่ง เป็นคนไทยหรือมีถิ่นอยู่ในประเทศไทย หรือ

(๒) ผู้กระทำความผิดเป็นคนต่างด้าว และได้กระทำโดยประสงค์ให้ความผิดนั้นเกิดขึ้นในราชอาณาจักร หรือรัฐบาลไทยเป็นผู้เสียหาย หรือ

(๓) ผู้กระทำความผิดเป็นคนต่างด้าว และการกระทำนั้นเป็นความผิดตามกฎหมายของรัฐที่การกระทำเกิดขึ้นในเขตอำนาจของรัฐนั้น หากผู้นั้นได้ปรากฏตัวอยู่ในราชอาณาจักรและมีได้มีการส่งตัวผู้นั้นออกไปตามกฎหมายว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดน

ทั้งนี้ ให้นำมาตรา ๑๐ แห่งประมวลกฎหมายอาญามาใช้บังคับโดยอนุโลม

อย่างไรก็ตาม แม้ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดจะมีกฎหมายบัญญัติขยายเขตอำนาจศาลไว้ชัดเจนในมาตรา ๕ พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ แต่การดำเนินคดีในความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดก็ยังคงดำเนินการ โดยอาศัยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา กล่าวคือ เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงในการกระทำความผิด หรือมีการสืบสวนพฤติการณ์ในการกระทำความผิด จะต้องมี การดำเนินคดีโดยการกล่าวโทษ มีการสอบสวน

รวบรวมพยานหลักฐาน และฟ้องคดี ดังเช่นกฎหมายอาญาอื่นๆ ตลอดจนต้องอาศัย พ.ร.บ. ความร่วมมือระหว่างประเทศในเรื่องทางอาญา พ.ศ. ๒๕๓๕ ด้วย

๗. อำนาจยึด ทำลาย และนำของกลางไปใช้ประโยชน์

ตาม ป.วิ.อ. ได้บัญญัติให้อำนาจแก่เจ้าพนักงานในการยึดสิ่งของต่างๆ ที่อาจใช้เป็นพยานหลักฐานได้ โดยบัญญัติไว้ใน ป.วิ.อ. มาตรา ๘๕ ว่า

มาตรา ๘๕ เจ้าพนักงานผู้จับหรือรับตัวผู้ถูกจับไว้ มีอำนาจค้นตัวผู้ต้องหาและยึดสิ่งของต่างๆ ที่อาจใช้เป็นพยานหลักฐานได้

การค้นนั้นจักต้องทำโดยสุภาพ ถ้าค้นผู้หญิงต้องให้หญิงอื่นเป็นผู้ค้น

สิ่งของใดที่ยึดไว้ เจ้าพนักงานมีอำนาจยึดไว้จนกว่าคดีถึงที่สุด เมื่อเสร็จคดีแล้วก็ให้คืนแก่ผู้ต้องหาหรือแก่ผู้อื่นซึ่งมีสิทธิเรียกร้องคืนสิ่งของนั้น เว้นแต่ศาลจะสั่งเป็นอย่างอื่น

ข้อสังเกต คือ ตามกฎหมายให้อำนาจเฉพาะการยึดไว้เท่านั้น แต่ไม่ให้อำนาจในการทำลายหรือนำไปใช้ประโยชน์ เว้นแต่ศาลจะสั่งเป็นอย่างอื่น แต่ตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด มีบทบัญญัติพิเศษเกี่ยวกับการยึดยาเสพติดหรือวัตถุออกฤทธิ์หรือสารระเหย การทำลาย และการนำไปใช้ประโยชน์ไว้เป็นพิเศษ เช่น

๗.๑ พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๐๑ ทวิ, ๑๐๒ ทวิ

มาตรา ๑๐๑ ทวิ ในกรณีที่มีการยึดยาเสพติดให้โทษในประเภท ๔ หรือ ๕ ตามมาตรา ๔๙ (๒) หรือตามกฎหมายอื่น ไม่ว่าจะมีการฟ้องคดีต่อศาลหรือไม่ก็ตาม เมื่อได้มีการตรวจพิสูจน์ชนิดและปริมาณแล้วว่าเป็นยาเสพติดให้โทษประเภทดังกล่าว โดยบันทึกรายงานการตรวจพิสูจน์ไว้ ให้กระทรวงสาธารณสุข หรือผู้ซึ่งกระทรวงสาธารณสุขมอบหมาย ทำลายหรือนำไปใช้ประโยชน์ได้ ตามระเบียบที่กระทรวงสาธารณสุขกำหนด

มาตรา ๑๐๒ ทวิ ในกรณีที่มีการฟ้องคดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ หรือในประเภท ๒ ต่อศาล และไม่ได้มีการโต้แย้งเรื่องประเภท จำนวน หรือน้ำหนักของยาเสพติดให้โทษ ถ้าศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ริบยาเสพติดให้โทษดังกล่าว ตามมาตรา ๑๐๒ หรือตามกฎหมายอื่น และไม่มีคำเสนอว่าผู้เป็นเจ้าของแท้จริงไม่ได้รู้เห็นเป็นใจด้วยในการกระทำความผิด ภายในกำหนดสามสิบวันนับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ริบยาเสพติดให้โทษนั้น ให้กระทรวงสาธารณสุขหรือผู้ซึ่งกระทรวงสาธารณสุขมอบหมาย ทำลายหรือนำไปใช้ประโยชน์ได้ ตามระเบียบที่กระทรวงสาธารณสุขกำหนด

๗.๒ พ.ร.บ. วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. ๒๕๑๘ มาตรา ๑๑๕ ทวิ, ๑๑๖ ทวิ

มาตรา ๑๑๕ ทวิ ในกรณีที่มีการยึดวัตถุออกฤทธิ์ตามกฎหมายอื่นและไม่ได้มีการฟ้องคดีต่อศาล เพราะเหตุที่ไม่ปรากฏว่าผู้ใดเป็นผู้กระทำความผิดและพนักงานอัยการสั่งให้งดการสอบสวน หรือเพราะพนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดี หรือเพราะมีการเปรียบเทียบตามมาตรา ๑๑๗ ถ้าไม่มีผู้ใดมาอ้างว่าเป็นเจ้าของภายในกำหนดเก้าสิบวัน

นับแต่วันที่ยึด ให้วัตถุออกฤทธิ์นั้นตกเป็นของกระทรวงสาธารณสุข และให้กระทรวงสาธารณสุขหรือผู้ซึ่งกระทรวงสาธารณสุขมอบหมาย ทำลายหรือนำไปใช้ประโยชน์ได้ตามระเบียบที่กระทรวงสาธารณสุขกำหนด

มาตรา ๑๑๖ ทวิ ในกรณีที่มีการฟ้องคดีความผิดเกี่ยวกับวัตถุออกฤทธิ์ต่อศาล และไม่ได้มีการโต้แย้งเรื่องประเภท จำนวน หรือน้ำหนักของวัตถุออกฤทธิ์นั้น ถ้าศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้รับวัตถุออกฤทธิ์ดังกล่าวตามมาตรา ๑๑๖ หรือตามกฎหมายอื่น และไม่มีคำเสนอว่าผู้เป็นเจ้าของแท้จริงไม่ได้รู้เห็นเป็นใจด้วยในการกระทำความผิดภายในกำหนดสามสิบวันนับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้รับวัตถุออกฤทธิ์นั้น ให้กระทรวงสาธารณสุขหรือผู้ซึ่งกระทรวงสาธารณสุขมอบหมาย ทำลายหรือนำไปใช้ประโยชน์ได้ตามระเบียบที่กระทรวงสาธารณสุขกำหนด

๗.๓ พ.ร.ก. ป้องกันการใช้สารระเหย พ.ศ. ๒๕๓๓ มาตรา ๒๕ ทวิ, ๒๕ ตริ

มาตรา ๒๕ ทวิ ในกรณีที่มีการยึดสารระเหยตามมาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง หรือตามกฎหมายอื่น และไม่ได้มีการฟ้องคดีต่อศาลเพราะเหตุที่ไม่ปรากฏว่าผู้ใดเป็นผู้กระทำความผิดและพนักงานอัยการสั่งให้งดการสอบสวน หรือเพราะพนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดี ถ้าไม่มีผู้ใดมาอ้างว่าเป็นเจ้าของภายในกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันที่ยึด ให้สารระเหยนับตกเป็นของกระทรวงสาธารณสุข และให้กระทรวงสาธารณสุขหรือผู้ซึ่งกระทรวงสาธารณสุขมอบหมาย ทำลายหรือนำไปใช้ประโยชน์ได้ตามระเบียบที่กระทรวงสาธารณสุขกำหนด

มาตรา ๒๕ ตริ ในกรณีที่มีการฟ้องคดีความผิดเกี่ยวกับสารระเหยต่อศาลและไม่ได้มีการโต้แย้งเรื่องประเภท ชนิด หรือขนาดบรรจุของสารเคมีหรือผลิตภัณฑ์ที่เป็นสารระเหย ถ้าศาลชั้นต้นมีคำพิพากษา หรือคำสั่งให้รับสารระเหย ตามประมวลกฎหมายอาญา หรือตามกฎหมายอื่น และไม่มีคำเสนอว่าผู้เป็นเจ้าของแท้จริงไม่ได้รู้เห็นเป็นใจด้วยในการกระทำความผิดภายในกำหนดสามสิบวันนับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้รับสารระเหยนั้น ให้กระทรวงสาธารณสุข หรือผู้ซึ่งกระทรวงสาธารณสุขมอบหมาย ทำลายหรือนำไปใช้ประโยชน์ได้ตามระเบียบที่กระทรวงสาธารณสุขกำหนด

๘. กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาเสพติดกำหนดหลักเกณฑ์เฉพาะ ซึ่งแตกต่างจากกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาเสพติด เป็นกฎหมายที่บัญญัติขึ้นโดยเฉพาะ เพื่อกำหนดหลักเกณฑ์การสืบสวนโดยการใช้เทคนิคการสืบสวนพิเศษ และกำหนดบทบัญญัติเกี่ยวกับวิธีพิจารณาในศาลชั้นต้น การอุทธรณ์ ฎีกา และอายุความ รวมทั้งกำหนดบทบัญญัติเกี่ยวกับการบังคับชำระค่าปรับตามคำพิพากษา เพื่อให้ศาลพิจารณาพิพากษาและบังคับโทษคดีอาญาเสพติดไว้เป็นการเฉพาะ ทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องกับลักษณะของการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ซึ่งหลักเกณฑ์การสืบสวน และบทบัญญัติเกี่ยวกับวิธีพิจารณาในศาลนั้นจะมีหลักเกณฑ์ที่แตกต่างจากกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ดังนี้

๘.๑ กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาได้บัญญัติถึงวิธีการสืบสวนในคดีความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติดไว้โดยถือว่าเป็นครั้งแรกที่ได้มีการระบุถึงวิธีการสืบสวนไว้ในกฎหมายอย่างชัดเจนซึ่งแต่เดิมนั้นกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาได้กำหนดความหมายของการสืบสวนไว้อย่างกว้างๆ เท่านั้น ว่า “การสืบสวน” หมายความว่า การแสวงหาข้อเท็จจริงและหลักฐาน ซึ่งพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจได้ปฏิบัติไปตามอำนาจหน้าที่ (มาตรา ๑ (๑๐))

ในบทบัญญัติของกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาได้กำหนดถึงวิธีการสืบสวนไว้อย่างชัดเจนถึง ๒ กรณี ได้แก่

๑) การอำพราง หมายความว่า การดำเนินการทั้งหลายเพื่อปิดบังสถานะหรือวัตถุประสงค์ของการดำเนินการ โดยลวงผู้อื่นให้เข้าใจไปทางอื่น หรือเพื่อมิให้รู้ความจริงเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงาน (เช่น การปลอมตัว การแฝงตัวเข้าไปในกลุ่มนักค้าหรือช่างานหรือองค์กรอาชญากรรมยาเสพติด และรวมถึงการปฏิบัติการณ์ล่อซื้อยาเสพติด ทุกกรณีก็อยู่ในขอบเขตของการอำพรางด้วย)

๒) การครอบครองยาเสพติดภายใต้การควบคุม หมายความว่า การครอบครองชั่วคราวซึ่งยาเสพติดเพื่อส่งต่อแก่ผู้ต้องสงสัยว่ากระทำความผิดซึ่งอยู่ภายใต้การกำกับ คำสั่ง หรือสะกดรอยติดตามของเจ้าพนักงาน ทั้งนี้การส่งต่อนั้นให้รวมถึงการนำเข้าไปหรือส่งออกเพื่อการส่งต่อในหรือนอกราชอาณาจักรด้วย (เช่น การขยายผลในกรณีสืบทราบข่าวว่า นาย ก จะลักลอบขนยาเสพติดไปส่งให้แก่ผู้ซื้อ คือชายไม่ทราบชื่อ ณ ร้านอาหารแห่งหนึ่ง เจ้าพนักงานก็เฝ้า นาย ก และสะกดรอยติดตามนาย ก ตั้งแต่ออกจากที่พักจนไปถึงร้านอาหารและเฝ้าดูพฤติการณ์จนพบว่า มีนาย ข มา นั่งร่วมรับประทานอาหารด้วย โดยขากลับก่อนที่ทั้งคู่จะแยกจากกัน นาย ก ได้ส่งมอบถุงใส่ของให้แก่ นาย ข เจ้าพนักงานจึงเข้าจับกุม)

อีกทั้งกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญายังได้บัญญัติให้การกระทำและพยานหลักฐานที่ได้มาจากวิธีการสืบสวนทั้ง ๒ กรณีดังกล่าวของเจ้าพนักงาน ให้รับฟังเป็นพยานหลักฐานได้ซึ่งถือได้ว่ากฎหมายได้บัญญัติรับรองวิธีการสืบสวนดังกล่าวไว้อย่างชัดเจน อันมีผลทำให้เจ้าพนักงานผู้ปฏิบัติมีความมั่นใจในการปฏิบัติหน้าที่ภายใต้บทบัญญัติของกฎหมายฉบับนี้

๘.๒ กำหนดให้เจ้าพนักงานมีอำนาจขอให้บุคคลซึ่งมีความรู้ความเชี่ยวชาญเป็นพิเศษเฉพาะในเรื่องหนึ่งเรื่องใด เป็นผู้ช่วยเหลือเจ้าพนักงานในการปฏิบัติหน้าที่ ตามกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาโดยบุคคลนั้นไม่ต้องรับผิดชอบทางแพ่งเป็นส่วนตัวในความเสียหายที่เกิดขึ้น (เช่น กรณีเจ้าพนักงานอยู่ในระหว่างปฏิบัติงานสืบสวน จำเป็นจะต้องเปิดรถยนต์ของเป้าหมายเพื่อตรวจสอบบางอย่าง แต่ไม่มีความชำนาญในระบบกันขโมย จึงต้องอาศัยบุคคลซึ่งมีความรู้ความเชี่ยวชาญให้มาช่วยเหลือเปิดล็อกประตูรถยนต์โดยไม่ให้มีเสียงสัญญาณเตือนภัยดังขึ้น เป็นต้น) ซึ่งตามบทบัญญัติของกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาไม่ได้กำหนดให้อำนาจแก่เจ้าพนักงานในการจะขอให้บุคคลซึ่งมีความรู้ความเชี่ยวชาญพิเศษ เฉพาะเรื่องหนึ่งเรื่องใดเป็นผู้ช่วยเหลือเจ้าพนักงานไว้

๘.๓ กำหนดให้เจ้าพนักงานมีอำนาจขอให้เจ้าหน้าที่ตามกฎหมายว่าด้วยการกระทำ ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ ดำเนินการเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์เพื่อใช้เป็นพยานหลักฐาน (เนื่องจากในปัจจุบันในการกระทำความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด ผู้กระทำความผิดได้ใช้ ประโยชน์จากระบบการสื่อสารและเทคโนโลยีที่ทันสมัย เช่น คอมพิวเตอร์ทำให้การสืบสวนติดตามข้อมูล ทางระบบคอมพิวเตอร์ต้องใช้ผู้เชี่ยวชาญด้านระบบคอมพิวเตอร์ ซึ่งเจ้าพนักงานที่มีความเชี่ยวชาญใน ระบบคอมพิวเตอร์มีน้อย ประกอบกับได้มีการแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายว่าด้วยการกระทำ ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์อยู่แล้ว การกำหนดให้เจ้าพนักงานมีอำนาจขอให้พนักงานเจ้าหน้าที่ ดังกล่าวดำเนินการเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ก็จะเป็นการสะดวกและสอดคล้องกับกฎหมาย เฉพาะที่มีอยู่ ซึ่งตามบทบัญญัติของกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาไม่ได้กำหนดอำนาจในส่วนนี้ ของเจ้าพนักงานไว้

๘.๔ ในคดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดที่จำเลยมีทนายความ ถ้าจำเลยจงใจไม่มาศาลหรือ หลบหนี เพื่อไม่ให้พยานหลักฐานสูญหาย หรือยากแก่การนำมาสืบภายหลัง ศาลมีอำนาจสืบพยาน ลับหลังจำเลย เป็นหลักการใหม่ในส่วนของวิธีพิจารณาในศาลที่กฎหมายวิธีพิจารณาคดียาเสพติดได้ บัญญัติขึ้น ซึ่งแตกต่างจากหลักการที่กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาบัญญัติไว้ว่า การพิจารณา และสืบพยานในศาลให้ทำโดยเปิดเผยต่อหน้าจำเลย (มาตรา ๑๗๒)

๘.๕ สิทธิของการอุทธรณ์ การฎีกา ในคดีความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติดนั้น กฎหมายวิธีพิจารณาคดียาเสพติดได้บัญญัติระบบการพิจารณาคดีของศาลไว้ ๒ ชั้นศาล ได้แก่ ศาลชั้นต้นและศาลชั้นอุทธรณ์ กล่าวคือในคดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดนั้นสิทธิของคู่ความในการ อุทธรณ์จะมีเพียง ๑ ชั้นศาล คือ มีสิทธิอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลชั้นต้นต่อศาลอุทธรณ์เท่านั้น ไม่มีสิทธิที่จะฎีกาคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์เหมือนระบบการดำเนินกระบวนพิจารณาในคดีอื่นๆ ที่มีใช้คดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดตามกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาปกติ แต่คู่ความสามารถ ยื่นคำขออนุญาตฎีกาต่อศาลฎีกาได้ ซึ่งหากศาลฎีกาพิจารณาคำขออนุญาตแล้วมีคำสั่งอนุญาต คดีก็จะเข้าสู่การพิจารณาของศาลฎีกา แต่หากศาลฎีกาไม่อนุญาตตามคำขอก็ถือว่าคดีถึงที่สุดนับแต่ วันที่ได้อ่านหรือถือว่าได้อ่านคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์

๘.๖ กฎหมายวิธีพิจารณาคดียาเสพติดได้กำหนดอายุความในคดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ไว้ถึง ๓๐ ปี ได้แก่ ในคดียาเสพติดที่มีระวางโทษประหารชีวิต หรือจำคุกตลอดชีวิต ถ้ามิได้ฟ้องหรือ ได้ตัวผู้กระทำความผิดมาศาลภายใน ๓๐ ปี ขาดอายุความ คดียาเสพติดที่ศาลพิพากษาถึงที่สุดให้ ประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิต ถ้ายังไม่ได้รับโทษหรือรับโทษยังไม่ครบเพราะหลบหนี ถ้ายังไม่ได้ ตัวผู้นั้นมารับโทษเกินกำหนด ๓๐ ปี นับแต่มีคำพิพากษาถึงที่สุด หรือนับแต่วันที่หลบหนี จะลงโทษ ผู้นั้นไม่ได้ ซึ่งอายุความ ๓๐ ปี สำหรับกรณีขาดอายุความและสำหรับอายุความล่วงเลยการลงโทษ ตามที่ได้กำหนดไว้ในกฎหมายวิธีพิจารณาคดียาเสพติดนี้ นับว่ากำหนดจำนวนปีไว้สูงกว่าที่กำหนดไว้ ในกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

หน้าว่าง

บทที่ ๔

การรวบรวมพยานหลักฐาน

การรวบรวมพยานหลักฐานในชั้นสืบสวน

การจับกุมคดียาเสพติดส่วนใหญ่มุ่งเน้นไปที่ปริมาณของตัวยาสเสพติดของกลาง ทำให้ในบางครั้ง การจับกุมได้เฉพาะผู้ที่ครอบครองหรือผู้ลำเลียงยาเสพติดเท่านั้น ทำให้การปราบปรามยาเสพติด ไม่ได้ผลเท่าที่ควร เพราะว่าการค้ายาเสพติดทำกันเป็นขบวนการ เป็นเครือข่ายที่ซับซ้อน มีนายทุน หรือผู้มีอิทธิพลอยู่เบื้องหลัง อีกทั้งมีการดัดทอนขั้นตอนการทำงานทำให้พยานหลักฐานต่างๆ มีไม่เพียงพอ ที่จะเอาตัวผู้อยู่เบื้องหลังการกระทำผิดมารับโทษตามกฎหมาย

อนึ่ง การที่จะจับกุมผู้อยู่เบื้องหลังขบวนการค้ายาเสพติดมารับโทษตามกฎหมายได้ จะต้องมีการสืบสวนเพื่อรวบรวมพยานหลักฐานต่างๆ ก่อนจะมีการดำเนินการจับกุม และในขณะนี้มี พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ เปิดโอกาสให้สามารถจับกุม ผู้กระทำความผิดในข้อหาสมคบ สนับสนุน หรือช่วยเหลือผู้กระทำความผิดก่อนหรือขณะกระทำความผิดได้ ทำให้การสืบสวนเพื่อรวบรวมพยานหลักฐานกระทำได้กว้างขวางขึ้น

การสืบสวน คือ การแสวงหาข้อเท็จจริงและหลักฐาน เพื่อที่จะทราบรายละเอียดแห่งความผิด ที่มีขึ้นก่อนทำการจับกุม ขณะทำการจับกุม และหลังการจับกุม การสืบสวนมีด้วยกันหลายวิธี เช่น การสะกดรอย การตรวจสอบทางทะเบียนและการเงิน การใช้สายลับหรือแหล่งข่าวอื่นๆ ซึ่งในบางครั้ง ต้องใช้เทคนิคพิเศษประกอบการสืบสวน รวบรวมพยานหลักฐาน

ฉะนั้น การสืบสวนเป็นจุดเริ่มต้นที่สำคัญในการดำเนินคดีอาญา เพราะการสืบสวนมีผลโดยตรง ต่อคุณภาพของคดี หากการสืบสวนไม่มีประสิทธิภาพ ขาดหลักการ กระบวนการยุติธรรมจะดำเนิน ไปสู่ความยุติธรรมย่อมเป็นไปได้ยาก

ก่อนทำการสืบสวน ผู้จะทำการสืบสวนต้องมีความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับเรื่องพยานหลักฐาน พอสมควรว่าพยานหลักฐานใดสามารถใช้อ้างเป็นพยานหลักฐานได้ พยานหลักฐานใดมีน้ำหนัก น่าเชื่อถือมากน้อยเพียงใด และพิจารณาว่าควรใช้พยานหลักฐานใดบ้างเพื่อให้ครบองค์ประกอบของ ฐานความผิดในแต่ละข้อกล่าวหา ทำให้ผู้ทำการสืบสวนจะได้วางแผนการสืบสวนในการแสวงหา พยานหลักฐานนั้นๆ เพื่อนำไปพิสูจน์ความผิดในชั้นพิจารณาคดี ทำให้ศาลใช้ประกอบดุลพินิจ วินิจฉัยลงโทษจำเลยได้ เพราะว่าศาลจะพิพากษาลงโทษจำเลยได้จะต้องใช้ดุลพินิจวินิจฉัยพยาน หลักฐานจนกว่าจะแน่ใจว่าจำเลยกระทำความผิดจริง เมื่อเป็นที่สงสัยว่าจำเลยได้กระทำความผิดหรือไม่ ให้ยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้จำเลย

ฉะนั้น พยานที่รับฟังได้จะต้องมีความสัมพันธ์กันระหว่างเหตุกับผล พยานบุคคลจะต้องไม่ขัด กับเหตุและผล พยาน ๒ คนจะต้องมีเหตุผลในตัวเอง แต่จะต้องมีความสัมพันธ์กันด้วยในจุดๆ หนึ่ง นอกจากนั้นยังมีความสัมพันธ์สอดคล้องกับพยานวัตถุอีกด้วย

การแสวงหาพยานหลักฐานได้จากที่ใดบ้าง ให้พิจารณาจากสิ่งต่อไปนี้

๑. แหล่งข่าวต่างๆ
๒. ประวัติบุคคลต้องสงสัย
๓. พฤติการณ์ในการกระทำความผิด (แผนประทุษกรรม)
๔. การสืบสวนพฤติการณ์ (ปฏิบัติการสืบสวน)
๕. การสืบสวนทางการเงิน
๖. การติดต่อสื่อสาร

พยานหลักฐานในชั้นสืบสวน

๑. รายงานข่าวสารในเบื้องต้น เมื่อได้รับข่าวสารเกี่ยวกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด หรือพฤติการณ์ของบุคคลเกี่ยวกับยาเสพติดจากแหล่งข่าว จะต้องทำเป็นรายงานข่าวสารเพื่อเสนอผู้บังคับบัญชาและรวบรวมไว้เป็นพยานหลักฐาน ตลอดจนใช้ประกอบในการวิเคราะห์ข่าวสารร่วมกับข่าวสารอื่นๆ

๒. หลักฐานจากการตรวจสอบทางทะเบียนประวัติบุคคลหรือฐานข้อมูลเกี่ยวกับยาเสพติด

๓. หลักฐานจากการตรวจสอบทางการเงินจากธนาคาร หรือการจดทะเบียนหุ้นส่วน บริษัท เป็นต้น

๔. หลักฐานทางการสื่อสาร เช่น การใช้โทรศัพท์ หรือการติดต่อสื่อสารทุกรูปแบบ

๕. รายงานการสืบสวน เมื่อมีการปฏิบัติการสืบสวนทุกครั้งต้องมีรายงานการสืบสวน เช่น รายงานการสะกดรอย การสำรวจสถานที่ ต้องมีรายงานการสืบสวนทุกครั้งไม่ว่าการปฏิบัติการสืบสวนจะมีผลสำเร็จหรือไม่

๖. ภาพถ่ายทางการสืบสวน เมื่อมีการปฏิบัติการสืบสวน นอกจากจะมีรายงานการสืบสวนแล้วจะต้องมีภาพถ่ายประกอบรายงานการสืบสวนทุกครั้งเมื่อสามารถบันทึกภาพเหตุการณ์ต่างๆ ได้ เช่น การพบกันของบุคคลในข่ายงานยาเสพติด หรือภาพถ่ายของบ้านเป้าหมาย หรือยานพาหนะ เป็นต้น

ข้อดีของการสืบสวนคดียาเสพติดก่อนทำการจับกุม

๑. ใช้เป็นพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์การกระทำความผิดของบุคคล

๒. ในกรณีมีการกระทำความผิดหลายคน ซึ่งบางครั้งในคดียาเสพติดผู้ถูกจับกุมบางคนไม่ได้อยู่กับของกลางขณะจับกุม ซึ่งในเรื่องนี้เป็นปัญหาหากคดีมีการสืบสวนมาก่อน พยานหลักฐานต่างๆ ซึ่งได้จากการสืบสวนสามารถพิสูจน์ให้ทราบถึงการแบ่งหน้าที่กันของบุคคลในกลุ่มว่าร่วมกันกระทำความผิดอย่างไรและมีความสัมพันธ์กันอย่างไร

๓. เพื่อประกอบดุลพินิจเบื้องต้นของผู้จับกุม ตลอดจนพนักงานสอบสวน ว่าบุคคลใดมีส่วนในการกระทำความผิดมากน้อยเพียงใด หรือไม่มีส่วนในการกระทำความผิด ไม่เป็นการผลักภาระให้เป็นหน้าที่ของพนักงานอัยการหรือศาลที่จะใช้ดุลพินิจในส่วนนี้มากนัก

๔. การสืบสวนทางการเงิน สามารถพิสูจน์ทราบความสัมพันธ์ของบุคคลในกลุ่มผู้ค้ายาเสพติด หากมีการจับกุมจะเป็นประโยชน์ในการใช้มาตรการริบทรัพย์สืบต่อไป นอกจากนี้ ทำให้ทราบถึงวิธีการฟอกเงินของนักค้ายาเสพติดบางกลุ่ม หากมีการนำกฎหมายฟอกเงินมาบังคับใช้ จะได้ประโยชน์จากข้อมูลการสืบสวนทางการเงินเป็นอย่างมาก

๕. ในกรณีเป็นปัญหาในการจับกุมว่ากระทำโดยชอบหรือมิชอบ รายงานการสืบสวนเป็นหลักฐานว่ามีการสืบสวนมาก่อน ซึ่งแสดงว่าการทำการจับกุมกระทำโดยสุจริต

ส่วนข้อเสียของคดียาเสพติดที่มีการสืบสวนก่อนทำการตรวจค้นจับกุม คือ ไม่เหมาะสมคดีเล็กๆ เพราะทำให้ต้องสิ้นเปลืองเวลา กำลังคน และงบประมาณ โดยเฉพาะเจ้าหน้าที่ซึ่งต้องปฏิบัติภารกิจอื่นๆ ด้วย (ไม่ใช่เจ้าหน้าที่รับผิดชอบเรื่องยาเสพติดโดยตรง) อีกทั้งการสืบสวนคดียาเสพติดก็มีค่าใช้จ่ายประสบความสำเร็จทุกครั้งไป แต่ถ้าเป็นคดีที่เป็นข่าวดังที่ซับซ้อน หรือความผิดในข้อหาสมคบ จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการสืบสวนก่อนการจับกุม

นอกจากพยานหลักฐานในชั้นสืบสวน ผู้ทำการสืบสวนต้องแสวงหาพยานหลักฐานในชั้นจับกุม เพื่อประกอบให้พยานหลักฐานมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น แต่การสืบสวนจะได้ผลมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับผู้ทำการสืบสวนเองด้วย ว่ามีคุณสมบัติของเจ้าหน้าที่สืบสวนที่ดี เช่น มีความอดทน ไหวพริบ ช่างสังเกต และมีความรอบรู้เกี่ยวกับเรื่องยาเสพติด ตลอดจนแสวงหาความรู้ใหม่เพิ่มเติม เพื่อใช้ประกอบในการประเมินสถานการณ์จะได้มีความรู้เท่าทันนักค้ายาเสพติด เพราะฉะนั้นนักค้ายาเสพติดจะมีวิธีการต่างๆ ที่จะหลบเลี่ยงการจับกุมและต่อต้านการสืบสวนอยู่ตลอดเวลา

การสืบสวนหาพยานหลักฐานตามข้อหาเกี่ยวกับยาเสพติด

ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดมีด้วยกัน ๕ ฐานหลักด้วยกัน คือ ผลิต นำเข้า ส่งออก ครอบครอง เพื่อจำหน่าย และจำหน่าย นอกจากนั้นยังมี พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ ในเรื่อง สมคบ สนับสนุน หรือช่วยเหลือ

ผู้ทำการสืบสวนจะต้องแสวงหาพยานหลักฐานได้บ้าง นอกจากต้องคำนึงถึงหลักเกณฑ์เบื้องต้นที่กล่าวมาแล้ว ยังต้องคำนึงถึงฐานความผิดที่จะดำเนินการกับผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดว่า กระทำความผิดฐานใด ดังนั้น ผู้ทำการสืบสวนควรจะทราบความหมายของคำว่า มีไว้ในครอบครอง ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่จะนำไปสู่ฐานความผิดอื่นๆ

มีไว้ในครอบครอง หมายถึง อยู่ในความยึดถือ หรือปกครองดูแลโดยรู้ว่าเป็นยาเสพติด

ข้อหาผลิต

ความหมายของคำว่าผลิต ซึ่งบัญญัติไว้ใน พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔ ผลิต หมายความว่า เพาะ ปลูก ทำ ผสม ปูรง แปรสภาพ เปลี่ยนรูป สังเคราะห์ทางวิทยาศาสตร์และให้รวมถึงการแบ่งบรรจุ

เมื่อทราบความหมายของคำว่าผลิตแล้ว ผู้กระทำความผิดกระทำการผลิตโดยวิธีใด จะได้รวบรวม

หลักฐานให้ตรงกับฐานความผิดนั้นๆ เช่น อุปกรณ์ทางเคมี อุปกรณ์แบ่งบรรจุต่างๆ ผู้ทำการสืบสวนต้องทราบว่า ผลิตภัณฑ์ใดต้องการสารเคมีตัวใดบ้างในการประกอบการผลิต จะได้รวบรวมได้ถูกต้อง และทราบว่าควรจะสอบพยานหลักฐานใดบ้างในกรณีจับกุมแหล่งผลิตเพื่อประกอบฐานความผิดในข้อหาผลิต

หลักฐานต่างๆ ที่จะต้องรวบรวมในกรณีผลิตยาเสพติด เช่น

- ยาเสพติดที่ผลิตได้
- สารเคมี
- อุปกรณ์ผลิต เครื่องมือทางเคมี เครื่องอัดเม็ด (ยาบ้า)
- ภาชนะที่บรรจุสารเคมี (ยี่ห้อ สลาก)
- เอกสารต่างๆ เช่น สูตรทางเคมี ใบสั่งซื้อ หรือใบเสร็จค่าสารเคมี
- ลายมือแฝงต่างๆ
- การผลิตไม่จำเป็นต้องกระทำเป็นโรงงานผลิต อาจจะทำในครัวเรือน (Home-Lab)

ในกรณีผลิตจำนวนน้อย อาจจะมีอุปกรณ์การตอก (อัดเม็ดด้วยมือ) ฉะนั้น ผู้ทำการจับกุมต้องมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องยาเสพติดและทราบถึงสถานการณ์ทั่วไปว่าในพื้นที่ใดมีการแพร่ระบาดของตัวยาเสพติดประเภทใด พื้นที่ผลิตยาเสพติดชนิดใด เพื่อประกอบการใช้ดุลพินิจในการวางแผนทั้งการปฏิบัติเพื่อดำเนินการรวบรวมพยานหลักฐานได้ตรงตามองค์ประกอบของฐานความผิด

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๓/๒๕๓๙ จำเลยแบ่งบรรจุเฮโรอีนจากหลอดใหญ่ใส่หลอดกาแฟเล็กที่ตัดสั้นเพื่อความสะดวกในการนำติดตัวไปเพื่อเสพเอง เท่ากับมีไว้ในครอบครอง ไม่อาจถือว่าเป็นการผลิต แต่ก็เป็นการกระทำอย่างหนึ่งในความผิดฐานผลิต แม้โจทก์จะไม่ได้ฟ้องในความผิดฐานมีไว้ในครอบครอง ก็ลงโทษความผิดฐานนี้ได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๙๒ วรรคท้าย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๗๓๗/๒๕๓๖ พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ (มาตรา ๑๕ วรรค ๒, มาตรา ๖๖ วรรค ๑, มาตรา ๖๕ วรรค ๒) เจ้าพนักงานตำรวจค้นตัวจำเลยพบถุงพลาสติกมีคราบเฮโรอีนและหลอดกาแฟที่ตัดแล้วในกระเป๋ากางเกงจำเลย กับพบเฮโรอีนบรรจุถุงพลาสติกและบรรจุในหลอดกาแฟรวมอยู่ในกระปุกพลาสติกบนพื้นห้องปลายที่นอน มีหลอดกาแฟ เทียนไข กรรไกรไม้ขีด ซ้อน และถุงพลาสติกเปล่า แสดงว่าจำเลยกำลังแบ่งบรรจุเฮโรอีนใส่หลอดกาแฟอยู่ การกระทำดังกล่าวตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔ ถือว่าเป็นการผลิตเฮโรอีนแล้ว การผลิตเฮโรอีนที่เป็นสารบริสุทธิ์ตั้งแต่ ๒๐ กรัมขึ้นไป มาตรา ๑๕ วรรค ๒ ให้ถือว่าเป็นการผลิตเพื่อจำหน่าย ต้องลงโทษตามมาตรา ๖๕ วรรค ๒

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๑๖/๒๕๒๗ จำเลยบรรจุเฮโรอีนใส่หลอดกาแฟที่ตัดเป็นท่อนสั้นๆ เป็นการผลิตเฮโรอีนตามความหมายของ พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ ม. ๔ แต่เฮโรอีนดังกล่าวเป็นจำนวนเดียวกับเฮโรอีนที่จำเลยมีไว้เพื่อจำหน่าย การที่จำเลยแบ่งบรรจุใส่หลอดเพื่อสะดวกในการจำหน่ายเท่านั้น การกระทำของจำเลยเป็นความผิดกฎหมายหลายบท ลงโทษฐานผลิตเฮโรอีนเพื่อจำหน่ายอันเป็นบทหนัก

ข้อหานำเข้า ส่งออก นอกราชอาณาจักร

ต้องทราบถึงขั้นตอนของการเดินทาง เข้า-ออก นอกราชอาณาจักร หรือพิธีการทางศุลกากร และตรวจคนเข้าเมือง ไม่ว่าจะการเดินทางโดยทางเครื่องบิน ทางเรือ ฯลฯ

จะต้องทราบว่า การดำเนินการเช่นไรถือว่าเป็นความผิดสำเร็จ หรือเพียงแต่พยายามกระทำความผิดเท่านั้น

พยานหลักฐานที่ต้องรวบรวมในข้อหานำเข้า ส่งออก นอกราชอาณาจักร มีดังนี้

- บัตรผู้โดยสาร
- บัญชีรายชื่อผู้โดยสาร (Manifest)
- บัตรติดกระเป๋า (Tag) สัมภาระของผู้โดยสาร
- หนังสือเดินทาง
- เอกสารที่ออกโดยเจ้าหน้าที่ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับการเดินทางเข้า-ออก นอกราช-อาณาจักร เช่น ศุลกากร ตรวจคนเข้าเมือง การทำอากาศยาน
- วิธีการซุกซ่อน

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๘๖๖/๒๕๑๙ นำฝิ่นและเฮโรอีนใส่กระเป๋าไปรอในท่ารถที่ทำอากาศยานตามนัดเพื่อส่งออกทางเครื่องบินตามวิธีการส่งออก เป็นการลงมือเข้าขั้นพยายามกระทำความผิดแล้วถูกจับเสียก่อน โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยส่งเฮโรอีนออกนอกราชอาณาจักรเพื่อจำหน่าย อ้าง พ.ร.บ. ยาเสพติด มาตรา ๔ ทวิ ซึ่งเป็นบทห้าม แม้ไม่ได้อ้างมาตรา ๒๐ ฐานส่งออกนอกราช-อาณาจักรเพื่อจำหน่ายก็ไม่ใช่เรื่องที่โจทก์ไม่ประสงค์ให้ลงโทษ ศาลลงโทษจำเลยฐานพยานนำฝิ่นออกนอกราชอาณาจักรเพื่อจำหน่ายตาม พ.ร.บ. ฝิ่น (พ.ร.บ. ฝิ่น ยกเลิกแล้ว) มาตรา ๕๑ ฉบับที่ ๗ มาตรา ๓ ป.อ. มาตรา ๘๐ อีกกระทงหนึ่ง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๐๐๖/๒๕๒๓ จำเลยรอเวลาที่จะออกเดินทางไปกับสายการบินพร้อมเฮโรอีนของกลาง ณ ท่าอากาศยานกรุงเทพฯ ก่อนกำหนดเที่ยวบินที่จะออกนอกราชอาณาจักรประมาณ ๑ ชั่วโมง แต่ถูกเจ้าพนักงานตรวจค้นจับกุมขณะอยู่ในพิธีการทางศุลกากรและตรวจคนเข้าเมือง ดังนี้ แม้จำเลยจะยังไม่ทันได้ขึ้นเครื่องบินอันเป็นยานพาหนะ ก็ถือได้ว่าจำเลยได้ลงมือที่จะนำเฮโรอีนของกลางออกนอกราชอาณาจักรแล้ว หาใช่อยู่ในขั้นเตรียมการไม่ จำเลยลงมือกระทำความผิดแล้ว แต่กระทำไปไม่ตลอดเพราะถูกเจ้าพนักงานจับกุมเสียก่อน ซึ่งเป็นการพยายามกระทำความผิด ป.อ. มาตรา ๘๐ มีเฮโรอีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย และพยายามส่งออกนอกราชอาณาจักรเพื่อจำหน่ายซึ่งเฮโรอีนดังกล่าว เป็นการกระทำความผิดแต่ผิดต่อกฎหมายหลายบท

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๗๙๑/๒๕๓๖ จำเลยมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย และพยายามส่งออกนอกราชอาณาจักรเพื่อจำหน่ายเฮโรอีนของกลางอันเป็นเฮโรอีนจำนวนเดียวกัน แม้จำเลยจะมีเฮโรอีนของกลางไว้เพื่อจำหน่าย แต่การกระทำของจำเลยมีเจตนาประสงค์ต่อผลประการเดียวที่จะนำเฮโรอีนของกลางออกนอกราชอาณาจักร ถึงโจทก์จะบรรยายฟ้องแยกการกระทำของจำเลยเป็นสองตอนก็ถือว่าเป็นการกระทำความผิดเดียว เป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ลงโทษบทหนัก

ข้อหาจำหน่าย

จำหน่าย หมายความว่า ชาย จ่าย แจก แลกเปลี่ยน ให้ จำต้องพิจารณาความหมายเบื้องต้นนี้ก่อนว่ามีความผิดเข้าในลักษณะใด การตั้งข้อหา จำหน่าย ในกรณีมีการล่อซื้อยาเสพติด ไม่มีปัญหามากนักจะมีปัญหาบ้างในเรื่องการใช้สายลับ หากเป็นไปได้ การตัดตอนตัวสายลับออกจากการล่อซื้อก่อนการจับกุมก็จะเป็นการดี เพราะกรณีใช้สายลับทำการล่อซื้อ การนำตัวสายลับเป็นพยานค่อนข้างลำบาก เพราะเกี่ยวกับเรื่องความปลอดภัยของตัวสายลับเอง ฉะนั้นในกรณีนี้ควรให้เจ้าหน้าที่อำพรางตัวทำการล่อซื้อด้วยตนเอง เพราะสามารถอ้างตัวเป็นพยานในศาลทำให้พยานมีความน่าเชื่อถือยิ่งขึ้น (แต่ต้องคำนึงถึงความปลอดภัยในการปฏิบัติการณ์การล่อซื้อครั้งต่อไปของเจ้าหน้าที่)

หลักฐานที่รวบรวมในข้อหาจำหน่าย (ล่อซื้อ)

- เงินที่ใช้ล่อซื้อ (พยานวัตถุ)
- หลักฐานการอนุมัติเงินล่อซื้อ (การลงบันทึกประจำวันเงินซึ่งใช้ล่อซื้อ)
- ของกลางที่ได้จากการล่อซื้อ
- ของกลางที่ค้นพบหลังจากการล่อซื้อ ซึ่งในกรณีนี้จะต้องดำเนินการเพิ่มขึ้นอีกใน

ข้อหาครอบครองเพื่อจำหน่าย

- ประจักษ์พยาน (จะต้องเห็นเหตุการณ์ขณะทำการล่อซื้อตลอดเวลา)

วางเงินมัดจำค่าเฮโรอีนไว้แล้ว จำเลยถูกจับกุมขณะนำสายลับไปเอาของ ยังไม่มีความผิดฐานจำหน่ายเฮโรอีน

คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๔๒๓/๒๕๓๓ สายลับวางเงินมัดจำค่าเฮโรอีนไว้แล้ว ส่วนในวันจับกุมไม่ได้เตรียมเงินมาชำระอีก จับกุมได้ขณะจำเลยนำสายลับไปเอาของ ยังฟังไม่ได้ว่ามี การซื้อขายและส่งมอบของที่ซื้อขายกัน เฮโรอีนของกลางยังคงอยู่ในความครอบครองของจำเลยในขณะนั้น จำเลยไม่มีความผิดฐานจำหน่ายเฮโรอีน

คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๘๔๒/๒๕๓๗ บทนิยามคำว่า “จำหน่าย” ตามมาตรา ๔ แห่ง พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ หมายถึง การจำหน่ายให้แก่บุคคลภายนอกที่มีผู้ร่วมกระทำความผิดด้วยกัน ดังนั้นเมื่อโจทก์ฟ้องว่า จำเลยทั้งสองร่วมกันมีเฮโรอีนของกลางไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายโดยไม่ได้รับอนุญาตจึงเป็นเรื่องจำเลยทั้งสองร่วมกันกระทำความผิด การที่โจทก์นำสืบว่า ตามวันเวลา และสถานที่เกิดเหตุ จำเลยที่ ๒ นำเฮโรอีนของกลางมาส่งมอบให้จำเลยที่ ๑ นั้นจึงเป็นการส่งมอบเฮโรอีนของกลางระหว่างตัวการผู้กระทำความผิดร่วมกัน มิใช่เป็นการจำหน่ายตามบทนิยามดังกล่าว ทั้งเฮโรอีนของกลางมีจำนวนเพียง ๑๘.๐๒ กรัม ไม่เข้าข้อสันนิษฐานว่ามีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายซึ่งต้องถึง ๒๐ กรัม ตามมาตรา ๑๕ วรรค ๒ แม้จำเลยที่ ๒ จะให้การรับสารภาพ ก็ถึงโทษในความผิดฐานนี้ไม่ได้

ข้อหาครอบครองเพื่อจำหน่าย

ข้อหาเมียยาเสพติดไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายมีด้วยกัน ๒ กรณี

๑. คำนวณตามปริมาณของประเภทยาเสพติดนั้นๆ ว่าเกินกว่าที่กำหนดไว้ตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งถือว่าเป็นข้อสันนิษฐานเด็ดขาด จะนำสืบหักล้างข้อสันนิษฐานดังกล่าวไม่ได้

๒. มียาเสพติดให้โทษปริมาณต่ำกว่าข้อสันนิษฐานของกฎหมาย แต่ถ้าข้อเท็จจริงฟังได้ว่าเป็นการมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย(มีพฤติการณ์)ก็ย่อมมีความผิดฐานมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย การแสวงหาพยานหลักฐานในความผิดในกรณีแรกไม่ค่อยมีปัญหามากนัก แต่ในกรณีที่ ๒ มีปัญหาค่อนข้างมากแต่ถ้ามีการสืบสวนมาก่อนจะทำให้ความยุ่งยากลดน้อยลง เช่น มีรายงานสืบสวนพฤติการณ์ของผู้ต้องหาแต่ละคน โดยเฉพาะการจับกุมผู้ต้องหาหลายคน ซึ่งผู้ต้องหาบางคนไม่มีของกลางอยู่ที่ตัวและให้การปฏิเสธ ทำให้ความซับซ้อนของการรวบรวมพยานหลักฐานมากขึ้นไปอีก ถ้าไม่มีการสืบสวนมาก่อน จะต้องใช้ประจักษ์พยานเป็นตัวทำให้พยานมีน้ำหนักเพิ่มขึ้น

แต่ในบางครั้ง การกระทำผิดแยกได้เป็น ๒ กรรม เช่น ความผิดฐานครอบครองเพื่อจำหน่าย และจำหน่าย ฉะนั้น ต้องแยกว่ายาเสพติดมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายจำนวนหนึ่งและที่จำหน่ายไปอีกจำนวนหนึ่งต่างหากให้ชัดเจน

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๕๓๕/๒๕๓๑ เมื่อตำรวจทราบจากผู้มีชื่อซึ่งถูกจับกุมในข้อหา มีเฮโรอีนไว้ในครอบครองว่าได้ซื้อเฮโรอีนจากจำเลย ตำรวจจึงไปจับจำเลยหลังจากทราบเรื่องไม่นาน ก็ได้เฮโรอีนของกลางน้ำหนัก ๐.๑๖๐ กรัม แยกบรรจุไว้ในหลอดกาแฟพลาสติกจำนวน ๑๓ หลอด พฤติการณ์เช่นนี้แสดงว่าจำเลยมีเฮโรอีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๘๖/๒๕๓๑ จำเลยตกลงขายเฮโรอีนให้สายลับ ๓ ห่อ และรับเงินค่าเฮโรอีนจากสายลับใส่กระเป๋ากางเกงไว้แล้ว แต่ขณะหยิบถุงพลาสติกซึ่งบรรจุเฮโรอีนไว้ ๖๙ ห่อ ขึ้นมาจากที่ซ่อนยังไม่ทันส่งมอบเฮโรอีนตามจำนวนที่ตกลงขายให้สายลับ ก็ถูกเจ้าพนักงานตำรวจจับเสียก่อน ดังนี้ จำเลยยังไม่ได้แยกเฮโรอีน ๓ ห่อ ออกจากจำนวน ๖๙ ห่อ การส่งมอบเฮโรอีนระหว่างจำเลยกับสายลับจึงไม่บริบูรณ์ การกระทำของจำเลยเป็นความผิดฐานพยายามจำหน่ายเฮโรอีน ๓ ห่อ ดังกล่าว

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๖๖๒/๒๕๒๕ จำเลยได้ขายกัญชาที่มีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายทั้งหมดให้แก่สายลับผู้ล่อซื้อ กัญชาที่มีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย จึงเป็นจำนวนเดียวกับที่ขายไปและขายไปแล้วไม่มีกัญชาเหลืออยู่ในครอบครองเพื่อจำหน่ายอีก ดังนี้ การกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียว ผิดกฎหมายหลายบท ต้องลงโทษตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ ม. ๗๕ บทเดียว

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๖๔/๒๕๑๙ นอกจากได้เฮโรอีนบรรจุถุงพลาสติกของกลาง ซึ่งตำรวจปลอมตัวไปซื้อจากจำเลยแล้วจำนวนหนึ่ง แล้วตำรวจยังค้นเฮโรอีนห่อธนบัตรจากจำเลยได้เป็นของกลางอีกจำนวนหนึ่ง การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดฐานมีและฐานจำหน่ายหลายกระทง ต่างกัน ต้องลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิด

เมื่อรวบรวมพยานหลักฐานต่างๆ ตามที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นครบถ้วน น่าเชื่อว่าจะลงโทษผู้กระทำผิดได้ แต่พยานหลักฐานเหล่านั้นฝ่ายจำเลยก็จะนำสืบพยานหักล้างพยานโจทก์ ฉะนั้น

พยานโจทก์ต้องเบิกความสอดคล้องต่อเนื่องและมีเหตุผล และนอกจากมีประจักษ์พยานแล้วยังมีพยานแวดล้อมเพิ่มเติมอีกด้วย

ในกรณีซึ่งมีการกล่าวหาเกินกว่าหนึ่งข้อหา เช่น มียาเสพติดไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย และจำหน่ายต้องแสวงหาพยานหลักฐานให้ครบองค์ประกอบของแต่ละข้อหาให้ชัดเจน เช่น ยาเสพติดจำนวนใดเป็นการกระทำผิดในข้อหาจำหน่าย ยาเสพติดจำนวนใดเป็นการกระทำผิดในข้อหาครอบครองเพื่อจำหน่าย พร้อมทั้งพยานหลักฐานอื่นๆ เพื่อให้ครบถ้วนในองค์ประกอบของข้อกล่าวหาเหล่านั้นๆ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๒/๒๕๕๐

อาญา ความผิดหลายกรรม (มาตรา ๙๑)

นอกจากจำเลยจำหน่ายเฮโรอีน ๑ หลอดให้แก่สายลับแล้ว จำเลยยังมีเฮโรอีนอีก ๑ หลอดที่ขวางทั้งเป็นของกลาง เฮโรอีนทั้งสองหลอดจึงเป็นเฮโรอีนที่จำเลยเจตนามีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายไม่อาจแยกว่าเฮโรอีน ๑ หลอด จำเลยเจตนามีไว้เพื่อจำหน่ายและจำหน่ายให้แก่สายลับไปแล้ว ส่วนเฮโรอีนอีก ๑ หลอดที่เหลือจำเลยเพียงมีเจตนามีไว้ในครอบครอง เพราะเฮโรอีนทั้งสองหลอดถือว่าเป็นเฮโรอีนจำนวนเดียวกัน จำเลยจึงมีความผิดฐานจำหน่ายเฮโรอีนกรรมหนึ่ง และฐานมีเฮโรอีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายอีกกรรมหนึ่ง

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๓๘ เวลากลางวัน จำเลยได้กระทำความผิดต่อกฎหมายหลายกรรมต่างกัน คือ จำเลยมีเฮโรอีนอันเป็นยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ จำนวน ๒ หลอด น้ำหนัก ๐.๐๓๖ กรัม ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย และจำหน่ายจำหน่ายเฮโรอีนจำนวน ๑ หลอด ซึ่งเป็นจำนวนบางส่วนที่จำเลยมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายดังกล่าว ให้แก่ผู้มีชื่อในราคา ๑๐๐ บาท อันเป็นการฝ่าฝืนต่อกฎหมาย เจ้าพนักงานจับจำเลยได้พร้อมด้วยเฮโรอีนจำนวน ๑ หลอด ซึ่งอยู่ในครอบครองของจำเลยกับจำนวน ๑ หลอดซึ่งจำเลยได้จำหน่ายให้ผู้มีชื่อ และธนบัตรรัฐบาลไทยเป็นเงิน ๑๐๐ บาท ซึ่งจำเลยได้มาจากการจำหน่ายเฮโรอีนเป็นของกลาง เฮโรอีนของกลางหมดไปในการตรวจวิเคราะห์ เหตุเกิดที่ตำบลประจวบคีรีขันธ์ อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๗, ๘, ๑๕, ๖๖, ๖๗ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑

จำเลยให้การปฏิเสธ

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง, ๖๖ วรรคหนึ่ง, ๖๗ การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้เรียงกระทลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑ ความผิดฐานจำหน่ายเฮโรอีนจำคุก ๕ ปี ความผิดฐานมีเฮโรอีนไว้ในครอบครองจำคุก ๑ ปี รวมจำคุก ๖ ปี

โจทก์อุทธรณ์ขอให้ลงโทษฐานมีเฮโรอีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายด้วย

ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดฐานมีเฮโรอีนไว้ในครอบครองเพื่อ

จำหน่าย ลงโทษจำคุก ๕ ปี เมื่อรวมกับโทษฐานจำหน่ายเฮโรอีนตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นแล้ว เป็นจำคุก ๑๐ ปี นอกจากนี้ที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

จำเลยฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า “ข้อเท็จจริงฟังเป็นยุติตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นโดยที่จำเลยมิได้อุทธรณ์โต้แย้งว่าจำเลยได้จำหน่ายเฮโรอีนจำนวน ๑ หลอด ให้แก่สายลับในราคา ๑๐๐ บาท นอกจากนี้ เจ้าพนักงานตำรวจยังยึดได้เฮโรอีนอีก ๑ หลอด เป็นของกลาง ซึ่งเกี่ยวกับเฮโรอีนที่ยึดได้ในภายหลังนั้น ศาลชั้นต้นวินิจฉัยว่า จำเลยมีเฮโรอีนดังกล่าวไว้ในครอบครองโดยฝ่าฝืนต่อกฎหมายคดีคงมีปัญหาในชั้นนี้แต่เพียงว่าจำเลยได้กระทำความผิดฐานมีเฮโรอีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายดังคำวินิจฉัยของศาลอุทธรณ์ภาค ๓ หรือไม่ โจทก์มีนายดาบตำรวจอรุณ สุดเลิศ เป็นพยานเบิกความยืนยันว่า ระหว่างที่พยานกับจำเลยตำรวจไกรสร มหายนต์ วิ่งไปหาจำเลย จำเลยได้ล้วงเอาของในกระเป๋าทางเกงขว้างไปที่สวนมะพร้าวซึ่งมีต้นหญ้าต้นเดี่ยวๆ ขึ้นอยู่ เวลานั้นพยานอยู่ห่างจำเลยประมาณ ๓ ถึง ๔ เมตร พยานจึงให้จำเลยตำรวจไกรสรกุมตัวจำเลย ส่วนพยานไปหยิบของที่จำเลยขว้างทิ้งซึ่งเป็นซองกระดาษบุหรีกรองทิพย์มีรอยขยำ พยานแกะห่อบุหรีพวดตุลีสี่ขาวอยู่ในหลอดกาแฟ เชื่อว่าเป็นเฮโรอีน ต่อมาร้อยตำรวจโทมนัส ทิตะลำพูน เดินทางมาถึงและค้นตัวจำเลยพบธนบัตรฉบับละ ๑๐๐ บาท ของกลางอยู่ในกระเป๋าทางเกงของจำเลย ส่วนจำเลยนำสีบปฏิเสฐไม่ได้เกี่ยวข้องกับเฮโรอีน หมายนี้ พิเคราะห์แล้วเห็นว่าตามพยานหลักฐานของโจทก์ประกอบคำวินิจฉัยของศาลชั้นต้นข้างต้นฟังได้ว่า นอกจากจำเลยจำหน่ายเฮโรอีน ๑ หลอด ให้แก่สายลับดังกล่าวแล้ว จำเลยยังมีเฮโรอีนอีก ๑ หลอดที่จำเลยขว้างทิ้งเป็นของกลาง ดังนั้น การที่จำเลยมีเฮโรอีนรวม ๒ หลอด และจำหน่ายให้แก่สายลับไป ๑ หลอด เฮโรอีนทั้งสองหลอดจึงเป็นเฮโรอีนที่จำเลยเจตนามีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย กรณีไม่อาจแบ่งแยกว่า เฮโรอีน ๑ หลอด จำเลยเจตนามีไว้เพื่อจำหน่ายให้แก่สายลับไปแล้ว ส่วนเฮโรอีนอีก ๑ หลอดที่เหลือ จำเลยเพียงมีเจตนามีไว้ในครอบครองเท่านั้น เพราะเฮโรอีนทั้งสองหลอดถือได้ว่าเป็นเฮโรอีนจำนวนเดียวกัน เมื่อจำเลยจำหน่ายไปเพียง ๑ หลอด เฮโรอีนที่เหลืออีก ๑ หลอดจึงเป็นเฮโรอีนที่เหลือจากการจำหน่าย การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดฐานมีเฮโรอีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายอีกกระทงหนึ่ง ดังที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ พิพากษาลงโทษมา ที่จำเลยฎีกาอ้างว่าเฮโรอีนที่เหลือจำเลยเก็บไว้เสพเองนั้น จำเลยมิได้ยกขึ้นต่อสู้มาแต่ศาลชั้นต้น ศาลฎีกาจึงไม่วินิจฉัยให้ ส่วนฎีกาข้ออื่นของจำเลยเป็นข้อไร้สาระ ไม่อาจเปลี่ยนแปลงผลของคำพิพากษา จึงไม่จำต้องวินิจฉัย แต่อย่างไรก็ดี ขณะกระทำความผิด จำเลยมีอายุเพียง ๑๘ ปี และอยู่ระหว่างศึกษาอยู่ศูนย์การศึกษาออกโรงเรียนจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ อีกทั้งเฮโรอีนของกลางมีจำนวนไม่มากนัก รูปคดีเห็นสมควรลดมาตราส่วนโทษให้จำเลยตามกฎหมาย”

พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยอายุมากกว่า ๑๗ ปี แต่ยังไม่เกิน ๒๐ ปี เห็นสมควรลดมาตราส่วนโทษให้จำเลยหนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๖ ความผิดฐานจำหน่ายเฮโรอีนให้จำคุก ๓ ปี ๔ เดือน ความผิดฐานมีเฮโรอีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายให้จำคุก ๓ ปี ๔ เดือน รวมจำคุก ๖ ปี ๘ เดือน นอกจากนี้ที่แก้ คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๓

ข้อหาสมคบ

พยานหลักฐานส่วนมากจะเป็นพยานแวดล้อมกรณี หรือพยานแวดล้อมพหุติเหตุ

ข้อหาสมคบบัญญัติไว้ใน พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๘ วรรคหนึ่ง ผู้ใดสมคบโดยการตกลงกันตั้งแต่ ๒ คนขึ้นไป เพื่อกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ผู้นั้นสมคบกันกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด

จะเห็นได้ว่า การสมคบกันกระทำความผิดโดยเฉพาะเรื่องยาเสพติด ส่วนมากจะกระทำกันในที่ที่ไม่เปิดเผยและกระทำกันในเวลาไม่นานนัก ฉะนั้น ประจักษ์พยานซึ่งจะมายืนยันว่ามีการสมคบกันเรื่องยาเสพติดจึงมีน้อยมาก ต้องใช้พยานหลักฐานซึ่งกระทำหลังจากการสมคบกันแล้วมายืนยันว่าบุคคลนั้นสมคบกันเกี่ยวกับเรื่องยาเสพติด เช่น การโอนเงินค่ายาเสพติดล่วงหน้า การซื้อรถยนต์เพื่อใช้ขนยาเสพติด เป็นต้น

พยานเหล่านี้เป็นพยานแวดล้อมกรณีทั้งสิ้น จำต้องแสวงหาพยานแวดล้อมกรณีหลาย ๆ กรณีมาประกอบกันอย่างมีเหตุผลและต่อเนื่อง หากมีพยานหลักฐานจากการสืบสวนของหลายหน่วยงานในกรณีเดียวกันจะทำให้พยานดังกล่าวมีน้ำหนักและน่าเชื่อถือยิ่งขึ้น

ซึ่งตรงกับคำอธิบายของศาสตราจารย์โสภณ รัตนกร ได้อธิบายไว้ในหนังสือเรื่องพยานดังนี้ “ในทางทฤษฎี พยานโดยตรงย่อมมีน้ำหนักดีกว่าพยานแวดล้อมกรณี ซึ่งจะต้องมีการใช้เหตุผลอนุมานเอาอีกต่อหนึ่งว่าน่าจะมีข้อเท็จจริงบางอย่างอยู่หรือไม่ การอนุมานอาจมีข้อผิดพลาดได้แต่ในทางปฏิบัติ พยานแวดล้อมกรณีหากมีรายละเอียดและมีด้วยกันหลายทางอาจมีน้ำหนักดีกว่าพยานโดยตรงก็ได้”

แต่ทั้งนี้ การแสวงหาพยานหลักฐานจะกระทำโดยวิธีการใดก็ตาม ต้องอยู่ในขอบเขตของกฎหมายซึ่งบัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาเกี่ยวกับเรื่องพยานหลักฐานดังนี้

มาตรา ๒๒๖ พยานวัตถุ พยานเอกสาร หรือพยานบุคคลซึ่งน่าจะพินิจได้ว่าจำเลยมีความผิดหรือบริสุทธิ์ให้อ้างเป็นพยานหลักฐานได้ แต่ต้องเป็นพยานชนิดที่มีให้เกิดขึ้นจากการจงใจมีคำมั่นสัญญา ชูเชิญ หลอกลวง หรือโดยมิชอบประการอื่น และให้สืบตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้หรือกฎหมายอื่นอันว่าด้วยการสืบพยาน แต่ศาลจะพิพากษาลงโทษจำเลยหรือไม่ก็ให้ศาลใช้ดุลพินิจซึ่งน้ำหนักพยานตาม มาตรา ๒๒๗ ป. วิ. อาญา

มาตรา ๒๒๗ ให้ศาลใช้ดุลพินิจวินิจฉัยซึ่งน้ำหนักพยานหลักฐานทั้งปวง อย่าพิพากษาลงโทษจนกว่าจะแน่ใจว่ามีการกระทำผิดจริง และจำเลยเป็นผู้กระทำความผิดนั้น

เมื่อมีความสงสัยตามสมควรว่าจำเลยได้กระทำผิดหรือไม่ ให้ยกประโยชน์แห่งความสงสัยนั้นให้จำเลย

เมื่อผู้ทำการสืบสวนได้แสวงหาพยานหลักฐานและทำการรวบรวมได้ครบถ้วนดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้นน่าจะเพียงพอที่ศาลจะพิพากษาลงโทษจำเลยได้

แต่ฝ่ายจำเลยก็มีโอกาสที่จะนำพยานของตนเข้าสืบเพื่อหักล้างหรือทำลายความน่าเชื่อถือของพยานโจทก์ ฉะนั้น เมื่อผู้ทำการสืบสวนแสวงหาพยานต่างๆ มาได้ครบถ้วนสมบูรณ์ แต่มาเบิก

ความเป็นพยานในชั้นพิจารณาคดี ชัดแย้งกันกรณีเป็นพยานคู่ หรือเบิกความขัดต่อหลักเหตุผลทำให้ศาลยกฟ้องจำเลยได้ ทำให้การสืบสวนสอบสวนประสบความสำเร็จล้มเหลวทั้งที่ได้ปฏิบัติตามการแสวงหาและรวบรวมพยานหลักฐานมาด้วยความยากลำบาก ฉะนั้น ก่อนจะมาเบิกความในชั้นพิจารณาต้องมี การเตรียมคดีก่อนทุกครั้งและการคัดเลือกผู้ที่จะมาให้การเป็นพยานก็ต้องพิจารณาบุคคลที่เหมาะสม ส่วนพยานบุคคลภายนอกไม่ควรให้เป็นพยานหากไม่จำเป็น เพราะการควบคุมพยานเป็นไปได้ยาก

พยานหลักฐานในชั้นจับกุม-ตรวจค้น

บันทึกการจับกุม

สาระสำคัญที่ควรจะมีในบันทึกการจับกุม

- สถานที่ที่ทำการจับกุมและวันเวลาที่ทำการจับกุม
- ชื่อผู้ต้องหาทั้งหมด
- คำให้การของผู้ต้องหาในเบื้องต้น (และคำให้การที่พาดพิงถึงผู้อื่นที่เกี่ยวข้องที่ยังไม่ได้

ถูกจับ)

หมายเหตุ สำหรับคำให้การของผู้ถูกจับ ผู้ต้องหาที่พาดพิงไปถึงผู้อื่นและที่เกี่ยวข้องด้วยนั้น มีลักษณะเป็นคำขัดทอด แต่เจ้าพนักงานสามารถนำมาใช้ประโยชน์ในการสืบสวนสอบสวนขยายผล เพื่อหาข้อมูลที่จะยืนยันผู้ที่ถูกพาดพิงไปถึง เพื่อดำเนินการตามกฎหมายเพื่อดำเนินคดีต่อไป

- พฤติการณ์แห่งการกระทำของผู้ถูกจับ
- รายละเอียดเกี่ยวกับของกลางที่ยึดได้ทั้งหมด
- รายละเอียดเกี่ยวกับทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องและยึด
- รายชื่อเจ้าพนักงานที่ร่วมทำการจับกุม ตรวจค้น
- ลายมือชื่อของผู้จับและผู้ต้องหา
- ผลการทดสอบยาเสพติดเบื้องต้น

หมายเหตุ การตรวจพิสูจน์เบื้องต้นด้วยน้ำยาเคมีที่ทำให้เกิดปฏิกิริยาให้เกิดสีนี้ ในระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการจับ ยึด และตรวจพิสูจน์ยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๗ ไม่ได้กำหนดไว้ให้ ต้องทำในชั้นจับกุม แต่ถ้าได้มีการตรวจพิสูจน์ยาเสพติดเบื้องต้นต่อหน้าผู้ถูกจับ จะเป็นการยืนยันว่า สิ่งที่เจ้าพนักงานค้น ยึดนั้นน่าเชื่อว่าเป็นยาเสพติด และในกรณีนี้ ในบันทึกการจับกุมควรบันทึกว่า “ได้ทำการตรวจพิสูจน์สารสงสัย (หรือสิ่งที่สงสัย) ว่าเป็นยาเสพติดด้วยน้ำยา.....แล้วให้สีน่าเชื่อว่าเป็น (ชนิด ชื่อ ของยาเสพติด) จึงได้ดำเนินการ.....”

- ข้อหาที่เจ้าพนักงานแจ้งให้ผู้ถูกจับทราบ

บันทึกคำรับสารภาพของผู้ต้องหา

ในชั้นจับกุม แม้ผู้ต้องหาจะรับสารภาพและลงลายมือชื่อในชั้นจับกุมแล้ว ผู้ต้องหาอาจอ้างในภายหลังได้ว่าที่รับสารภาพไปนั้นเป็นเพราะถูกเจ้าพนักงานบังคับ ฯลฯ แต่หากได้มีบันทึกคำรับสารภาพ

ของผู้ต้องหาเองประกอบอีกชั้นหนึ่ง ก็จะทำให้คำรับสารภาพนั้นหนักแน่นมีเหตุผลขึ้น และควรจะทำขึ้นโดย

- เขียนด้วยลายมือของผู้ต้องหาเอง
- ใช้ภาษาของผู้ต้องหาเอง
- เล่าถึงเหตุการณ์ที่ผู้ต้องหาเข้ามามีส่วนในเหตุการณ์จนถึงการจับกุม
- ลงลายมือชื่อของผู้ต้องหาเอง
- ภาพถ่ายผู้ต้องหาขณะเขียนบันทึกคำรับสารภาพและลงลายมือชื่อเพื่อเป็นการยืนยัน

ว่าเจ้าพนักงานไม่ได้บังคับผู้ต้องหาเขียน

เอกสารทางการเงิน

จะเป็นสิ่งที่สามารถนำมายืนยันว่าผู้ถูกจับน่าจะมีความเกี่ยวข้องกับยาเสพติดหรือไม่ เช่น ในกรณีผู้ถูกจับไม่มีอาชีพอื่นเลยแต่มีเงินในบัญชีมากเกินฐานะ หรือมีการเคลื่อนไหวทางการเงินอยู่ตลอดเวลา ประกอบกับการสืบสวนว่ามีส่วนพัวพันในการค้ายาเสพติด

นอกจากนี้ เอกสารทางการเงินยังอาจจะแสดงถึงที่มาทางการเงินได้ เช่น ผู้ที่เคยโอนเงินมาให้เป็นผู้มีประวัติเกี่ยวกับยาเสพติด หรือเคยเป็นผู้กระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ก็จะเป็นการแสดงว่าผู้ถูกจับนั้นอยู่ในวงการค้า หรือเกี่ยวข้องกับการค้ายาเสพติด ซึ่งสามารถนำมาใช้เป็นพยานสนับสนุนข้อหาที่ตั้งได้

เอกสารทางการเงินที่ควรยึด ควรมี

- บัญชีเงินฝากในธนาคาร
- เอกสารการโอนเงิน
- เอกสารการรับจ่ายเงินของผู้ถูกจับ
- ใบหุ้น พันธบัตร เช็ค
- สัญญา

ฯลฯ

เอกสารทางทะเบียนและสัญญาต่าง ๆ

เช่นเดียวกับเอกสารทางการเงิน คือเป็นการแสดงว่าผู้ถูกจับมีส่วนเกี่ยวข้องกับคดียาเสพติดหรือไม่ เอกสารทางทะเบียนที่ควรจะยึด

- สัญญาเช่าต่าง ๆ
- ทะเบียนรถยนต์ฯ
- เอกสารการซื้อขายที่ดิน เช่น สัญญาซื้อขาย

ฯลฯ

ธนบัตรที่ใช้ในการล่อซื้อ

อุปกรณ์การสื่อสาร

การยึดอุปกรณ์การสื่อสารต่างๆ นั้น สามารถนำมาตรวจสอบการใช้ว่าได้มีการใช้งานติดต่อกับผู้ต้องสงสัยหรือผู้ที่มีประวัติในคดียาเสพติดหรือไม่ ถ้าตรวจสอบแล้วพบว่ามิ ก็สามารถใช้เป็นพยานยืนยันหรือสนับสนุนได้ว่าผู้ถูกจับมีส่วนเกี่ยวข้องกับกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด

อุปกรณ์สื่อสารที่ควรยึดมี

- โทรศัพท์เคลื่อนที่ ในการยึดโทรศัพท์เคลื่อนที่และจะนำมาใช้เป็นพยานในคดีได้ จะต้อง มีคำขอให้บริษัทที่เป็นแม่ข่ายของโทรศัพท์นั้นตรวจสอบการใช้โทรศัพท์ โดยมีรายงานการใช้โทรศัพท์ เป็นหนังสือส่งมอบให้พนักงานสอบสวน
- วิทยุติดตามตัว ในวิทยุติดตามตัวจะปรากฏข้อความหรือหมายเลขโทรศัพท์ที่ให้ติดต่อ กลับ ซึ่งอาจจะเป็นข้อความที่เกี่ยวข้องกับคดียาเสพติด หรือหมายเลขของผู้ที่เกี่ยวข้องกับคดียาเสพติด ก็ได้

ในการยึดวิทยุติดตามตัว ควรเปิดให้ผู้ที่ถูกจับกุมดูและสอบถามถึงความหมาย ความเกี่ยวพัน ของเบอร์โทรศัพท์ที่ให้ติดต่อกลับ และให้ผู้ถูกจับลงลายมือชื่อรับรองความถูกต้อง (วิธีการเดียวกันนี้ สามารถนำมาใช้กับโทรศัพท์เคลื่อนที่ในระบบ Pre-Paid ได้) นอกจากนี้ ควรถ่ายรูปประกอบขณะ ดูหมายเลขหรือข้อความ และหากเป็นไปได้ ต้องหาเอกสารและบันทึก ควรถ่ายรูปให้เห็นถึงข้อความ หรือหมายเลขที่ปรากฏอยู่ในวิทยุติดตามตัว

- วิทยุรับ-ส่ง
- จดหมาย-โทรสารที่ผู้ถูกจับได้รับ หรือใช้ติดต่อกับผู้ที่กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด หรือผู้ที่เกี่ยวข้อง

หมายเหตุ เอกสารหรือบันทึกต่างๆ ที่ผู้ถูกจับได้เขียนไว้ หรือได้รับไว้ ใบสั่งซื้อของต่างๆ เช่น สารเคมีอุปกรณ์ที่ใช้ในการผลิตยาเสพติด ใบเสร็จเงินต่างๆ ตัวโดยสารต่างๆ และเอกสาร การเดินทาง จะต้องให้ผู้ต้องหาลงลายมือชื่อรับรองความถูกต้อง

วัตถุ สิ่งของ

- ยาเสพติดที่ยึดได้ทั้งหมด
- สารเคมีที่ใช้ในการผลิต
- อุปกรณ์ที่ใช้ในการผลิต
- ภาชนะที่ใช้ในการบรรจุยาเสพติด สารเคมี
- อุปกรณ์ที่ใช้ในการเสพ
- อุปกรณ์ที่ใช้ในการซุกซ่อนยาเสพติด

หมายเหตุ เกี่ยวกับยาเสพติดที่จับได้ สารสงสัยว่าเป็นยาเสพติด รวมทั้งอุปกรณ์ต่างๆ ที่มี

ศรยาเสพติดอยู่ จะต้องปฏิบัติตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการจับ ยึด และตรวจพิสูจน์ พ.ศ. ๒๕๓๗

- ยานพาหนะที่ใช้เป็นการลำเลียงยาเสพติด
- ภาพถ่ายสถานที่เกิดเหตุ ยาเสพติด อุปกรณ์ต่างๆ ที่เกี่ยวข้องในขณะที่เข้าทำการตรวจค้น ที่อยู่ในสภาพเดิม
- ภาพถ่ายยานพาหนะและจุดที่ทำการซุกซ่อน
- ภาพถ่ายของผู้ต้องหาที่นำชี้ที่เกิดเหตุ
- ภาพถ่ายของผู้ต้องหาและผู้ที่เกี่ยวข้องที่ปรากฏในสถานที่เกิดเหตุ
- สิ่งของเครื่องใช้ของผู้ต้องหาและผู้ที่เกี่ยวข้องในที่เกิดเหตุ

ลายพิมพ์นิ้วมือแฝง

ลายพิมพ์นิ้วมือแฝงที่ปรากฏอยู่ตามภาชนะที่บรรจุยาเสพติดหรือที่สิ่งของต่างๆ สามารถที่จะนำมาใช้ยืนยันว่าผู้ต้องหาเกี่ยวข้องกับคดีได้ โดยเฉพาะกรณีผู้ถูกจับ ผู้ต้องหาปฏิเสธว่าไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับแต่หากปรากฏว่ามีการตรวจพบลายนิ้วมือแฝงของผู้ถูกจับหรือผู้ต้องหาปรากฏอยู่บนภาชนะที่ใช้บรรจุยาเสพติด สิ่งของเครื่องใช้ที่อยู่ร่วมกับยาเสพติด หรือในที่เกิดเหตุ ก็อาจเอามายืนยันว่าผู้ถูกจับ ผู้ต้องหามีส่วนร่วมรู้เห็นได้

เกี่ยวกับตัวบุคคล

เจ้าพนักงานผู้ทำการจับกุมหรือทำการตรวจค้น

บุคคลอื่นที่รู้เห็นในการกระทำของผู้ถูกจับ เช่น พนักงานโรงแรมที่เห็นผู้ถูกจับมากับผู้ใด พนักงานธนาคารที่เห็นว่าผู้ถูกจับโอนเงินไปให้ผู้ใด สำหรับบุคคลเหล่านี้ก็เช่นกัน คืออาจจะไม่รู้เห็นการกระทำของผู้ถูกจับทั้งหมด เพียงแต่นำมายืนยันพฤติการณ์ของผู้ที่ถูกจับ

ในการรวบรวมพยานในชั้นจับกุม ตรวจค้นนี้ เจ้าพนักงานผู้จับ ผู้ตรวจค้น ต้องพิจารณาถึงประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา โดยเฉพาะมาตรา ๘๕ มาตรา ๘๘ ประกอบด้วย

มาตรา ๘๕ เจ้าพนักงานผู้จับหรือรับตัวผู้ถูกจับไว้ มีอำนาจค้นตัวผู้ต้องหา และยึดสิ่งของต่างๆ ที่อาจใช้เป็นพยานหลักฐานได้

การค้นนั้นจักต้องทำโดยสุภาพ ถ้าค้นผู้หญิงต้องให้หญิงอื่นเป็นผู้ค้น

สิ่งของใดที่ยึดไว้ เจ้าพนักงานมีอำนาจยึดไว้จนกว่าคดีถึงที่สุด เมื่อเสร็จคดีแล้วก็ให้คืนแก่ผู้ต้องหาหรือแก่ผู้อื่นซึ่งมีสิทธิเรียกร้องขอคืนสิ่งของนั้น เว้นแต่ศาลจะสั่งเป็นอย่างอื่น

มาตรา ๘๘ การค้นในที่รโหฐานนั้น จะค้นได้แต่เฉพาะเพื่อหาตัวคนหรือสิ่งของที่ต้องการค้นเท่านั้น แต่มีข้อยกเว้นดังนี้

(๑) ในกรณีที่ค้นหาสิ่งของโดยไม่จำกัดสิ่งของ เจ้าพนักงานผู้ค้นมีอำนาจยึดสิ่งของใดๆ ซึ่งน่าจะใช้เป็นพยานหลักฐานเพื่อเป็นประโยชน์หรือยืนยันผู้ต้องหาหรือจำเลย

(๒) เจ้าพนักงานซึ่งทำการค้นมีอำนาจจับบุคคลหรือสิ่งของอื่นในที่ค้นนั้นได้เมื่อมีหมายอีกต่างหากหรือในกรณีความผิดซึ่งหน้า

คำพิพากษาศาลฎีกาที่เกี่ยวกับเรื่องการตรวจค้นจับกุม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๗๙๗/๒๕๓๖ เมื่อจำเลยที่ ๑ เป็นเจ้าพนักงานตำรวจที่ทำการจับกุมโจทก์มีหน้าที่ทำและกรอกข้อความในบันทึกจับกุม ได้ทำและกรอกข้อความในบันทึกการจับกุมนั้น โดยลงลายมือชื่อจำเลยที่ ๑ เป็นผู้บันทึก พร้อมทั้งโจทก์ในฐานะผู้ต้องหาลงลายมือชื่อ จึงเป็นเอกสารครบถ้วนบริบูรณ์แล้ว การที่จำเลยที่ ๑ ไปเขียนเติมข้อความอีกว่าสอบถามผู้ต้องหาแล้ว ให้การรับสารภาพตลอดข้อกล่าวหาซึ่งไม่เป็นความจริง จึงเป็นการเติมข้อความในเอกสารที่แท้จริง น่าจะเกิดความเสียหายแก่โจทก์อันเป็นการทำเอกสารปลอมขึ้นบางส่วนโดยอาศัยโอกาสที่ตนมีหน้าที่นั้นแล้ว การกระทำของจำเลยที่ ๑ จึงเป็นความผิดตาม ป.อ. มาตรา ๑๖๑

บันทึกจับกุมทำทันทีที่ถูกจับกุม มีน้ำหนักรับฟังได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๕๖๖/๒๕๒๔ พยานโจทก์เบิกความตามลำดับเหตุการณ์สอดคล้องต้องกัน โดยเฉพาะบันทึกการจับกุมซึ่งทำกันทันทีที่จับกุม น. ซึ่งถูกจับกุมพร้อมกับจำเลยรับว่าได้ซื้อเฮโรอีนจากจำเลยที่ ๑ แม้ในชั้นพิจารณา น. จะเบิกความเป็นอย่างอื่นว่าได้ซื้อเฮโรอีนมาส่งให้จำเลยที่ ๑ เพื่อเสพด้วยกันก็ตาม แต่เป็นการทำให้เห็นว่าเบิกความเช่นนั้นเพื่อช่วยเหลือจำเลยที่ ๑ จึงเชื่อได้ว่าจำเลยที่ ๑ ได้ขายเฮโรอีนให้ น. จริง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๙๓๐/๒๕๓๘ คำรับสารภาพในชั้นจับกุมและสอบสวนอาจใช้ยืนยันจำเลยในชั้นพิจารณาได้ หากมีพยานหลักฐานประกอบให้ฟังว่า จำเลยรับสารภาพโดยสมัครใจและตามความจริง

แม้โจทก์ไม่มีประจักษ์พยานเห็นจำเลยกระทำความผิด แต่การที่จำเลยรับสารภาพในชั้นจับกุมและสอบสวน ทั้งนำชี้ที่เกิดเหตุโดยสมัครใจไม่มีข้อต่อสู้ใดๆ ทั้งสิ้น เป็นเหตุให้เจ้าพนักงานตำรวจสามารถติดตามยึดรถยนต์ของกลางได้จากสถานที่ตามที่ทราบจากจำเลยว่าได้นำรถยนต์ของกลางไปขายนั้น มีน้ำหนักพอรับฟังว่าจำเลยได้ร่วมกับพวกลักลอบรถยนต์ของกลาง

การรวบรวมพยานหลักฐานในชั้นสอบสวน

การรวบรวมพยานหลักฐานในชั้นสอบสวน เป็นการดำเนินการโดยตรงของพนักงานสอบสวน ซึ่งเป็นการดำเนินการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓๑ “ให้พนักงานสอบสวนรวบรวมพยานหลักฐานทุกชนิดเท่าที่สามารถจะทำได้ เพื่อประสงค์จะทราบข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ต่างๆ อันเกี่ยวกับความผิดที่ถูกกล่าวหา เพื่อจะรู้ตัวผู้กระทำผิดและพิสูจน์ให้เห็นความผิดหรือความบริสุทธิ์ของผู้ต้องหา” และตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒ (๑๑) “การสอบสวน” หมายถึง การรวบรวมพยานหลักฐานและดำเนินการทั้งหลายอื่น ๆ ตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้ เพื่อทราบข้อเท็จจริง หรือพิสูจน์ความผิด และเพื่อจะเอาตัวผู้กระทำผิดมาฟ้องลงโทษ การรวบรวมพยานหลักฐานในชั้นสอบสวนนี้ พยานหลักฐานบางอย่างได้ถูกรวบรวมไว้แล้ว

ในชั้นจับกุม เมื่อถึงชั้นสอบสวน ผู้จับกุมจะต้องส่งให้พนักงานสอบสวน ดังนั้น ในชั้นสอบสวน พนักงานสอบสวนจะดำเนินการดังนี้

- สอบสวนบันทึกคำให้การของผู้ต้องหา
- สอบสวนบันทึกคำให้การของผู้จับกุม (ผู้กล่าวหา พยาน)
- สอบสวนบันทึกคำให้การของพยานผู้รู้เห็นเหตุการณ์ (ถ้าจำเป็น)
- ตรวจสอบที่เกิดเหตุและบันทึก
- ทำแผนที่เกิดเหตุและถ่ายภาพที่เกิดเหตุ
- ส่งของกลางยาเสพติดและอุปกรณ์การผลิตไปยังสถานตรวจพิสูจน์
- รวบรวมรายงานการตรวจพิสูจน์ยาเสพติดและอุปกรณ์การผลิต
- ตรวจสอบรายการการใช้โทรศัพท์
- ตรวจสอบเอกสารทางทะเบียนต่างๆ
- ตรวจสอบประวัติบุคคลที่เกี่ยวข้องในคดี
- ตรวจสอบทะเบียนรถยนต์
- ตรวจสอบหลักฐานทางทรัพย์สิน
- ตรวจสอบในสำนวนว่ายังขาดพยานหลักฐานอะไรอีกบ้าง ถ้าเห็นว่ายังขาดอยู่ก็ทำการตรวจค้นและยึดเข้ามาประกอบคดี
- ตรวจสอบและสอบสวนว่ามีผู้ร่วมกระทำความผิดหรือไม่ ถ้าเห็นว่ายังมีผู้ร่วมกระทำความผิดที่ยังไม่ได้ถูกจับอีกก็จะดำเนินการขอหมายจับบุคคลนั้นๆ ต่อไป

ฯลฯ

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการรวบรวมพยานหลักฐานในชั้นสอบสวนบางประการ

• เรื่องบันทึกคำรับสารภาพของผู้ต้องหา หากผู้ต้องหารับสารภาพด้วยความสมัครใจ ควรจะมีบันทึกคำสารภาพของผู้ต้องหาไว้เพื่อเป็นการยืนยันว่าผู้ต้องหารับสารภาพ จะเป็นการยืนยันอีกชั้นหนึ่งในการจัดทำสำนวน ควรจะให้ผู้ต้องหาเขียนด้วยตนเอง โดยใช้ภาษาของตนเอง และหากเป็นไปได้ ควรบันทึกภาพผู้ต้องหาขณะเขียนไว้ด้วย ทั้งนี้ โดยเทียบเคียงคำพิพากษาฎีกาที่ ๔๙๓๐/๒๕๓๘

คำพิพากษาฎีกาที่ ๔๙๓๐/๒๕๓๘ คำสารภาพในชั้นจับกุมและสอบสวนอาจใช้ยืนยันจำเลยในชั้นพิจารณาได้ หากมีพยานหลักฐานประกอบให้ฟังว่าจำเลยรับสารภาพโดยสมัครใจและตามความจริง

แม้ใจทักไม่มีประจักษ์พยานเห็นจำเลยกระทำความผิด แต่การที่จำเลยรับสารภาพในชั้นจับกุมและสอบสวน ทั้งนำชี้ที่เกิดเหตุโดยสมัครใจไม่ขอต่อสู้ใดๆ ทั้งสิ้น เป็นเหตุให้เจ้าพนักงานตำรวจสามารถติดตามยึดรถยนต์ของกลางได้จากสถานที่ตามที่ทราบจากจำเลยว่าได้นำรถยนต์ของกลางไปขายนั้น มีน้ำหนักพอรับฟังว่าจำเลยได้ร่วมกับพวกลักทรัพย์ของกลาง

• ในกรณีนี้จำเป็นต้องมีการนำพยานเอกสารบางอย่างเข้าประกอบในสำนวน เช่น รายงานการสืบสวน ซึ่งอาจมีชื่อบุคคลหรือสถานที่ที่ยังไม่สามารถเปิดเผยได้ ในกรณีนี้สามารถจะลบชื่อเหล่านั้นได้

โดยชี้แจงให้ชัดว่าที่ลบบอกไปนั้นเพราะอะไร เช่น ยังก้อยู่ระหว่างการสืบสวน หากเปิดเผยออกไปจะเป็นการเสียหายต่อทางสืบสวนในคดีอื่นๆ

- เกี่ยวกับผู้ที่จะเป็นผู้กล่าวหาและพยาน ควรเป็นบุคคลที่รู้เห็นเหตุการณ์ที่สุดและมากที่สุด ถึงแม้ว่าจะไม่ได้รู้เห็นเหตุการณ์ทั้งหมดก็ตาม และต้องสามารถเชื่อมต่อเหตุการณ์ต่างๆ ได้ดี นอกจากนี้หากเป็นไปได้ ควรเป็นบุคคลที่ดำเนินการสืบสวนมาตั้งแต่ต้นจนถึงขั้นจับกุม

- เกี่ยวกับการนำพยานบุคคลภายนอกหรือผู้ที่รู้เห็นเหตุการณ์ที่ไม่ใช่เจ้าพนักงานผู้ทำหน้าที่สืบสวนจับกุมเข้ามาเป็นพยานในคดี เป็นหน้าที่ของพนักงานสอบสวนจะต้องพิจารณาด้วยความรอบคอบว่าสมควรจะดำเนินการหรือไม่ เนื่องจากมักจะปรากฏว่าพยานให้การในชั้นสอบสวนยืนยันว่าเห็นหรือรู้ว่าผู้ต้องหากระทำตามที่เจ้าพนักงานจับและตั้งข้อหา แต่เมื่อขึ้นศาลแล้วมักจะให้การในลักษณะไม่ทราบหรือไม่รู้ ทั้งนี้อาจจะเกิดจากความเกรงกลัวฝ่ายผู้ต้องหา หรือเห็นแก่อามิสสินจ้างก็ได้ โดยความเห็นแล้วในคดียาเสพติด หากไม่มีความจำเป็นจริงๆ ไม่น่าจะนำเข้ามาในสำนวนคดี

- การประมวลเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น หน้าที่ของพนักงานสอบสวนในขั้นนี้เกี่ยวข้องกับการตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุ คือ เป็นการตรวจพิจารณาและประมวลว่ามีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นบ้างในที่เกิดเหตุ หรือผู้ต้องหา ผู้ต้องสงสัยได้กระทำอะไรในที่เกิดเหตุบ้าง ทางเข้าออกเป็นอย่างไร ชุกซ่อนของที่ใช้ในการกระทำความผิดและเก็บของส่วนตัวไว้ที่ไหนบ้าง ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ในการเก็บรวบรวมพยานหลักฐานและสอบสวนเพื่อขยายผลหาตัวผู้กระทำผิดที่ยังจับไม่ได้ต่อไป

- เกี่ยวกับการส่งของกลางไปตรวจพิสูจน์ยังสถานตรวจพิสูจน์ นอกจากจะส่งไปตรวจโดยเร็วแล้ว ควรพิจารณาว่าข้อหาที่ตั้งแก่ผู้ต้องหาเป็นข้อหาอะไร เช่น ข้อหาผลิตเนื่องจากการแบ่งบรรจุหรือรวมบรรจุ ซึ่งมีอุปกรณ์การผลิต เช่น กรรไกรตัดหลอดพลาสติก ข้อันที่ใช้ตัดเฮโรอินไปซึ่งหรือใส่หลอด ดาซึ่งที่มีไว้ซึ่งเฮโรอินจะต้องส่งไปตรวจด้วย เพื่อหาคราบเฮโรอินที่ติดอยู่ที่อุปกรณ์เหล่านี้หรือไม่ ถ้ามีจะเป็นการยืนยันและเป็นพยานหลักฐานที่แน่นขึ้นว่าได้มีการผลิตจริง โดยใช้อุปกรณ์เหล่านี้ เพราะมีหลักฐานคือมีคราบเฮโรอินติดอยู่

เรื่องการตรวจสอบทรัพย์สินนั้น ในปัจจุบันเป็นสิ่งที่สมควรดำเนินการเป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้เพื่อเป็นการยืนยันถึงความสัมพันธ์ระหว่างผู้ต้องหาด้วยกันเอง หรือผู้ต้องหาที่ยังไม่สามารถจับตัวได้ว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกันในคดี

นอกจากนี้ในการดำเนินการตาม พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ ไม่ว่าในมาตรการสมคบฯ หรือเรื่องของการริบทรัพย์ หากได้มีการตรวจสอบหลักฐานทางทรัพย์สิน จะทำให้เห็นความสัมพันธ์เชื่อมโยงกันในระหว่างผู้ต้องหาด้วยกัน

สำหรับหลักฐานทางทรัพย์สินที่ควรตรวจสอบมีดังนี้

- ทะเบียนพาณิชย์หรือนิติบุคคล
- บัญชีธนาคาร
- ทรัพย์สินที่เป็นสังหาริมทรัพย์และอสังหาริมทรัพย์

- หลักฐานการเสียภาษีเงินได้จากกรมสรรพากร
- กรมธรรม์ประกันชีวิต ประกันภัย
- หุ่น พินบัตร
- ยานพาหนะ
- โทรศัพท์เคลื่อนที่หรือเครื่องมือสื่อสารอื่นๆ

นอกจากดำเนินการตรวจสอบทรัพย์สินแล้ว ควรที่จะตรวจสอบพยานหลักฐานทางทะเบียน เพื่อให้ถูกต้องตรงกับความ เป็นจริง และการตรวจสอบพยานหลักฐานทางทะเบียนในขั้นนี้ อาจได้พยานหลักฐานบางอย่างที่เป็นประโยชน์ในการดำเนินคดีอีก

- หลักฐานทางทะเบียนที่ควรตรวจสอบ
- ทะเบียนบัตรประจำตัวประชาชน
- ทะเบียนบ้าน (ทร. ๑๔)
- ทะเบียนสมรส ทะเบียนหย่า
- หลักฐานการเปลี่ยนชื่อตัว นามสกุล
- หนังสือเดินทาง
- ทะเบียนยานพาหนะ อวรุบีน
- ทะเบียนประวัติอาชญากรรม หมายถึง การต้องโทษ
- ทะเบียนผู้เช่าหรือผู้ใช้โทรศัพท์ หรือเครื่องมือสื่อสารอื่น

บทที่ ๕

มาตรการริบทรัพย์สินตาม พ.ร.บ. มาตรการในการ ปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔

มาตรการริบทรัพย์สิน

มาตรการริบทรัพย์สินตามพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ แบ่งออกได้เป็น ๒ ประเภท คือ

๕.๑ การริบทรัพย์สินของกลางในคดียาเสพติด

๕.๒ การริบทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด

๕.๑ การริบทรัพย์สินของกลางในคดียาเสพติด ตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัตินี้

การริบทรัพย์สินตามมาตรา ๓๐ นี้ เป็นมาตรการเสริมการริบทรัพย์สินตามกฎหมายอาญาเดิม ซึ่งมีขอบเขตจำกัดในเรื่องของทรัพย์สินที่ศาลจะสั่งริบ กฎหมายฉบับนี้จึงได้ขยายความหมายของทรัพย์สินที่ศาลจะสั่งริบให้กว้างขวางออกไป เพื่อให้สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงเกี่ยวกับทรัพย์สินที่เข้าไปพัวพันกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ซึ่งมีปริมาณมากและลับซับซ้อนกว่าทรัพย์สินที่เข้าไปเกี่ยวข้องกับอาชญากรรมประเภทอื่นๆ และในกฎหมายฉบับนี้ยังเปลี่ยนแปลงปลายทางของทรัพย์สินที่ถูกศาลสั่งให้ริบซึ่งปกติจะตกเป็นของแผ่นดิน ให้ตกเป็นของ “กองทุนป้องกันและปราบปรามยาเสพติด” ซึ่งเป็นกองทุนจัดตั้งขึ้นโดยบทบัญญัติของกฎหมาย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อนำทรัพย์สินที่ได้จากการริบไปใช้ประโยชน์ในการแก้ไขปัญหายาเสพติดต่อไป

การริบทรัพย์สินตามมาตรา ๓๐ นี้ มีรูปแบบที่สำคัญ ดังนี้

๕.๑.๑ ลักษณะของทรัพย์สินที่อาจถูกริบได้

(๑) เป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด คือ การกระทำผิดที่มีวัตถุประสงค์เพื่อการค้า เช่น การผลิต นำเข้า ส่งออก จำหน่าย ครอบครอง เพื่อจำหน่าย สมคบ สนับสนุนช่วยเหลือ หรือพยายามกระทำความผิด และยาเสพติดนั้นเป็นตัวยาคที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง (พ.ศ. ๒๕๓๕) และกฎกระทรวง ฉบับที่ ๗ (พ.ศ. ๒๕๔๕) ออกตามความในพระราชบัญญัตินี้ มีจำนวน ๒๕ ชนิด เช่น เฮโรอีน ฝิ่น กัญชา แอมเฟตามีน (ยาบ้า) โคเคน อีเฟรดิน และแอลเอสดี เป็นต้น

(๒) เป็นทรัพย์สินที่เอื้ออำนวยในการกระทำความผิดเท่านั้น คือ

- ทรัพย์สินที่ใช้ในการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ได้แก่ เครื่องอัดไฮดรอลิก ซึ่งใช้ในการอัดเฮโรอีนหรือกัญชาเป็นก้อนเพื่อความสะดวกต่อการขนส่งไปจำหน่าย กระทะ กะละมังที่ใช้ในการเคี้ยวฝิ่นในการผลิตเฮโรอีน รถยนต์ที่ใช้ในการขนส่งลำเลียงยาเสพติด ข้างไม้แกะสลักซึ่งใช้บรรจุชุกซ่อนเฮโรอีน เพื่อนำส่งออกไปจำหน่ายต่างประเทศ

- ทรัพย์สินที่ใช้เป็นอุปกรณ์ให้ได้รับผลในการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด หมายถึง เป็นทรัพย์สินที่เป็นส่วนประกอบช่วยในการกระทำความผิดสำเร็จได้โดยสะดวกยิ่งขึ้น แต่ไม่ใช่ทรัพย์สินที่เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ความผิดสำเร็จ คือ แม้ไม่มีทรัพย์สินที่เป็นอุปกรณ์นี้ การกระทำความผิดก็อาจสำเร็จได้แต่อาจไม่สะดวก ซึ่งได้แก่รถยนต์ที่ใช้เป็นพาหนะในการติดต่อเพื่อซื้อขายยาเสพติดหรือควบคุมการลำเลียง โทรศัพท์มือถือซึ่งใช้ในการติดต่อเจรจาซื้อขายยาเสพติด

- ทรัพย์สินที่มีไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิด ได้แก่ ถุงพลาสติก สกอตช์เทป ที่เตรียมไว้ในการบรรจุหีบห่อยาเสพติด ไม้ซึ่งเตรียมไว้เพื่อต่อเป็นลังบรรจุหีบห่อยาเสพติด เป็นต้น สำหรับทรัพย์สินที่ได้รับมาจากการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พระราชบัญญัติกำหนดให้เป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ซึ่งอาจถูกริบได้ตาม ข้อ ๕.๒

๕.๑.๒ ขั้นตอนการดำเนินการเพื่อขอให้ศาลสั่งริบ

การดำเนินการต่อทรัพย์สินของกลางเหล่านี้ในชั้นจับกุมและสอบสวนเป็นไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาเช่นเดิม เมื่อสำนวนการสอบสวนในคดียาเสพติดนั้นมาถึงชั้นพนักงานอัยการ พนักงานอัยการจะอาศัยความตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัตินี้พิจารณายื่นคำร้องต่อศาลที่พิจารณาคดียาเสพติดนั้น เพื่อขอให้ศาลสั่งริบทรัพย์สินของกลางในคดีให้ตกเป็นของกองทุนป้องกันและปราบปรามยาเสพติด จากนั้นศาลจะสั่งให้ประกาศในหนังสือพิมพ์ที่มีจำหน่ายแพร่หลายในท้องถิ่น ๒ วันติดต่อกัน เพื่อเป็นการแจ้งให้เจ้าของทรัพย์สินมาร้องขอทรัพย์สินคืน โดยต้องยื่นคำร้องเข้ามาในคดีก่อนศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาหรือคำสั่งในการประกาศตามกฎหมายนี้ กำหนดให้ต้องประกาศทุกกรณี แม้อาจจะรู้ตัวผู้เป็นเจ้าของทรัพย์สินก็ตาม

๕.๑.๓ การพิจารณาวินิจฉัยของศาล

การริบทรัพย์สินของกลางตามมาตรา ๓๐ นี้ กำหนดให้ริบทรัพย์สินทั้งสิ้น แม้จำเลยในคดีนั้นไม่ถูกลงโทษตามคำพิพากษาก็ตาม แต่การที่ศาลจะสั่งริบทรัพย์สินได้ก็จะต้องพิจารณาพยานหลักฐานของโจทก์และเจ้าของทรัพย์สินตามกระบวนการดังนี้

(๑) โจทก์มีหน้าที่นำสืบให้ปรากฏหลักฐานฟังได้ว่า ทรัพย์สินนั้นเป็นทรัพย์สินที่ได้ใช้หรือมีไว้เพื่อใช้กระทำความผิด หรือได้ใช้เป็นอุปกรณ์ให้ได้รับผลในการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด

(๒) เจ้าของทรัพย์สินจะต้องพิสูจน์ให้ได้ว่า ตนไม่มีโอกาสทราบหรือไม่มีเหตุสมควรสงสัยว่าการกระทำความผิดและจะมีการนำทรัพย์สินของตนไปใช้หรือมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิดหรือใช้เป็นอุปกรณ์ให้ได้รับผลในการกระทำความผิด แล้วแต่กรณี

(๓) ถ้าเจ้าของทรัพย์สินพิสูจน์ไม่ได้ หรือไม่มีผู้ใดร้องขอเข้ามาในคดี ก็ให้ศาลสั่งริบทรัพย์สินนั้นได้หลังจากพ้นกำหนด ๓๐ วัน นับแต่วันแรกของการประกาศในหนังสือพิมพ์ ซึ่งในการนี้กฎหมายตัดสิทธิเจ้าของทรัพย์สินโดยจะอ้างว่ามีได้มีส่วนรู้เห็นในการกระทำความผิดและร้องขอคืนทรัพย์สินภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่มีคำพิพากษาถึงที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๖ ไม่ได้

๕.๒ การริบทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องเนื่องจากการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด

๕.๒.๑ ลักษณะโดยทั่วไป

ทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องเนื่องจากการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด หมายถึง เงินหรือทรัพย์สินที่ได้รับมาเนื่องจากการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด และให้รวมถึงเงินหรือทรัพย์สินที่ได้มาโดยการใช้เงินหรือทรัพย์สินดังกล่าวซื้อหรือกระทำไม่ว่าด้วยประการใดๆ ให้เงินหรือทรัพย์สินนั้นเปลี่ยนสภาพไปจากเดิม ไม่ว่าจะมีการเปลี่ยนสภาพกี่ครั้ง และไม่ว่าเงินหรือทรัพย์สินนั้นจะอยู่ในความครอบครองของบุคคลอื่นโอนไปเป็นของบุคคลอื่น หรือปรากฏตามหลักฐานทางทะเบียนว่าเป็นของบุคคลอื่นก็ตาม

ขั้นตอนการริบทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องฯ นี้ จะเริ่มต้นโดย “กระบวนการตรวจสอบทรัพย์สิน” โดยกฎหมายกำหนดให้มีคณะกรรมการขึ้นมาชุดหนึ่งเรียกว่า “คณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สิน” ประกอบไปด้วยผู้ทรงคุณวุฒิต่างๆ ซึ่งได้รับการแต่งตั้งโดยตำแหน่ง โดยมีปลัดกระทรวงยุติธรรมเป็นประธานกรรมการ อัยการสูงสุดเป็นรองประธานกรรมการ ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ อธิบดีกรมที่ดิน อธิบดีกรมบังคับคดี อธิบดีกรมศุลกากร อธิบดีกรมสรรพากร และผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทยเป็นกรรมการ และเลขาธิการเป็นกรรมการและเลขานุการ

คณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินมีอำนาจหน้าที่สำคัญในขั้นตอนการตรวจสอบทรัพย์สิน วินิจฉัยความเกี่ยวข้องของทรัพย์สินกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ตลอดจนมีอำนาจในการสั่งยึดหรืออายัดทรัพย์สินไว้จนกว่าจะมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดี หรือศาลมีคำพิพากษาคดีถึงที่สุดให้ยกฟ้อง

เมื่อคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินวินิจฉัยว่าทรัพย์สินนั้นเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องเนื่องจากการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด และเสนอพนักงานอัยการเพื่อยื่นคำร้องขอให้ศาลสั่งริบทรัพย์สินแล้ว หากศาลได้สวนเห็นว่าคดีมีมูลว่าทรัพย์สินนั้นเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องเนื่องจากการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ศาลจะสั่งให้ริบทรัพย์สินนั้น

จะเห็นได้ว่า กระบวนการตรวจสอบทรัพย์สินไปจนถึงการริบทรัพย์สินนี้ มีลักษณะเฉพาะพิเศษแตกต่างจากการริบทรัพย์สินตามกฎหมายแพ่งหรือกฎหมายอาญาที่ใช้อยู่ทั่วไปโดยสรุปดังนี้

(๑) การตรวจสอบทรัพย์สินเป็นกระบวนการสอบสวนโดยคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สิน มีพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายเป็นผู้ปฏิบัติการในการสอบสวนรวบรวมพยานหลักฐานและดำเนินการทั้งหลายอื่น เพื่อที่จะทราบข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ต่างๆ เกี่ยวกับทรัพย์สินของผู้ถูกตรวจสอบ ซึ่งเป็นการใช้อำนาจในการสอบสวนต่างจากประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ที่กำหนดให้เป็นอำนาจของพนักงานสอบสวน

(๒) คดีตรวจสอบทรัพย์สินเป็นคดีอุปกรณของคดีอาญา กล่าวคือ หากพนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดี หรือศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ยกฟ้องผู้ต้องหา หรือจำเลยในคดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ซึ่งเป็นความผิดประทุษร้ายแล้ว จะทำให้การยึดหรืออายัดทรัพย์สินของ

ผู้ต้องหาหรือจำเลยรายนั้น รวมทั้งทรัพย์สินของผู้อื่นที่ได้ยึดหรืออายัดไว้เนื่องจากเกี่ยวเนื่องกับการกระทำความผิดของผู้ต้องหาหรือจำเลยรายนั้นสิ้นสุดลง

(๓) วิธีพิจารณาคดีเพื่อริบทรัพย์สินในชั้นศาล กำหนดให้ศาลใช้วิธีใดส่วนตั้งนั้นพนักงานอัยการซึ่งเป็นผู้ร้องมีภาระเพียงนำสืบให้ฟังได้ว่าคดีมีมูลว่าทรัพย์สินนั้นเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด หรือนำสืบให้เข้าข้อสันนิษฐานตามมาตรา ๒๙ วรรคสอง จากนั้นเป็นภาระของฝ่ายจำเลย คือ เจ้าของทรัพย์สินเหล่านั้น จะต้องพิสูจน์ให้ศาลเห็นว่าทรัพย์สินนั้นไม่ได้เกี่ยวเนื่องกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด หรือตนเป็นผู้รับโอน หรือได้รับทรัพย์สินนั้นมาโดยสุจริตและมีค่าตอบแทน หรือได้มาตามสมควรในทางศีลธรรมอันดี หากพิสูจน์ไม่ได้ศาลก็จะสั่งริบทรัพย์สินนั้น

(๔) ทรัพย์สินที่ศาลมีคำสั่งให้ริบตามพระราชบัญญัตินี้จะตกเป็นของกองทุนป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด

๕.๒.๒ กระบวนการตรวจสอบทรัพย์สิน

(๑) การรวบรวมข้อมูลและเสนอความเห็นต่อเลขาธิการ ป.ป.ส.

เมื่อบุคคลใดตกเป็นผู้ต้องหาในคดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดฐานผลิต นำเข้า ส่งออก จำหน่าย ครอบครองเพื่อจำหน่าย ช่วยเหลือสนับสนุน หรือสมคบ เลขาธิการ ป.ป.ส. ในฐานะกรรมการและเลขานุการคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สิน จะพิจารณาข้อเท็จจริงว่ามีเหตุอันควรสงสัยว่าทรัพย์สินของผู้ต้องหาเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดหรือไม่ โดยพิจารณาจากแหล่งข้อมูลต่างๆ เช่น รายงานข้อมูลหรือหลักฐานเกี่ยวกับทรัพย์สินของผู้กระทำความผิดที่ถูกจับกุมตามมาตรา ๖ หรือมาตรา ๘ รายงานตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการประสานงานในคดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๒๗ หรือจากการประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

ในทางปฏิบัติ เลขาธิการ ป.ป.ส. ได้มีคำสั่งสำนักงาน ป.ป.ส. ที่ ๔๗/๒๕๓๖ ลงวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๖ แต่งตั้งคณะกรรมการสำนักตรวจสอบทรัพย์สินคดียาเสพติด เป็นประธานคณะทำงาน โดยมีผู้แทนจากกองบัญชาการตำรวจปราบปรามยาเสพติดและสำนักงาน ป.ป.ส. รวม ๗ นาย ร่วมเป็นคณะทำงาน เพื่อทำหน้าที่รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับทรัพย์สินของผู้ต้องหา วิเคราะห์และเสนอความเห็นต่อเลขาธิการ ป.ป.ส. เพื่อประกอบการพิจารณา

(๒) การพิจารณาของเลขาธิการ ป.ป.ส. และคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สิน

ก. ในกรณีปกติ เลขาธิการ ป.ป.ส. จะนำเข้าวาระการประชุม คณะอนุกรรมการประจำคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินพิจารณาเสนอความเห็นต่อคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สิน เพื่อพิจารณาสั่งให้มีการตรวจสอบทรัพย์สินของผู้ต้องหานั้นตามความในมาตรา ๑๙ และมอบหมาย

ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการแทน ตามความในมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัตินี้ หากคณะกรรมการมีมติให้ตรวจสอบทรัพย์สิน ประสานคณะกรรมการจะออกคำสั่งตรวจสอบทรัพย์สินและมอบหมายพนักงานเจ้าหน้าที่จำนวน ๔-๖ นาย ร่วมเป็นที่มงานดำเนินการตรวจสอบทรัพย์สินแทน ภายใต้การกำกับดูแลของคณะกรรมการประจำคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สิน หรือคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินภาคเหนือ หรือคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินภาคใต้ หรือคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินภาคตะวันออกเฉียงเหนือ แล้วแต่กรณี

ข. กรณีมีความจำเป็นเร่งด่วนไม่สามารถประชุมคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินได้ทัน หากไม่รีบดำเนินการอาจมีการเปลี่ยนแปลง โยกย้าย หรือทำลายพยานหลักฐานได้ เลขานุการ ป.ป.ส. อาจอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๙ วรรคสอง และมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัตินี้ สั่งตรวจสอบทรัพย์สินและมอบหมายพนักงานเจ้าหน้าที่ให้ดำเนินการตรวจสอบทรัพย์สินแทน ภายใต้การกำกับดูแลของคณะกรรมการประจำคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สิน คณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินภาคเหนือ คณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินภาคใต้ คณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินภาคตะวันออกเฉียงเหนือ แล้วแต่กรณี แล้วรายงานให้คณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินทราบในวาระแรกที่มีการประชุมก็ได้

ค. ในกรณีที่มิเหตุอันควรเชื่อได้ว่า อาจมีการโอน ยักย้าย หรือซุกซ่อนทรัพย์สิน บางรายการ ในระหว่างนั้น คณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๒ วรรคสอง หรือเลขานุการ ป.ป.ส. อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๒ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๑๙ วรรคสอง อาจสั่งให้ยึดหรืออายัดทรัพย์สินดังกล่าวไว้ชั่วคราวได้

(๓) การดำเนินการตรวจสอบทรัพย์สิน

พนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งได้รับมอบหมายจากคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สิน หรือเลขานุการ ป.ป.ส. (แล้วแต่กรณี) ให้ดำเนินการตรวจสอบทรัพย์สินแทน จะดำเนินการรวบรวมข้อมูลและพยานหลักฐานเกี่ยวกับทรัพย์สินของผู้ต้องหา ตามแนวทางที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง ฉบับที่ ๓ (พ.ศ. ๒๕๓๕) ออกตามความในพระราชบัญญัตินี้ ดังต่อไปนี้

ก. มีหนังสือแจ้งให้ผู้ถูกตรวจสอบ (ผู้ต้องหา) ทราบคำสั่งและแจ้งสิทธิในการนำพยานหลักฐานมาพิสูจน์ต่อคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินตามมาตรา ๒๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัตินี้ นอกจากนี้ หากผู้ถูกตรวจสอบประสงค์จะชี้แจงหรือแสดงหลักฐานต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ก็ให้บันทึกไว้เพื่อนำเสนอคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินต่อไป

ข. ในการตรวจสอบทรัพย์สิน หากจำเป็นต้องสอบถามหรือเรียกบุคคลใดๆ หรือหน่วยงานส่วนราชการใดๆ รวมถึงธนาคารพาณิชย์และสถาบันการเงิน เพื่อมาให้ถ้อยคำ ส่งคำชี้แจง หรือส่งบัญชีหรือเอกสารหลักฐานมาเพื่อประกอบการพิจารณา ให้เสนออนุกรรมการ หรือเลขานุการ ป.ป.ส. อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัตินี้พิจารณาลงนามในหนังสือเรียกมาให้ถ้อยคำหรือหนังสือสอบถามดังกล่าว

ค. ในการตรวจสอบทรัพย์สินของผู้ต้องหา หากมีหลักฐานเป็นที่เชื่อได้ว่าทรัพย์สิน

ของผู้อื่นเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดของผู้ต้องหา พนักงานเจ้าหน้าที่อาจรายงานเลขอาชญากรรม ป.ป.ส. เพื่อนำเสนอคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สิน อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัตินี้ มีคำสั่งให้ตรวจสอบทรัพย์สินของผู้นั้น หากเป็นกรณีเร่งด่วน เลขอาชญากรรม ป.ป.ส. ก็อาจอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๐ ประกอบมาตรา ๑๙ วรรคสองแห่งพระราชบัญญัตินี้ มีคำสั่งให้ตรวจสอบทรัพย์สินของผู้นั้นไปก่อนก็ได้ แล้วรายงานให้คณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินทราบในวาระแรกที่มีการประชุม

ง. ในระหว่างการตรวจสอบทรัพย์สิน หากมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่า อาจมีการโอน ยักยอก หรือซุกซ่อนทรัพย์สินรายใด พนักงานเจ้าหน้าที่จะรายงานเลขอาชญากรรม ป.ป.ส. เพื่อนำเสนอคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สิน อาศัยอำนาจตามมาตรา ๒๒ วรรคสอง มีคำสั่งยึดหรืออายัดทรัพย์สินนั้นไว้ชั่วคราว หากเป็นกรณีเร่งด่วนไม่อาจเชิญประชุมคณะกรรมการได้ทัน เลขอาชญากรรม ป.ป.ส. ก็อาจมีคำสั่งยึดหรืออายัดทรัพย์สินนั้นไว้ชั่วคราว แล้วรายงานให้คณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินทราบในวาระแรกที่มีการประชุมก็ได้

จ. การกำกับดูแล โดยคณะอนุกรรมการประจำคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินหรือคณะอนุกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินภาค (กลาง เหนือ ใต้ และตะวันออกเฉียงเหนือ) ดำเนินการได้ ๒ ลักษณะ คือ

- กำกับดูแลการปฏิบัติงานของพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายแต่ละคดีตามสายบังคับบัญชา
- พนักงานเจ้าหน้าที่รายงานความคืบหน้าในการตรวจสอบทรัพย์สินแต่ละคดีในที่ประชุมคณะอนุกรรมการฯ พร้อมรับคำแนะนำ

ฉ. พนักงานเจ้าหน้าที่จะใช้เวลาในการรวบรวมข้อมูลและพยานหลักฐานประมาณ ๓-๖ เดือนต่อคดี แต่ต้องมีเวลาเหลือพอให้พนักงานอัยการพิจารณายื่นคำร้องต่อศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาคดีอาญาด้วย แต่ถ้าหากพนักงานอัยการไม่สามารถยื่นคำร้องได้ทันก่อนศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาคดีอาญา โดยมีเหตุอันสมควรแสดงต่อศาลได้ว่าไม่สามารถยื่นคำร้องก่อนศาลชั้นต้นมีคำพิพากษา จะยื่นคำร้องภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาก็ได้ จากนั้นจะทำรายงานสรุปผลการดำเนินการผ่านคณะอนุกรรมการประจำคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินหรือคณะอนุกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินภาค (กลาง เหนือ ใต้ และตะวันออกเฉียงเหนือ) เพื่อเสนอต่อคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สิน โดยรายงานสรุปนี้จะประกอบด้วยเนื้อหาดังต่อไปนี้

- ข้อมูลหรือพยานหลักฐานที่แสดงให้เห็นว่า ผู้ต้องหาเป็นผู้มีพฤติการณ์เกี่ยวข้องกับหรือเคยเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดมาก่อน
- ข้อมูลหรือพยานหลักฐานที่แสดงให้เห็นว่า เงินหรือทรัพย์สินที่ผู้ต้องหาหรือผู้ถูกตรวจสอบมีอยู่หรือได้มาเกินกว่าฐานะ หรือความสามารถในการประกอบอาชีพหรือกิจกรรมอย่างอื่นโดยสุจริต
- ข้อมูลหรือพยานหลักฐานที่แสดงให้เห็นพอมูลว่า ทรัพย์สินของผู้ต้องหาหรือ

ผู้ถูกตรวจสอบได้รับมาเนื่องจากการกระทำความผิด หรือเกี่ยวเนื่องกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด

(๔) การพิจารณาวินิจฉัยของคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สิน

ก. คณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินจะสั่งคืนทรัพย์สินที่ได้อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๒ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๑๖ (๓) แห่งพระราชบัญญัตินี้ สั่งยึดหรืออายัดทรัพย์สิน หากคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินวินิจฉัยว่าผู้ถูกตรวจสอบหรือผู้อาจอ้างว่าเป็นเจ้าของทรัพย์สินไม่สามารถแสดงหลักฐานได้ว่าทรัพย์สินที่ถูกตรวจสอบไม่เกี่ยวข้องกับกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด หรือได้รับโอนทรัพย์สินนั้นมาโดยสุจริตและมีค่าตอบแทน หรือเป็นทรัพย์สินที่ได้มาตามสมควรในทางศีลธรรมอันดี หรือในทางกุศลสาธารณะ

ข. คณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินจะสั่งคืนทรัพย์สินที่ได้สั่งยึดหรืออายัดไว้ชั่วคราว หากผู้ถูกตรวจสอบหรือผู้อาจอ้างว่าเป็นเจ้าของทรัพย์สินสามารถแสดงหลักฐานได้ว่าทรัพย์สินนั้นไม่เกี่ยวข้องกับกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด

ค. ในการพิจารณาตามข้อ ก. และ ข. คณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินจะใช้ข้อมูลและพยานหลักฐานที่พนักงานเจ้าหน้าที่สรุปรายงานเสนอประกอบการพิจารณา

ง. เมื่อคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินวินิจฉัยว่าทรัพย์สินนั้นเกี่ยวเนื่องกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด และมีคำสั่งให้ยึดหรืออายัดทรัพย์สินนั้น เลขอาชญากรรม ป.ป.ส. จะรวบรวมสำนวนตรวจสอบทรัพย์สิน คำวินิจฉัย และคำสั่ง เสนอต่ออัยการสูงสุด

(๕) การพิจารณาของพนักงานอัยการ

เมื่อพนักงานอัยการมีคำสั่งฟ้องคดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด และทรัพย์สินที่คณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินมีคำสั่งหรืออายัดเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พนักงานอัยการอาศัยอำนาจ ตามความในมาตรา ๒๗ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัตินี้ จะยื่นคำร้องเพื่อขอให้ศาลสั่งริบทรัพย์สินนั้น โดยจะยื่นไปพร้อมกับคำฟ้องคดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดนั้น หรือยื่นเป็นคำร้องก่อนศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาก็ได้ เว้นแต่คดีที่มีเหตุอันสมควรแสดงต่อศาลได้ว่าไม่สามารถยื่นคำร้องก่อนศาลชั้นต้นมีคำพิพากษา จะยื่นคำร้องภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาก็ได้

(๖) การพิจารณาวินิจฉัยของศาล

เมื่อศาลสั่งรับคำสั่งของพนักงานอัยการตามมาตรา ๒๗ แล้ว ศาลจะสั่งให้ประกาศในหนังสือพิมพ์ที่มีจำหน่ายแพร่หลายในท้องถิ่นสองวันติดต่อกัน ตามมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัตินี้ และในกรณีที่มีหลักฐานแสดงว่าผู้ใดอาจอ้างเป็นเจ้าของทรัพย์สินได้ ก็ให้เลขอาชญากรรม ป.ป.ส. มีหนังสือแจ้งให้ผู้นั้นทราบ โดยแจ้งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ

ในการพิจารณาคดีอาญาทั่วไป โจทก์มีหน้าที่ต้องนำสืบพยานหลักฐานต่างๆ ให้ศาลฟังจนสิ้นสงสัยว่าจำเลยกระทำความผิดจริง ศาลจึงจะสั่งลงโทษได้ ซึ่งกรณีดังกล่าวเป็นการดำเนินคดีต่อตัวผู้ต้องหาหรือจำเลย แต่สำหรับการพิจารณาริบทรัพย์สินตามพระราชบัญญัตินี้เป็นการ

ดำเนินคดีต่อตัวทรัพย์สิน ซึ่งโดยข้อเท็จจริงเป็นเรื่องยากที่ฝ่ายโจทก์จะสามารถแสวงหาพยานหลักฐานเกี่ยวกับทรัพย์สินเหล่านั้นได้อย่างชัดเจน ผู้เป็นเจ้าของ หรือผู้เกี่ยวข้องกับทรัพย์สินนั้นย่อมมีหลักฐานดีกว่า นอกจากนี้ยังเป็นเรื่องยากที่จะแยกแยะได้ว่า บรรดาทรัพย์สินของจำเลยหรือผู้ถูกตรวจสอบรายการใดเป็นทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด และรายการใดได้รับมาจากการประกอบอาชีพสุจริต ผู้เป็นเจ้าของเท่านั้นที่จะรู้รายละเอียดดี ดังนั้น พระราชบัญญัตินี้จึงได้กำหนดแนวทางพิจารณาวินิจฉัยของศาลไว้ในมาตรา ๒๙ พอสรุปได้ดังนี้

ก. การพิจารณาคำร้องให้ศาลสั่งริบทรัพย์สินนั้น ให้วิธีที่สะดวก ดังนั้นพนักงานอัยการซึ่งเป็นผู้ร้องมีหน้าที่นำสืบพยานหลักฐานต่างๆ เพียงให้พอฟังได้ว่าคดีมีมูลว่าทรัพย์สินเหล่านั้นเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด

ข. นอกจากนี้ มาตรา ๒๙ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัตินี้ ยังเปิดโอกาสให้พนักงานอัยการนำสืบพยานหลักฐานเกี่ยวกับตัวจำเลยหรือผู้ถูกตรวจสอบให้ปรากฏหลักฐานว่า บุคคลนี้เป็นผู้เกี่ยวข้องหรือเคยเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดมาก่อนและบุคคลนี้มีเงินหรือทรัพย์สินเกินกว่าฐานะหรือความสามารถในการประกอบอาชีพหรือกิจกรรมอย่างอื่นโดยสุจริต ก็เข้าข้อสันนิษฐานตามมาตรา ๒๙ แล้วว่า บรรดาเงินหรือทรัพย์สินเหล่านั้นเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด

ค. เมื่อพนักงานอัยการซึ่งเป็นผู้ร้องสามารถพิสูจน์ได้ทางใดทางหนึ่ง (ตามข้อ ก. หรือ ข.) แล้ว ผู้เป็นเจ้าของทรัพย์สินเหล่านั้นมีภาระที่จะต้องแสดงหลักฐานให้ศาลเห็นว่า

- ตนเป็นเจ้าของที่แท้จริง และทรัพย์สินนั้นไม่ได้เกี่ยวเนื่องกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด หรือ

- ตนเป็นผู้รับโอนหรือผู้รับประโยชน์ และได้ทรัพย์สินนั้นมาโดยสุจริตและมีค่าตอบแทน หรือได้มาตามสมควรในทางศีลธรรมอันดี หรือในทางกุศลสาธารณะ

ง. หากผู้เป็นเจ้าของไม่สามารถแสดงหลักฐานตามข้อ ค. ได้ ศาลก็จะมีคำสั่งให้ริบทรัพย์สินนั้นให้ตกเป็นของกองทุนป้องกันและปราบปรามยาเสพติด

๕.๒.๓ กระบวนการยึดอายัดและการจัดการทรัพย์สิน

(๑) การยึดหรืออายัดและประเมินราคา

การยึดหรืออายัดเป็นเครื่องมือชนิดหนึ่งของการตรวจสอบทรัพย์สินเป็นการป้องกันการโอน ยักย้าย ซุกซ่อนทรัพย์สิน ตามมาตรา ๒๒ วรรคสอง และยึดหรืออายัดไว้ภายหลังการวินิจฉัยของคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินว่าเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดจนกว่าศาลจะมีคำสั่งให้ริบหรือคืนทรัพย์สินนั้น ตามมาตรา ๒๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัตินี้ โดยมีแนวทางในการยึดหรืออายัด ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ฉบับที่ ๕ (พ.ศ. ๒๕๓๕) ออกตามความในพระราชบัญญัตินี้ พอสรุปได้ดังนี้

ก. เมื่อคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินหรือเลขาธิการ ป.ป.ส. มีคำสั่งให้ยึดหรือ

อายัดทรัพย์สินใดแล้ว จะมอบหมายให้พนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการยึดหรืออายัดทรัพย์สินนั้น พร้อมทั้งให้ประเมินราคาทรัพย์สินนั้น

ข. เมื่อดำเนินการแล้ว พนักงานเจ้าหน้าที่จะทำรายงานการยึดหรืออายัดและการประเมินราคาทรัพย์สินต่อคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สิน หรือเลขาธิการ ป.ป.ส. ทราบ ในการนี้ คณะกรรมการหรือเลขาธิการ ป.ป.ส. อาจสั่งให้ชี้แจงเหตุผลการประเมินราคาหรือสั่งให้ประเมินราคาใหม่ก็ได้

(๒) การเก็บรักษาทรัพย์สินที่ถูกยึดหรืออายัดไว้

ระเบียบคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สิน ว่าด้วยการเก็บรักษาทรัพย์สินที่ถูกยึดหรืออายัด พ.ศ. ๒๕๓๕ ได้กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการโดยสรุปดังนี้

ก. กำหนดให้ผู้อำนวยการสำนักตรวจสอบทรัพย์สินคดียาเสพติดหรือผู้อำนวยการสำนักงาน ป.ป.ส. ภาค หรือคณะกรรมการเก็บรักษาทรัพย์สินที่เลขาธิการ ป.ป.ส. แต่งตั้งโดยเฉพาะ เป็นผู้เก็บรักษา โดยเก็บรักษาไว้ที่สำนักงาน ป.ป.ส. หรือสำนักงาน ป.ป.ส. ภาค แล้วแต่กรณี

ข. ในกรณีที่เป็นอสังหาริมทรัพย์หรือสังหาริมทรัพย์ที่ไม่สะดวกต่อการเคลื่อนย้ายผู้มีหน้าที่เก็บรักษาอาจจัดให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองทรัพย์สินดูแลต่อไปก่อน หรือจ้างให้ผู้อื่นเฝ้าดูแลทรัพย์สินนั้นก็ได้ แล้วรายงานให้เลขาธิการ ป.ป.ส. ทราบและพิจารณาสั่งการต่อไป

ค. ในกรณีที่เลขาธิการ ป.ป.ส. เห็นว่าทรัพย์สินนั้นเป็นอสังหาริมทรัพย์หรือเป็นการประกอบกิจการที่มีรายได้ เลขาธิการ ป.ป.ส. อาจให้เช่าหรือตั้งผู้จัดการให้ดำเนินกิจการนั้น โดยส่งมอบเงินรายได้ทั้งหมดหรือบางส่วนแก่ผู้มีหน้าที่เก็บรักษาทรัพย์สินเพื่อเก็บรักษาไว้ก็ได้

(๓) การผ่อนผันให้นำทรัพย์สินที่ถูกยึดหรืออายัดไว้ชั่วคราวไปใช้ประโยชน์

ในระหว่างที่เลขาธิการ ป.ป.ส. หรือคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สิน มีคำสั่งให้ยึดหรืออายัดทรัพย์สินของผู้ถูกตรวจสอบไว้ชั่วคราว ตามมาตรา ๒๒ วรรคสอง ก่อนที่คณะกรรมการจะมีการวินิจฉัยและมีคำสั่งให้ยึดหรืออายัดตามมาตรา ๒๒ วรรคหนึ่ง นั้น กฎหมายให้สิทธิแก่ผู้ถูกตรวจสอบหรือเจ้าของทรัพย์สินที่จะยื่นคำขอร้องขอนำทรัพย์สินนั้นไปใช้ประโยชน์ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๓๕) ออกตามความในพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งมีขั้นตอนสรุปดังนี้

ก. ให้ผู้ถูกตรวจสอบหรือเจ้าของทรัพย์สินยื่นคำร้องต่อเลขาธิการ ป.ป.ส. เพื่อเสนอคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินพิจารณาอนุญาต แต่หากเป็นกรณีจำเป็นเร่งด่วน เลขาธิการ ป.ป.ส. อาจอนุญาตไปก่อนแล้วรายงานให้คณะกรรมการทราบก็ได้

ข. ในการอนุญาต คณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินและเลขาธิการ ป.ป.ส. จะพิจารณาถึงเหตุผลความจำเป็น ความน่าเชื่อถือของผู้ใช้ประโยชน์ ประเภททรัพย์สิน มูลค่าลักษณะการใช้ประโยชน์ ระยะเวลาและหลักประกัน

ค. เมื่อสิ้นสุดระยะเวลาผ่อนผัน หรือเมื่อมีคำเพิกถอน การอนุญาต หรือหมดความจำเป็นในการใช้ประโยชน์ ให้ส่งทรัพย์สินนั้นคืน ส่วนหลักประกันนั้น ให้พนักงานเจ้าหน้าที่

จัดการส่งคืนหรือหักค่าเสียหายบางส่วน หรือรีบเมื่อไม่ส่งทรัพย์สินคืน

(๔) การนำทรัพย์สินออกขายทอดตลาดหรือนำไปใช้ประโยชน์ของทางราชการ

ก. หากทรัพย์สินที่ยึดหรืออายัดไว้ มีลักษณะไม่เหมาะสมที่จะเก็บรักษาไว้ หรือหากเก็บไว้จะเป็นภาระแก่ทางราชการ ได้แก่ ทรัพย์สินที่เป็นของสด ของเสียได้ สกปรก และเอะอะ มีน้ำหนักมากไม่สะดวกต่อการขนย้าย มีสภาพอันตราย หรือต้องเก็บรักษาไว้เฉพาะเพื่อรักษาคุณภาพของตัวทรัพย์สิน (ตามที่คณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินกำหนดเป็นประเภทๆ ไป) เลขานุการ ป.ป.ส. อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๔ วรรคสอง อาจสั่งให้นำทรัพย์สินนั้นออกขายทอดตลาดแล้ว นำเงินเก็บรักษาไว้ หรือสั่งให้นำไปใช้เพื่อประโยชน์ของทางราชการแล้วรายงานให้คณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินทราบตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในระเบียบคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สิน ว่าด้วยการนำทรัพย์สินออกขายทอดตลาด หรือไปใช้ประโยชน์ของทางราชการ พ.ศ. ๒๕๓๖

ข. ส่วนราชการที่เลขานุการ ป.ป.ส. จะอนุญาตให้นำทรัพย์สินไปใช้ประโยชน์ ต้องเป็นส่วนราชการที่มีหน้าที่ปราบปรามยาเสพติดหรือทำหน้าที่ตรวจสอบยึดอายัดทรัพย์สินตามกฎหมายนี้เท่านั้น สำหรับส่วนราชการอื่น เลขานุการ ป.ป.ส. ต้องเสนอต่อคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สิน เพื่อพิจารณาเป็นรายๆ ไป

ค. ในกรณีต้องคืนทรัพย์สินที่ได้สั่งให้ขายทอดตลาดหรือนำไปใช้ประโยชน์แก่เจ้าของ มาตรา ๒๔ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัตินี้ กำหนดให้ชดเชยคืนตามราคาที่ได้จากการขายทอดตลาดหรือชดเชยคืนทรัพย์สินนั้นพร้อมค่าเสียหายและค่าเสื่อมสภาพจากเงินของกองทุนแล้วแต่กรณี

(๕) การส่งคืนทรัพย์สินที่ยึดหรืออายัดไว้

เมื่อการยึดหรืออายัดสิ้นสุดลงและต้องคืนทรัพย์สินให้แก่เจ้าของ เพราะเหตุมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดีหรือมีคำพิพากษาถึงที่สุด ให้ยกฟ้องในคดีที่ต้องหาหนั้น หรือคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินมีคำสั่งให้คืนทรัพย์สินที่ยึดหรืออายัดไว้ชั่วคราว หรือศาลมีคำสั่งถึงที่สุดไม่รับทรัพย์สินที่ยึดหรืออายัดไว้ กฎกระทรวง ฉบับที่ ๖ (พ.ศ. ๒๕๓๕) ออกตามความในพระราชบัญญัตินี้ ได้กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการคืนไว้ โดยสรุปดังนี้

ก. เมื่อการยึดหรืออายัดสิ้นสุดลง ให้สำนักงาน ป.ป.ส. แจ้งผู้มีสิทธิรับทรัพย์สินคืนตามที่อยู่หลังสุดในสำนวนสอบสวนทราบ เพื่อมารับทรัพย์สินดังกล่าวคืนไป และแจ้งถอนการยึดหรืออายัดไปยังนายทะเบียนหรือเจ้าหน้าที่ซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบในการจดทะเบียนโดยเร็ว

ข. กรณีไม่ปรากฏเจ้าของทรัพย์สิน ให้สำนักงาน ป.ป.ส. ประกาศหนังสือพิมพ์รายวัน ๒ ฉบับ ๒ วันติดต่อกัน เพื่อให้ผู้อ้างเป็นเจ้าของทรัพย์สินมาขอรับทรัพย์สินคืน

ค. การยื่นคำร้องขอรับทรัพย์สินคืน ให้แนบเอกสารหลักฐานแสดงการเป็นเจ้าของทรัพย์สิน หรือกรณีเจ้าของตาย ให้ยื่นใบมรณบัตรและคำสั่งศาลที่ตั้งผู้จัดการมรดก

๕.๒.๔ กองทุนป้องกันและปราบปรามยาเสพติด

กองทุนป้องกันและปราบปรามยาเสพติดเป็นกองทุนกำหนดโดยมาตรา ๓๔ แห่งพระราชบัญญัติฉบับนี้ ให้จัดตั้งขึ้นในสำนักงาน ป.ป.ส. มีหลักการสำคัญ ดังต่อไปนี้

(๑) ที่มาของรายได้ของกองทุน

- ก. ทรัพย์สินที่ถูกริบตามพระราชบัญญัตินี้
- ข. ทรัพย์สินที่มีผู้ให้
- ค. ทรัพย์สินที่ได้รับจากรัฐบาล
- ง. ผลประโยชน์ที่เกิดจากทรัพย์สินดังกล่าวข้างต้น

(๒) การบริหารกองทุน

ระเบียบคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สิน ว่าด้วยกองทุนป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๖ ได้กำหนดให้มีคณะกรรมการกองทุน ซึ่งประกอบด้วยเลขาธิการ ป.ป.ส. เป็นประธาน ผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุด ผู้แทนกรมตำรวจ ผู้แทนกรมศุลกากร ผู้แทนกรมบัญชีกลาง และผู้ทรงคุณวุฒิอื่นไม่เกิน ๒ คน เป็นอนุกรรมการ ผู้อำนวยการกองตรวจสอบทรัพย์สินคดียาเสพติดเป็นอนุกรรมการและเลขานุการ เป็นผู้ที่มีอำนาจพิจารณาอนุมัติและควบคุมการรับ การจ่าย การเก็บรักษาเงินหรือทรัพย์สินของกองทุน

(๓) การใช้จ่ายเงินหรือทรัพย์สินของกองทุน

มาตรา ๓๔ แห่งพระราชบัญญัตินี้ กำหนดให้ใช้เพื่อประโยชน์ในการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดเท่านั้น นอกจากนี้ ระเบียบคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินว่าด้วยกองทุนป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๖ ยังได้กำหนดรายละเอียดเพิ่มเติมดังนี้

ก. สนับสนุนการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด การบำบัดรักษา และการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด

ข. สนับสนุนหรือจัดให้มีการศึกษา ฝึกอบรม หรือสัมมนาเกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด การบำบัดรักษา และการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด

ค. สนับสนุนหรือจัดให้มีวิทยากรซึ่งมีความรู้หรือความเชี่ยวชาญในด้านต่าง ๆ ทั้งในประเทศและต่างประเทศ เพื่อทำหน้าที่ให้คำปรึกษา แนะนำ ฝึกอบรมหรือสัมมนาเกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด การบำบัดรักษา และการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด

ง. สนับสนุนหรือจัดให้มีการให้บริการหรือจัดกิจกรรมอันจะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดการบำบัดรักษา และการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด

จ. สนับสนุนการประสานงานระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องหรือมีส่วนช่วยเหลือ หรือสนับสนุนการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด การบำบัดรักษา และการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดทั้งในประเทศและต่างประเทศ

ฉ. กิจการอื่นที่จำเป็นเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของกฎหมายว่าด้วยมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด

คำพิพากษาที่เกี่ยวข้องกับคดียาเสพติด

ชุดที่ ๑

ผลิต

คำพิพากษาฎีกาที่ ๕๙๕๑-๕๙๖/๒๕๒๖ กัญชาที่ตรวจค้นได้จากจำเลย ๙ ลัง มีทั้งกัญชาที่อัดเป็นแท่งบรรจุถุงพลาสติกใช้กระดาษตะกั่วหุ้มกับยางกัญชาบรรจุถุง ๒ ถุง และน้ำมันกัญชาบรรจุถุง ๑ ถุง รวมใส่ในหีบสังกะสีซึ่งบรรจุไว้ในลังไม้อีกชั้นหนึ่ง อันเป็นการแบ่งบรรจุหรือรวมบรรจุ จึงถือว่าเป็นการผลิตกัญชาตาม มาตรา ๔ แห่ง พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ

จำเลยผลิตกัญชาและมีกัญชานั้นไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ย่อมมีความผิดเป็น ๒ กรรม การสนับสนุนผู้กระทำความผิดที่จะได้รับโทษเพิ่มตาม มาตรา ๑๐๐ แห่ง พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ จะต้องมีการกระทำความผิดเกี่ยวกับการผลิต จำหน่าย นำเข้า หรือส่งออกซึ่งยาเสพติดให้โทษอันเป็น ความผิดตาม พ.ร.บ. ดังกล่าวเกิดขึ้น ไม่ว่าจะป็นในชั้นพยายามหรือความผิดสำเร็จ เมื่อกัญชาที่จับ ได้จากจำเลยเป็นกัญชาที่ขนมาเพื่อเตรียมไว้เพื่อจะนำส่งออกนอกราชอาณาจักรเป็นเพียงชั้น ตรีเตรียม ยังไม่ถึงชั้นพยายามกระทำความผิด ดังนั้น แม้จำเลยที่ ๒ ที่ ๗ และที่ ๘ จะช่วยเหลือใน การที่จะส่งออกนอกราชอาณาจักร ก็ไม่เป็นความผิดฐานสนับสนุนให้มีการส่งกัญชาออกนอก ราชอาณาจักรตาม มาตรา ๑๐๐ และความผิดฐานร่วมกันมีกัญชาไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายก็ไม่ เข้าเกณฑ์ที่จะได้รับโทษหนักขึ้นตามมาตรานี้เพราะมิใช่เป็นการจำหน่าย

คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๓๓๒/๒๕๓๑ การที่จำเลยทั้งสามร่วมกันแบ่งบรรจุเฮโรอีนใส่หลอด กาแฟนั้น ถือว่าเป็นการ “ผลิต” ตามความหมายในมาตรา ๔ แห่ง พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ แล้ว จำเลยทั้งสามจึงมีความผิดฐานผลิตเฮโรอีนโดยไม่ได้รับอนุญาต

คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๐/๒๕๓๒ การที่จำเลยทั้งสองร่วมกันแบ่งบรรจุเฮโรอีนจากหลอดใหญ่ ใส่หลอดกาแฟที่ตัดเป็นท่อนสั้นๆ เป็นการผลิตเฮโรอีนตามความหมายของ พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔ จึงมีความผิดฐานร่วมกันผลิตเฮโรอีน

คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๐๕๒/๒๕๒๙ แม่ต้นกัญชาของกลางจะเกิดขึ้นเอง แต่จำเลยได้ดูแล รดน้ำโดยรู้ว่าเป็นต้นกัญชา ดังนั้น เป็นการปลูกต้นกัญชา ซึ่งเป็นความผิดฐานผลิตกัญชาจำเลยมี ความผิดตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๗๕

คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๑๖๘/๒๕๒๙ พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔ วรรค สอง มีข้อความว่า “ผลิต” หมายความว่า เพาะ ปลูก ทำ ผสม ปรง แปรสภาพ เปลี่ยนสภาพ สิ่งเคราะห์ทางวิทยาศาสตร์ และให้หมายความรวมถึงการแบ่งบรรจุหรือรวมบรรจุด้วย การอัด เฮโรอีนผงให้เป็นแท่งเป็นการเปลี่ยนรูปเฮโรอีน จึงเป็นการผลิตเฮโรอีน

คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๓๒๒/๒๕๓๙ การที่จำเลยชายก่วยเดี่ยวที่มีกัญชาเป็นส่วนผสม ก็เท่ากับได้จำหน่ายกัญชานั้นให้ผู้ซื้อก่วยเดี่ยวจากจำเลยด้วย

คำพิพากษาฎีกาที่ ๕๕๕๒/๒๕๓๙ การที่จำเลยแบ่งเฮโรอีนที่บรรจุอยู่ในหลอดพลาสติกบรรจุลงในหลอดกาแฟแล้วเอาเทียนไขลงปิดหัวท้ายเป็นการผลิตเฮโรอีนตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๖๕ วรรคหนึ่ง แล้ว ไม่จำเป็นต้องเป็นการผลิตเพื่อจำหน่ายอันเป็นความผิดตาม มาตรา ๖๕ วรรคสอง

คำพิพากษาฎีกาที่ ๕๙๑๔/๒๕๓๙ ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔ คำว่า “ผลิต” หมายความว่ารวมตลอดถึงการแบ่งบรรจุหรือรวมบรรจุด้วย ดังนั้น การที่จำเลยนำเฮโรอีนมาแบ่งบรรจุหลอดพลาสติก จึงเป็นการผลิตเฮโรอีนตามความหมายของมาตรา ๔ แล้ว

เจ้าพนักงานตำรวจแจ้งข้อหาผลิตเฮโรอีนให้จำเลยทราบตั้งแต่อันจับกุม ซึ่งถือได้ว่าเป็นการเริ่มต้นแห่งกระบวนการสอบสวนจำเลยแล้ว แม้พนักงานสอบสวนมิได้เบิกความถึงการแจ้งข้อหาผลิตเฮโรอีนก็ตาม แต่จำเลยก็ได้ให้การรับสารภาพเช่นเดียวกันกับในชั้นจับกุม เฮโรอีนที่จับได้ก็เป็นจำนวนเดียวกัน จึงถือได้ว่าการสอบสวนในความผิดฐานนี้แล้ว โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องศาลลงโทษจำเลยฐานผลิตเฮโรอีนตามมาตรา ๖๕ ได้

โจทก์บรรยายฟ้องเพียงว่า จำเลยได้บังอาจผลิตโดยแบ่งเฮโรอีนบรรจุหลอดเครื่องดื่ม และมีเฮโรอีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายโดยมิได้รับอนุญาต คำว่า “เพื่อจำหน่าย” นั้น โจทก์มุ่งถึงข้อหาที่มีเฮโรอีนไว้ในครอบครอง มิใช่ข้อหาผลิตเฮโรอีน ดังนั้น จึงถือไม่ได้ว่าโจทก์บรรยายฟ้องข้อหาผลิตเฮโรอีนเพื่อจำหน่ายมาแล้วในฟ้อง

คำพิพากษาฎีกาที่ ๕๐๗๘/๒๕๓๗ จำเลยนำกัญชา ๘ ชัน ใส่รวมในซองใบเดียวกัน แล้วนำมะพร้าววางทับไว้ข้างบน หลังจากนั้นจำเลยได้บรรจุทุกซองใส่ท้ายรถจักรยานยนต์เอาไปมอบให้แก่สายลับผู้ล่อซื้อ พดติการถดังกล่าวเป็นเรื่องที่จำเลยกระทำเพียงเพื่อความสะดวกในการขนส่งกัญชาไปยังจุดหมายที่ประสงค์และอำพรางไม่ให้มีผู้พบเห็นการกระทำผิดของตนเท่านั้น มิใช่เป็นการกระทำเพื่อความสะดวกในการจำหน่ายกัญชาให้แก่ลูกค้าเป็นการทั่วไป การกระทำของจำเลยดังกล่าวจึงยังถือไม่ได้ว่าเป็นการผลิตกัญชาโดยวิธีการรวมบรรจุ

คำพิพากษาฎีกาที่ ๗๑๖/๒๕๒๗/จำเลยบรรจุเฮโรอีนใส่หลอดกาแฟที่ตัดเป็นท่อนสั้นๆ เป็นการผลิตเฮโรอีนตามความหมายของ พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๔ แต่เฮโรอีนดังกล่าวเป็นจำนวนเดียวกับเฮโรอีนที่จำเลยมีไว้เพื่อจำหน่าย การที่จำเลยแบ่งบรรจุใส่หลอดก็เพื่อสะดวกในการจำหน่ายเท่านั้น การกระทำของจำเลยจึงเป็นกรรมเดียวผิดกฎหมายหลายบท ลงโทษฐานผลิตเฮโรอีนเพื่อจำหน่ายอันเป็นบทหนัก

คำพิพากษาฎีกาที่ ๗๕๙/๒๕๒๗/จำเลยมีกัญชาไว้ในครอบครองตั้งแต่ขณะปลูก เมื่อปลูกแล้วกัญช่าย่อมเจริญเติบโต เมื่อกัญชาที่จำเลยมีไว้ในครอบครองเป็นส่วนหนึ่งของผลผลิตซึ่งเกิดจากกัญชาที่ปลูกไม่ว่าจะเก็บจากต้นแล้วหรือไม่ก็ตาม ถือได้ว่าการมีไว้ในครอบครองเป็นกรรมเดียวกับความผิดฐานผลิตกัญชาด้วยการปลูก

คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๐๕๗/๒๕๓๓ พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔ ให้คำนิยามคำว่า “ผลิต” ให้หมายความว่ารวมตลอดถึงการแบ่งบรรจุหรือรวมบรรจุด้วย การที่จำเลยที่ ๑

เหโรอื่นจากหลอดใหญ่แบ่งใส่ห่อกระดาษเล็ก แล้วเก็บเหโรอื่นขนาดเล็กทั้งหมดใส่ถุงพลาสติกขนาดใหญ่ตั้งนี้ฟังได้ว่า จำเลยที่ ๑ ได้แบ่งบรรจุอันเป็นการผลิตยาเสพติดให้โทษแล้ว

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๕๘/๒๕๓๘

ป. อาญาฯ (มาตรา ๙๐), ป. วิอาญาฯ (มาตรา ๒๑๓, มาตรา ๒๒๕), พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ (มาตรา ๖๕, มาตรา ๖๖) ผลิตและครอบครองเหโรอื่นเพื่อจำหน่าย ความผิดกรรมเดียว ยาเสพติดให้โทษฯ นำวิธีพิจารณาในศาลอุทธรณ์มาใช้ในศาลฎีกา เหตุในส่วนลักษณะคดี

จำเลยที่ ๒ เป็นภริยาของจำเลยที่ ๓ พักอาศัยอยู่บ้านเดียวกันกับจำเลยที่ ๑ และที่ ๓ ในลักษณะถาวรมิใช่ไปๆ มาๆ จำเลยที่ ๒ ได้อยู่กับจำเลยที่ ๓ ก่อนเกิดเหตุประมาณ ๒ เดือน โดยไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ ๓ ประกอบอาชีพอื่นอันจะมีรายได้มาเลี้ยงดูจำเลยที่ ๒ ได้ จำเลยที่ ๒ ย่อมรู้ถึงพฤติกรรมของจำเลยที่ ๓ เป็นอย่างดี หากไม่มีเจตนาร่วมกระทำผิดกับจำเลยที่ ๑ และที่ ๓ แล้ว ก็ไม่น่าอยู่ร่วมบ้านเดียวกันกับจำเลยที่ ๑ และที่ ๓ เจ้าพนักงานตำรวจจับกุมจำเลยที่ ๒ ได้ขณะถือถุงกระดาษบรรจุเหโรอื่น ๑๐๐ หลอด นั่งซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์ที่จำเลยที่ ๑ ขับเพื่อนำไปส่งให้สายลับที่ล่อซื้อ กับค้นพบเหโรอื่นอีก ๑๓๕ หลอด ถุงพลาสติกเปล่าตราสิงโตคู่เกาะลูกโลก ซึ่งมีตราเหโรอื่นติดอยู่ ๒ ใบ และหลอดพลาสติกเปล่า ๔๖๒ หลอด ซึ่งเป็นอุปกรณ์ใช้สำหรับบรรจุเหโรอื่นซุกซ่อนอยู่ใต้เตียงนอนของจำเลยที่ ๑ ภายในบ้านหลังนี้ด้วย ในชั้นตรวจค้นจับกุม จำเลยที่ ๒ มิได้โต้เถียงว่าตนมิได้รู้เห็นเกี่ยวข้องกับเหโรอื่นของกลางแต่อย่างใด ดังนี้ ฟังได้ว่าจำเลยที่ ๒ ร่วมกับจำเลยที่ ๑ และที่ ๓ ผลิตเหโรอื่นของกลางเพื่อจำหน่าย และมีเหโรอื่นของกลางซึ่งมีจำนวนเกิน ๑๐๐ กรัม ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย

เหโรอื่นที่จำเลยที่ ๒ ร่วมกันผลิตเพื่อจำหน่ายและมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายเป็นเหโรอื่นจำนวนเดียวกัน การกระทำของจำเลยที่ ๒ จึงเป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบทตาม ป.อ. มาตรา ๙๐ หาใช่เป็นความผิดหลายกรรมต่างกันตามมาตรา ๙๑ ไม่ ปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้คู่ความจะมีได้ฎีกา ศาลฎีกาก็มีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยเองได้ อีกทั้งเป็นเหตุอยู่ในส่วนลักษณะคดี ศาลฎีกาย่อมเห็นสมควรพิพากษาลดโทษไปถึงจำเลยที่ ๑ และที่ ๓ ด้วย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๒/๒๕๓๙

วิธีพิจารณาความอาญา ความผิดตามที่ฟ้องรวมการกระทำหลายอย่าง (มาตรา ๑๙๒ วรรคท้าย)

พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ (มาตรา ๔, ๑๕ วรรคแรก, ๖๕ วรรคแรก, ๖๗)

การผลิตโดยการแบ่งบรรจุตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๔ ต้องเป็นการแบ่งบรรจุที่เป็นอันตรายแก่สังคมอย่างร้ายแรง ทำนองเดียวกับการเพาะปลูก ทำ ผสม ปูรง แปรสภาพ เปลี่ยนรูป หรือสังเคราะห์ทางวิทยาศาสตร์ เช่น การบรรจุเพื่อจำหน่ายแก่บุคคลโดยทั่วไป การที่จำเลยแบ่งบรรจุเพื่อความสะดวกในการใช้เสพของตนเอง ไม่เป็นการผลิตตามบทกฎหมายดังกล่าว

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยผลิตยาเสพติด แต่ทางพิจารณาได้ความว่า จำเลยมียาเสพติดให้โทษไว้

ในความครอบครอง ศาลย่อมลงโทษได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๙๒ วรรคท้าย เพราะความผิดฐานมี ยาเสพติดให้โทษไว้ในความครอบครองเป็นการกระทำความหนึ่งในความผิดฐานผลิตยาเสพติดให้โทษ

**วิธีพิจารณาความอาญา ความผิดตามที่ฟ้องรวมการกระทำหลายอย่าง (มาตรา ๑๙๒ วรรคท้าย)
พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ (มาตรา ๔, ๑๕, ๖๕, ๖๗)**

จำเลยแบ่งบรรจุเฮโรอีนจากหลอดใหญ่ใส่หลอดกาแฟเล็กที่ตัดสั้นเพื่อความสะดวกในการ นำติดตัวไปเสพเอง เท่ากับมีไว้ในครอบครอง ไม่อาจถือว่าเป็นการผลิต แต่ก็เป็นการกระทำความหนึ่งใน ความผิดฐานผลิต แม้โจทก์จะไม่ได้ฟ้องในความผิดฐานมีไว้ในครอบครอง ก็ลงโทษความผิดฐานนี้ ได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๙๒ วรรคท้าย

พนักงานอัยการประจำศาลจังหวัดหลังสวน โจทก์
นายวิชาหรือวชิระ หรือเท่ง
หรือตุ๊ก กัลชนะ

จำเลย

พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ (มาตรา ๒๖, ๗๕, ๗๖)

แม้โจทก์ไม่มีพยานเห็นจำเลยปลูกกัญชา แต่ต้นกัญชาปลูกอยู่ในที่ดินของจำเลยซึ่งครอบครอง เป็นสัดส่วนแยกต่างหากจากที่ดินของผู้อื่นโดยปลูกแซมกับต้นกาแฟ และมีความสูงเฉลี่ย ๒ เมตร แสดงว่าต้องใช้เวลาชงนานพอสมควร จำเลยน่าจะรู้เห็น จึงไม่มีเหตุให้สงสัยว่าต้นกัญชามีชื่อของ จำเลย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๔๒๔/๒๕๕๒

พนักงานอัยการประจำศาลจังหวัดมีนบุรี โจทก์
นางจิตติมา สุภาวงศ์หรือสุภาวงศ์

จำเลย

บทบัญญัติมาตรา ๔ แห่ง พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ พ.ศ. ๒๕๒๒ ให้บทนิยามคำว่า “ผลิต” หมายความว่า เพาะปลูก ทำ ผสม ปูรง แปรสภาพ เปลี่ยนรูปสังเคราะห์ทางวิทยาศาสตร์ และให้ หมายความว่ารวมตลอดถึงการแบ่งบรรจุ หรือรวมบรรจุด้วย ซึ่งแม้เมทแอมเฟตามีนมีการอัดเป็นเม็ด อันมีสภาพที่ไม่จำเป็นต้องแบ่งบรรจุก็สามารถนำออกจำหน่ายได้สะดวกก็ตาม แต่ก็มีได้หมายความว่า จะไม่สามารถแบ่งบรรจุได้ การที่จำเลยนำเอาเมทแอมเฟตามีนที่อัดเป็นเม็ดใส่หลอดกาแฟตัดสั้นแล้ว ใช้ความร้อนปิดท้ายแสดงว่าสามารถแบ่งบรรจุได้ เข้าลักษณะเป็นการแบ่งบรรจุแล้ว ถือได้ว่าเป็นการ ผลิตตามบทนิยาม จึงเป็นความผิดฐานผลิตยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๕๕๙/๒๕๕๒

พนักงานอัยการจังหวัดราชบุรี

โจทก์

นางชูศรีหรือยุ่น โปกคาน

จำเลย

วิธีพิจารณาความอาญา ข้อเท็จจริงตามฟ้องโจทก์สืบสม แต่อ้างฐานความผิดผิดซึ่งหน้าหนักพยานหลักฐาน (มาตรา ๑๙๒ วรรคหน้า, ๒๒๗)

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ขณะเกิดเหตุจำเลยกำลังแบ่งบรรจุเมทแอมเฟตามีนของกลางจริง การกระทำของจำเลยดังกล่าวตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔ ถือว่าเป็นการผลิตเมทแอมเฟตามีนแล้ว และพฤติการณ์ของจำเลยที่แบ่งเมทแอมเฟตามีนของกลางออกเป็นส่วนย่อยและบรรจุลงในหลอดดูดเครื่องตีแล้วจำนวน ๑ หลอด ทั้งยังมีหลอดดูดเครื่องตีเปลาตัดเป็นท่อนๆ จำนวนหนึ่งวางอยู่ เป็นการกระทำเพื่อความสะดวกในการจัดจำหน่ายนั่นเอง จำเลยย่อมมีความผิดฐานผลิตเมทแอมเฟตามีนเพื่อจำหน่าย

โจทก์บรรยายฟ้องไว้แล้วว่า จำเลยผลิตเมทแอมเฟตามีน โดยการแบ่งบรรจุจากถุงพลาสติกใส่หลอดเครื่องตีเสร็จแล้ว ๑ หลอด จำนวน ๒ เม็ด เพื่อจำหน่าย ศาลชั้นต้นวินิจฉัยฟังข้อเท็จจริงว่า จำเลยผลิตเมทแอมเฟตามีนเพื่อจำหน่าย เป็นการฟังข้อเท็จจริงที่โจทก์สืบสมตามที่โจทก์บรรยายฟ้องแล้ว ที่โจทก์อ้างขอให้ลงโทษจำเลยตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๕ และมาตรา ๘๕ แทนที่จะอ้างมาตรา ๖๕ จึงเป็นกรณีที่โจทก์อ้างบทมาตราผิด ศาลมีอำนาจลงโทษจำเลยตามฐานความผิดที่ถูกต้องได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๙๒ วรรคหน้า กรณีหาใช่ศาลฟังข้อเท็จจริงในทางพิจารณาแตกต่างกับข้อเท็จจริงที่โจทก์กล่าวในฟ้องในข้อที่มีใช้สาระสำคัญอันจะต้องพิจารณาว่าจำเลยมิได้หลงต่อสู้อยู่หรือไม่ การที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาลงโทษจำเลยตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๖๕ วรรคสอง จึงไม่เกินคำขอของโจทก์

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๒๘๘/๒๕๔๒

พนักงานอัยการจังหวัดจันทบุรี

โจทก์

นายชานู อินทะนพ

จำเลย

วิธีพิจารณาความอาญา ความผิดตามที่ฟ้องรวมการกระทำหลายอย่าง (มาตรา ๘๑๒ วรรคท้าย)

จำเลยครอบครองยาเสพติดให้โทษของกลางซึ่งบรรจุอยู่ในหลอดพลาสติก จำนวน ๓๒ หลอด ซึ่งลักษณะของการบรรจุเป็นการสะดวกแก่การจำหน่าย จะสันนิษฐานในทางที่เป็นผลร้ายแก่จำเลยว่า จำเลยเป็นผู้แบ่งเมทแอมเฟตามีนของกลางบรรจุในหลอดพลาสติกเพื่อเตรียมจำหน่ายให้แก่ผู้อื่นโดยไม่มีพยานหลักฐานสนับสนุนไม่ได้

โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยผลิตเมทแอมเฟตามีนอันเป็นยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ ด้วยการแบ่งบรรจุในหลอดพลาสติกหนักหัวท้าย แล้วมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายโดยไม่ได้รับอนุญาต และขอให้ลงโทษตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๖๖ ความผิดตามฟ้องย่อมรวมถึงการมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต ซึ่งเป็นความผิดตามมาตรา ๖๗ อยู่ด้วย ถือได้ว่าความผิดตามฟ้องรวมการกระทำหลายอย่าง แต่ละอย่างอาจเป็นความผิด

ได้อยู่ในตัวเอง ศาลมีอำนาจลงโทษในข้อหาซึ่งมีอัตราโทษเบากว่าตามที่พิจารณาได้ความได้ตาม
ป.วิ.อ. มาตรา ๑๕๒ วรรคสุดท้าย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๘๓๐/๒๕๔๔

พฤติการณ์ที่จำเลยที่ ๑ กับพวก มีการติดต่อประสานงานกันอย่างใกล้ชิด กรรมวิธีในการผลิต
มีหลายขั้นตอน ตั้งแต่จัดหาสถานที่ จัดเตรียมเครื่องมือ อุปกรณ์สารเคมี และแรงงานผู้เข้าร่วมใน
ขั้นตอนใดขั้นตอนหนึ่ง ย่อมถือว่าเป็นตัวการร่วม จำเลยที่ ๑ เป็นผู้จัดหาเครื่องอัดเม็ดและสารเคมี
โดยค้นพบผงเมทแอมเฟตามีนหั่วเชื้อ อุปกรณ์การผลิต ได้ที่บ้านของจำเลยที่ ๑ การกระทำของ
จำเลยที่ ๑ กับพวกถือว่าเป็นการแบ่งหน้าที่กันทำ จึงเป็นตัวการร่วมกันผลิต

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๙๒๘/๒๕๔๗/เจ้าพนักงานตำรวจจับกุมจำเลยทั้งสามได้ในขณะที่จำเลยทั้งสาม
กำลังร่วมกันแบ่งบรรจุเมทแอมเฟตามีนในหลอดกาแฟที่ตัดเป็นท่อน โดยบรรจุเสร็จแล้ว ๓ หลอด
หลอดละ ๑๐ เม็ด ยังเหลือเมทแอมเฟตามีนในถุงพลาสติกอีก ๑๒๐ เม็ด มีหลอดกาแฟที่ตัดเป็น
ท่อนแล้วอีก ๕ หลอด และยังไม่ได้ตัดอีก ๓๖ หลอด อันเป็นการแสดงว่าจำเลยทั้งสามกำลังจะแบ่ง
บรรจุเมทแอมเฟตามีนที่เหลือในถุงพลาสติกลงในหลอดกาแฟที่เตรียมไว้อีกจำนวนมาก การแบ่ง
บรรจุเมทแอมเฟตามีนของจำเลยทั้งสามจึงเป็นการผลิตตามความหมายของ พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ
มาตรา ๔ การกระทำของจำเลยทั้งสามจึงเป็นความผิดฐานร่วมกันผลิตเมทแอมเฟตามีน แต่เมทแอม-
เฟตามีนที่จำเลยทั้งสามร่วมกันผลิตเป็นจำนวนเดียวกับเมทแอมเฟตามีนที่จำเลยมีไว้ในครอบครอง
เพื่อจำหน่าย การกระทำของจำเลยทั้งสามจึงเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๘๖๕/๒๕๔๗/การที่จำเลยทั้งสองที่ร่วมกันแบ่งเมทแอมเฟตามีนของกลางใส่
ในหลอดเครื่องดื่ม ถือว่าเป็นการผลิตตามบทนิยามในมาตรา ๔ แห่ง พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ และ
เมื่อเมทแอมเฟตามีนของกลางที่จำเลยทั้งสองร่วมกันผลิตเป็นเมทแอมเฟตามีนที่มีไว้ในครอบครอง
เพื่อจำหน่าย การกระทำของจำเลยจึงเป็นการผลิตโดยการแบ่งบรรจุเพื่อจำหน่าย เป็นความผิดกรรม
เดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ต้องลงโทษบทหนักฐานร่วมกันผลิตเมทแอมเฟตามีนโดยการแบ่ง
บรรจุเพื่อจำหน่าย เมทแอมเฟตามีนของกลางมีน้ำหนักเพียง ๔.๘๖ กรัม เป็นความผิดตาม พ.ร.บ.
ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๖๕ วรรคท้าย

คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๗๖๒/๒๕๔๙ ตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๔ คำว่า “ผลิต” หมายความว่า เพาะปลูก ทำ ผสม ปูรง แปรสภาพ เปลี่ยนรูป ฯลฯ เมื่อมีการผสมปูรงจนเป็น เมทแอมเฟตามีนแล้ว แม้อยู่ในสภาพของเหลวก็ใช้เสพได้เลย การอัดของเหลวให้เป็นเม็ดเพียงทำให้ สะดวกในการซื้อขายกำหนดราคาและปริมาณในการจำหน่ายกันต่อไปเท่านั้นการกระทำของจำเลย ทั้งสามจึงเป็นความผิดฐานผลิตยาเสพติดให้โทษสำเร็จแล้ว

คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๕๑๔/๒๕๔๙ มาตรา ๔ แห่ง พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ ให้นิยามคำว่า “ผลิต” หมายความว่า เพาะ ปลูก ทำ ผสม ปูรง แปรสภาพ เปลี่ยนรูป สังเคราะห์ทางวิทยาศาสตร์ และให้หมายความตลอดถึงการแบ่งบรรจุ หรือรวมบรรจุด้วยการที่จำเลยที่ ๑ และที่ ๓ ร่วมกันแบ่ง เมทแอมเฟตามีนของกลางใส่ในหลอดกาแฟ-โดยยังมีหลอดกาแฟหลายหลอดที่เตรียมไว้เพื่อการแบ่ง บรรจุเช่นนี้ ถือว่าเป็นการผลิตตามนิยามในมาตรา ๔ ดังกล่าว

คำพิพากษาฎีกาที่ ๔๐๖๒/๒๕๔๙ ความผิดฐานผลิตยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ ตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๔ คำว่า “ผลิต” หมายความว่า เพาะ ปลูก ทำ ผสม ปูรง แปรสภาพ เปลี่ยนรูป สังเคราะห์ทางวิทยาศาสตร์ และให้หมายความรวมถึงการแบ่งบรรจุ หรือรวมบรรจุด้วย และมาตรา ๖๕ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ผู้ใดผลิต นำเข้า หรือส่งออกซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ อันเป็นการฝ่าฝืนมาตรา ๑๕ ต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต แสดงว่าการผลิตให้โทษประเภท ๑ ไม่ว่าจะเป็นการเพาะ ปลูก ทำ ผสม ปูรง แปรสภาพ เปลี่ยนรูป สังเคราะห์ทางวิทยาศาสตร์ล้วน เป็นการกระทำที่เป็นภัยอย่างร้ายแรงต่อสังคมเพราะเป็นบ่อเกิดแห่งยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ ทำให้ยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ มีอยู่อย่างแพร่หลายยากที่จะปราบปรามให้หมดสิ้นไปได้ กฎหมายจึงได้กำหนดโทษไว้สูงถึงจำคุกตลอดชีวิต ย่อมเห็นได้ว่ากฎหมายกำหนดโทษความผิด เกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษตามความร้ายแรงของอันตรายที่จะเกิดขึ้นแก่สังคมจากการกระทำความผิด โดยการผลิตยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ ไม่ว่าจะด้วยการเพาะ ปลูก ทำ ผสม ปูรง แปรสภาพ เปลี่ยนรูป หรือสังเคราะห์ทางวิทยาศาสตร์ เป็นการกระทำที่มีลักษณะที่จะเกิดอันตรายแก่สังคมอย่าง ร้ายแรงต่อไป เมื่อกฎหมายมีความมุ่งหมายเช่นนี้ คำว่า “ผลิต” ที่กฎหมายบัญญัติให้หมายความ รวมถึงตลอดถึงการแบ่งบรรจุด้วยนั้น จึงต้องหมายถึงการกระทำอันมีลักษณะที่เป็นภัยร้ายแรงต่อสังคม ในทำนองเดียวกับการเพาะ ปลูก ทำ ผสม ปูรง แปรสภาพ เปลี่ยนรูป สังเคราะห์ทางวิทยาศาสตร์ แต่ข้อเท็จจริงในคดีนี้ปรากฏว่าเมทแอมเฟตามีนดังกล่าวใส่หลอดกาแฟซึ่งเป็นเพียงวัตถุห่อหุ้มโดย ไม่ได้มีการกระทำใดๆ แก่สภาพของเมทแอมเฟตามีนนั้น จึงไม่อาจถือได้ว่าการกระทำของจำเลย ดังกล่าวเป็นความผิดฐานผลิตยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑

คำพิพากษาฎีกาที่ ๖๓๗๕/๒๕๔๙ พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๔ คำว่า “ผลิต” หมายความว่า เพาะ ปลูก ทำ ผสม ปูรง แปรสภาพ เปลี่ยนรูป สังเคราะห์ทางวิทยาศาสตร์ และให้หมายความรวมถึงการแบ่งบรรจุหรือรวมบรรจุด้วย และมาตรา ๖๕ วรรคหนึ่ง (เดิม) บัญญัติว่าผู้ใดผลิต นำเข้า ส่งออกซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ ต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต แสดงว่าการผลิตยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ ไม่ว่าจะเป็นการเพาะ ปลูก ทำ ผสม ปูรง แปรสภาพ เปลี่ยนรูป สังเคราะห์ทางวิทยาศาสตร์ ล้วนเป็นการกระทำที่เป็นภัยร้ายแรงต่อสังคม เพราะเป็นบ่อเกิดแห่งยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ ทำให้ยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ มีอยู่อย่างแพร่หลาย ยากที่จะปราบปรามให้หมดสิ้นไปได้ กฎหมายจึงกำหนดโทษไว้สูงถึงจำคุกตลอดชีวิต และเมื่อเทียบกับบทลงโทษฐานผลิตยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ ตามมาตรา ๖๕ วรรคหนึ่ง กำหนดให้ระวางโทษจำคุกตลอดชีวิตเท่ากับบทลงโทษฐานจำหน่าย ย่อมเห็นได้ว่ากฎหมายกำหนดโทษความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษตามความร้ายแรงของอันตรายที่จะเกิดขึ้นแก่สังคมจากการกระทำความผิดโดยการผลิตยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ ไม่ว่าจะด้วยการเพาะ ปลูก ทำ ผสม ปูรง แปรสภาพ เปลี่ยนรูป หรือสังเคราะห์ทางวิทยาศาสตร์ เป็นการกระทำที่มีลักษณะที่จะเกิดอันตรายแก่สังคมอย่างร้ายแรงต่อไปเมื่อกฎหมายมีความมุ่งหมายเช่นนี้ คำว่า “ผลิต” ที่กฎหมายบัญญัติให้หมายความรวมถึงตลอดถึงการแบ่งบรรจุด้วยนั้น ย่อมเป็นการแบ่งบรรจุที่เป็นอันตรายแก่สังคมอย่างร้ายแรงทำนองเดียวกับการเพาะ ปลูก ทำ ผสม ปูรง แปรสภาพ เปลี่ยนรูป หรือสังเคราะห์ทางวิทยาศาสตร์ เมื่อคดีนี้ไม่ปรากฏพฤติการณ์ว่าจำเลยทั้งสองแบ่งเมทแอมเฟตามีนของกลางโดยมีวัตถุประสงค์ที่เป็นอันตรายแก่สังคมอย่างร้ายแรงทำนองเดียวกับการเพาะ ปลูก ทำ ผสม ปูรง แปรสภาพ เปลี่ยนรูป หรือสังเคราะห์ทางวิทยาศาสตร์ จึงไม่เป็นการผลิตตามบทกฎหมายดังกล่าว

ชุดที่ ๒

กรอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่าย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๘๑/๒๕๒๙ จำเลยจำหน่ายเฮโรอีนให้สายลับไป ๓ ห่อแล้ว ยังมีเฮโรอีนเหลืออยู่อีก ๑ หลอด จำเลยจึงมีเฮโรอีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ๓ ห่อ กับ ๑ หลอด แม้เฮโรอีนที่จำเลยจำหน่ายให้สายลับเป็นส่วนหนึ่งของเฮโรอีนที่จำเลยมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย การกระทำของจำเลยก็แยกได้เป็น ๒ กรรมต่างหากจากกันมิใช่กรรมเดียว เพราะการมีเฮโรอีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและการจำหน่ายเฮโรอีนเป็นความผิดซึ่งอาศัยเจตนาในการกระทำผิดแตกต่างกันได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๒๒๓/๒๕๒๓ การที่จำเลยมีเฮโรอีนของกลางไว้ในครอบครองเพื่อจะนำไปให้ผู้อื่นหรือแบ่งให้ผู้อื่น เป็นการมีไว้เพื่อจำหน่ายตามความหมายคำว่า “จำหน่าย” ตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔ ซึ่งหมายความว่า ขาย จ่าย แจก แลกเปลี่ยนให้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๔๒๓/๒๕๒๓ สายลับวางเงินมัดจำค่าเฮโรอีนไว้แล้ว ส่วนในวันจับกุมไม่ได้เตรียมเงินไปชำระอีก จับกุมได้ขณะจำเลยนำสายลับไปเอาของ ยังฟังไม่ได้ว่ามีการซื้อขายและส่งมอบของที่ซื้อขายกัน เฮโรอีนของกลางยังคงอยู่ในความครอบครองของจำเลยในขณะนั้น จำเลยยังไม่มีเจตนาจำหน่ายเฮโรอีน

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๕๕๘/๒๕๒๓ เฮโรอีนของกลางมีถึง ๒๑ กรัมเศษ แบ่งใส่หลอด ๒๕ หลอด แยกไว้เป็น ๕ ห่อ ห่อละ ๕ หลอด เห็นได้ว่าทำไว้เพื่อความสะดวกแก่การจำหน่าย ไม่ปรากฏว่าจำเลยเสพเฮโรอีนเหล่านั้นเอง จำเลยจึงมีเฮโรอีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๖๗๙/๒๕๒๓ การที่จำเลยมีเฮโรอีนไว้เพื่อจำหน่ายเป็นความผิดตามบทเฉพาะใน มาตรา ๖๖ แห่ง พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ แล้ว ไม่ต้องปรับบทลงโทษฐานมีเฮโรอีนไว้ในครอบครองตาม มาตรา ๖๗ อีก

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๒/๒๕๒๒ จำเลยติดต่อขายเฮโรอีนให้ตำรวจ นัดเวลาและสถานที่ดูเงินที่ท้ายรถและติดตามนำเฮโรอีนไปส่งที่รถตังนี้จำเลยเป็นตัวการ ไม่ใช่ผู้สนับสนุนการจำหน่ายเฮโรอีน

โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยมีเฮโรอีนไว้เพื่อจำหน่าย และจำหน่ายเฮโรอีนการมีและจำหน่ายเฮโรอีนเป็นจำนวนเดียวกัน เป็นความผิดกรรมเดียว รวมทั้งการวางตัวอย่างเฮโรอีนให้ผู้อื่นเป็นส่วนหนึ่งของการขายเฮโรอีน

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๙๘/๒๕๒๒ มีเฮโรอีนเพื่อจำหน่าย ถูกจับเมื่อพยายามนำเฮโรอีนขึ้นเครื่องบินออกนอกราชอาณาจักร เป็นความผิดกรรมเดียวหลายบท ลงโทษบทหนักฐานมีเฮโรอีนเพื่อจำหน่าย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๐๗๔/๒๕๒๒ การที่จำเลยมีเฮโรอีนของกลางไว้ในครอบครองเพื่อขายจำหน่าย ก็โดยเจตนาขาย จำหน่าย และเฮโรอีนที่จำเลยขายไปก็คือเฮโรอีนของกลางที่จำเลยมีไว้ นั่นเอง ดังนั้น การมีเฮโรอีนเพื่อขายและการขายเฮโรอีนของจำเลยจึงเป็นความผิดกรรมเดียว

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๙๐๘/๒๕๒๒ มีเฮโรอีนเพื่อจำหน่าย ถูกจับเมื่อจะนำขึ้นเครื่องบิน พยายามนำออกไปต่างประเทศ เป็นกรรมเดียวผิดกฎหมายหลายบท ลงโทษบหนัก

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๑๗/๒๕๓๐ การที่จำเลยซุกซ่อนเฮโรอีนของกลางไว้ในขนมปัง เพื่อนำไปมอบแก่ จ. ซึ่งถูกควบคุมอยู่ที่ห้องควบคุม แต่ตำรวจตรวจพบเฮโรอีนของกลางเสียก่อนนั้น เป็นการกระทำที่เป็นกรรมเดียวอันเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ต้องลงโทษในข้อหาฐานมีเฮโรอีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ซึ่งเป็นกฎหมายที่มีโทษหนักที่สุด

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๓๗/๒๕๓๐ คดีมีข้อหาจำหน่ายเฮโรอีนซึ่งกฎหมายกำหนดโทษตลอดชีวิตหรือประหารชีวิตนั้น แม้จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลก็ยังไม่พึงพยานโจทก์จนกว่าจะพอใจว่าจำเลยได้กระทำความผิดจริงตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๗๖ ดังนั้น เมื่อจำเลยให้การปฏิเสธ จึงเป็นหน้าที่ของโจทก์ที่ต้องหาพยานหลักฐานมาแสดงต่อศาลจนเป็นที่เชื่อว่าจำเลยได้กระทำความผิดจริง การที่ศาลพิเคราะห์พยานหลักฐานของโจทก์ประกอบคำรับสารภาพชั้นสอบสวนจนแน่ใจว่าจำเลยกระทำความผิดจริงเช่นนี้ คำรับสารภาพของจำเลยดังกล่าวจึงเป็นประโยชน์แก่การพิจารณาของศาล เป็นเหตุบรรเทาโทษ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๑๑/๒๕๓๐ จำเลยมีเฮโรอีนซึ่งคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ หนัก ๔๔.๓๕๖ กรัม ไว้ในครอบครอง ถือได้ว่าจำเลยมีเฮโรอีนดังกล่าวไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๕ วรรคสอง ซึ่งเป็นข้อสันนิษฐานโดยเด็ดขาด จำเลยจะนำสืบหักล้างข้อสันนิษฐานดังกล่าวหาได้ไม่

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๘๖๖/๒๕๓๐ การกำหนดโทษที่จะลงแก่จำเลยในคดีอาญาต้องคำนึงถึงอัตราโทษที่บัญญัติไว้ในกฎหมายด้วย โทษฐานมียาเสพติดประเภท ๑ (เฮโรอีน) ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายนั้นถือเอาปริมาณยาเสพติดที่มีไว้ในครอบครองเป็นเกณฑ์ กล่าวคือ ถ้าปริมาณไม่เกิน ๑๐๐ กรัม ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ ๕ ปี ถึงจำคุกตลอดชีวิต และปรับตั้งแต่ห้าหมื่นบาทถึงห้าแสนบาท แต่ถ้าปริมาณเกิน ๑๐๐ กรัม ต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต หรือประหารชีวิต จำเลยมียาเสพติดไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ๕๘.๒๕๕ กรัม คือประมาณกึ่งหนึ่งของเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนดโทษจำคุกตั้งแต่ ๕ ปี ถึงจำคุกตลอดชีวิต การที่ศาลชั้นต้นกำหนดโทษจำคุกจำเลยถึง ๔๐ ปี ซึ่งเกือบจะเท่าโทษสูงสุดที่กฎหมายกำหนดนับได้ว่าเป็นการกำหนดโทษที่ค่อนข้างจะสูงเกินไป เมื่อศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้และลดโทษให้จำเลยเหลือโทษจำคุก ๑๕ ปี จึงเป็นกำหนดโทษที่เหมาะสม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๐๘๐/๒๕๒๖ จำเลยที่ ๒ พาสายลับไปพบจำเลยที่ ๑ ซึ่งมีเฮโรอีนมาขายแล้วนั่งรถไปยังสถานที่นัดซื้อขายเฮโรอีนด้วยกัน ทั้งจำเลยที่ ๒ เป็นผู้ถือกระเป๋าใส่เฮโรอีนที่ขายลงจากรถส่งมอบให้ผู้ซื้อด้วยตนเอง แม้จะมีจำเลยที่ ๑ อยู่ด้วยก็ตาม แต่เมื่อจำเลยที่ ๒ มีเจตนาร่วมกระทำความผิดกับจำเลยที่ ๑ และได้กระทำการอันเป็นส่วนหนึ่งแห่งความผิด จำเลยที่ ๒ จึงมีความผิดฐานเป็นตัวการในความผิดฐานมีเฮโรอีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่ายเฮโรอีน

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๕๐๔/๒๕๒๖ คำว่าจำหน่าย ตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มิได้หมายความเฉพาะการขายเท่านั้น การจำหน่ายแจกจ่ายด้วยประการใด ก็ถือเป็นการจำหน่ายอยู่นั่นเอง เฮโรอีนของกลางครึ่งหลอดที่จำเลยมอบให้ตำรวจนั้น มิใช่เพียงมอบให้ แต่มอบให้ไปเลย แม้จะมอบให้เพื่อเป็นตัวอย่างในการหลอกขายผงซีกฟอกแทนเฮโรอีน ก็เป็นการมอบเฮโรอีนให้แก่ผู้อื่น

ซึ่งถือเป็นการจำหน่าย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๔๘๔/๒๕๒๙ จำเลยที่ ๑ เป็นเจ้าของและผู้จัดการเกสต์เฮาส์ นำ ม. ผู้ติดต่อล่อซื้อเฮโรอีนไปเปิดห้องพักในเกสต์เฮาส์ เอาเฮโรอีนออกมาจากตู้เสื้อผ้ามาขายให้ ม. จำเลยที่ ๑ จึงมีเฮโรอีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่ายเฮโรอีน

เมื่อ ม. ไปพบจำเลยที่ ๑ ครั้งแรก และเจรจาซื้อขายเฮโรอีนกัน จำเลยที่ ๒ ได้ช่วยเจรจาซื้อขายอยู่ด้วย ช่วยแนะนำถึงวิธีบรรจุเฮโรอีน เมื่อ ม. ไปติดต่อในครั้งต่อๆ มา จำเลยที่ ๒ ก็ช่วยแจ้งให้ทราบจำเลยที่ ๑ ไม่อยู่ กำลังไปจัดหาเฮโรอีนมาให้ และแจ้งเวลานัดหมายให้มาพบจำเลยที่ ๑ ใหม่ ดังนี้ เป็นการช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกในการที่จำเลยที่ ๑ จำหน่ายเฮโรอีน จำเลยที่ ๒ จึงเป็นผู้สนับสนุนการกระทำความผิด

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๓๙๗/๒๕๓๐ โจทก์บรรยายฟ้องว่าจำเลยทั้งสามร่วมกันมีเฮโรอีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่ายเฮโรอีนดังกล่าว ซึ่งมีความหมายว่าจำเลยทั้งสามจำหน่ายเฮโรอีนที่มีไว้ในครอบครองไปทั้งหมด แม้ทางพิจารณาจะปรากฏว่าจำเลยที่ ๓ ได้เก็บซ่อนเฮโรอีนไว้ ๑ ถุง เพื่อจำหน่ายแก่ผู้มีชื่อในภายหลัง ก็ต้องถือว่าโจทก์มิได้ประสงค์จะให้หลงโทษในกรณีนี้ ศาลจะพิพากษาลงโทษจำเลยที่ ๓ โดยอาศัยข้อเท็จจริงดังกล่าวว่าเป็นผิดอีกกรรมหนึ่งด้วยไม่ได้ เพราะเป็นการเกินจากคำฟ้องตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๕๒

พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๖๗ เป็นบทกำหนดโทษผู้กระทำความผิดที่มียาเสพติดให้โทษประเภท ๑ มีปริมาณไม่ถึง ๒๐ กรัม ไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต เมื่อจำเลยทั้งสามมีเฮโรอีนไว้ในครอบครองจำนวน ๔.๔๓๖ กิโลกรัม ซึ่งตามมาตรา ๑๕ วรรคสอง ให้ถือว่าเป็นการมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย อันจะต้องถูกลงโทษตามมาตรา ๖๖ อยู่แล้ว จึงไม่ต้องนำมาตรา ๖๗ มาใช้ในการกำหนดโทษอีก

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๑๐๕/๒๕๓๐ ความผิดฐานมียาเสพติดให้โทษประเภท ๒ ไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต กับฐานมีไว้เพื่อจำหน่ายหรือจำหน่าย กฎหมายมีเจตนารมณ์ในการวางโทษหนักเบาต่างกัน โดยแยกบัญญัติไว้ในมาตรา ๖๙ วรรคหนึ่ง และวรรคสอง แห่ง พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ ดังนั้น มาตรา ๖๙ วรรค ๓ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดย พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๒๘ จึงมีวัตถุประสงค์ให้ขยายความเฉพาะความผิดฐานจำหน่ายหรือมีไว้เพื่อจำหน่ายซึ่งมอร์ฟีนโคเคอีน รวมทั้งฝิ่นที่มีปริมาณคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ไม่เกินหนึ่งร้อยกรัม ตามมาตรา ๖๙ วรรคสอง เท่านั้น การที่จำเลยมีฝิ่นและมูลฝิ่นไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต จึงต้องวางอัตราโทษตามมาตรา ๖๙ วรรคหนึ่ง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๓๔๒/๒๕๓๐ ห. คนทำสวนของจำเลยปลูกต้นกัญชาในที่ดินของจำเลย โดยไม่ได้รับอนุญาตจากจำเลย ต้นกัญชาเป็นของ ห. ผู้ปลูก ไม่ใช่ของจำเลย จำเลยจึงไม่มีความผิดฐานมีกัญชาไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๓๘๕/๒๕๒๘ เฮโรอีนของกลางที่จำเลยมีไว้ในครอบครองเป็นของบุคคลอื่นที่จะนำไปจำหน่าย แม้จำเลยเพียงแต่รับฝากเฮโรอีนของกลางให้หน้าพาไป แต่จำเลยรู้ที่อยู่ว่าผู้ฝากจะนำไปจำหน่าย การกระทำของจำเลยจึงเป็นการร่วมกับผู้อื่นมีเฮโรอีนของกลางไว้เพื่อ

จำหน่ายแล้ว

คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๔๗๐/๒๕๒๘ การกระทำของจำเลยซึ่งเป็นตำรวจจำหน่ายเฮโรอีนเป็นความผิดตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๖๖ ประกอบ มาตรา ๑๐๐ ซึ่งต้องระวางโทษเป็นสามเท่าของโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น มาตรา ๑๐๐ เป็นบทบัญญัติที่ทำให้ผู้กระทำผิดต้องรับโทษหนักขึ้นมิใช่เป็นบทเพิ่มโทษ การที่ศาลชั้นต้นกำหนดโทษจำเลยตาม มาตรา ๖๖ จำคุก ๕ ปี แล้วจึงระวางโทษเป็นสามเท่าของโทษที่ศาลกำหนดโทษจำคุก ๑๕ ปีนั้นเท่ากับเป็นการเพิ่มโทษแก่จำเลยเป็นสามเท่าของโทษที่ศาลกำหนดหาใช่ลงโทษจำเลยในระวางสามเท่าของโทษที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นไม่ จะต้องพิพากษาให้จำคุก ๑๕ ปี

คำพิพากษาฎีกาที่ ๔๓๗๘/๒๕๒๘ การที่จำเลยที่ ๑ และที่ ๔ ร่วมมือกับสายลับของตำรวจไปติดต่อล่อซื้อเฮโรอีนจากจำเลยที่ ๓ กับพวก โดยมีเจตนาเพื่อช่วยเหลือตำรวจปราบปรามการค้าเฮโรอีนและโดยหวังเงินรางวัลที่ตำรวจจะแบ่งให้ การกระทำของจำเลยที่ ๑ และที่ ๔ ขาดเจตนาที่จะกระทำความผิด ไม่มีความผิดฐานเป็นตัวการหรือผู้สนับสนุนในความผิดฐานมีเฮโรอีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายหรือจำหน่ายเฮโรอีน

คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๓๒๖/๒๕๓๒ ภัยฆาของกลางมีน้ำหนักสุทธิ ๑,๙๐๐ กิโลกรัม ก่อนที่ ส. ผู้ร่วมกระทำความผิดอีกคนหนึ่งจะไปรับจำเลยมาคุกักฎษาของกลางที่บ้านเกิดเหตุ ส. ได้นำภัยฆาของกลางซึ่งมีจำนวนมากมาเก็บไว้ที่บ้านเกิดเหตุด้วยวิธีการอันเร้นลับ บ้านดังกล่าวมีกำแพงทึบ ประตูเข้าก็เป็นบานทึบแน่นหนา มีคนเฝ้าระแวดระวังอยู่ตลอดเวลาอยู่ที่บุคคลภายนอกทั่วไปจะล่วงรู้และเข้าไปได้ เช่นนี้ การที่ ส. ขับรถยนต์รับจำเลยจากโรงแรมพามาถึงบ้านเกิดเหตุและขึ้นไปตรวจดูภัยฆาของกลางบนบ้านชั้นสองซึ่งเป็นที่เก็บภัยฆานานประมาณ ๑๐ นาที แล้วลงมาพร้อมกับ ส. นั้นถือได้ว่าจำเลยได้มีส่วนรู้เห็นและร่วมกับ ส. นำภัยฆาของกลางมาเก็บไว้ที่บ้านเกิดเหตุ และได้ร่วมกันมีไว้ในครอบครองซึ่งภัยฆาของกลางเพื่อจำหน่าย

คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๒๖๘/๒๕๓๒ เฮโรอีนของกลางที่จำเลยมีไว้ในครอบครองมีปริมาณคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ ๑,๒๙๗ กรัม ซึ่งตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๔ วรรคสอง บัญญัติว่า การผลิต นำเข้า ส่งออก หรือมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ตั้งแต่ยี่สิบกรัมขึ้นไป ให้ถือว่าผลิต นำเข้า ส่งออก หรือมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย จำเลยจะเถียงว่าไม่ได้มีไว้เพื่อจำหน่ายหาได้ไม่

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๖๖๓/๒๕๓๑ จำเลยที่ ๑ นำเฮโรอีนมาให้ ๖. โดยส่งผ่านจำเลยที่ ๒ จำเลยที่ ๒ รับเฮโรอีนจากจำเลยที่ ๑ แล้วส่งผ่านให้ ๖. ทั้งนี้ การกระทำของจำเลยที่ ๑ เป็นความผิดฐานจำหน่ายเฮโรอีน ส่วนการกระทำของจำเลยที่ ๒ เป็นความผิดฐานมีเฮโรอีนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต

คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๖๓๖/๒๕๓๐ ศาลชั้นต้นพิพากษาให้ลงโทษจำคุกจำเลย ๑๐ ปี ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นจำคุก ๕ ปี ดังนี้ เพียงแต่เฉพาะการกำหนดโทษ มิได้แก้บทความผิดเป็นการแก้ไขเล็กน้อย ต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๘

เจ้าพนักงานตำรวจจับเฮโรอีนของกลางได้จากจำเลย จำนวน ๖๒ หลอด มีปริมาณ ๕๘.๖๒๕๕

กรัม นับว่ามีจำนวนมาก และพฤติการณ์เห็นได้ว่าทำไว้เพื่อความสะดวกแก่การจำหน่าย ศาลชั้นต้นวางโทษจำคุกมีกำหนด ๒๐ ปี ลดโทษให้กึ่งหนึ่งคงจำคุก ๑๐ ปี และศาลอุทธรณ์พิพากษายืน ดังนี้เหมาะสมแก่รูปคดีแล้ว

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๘๕๒/๒๕๓๐ “มีไว้ในครอบครอง” พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๔ มิได้บัญญัติให้ความหมายพิเศษ จึงต้องถือว่ามีความหมายทั่วไป ซึ่งตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๒๕ คำว่า ครอบครอง หมายถึง ยึดถือไว้ มีสิทธิถือเอาเป็นเจ้าของ มีสิทธิปกครอง ดังนี้ การมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษ จึงมีความหมายเพียงว่า ยาเสพติดให้โทษนั้นอยู่ในความยึดถือหรือปกครองดูแลของจำเลยโดยจำเลยรู้ว่าเป็นยาเสพติดให้โทษ เมื่อจำเลยรับจ้างปลิดใบกัญชาของกลางกัญชาของกลางอยู่ในความยึดถือของจำเลยโดยจำเลยรู้ว่าเป็นกัญชา แม้กัญชาของกลางจะไม่ใช่ของจำเลยก็ถือได้แล้วว่าจำเลยมีกัญชาของกลางไว้ในครอบครอง

กัญชาของกลางมีปริมาณหนักเกินกว่า ๑๐ กิโลกรัม ต้องถือว่าจำเลยมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย อันเป็นความผิดตามมาตรา ๒๖, ๒๗ วรรคสอง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๖๑๑/๒๕๒๗ การมียาเสพติดให้โทษในประเภท ๔ หรือ ๕ ไว้ในครอบครองมีปริมาณน้อยกว่า ๑๐ กิโลกรัม ก็อาจเป็นความผิดฐานมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายเมื่อจำเลยให้การรับสารภาพว่า มีกัญชา ๑๑๐ กรัมไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายโดยไม่ได้รับอนุญาต ศาลย่อมลงโทษจำเลยตามที่ให้การรับสารภาพได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๙๗๘/๒๕๒๓ พ.ร.บ. วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท นิยามคำว่า “ขาย” ไว้ว่า หมายความรวมถึง จำหน่าย จ่าย แจก แลกเปลี่ยน หรือมีไว้เพื่อขาย จำเลยทั้งสองมีวัตถุออกฤทธิ์ชนิดเมทแอมเฟตามีนไว้เพื่อส่งมอบแก่บุคคลอื่น จึงเป็นการมีไว้เพื่อขายและเป็นการขายตามคำนิยามดังกล่าว

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๓๐๖/๒๕๓๙ ขณะจับกุม จำเลยที่ ๑ ได้ร่วมนั่งอยู่กับจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ในรถยนต์เก๋งที่มีเฮโรอีนของกลางซุกซ่อนอยู่ แสดงให้เห็นได้โดยแจ่มชัดว่า จำเลยที่ ๑ ร่วมกับจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ มีเฮโรอีนของกลางไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๓๕๐/๒๕๓๖ ตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๕ วรรคสอง บัญญัติว่า การผลิต นำเข้า ส่งออก หรือมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ตั้งแต่ยี่สิบกรัมขึ้นไป ให้ถือว่า ผลิต นำเข้า ส่งออก หรือมีไว้เพื่อจำหน่าย บทบัญญัติดังกล่าวเป็นข้อสันนิษฐานโดยเด็ดขาด เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่า จำเลยมีเฮโรอีนซึ่งคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์หนักถึง ๒๓๖.๘ กรัม ไว้ในครอบครองเช่นนี้ จึงถือได้ว่าจำเลยมีเฮโรอีนดังกล่าวไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายแล้ว โจทก์ไม่จำเป็นต้องนำพยานมาสืบให้ศาลเห็นว่าจำเลยมีเจตนาที่จะมีเฮโรอีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๓๓๔/๒๕๓๒ กรณีตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๑๕ ที่บัญญัติว่าห้ามมิให้ผู้ใดผลิต จำหน่าย นำเข้า ส่งออก หรือมีไว้ในครอบครอง ซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ เว้นแต่กรณีมีไว้ในครอบครองในกรณีจำเป็นเพื่อประโยชน์ของทางราชการตามที่รัฐมนตรีจะอนุญาตเป็นหนังสือเฉพาะรายหรือเฉพาะกรณีที่เหมาะสม การผลิต นำเข้า ส่งออกหรือมีไว้ใน

ครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ จำนวนเป็นสารบริสุทธิ์ได้ตั้งแต่ยี่สิบกรัมขึ้นไป ให้ถือว่าผลิต นำเข้า ส่งออก หรือมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายนั้น เป็นข้อสันนิษฐานเด็ดขาด เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่า จำเลยมีเฮโรอีนซึ่งจำนวนเป็นสารบริสุทธิ์หนักถึง ๖๑.๓๘๘ กรัม ไว้ในครอบครองจริง เช่นนี้ จึงถือได้ว่าจำเลยมีเฮโรอีนจำนวนดังกล่าวไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายแล้ว จำเลยจะฎีกาโต้แย้งเป็นอย่างอื่นเพื่อหักล้างข้อสันนิษฐานของกฎหมายดังกล่าวหาได้ไม่

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๐๕๑/๒๕๓๕ จำเลยมีกัญชาไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายเป็นความผิดตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๗๖ วรรคสอง ซึ่งมีระวางโทษให้จำคุกตั้งแต่สองปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาท การที่ศาลอุทธรณ์วางโทษจำคุกจำเลยเพียง ๒ ปี เป็นการลงโทษขั้นต่ำตามกฎหมายดังกล่าวแล้ว จึงลงโทษต่ำกว่านี้ไม่ได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๐๕๑/๒๕๓๓ ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยฐานมีกัญชาไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๗๖ ลดโทษแล้วจำคุก ๒ ปี ๘ เดือน ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นให้ลงโทษมีกัญชาไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตตามมาตรา ๗๖ วรรคแรก ซึ่งเป็นมาตราเดียวกันลดโทษแล้วคงจำคุก ๑ ปี เป็นการแก้ไขเล็กน้อย ต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๘ วรรคแรก

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๕๖๖/๒๕๓๔ พยานโจทก์เบิกความตามลำดับเหตุการณ์สอดคล้องต้องกันโดยเฉพาะบันทึกการจับกุม ซึ่งทำกันทันทีที่จับกุม น. ซึ่งถูกจับกุมพร้อมกับจำเลยรับว่าได้ซื้อเฮโรอีนจากจำเลยที่ ๑ แม้ในชั้นพิจารณา น. จะเบิกความเป็นอย่างอื่นว่าได้ซื้อเฮโรอีนมาส่งให้จำเลยที่ ๑ เพื่อเสพด้วยกันก็ตาม แต่เป็นที่เห็นได้ว่าที่เบิกความเช่นนั้นก็เพื่อช่วยจำเลยที่ ๑ จึงเชื่อได้ว่าจำเลยที่ ๑ ได้ขายเฮโรอีนให้ น. จริง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๒๓๖/๒๕๓๔ จำليبตำรวจ ส. ผู้ล่อซื้อ ส่งมอบเงินค่าซื้อฝิ่นให้แก่จำเลยที่ ๑ ซึ่งมีจำเลยที่ ๒ ยืนอยู่ด้วย จำเลยที่ ๑ นับเงินแล้วส่งให้จำเลยที่ ๒ ตรวจนับเงินต่อพร้อมทั้งจำเลยที่ ๑ ได้มอบฝิ่นให้แก่จำليبตำรวจ ส. การกระทำของจำเลยทั้งสองดังกล่าวจึงเป็นการร่วมกันขายหรือจำหน่ายฝิ่นตามความหมายของ พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔ แล้ว

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๐๑๔/๒๕๓๔ พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง กำหนดการกระทำอันเป็นความผิด คือ การผลิต จำหน่าย นำเข้า ส่งออก หรือมีไว้ในความครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษประเภท ๔ หรือ ๕ โดยไม่ต้องพิจารณาว่ามีปริมาณเท่าใด ส่วนในวรรคสองเป็นบทสันนิษฐานเด็ดขาดว่า การมียาเสพติดให้โทษประเภท ๔ หรือ ๕ ไว้ในครอบครองมีปริมาณตั้งแต่สิบกิโลกรัมขึ้นไป เป็นการมีไว้เพื่อจำหน่าย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๒๒/๒๕๓๕ จำเลยที่ ๑ เป็นผู้เช่ารถคันที่ใช้บรรทุกกัญชา และร่วมโดยสารมาในรถตั้งแต่ขับออกจากกรุงเทพมหานคร การขนกัญชาเป็นการกระทำความผิดกฎหมายโดยเฉพาะขนกันเป็นจำนวนมากด้วย ย่อมมีโทษสูง ตามธรรมดาผู้กระทำความผิดจะต้องปกปิดเป็นความลับ ถ้าจำเลยที่ ๑ มิได้มีส่วนรู้เห็นในการกระทำความผิดแล้ว ก็ไม่มีเหตุอันใดที่ผู้กระทำความผิดจะกล้าให้จำเลยโดยสารมาในรถด้วย พฤติการณ์ฟังได้ว่าจำเลยที่ ๑ เป็นตัวการร่วมกันมีกัญชาไว้ในครอบครอง

เพื่อจำหน่ายโดยมิได้รับอนุญาต

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๖๘๑/๒๕๒๕ จำเลยมีเฮโรอินไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายจำนวนหนึ่ง ได้จำหน่ายไปแล้วส่วนหนึ่ง ยังคงเหลืออยู่อีกส่วนหนึ่ง การกระทำของจำเลยเป็นความผิดสองกรรม คือมีเฮโรอินไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่ายเฮโรอิน

แม้สายลับไปซื้อเพื่อแสวงหาหลักฐานในการจับกุมจำเลยก็ตาม การกระทำของจำเลยก็เป็น ความผิดฐานจำหน่ายเฮโรอิน เพราะจำเลยมีเจตนาที่จะจำหน่ายเฮโรอินอยู่ก่อนแล้ว

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๗๑๖/๒๕๒๕ การที่จำเลยไปเอาเฮโรอินมาให้เจ้าหน้าที่ตำรวจโดย จำเลยไม่ได้รับค่าตอบแทน ก็เป็นความผิดฐานจำหน่ายเฮโรอินแล้ว และการที่เจ้าหน้าที่ตำรวจมอบเงิน ค่าเฮโรอินแก่จำเลยไปนั้น จำเลยจะไปซื้อจากบุคคลอื่นหรือเอาเฮโรอินจากที่ไหนมามอบให้เจ้าหน้าที่ ตำรวจย่อมเป็นข้อเท็จจริงอยู่ในความรู้เห็นของจำเลยเอง ถึงหากจำเลยจะไม่ได้รับเงินค่าขายไว้เป็น ของตน โดยเป็นเพียงผู้ไปเอาเฮโรอินมามอบให้ผู้ซื้อ ก็ยังมีความผิดฐานจำหน่ายเฮโรอินอยู่นั่นเอง ดังนั้น การที่โจทก์บรรยายฟ้องว่าจำเลยจำหน่ายโดยขายเฮโรอินให้แก่ผู้มีชื่อ แต่ทางพิจารณาได้ ความว่า จำเลยเป็นเพียงผู้ไปเอาเฮโรอินมาให้เจ้าหน้าที่ตำรวจ จึงมิใช่ข้อแตกต่างในข้อสาระสำคัญ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๑๔/๒๕๓๘ พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๑๕ วรรคสอง บัญญัติ ว่าการมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ จำนวนเป็นสารบริสุทธิ์ได้ตั้งแต่ ๒๐ กรัม ขึ้นไป ถือว่ามีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย เมื่อจำเลยมีเฮโรอินซึ่งเป็นยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ ไว้ในครอบครองจำนวนเป็นสารบริสุทธิ์ได้ ๑,๓๐๒ กรัม จึงต้องถือว่าจำเลยมียาเสพติดให้โทษ เฮโรอินไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๕๘/๒๕๓๘ จำเลยที่ ๒ เป็นภริยาของจำเลยที่ ๓ พักอาศัยอยู่บ้าน เดียวกันกับจำเลยที่ ๑ และที่ ๓ ในลักษณะถาวร มีชีวิตร่วมกันมาหลายปี จำเลยที่ ๒ ได้อยู่กับจำเลยที่ ๑ และที่ ๓ ก่อนเกิดเหตุประมาณ ๒ เดือน โดยไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ ๓ ประกอบอาชีพ อื่นอันจะมีรายได้มาเลี้ยงดูจำเลยที่ ๒ ได้ จำเลยที่ ๒ ย่อมรู้พฤติกรรมการของจำเลยที่ ๓ เป็นอย่างดี หากไม่มีเจตนาร่วมกระทำผิดกับจำเลยที่ ๑ และที่ ๓ แล้วก็ไม่น่าอยู่ร่วมบ้านเดียวกันกับจำเลยที่ ๑ และ ๓ เจ้าพนักงานตำรวจจับกุมจำเลยที่ ๒ ได้ขณะถือถุงกระดาษบรรจุเฮโรอิน ๑๐๐ หลอด นึ่งซ่อนท้ายรถจักรยานยนต์ที่จำเลยที่ ๑ ขับเพื่อนำไปส่งให้สายลับที่ล่อซื้อ กับค้นพบเฮโรอินอีก ๑๓๕ หลอด ถุงพลาสติกเปล่าตราสิงโตคู่เกาะบนลูกโลกซึ่งมีคราบเฮโรอินอยู่ ๒ ใบ และหลอดพลาสติก เปล่า ๔๖๒ หลอด ซึ่งเป็นอุปกรณ์ใช้สำหรับบรรจุเฮโรอินซุกซ่อนอยู่ใต้เตียงนอนของจำเลยที่ ๑ ภายในบ้านหลังนี้ด้วย ในชั้นตรวจค้นจับกุมจำเลยที่ ๒ มิได้โต้เถียงว่าตนมิได้รู้เห็นเกี่ยวข้องกับเฮโรอิน ของกลางแต่อย่างใด ดังนั้น ฟังได้ว่าจำเลยที่ ๒ ร่วมกับจำเลยที่ ๑ และที่ ๓ ผลิตเฮโรอินของกลาง เพื่อจำหน่ายและมีเฮโรอินของกลางซึ่งมีจำนวนเกิน ๑๐๐ กรัมไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๕๓๙/๒๕๓๑ เมื่อตำรวจทราบจากผู้ซื้อซึ่งถูกจับกุมในข้อหาซื้อเฮโรอิน ไว้ในครอบครองว่า ได้ซื้อเฮโรอินจากจำเลย ตำรวจจึงไปจับจำเลยหลังจากทราบเรื่องไม่นาน ก็ได้ เฮโรอินของกลางน้ำหนัก ๐.๑๖๐ กรัม แยกบรรจุไว้ในหลอดกาแฟพลาสติกจำนวน ๑๓ หลอด พฤติการณ์เช่นนี้แสดงว่าจำเลยมีเฮโรอินไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย

คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๘๗๓/๒๕๓๑ ในชั้นสอบสวน พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาว่าจำเลยมี ยาเสพติดให้โทษ (กัญชา) ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่ายโดยไม่ได้รับอนุญาต และได้ สอบสวนความผิดดังกล่าวแล้ว จึงยอมถือว่าความผิดฐานมียาเสพติดให้โทษ (กัญชา) ไว้ใน ครอบครองที่โจทก์ฟ้องได้มีการสอบสวนความผิดแล้วด้วย เพราะการมีไว้เพื่อจำหน่ายและจำหน่ายนั้น ย่อมต้องมีไว้ในครอบครอง

คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๒๓๗/๒๕๓๑ โจทก์มีหน้าที่นำสืบให้ครบองค์ประกอบความผิดตาม มาตรา ๖๙ วรรคสาม วรรคสี่ แห่ง พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ เมื่อโจทก์ก็ไม่นำสืบให้ ศาลเห็นว่าฝิ่นของกลางมีปริมาณคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์เป็นจำนวนเท่าใด แม้ฝิ่นของกลางมีน้ำหนักถึง ๑๐,๐๐๐ กรัม ศาลก็จะอนุมานเอาเองว่ามีสารบริสุทธิ์ไม่เกินหรือเกินหนึ่งร้อยกรัมไม่ได้ ดังนั้น คงฟังได้ตามวรรคสอง

คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๕๘๐/๒๕๓๑ พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๕ วรรคสองสันนิษฐานเด็ดขาดว่า การมีเฮโรอีนคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ตั้งแต่ยี่สิบกรัมขึ้นไปถือว่า มีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ส่วนในกรณีที่เฮโรอีนในครอบครองมีปริมาณน้อยกว่านั้น ถ้าข้อเท็จจริง ฟังได้ว่าเป็นการมีไว้เพื่อจำหน่าย ก็ย่อมเป็นความผิดฐานมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายได้

เมื่อคดีมาสู่การพิจารณาของศาลอุทธรณ์แล้ว ศาลอุทธรณ์มีอำนาจใช้ดุลยพินิจกำหนดโทษ จำเลยในความผิดที่มีไดุ้ทธธขึ้นมดด้วยให้เหมาะสมได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๖/๒๕๔๒	พนักงานอัยการจังหวัดราชบุรี	โจทก์
	นายณรงค์ ปิริติ กับพวก	จำเลย

วิธีพิจารณาความอาญา ชั่งน้ำหนักพยานหลักฐาน (มาตรา ๒๒๗)

พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ (มาตรา ๑๕, ๖๖)

พยานโจทก์เป็นเจ้าของพนักงานตำรวจได้ปฏิบัติราชการไปตามหน้าที่ และไม่เคยรู้จักจำเลยที่ ๓ กับพวกมาก่อน ไม่มีเหตุให้ต้องระวางสงสัยว่าจะแกล้งเบิกความปรักปรำจำเลย นอกจากนี้ ตามคำ เบิกความของร้อยตำรวจเอก ศ. และสิบตำรวจตรี พ. ยังตรงกันว่า เมื่อไปถึงบ้านที่เกิดเหตุปรากฏ ว่าประตูหน้าต่างบ้านนั้นปิดทั้งหมด ซึ่งหากในวันนั้นมีการเปื้อนแซร์ดังที่จำเลยที่ ๓ ต่อสู้ ก็ไม่น่าจะ ต้องมีการปิดประตูหน้าต่างกันแต่อย่างใด ทั้งเมื่อร้อยตำรวจเอก ศ. เรียกให้เปิดประตูหน้าบ้าน จำเลยที่ ๓ ก็วิ่งหนีออกไปทางหลังบ้าน โดยในมือกำถุงพลาสติกบรรจุเมทแอมเฟตามีน ๕ เม็ด และพวกของจำเลยที่ ๓ อีก ๒ คน ต่างก็มีเมทแอมเฟตามีนบรรจุอยู่ในถุงพลาสติกคนละ ๑ ใบ โดยเมทแอมเฟตามีนที่จำเลยที่ ๓ กับพวกครอบครองในวันนั้นมีลักษณะเช่นเดียวกับเมทแอมเฟตามีน จำนวน ๓๐๐ เม็ด ที่บรรจุอยู่ในถุงพลาสติกสีแดงและหลอดพลาสติกสีเหลืองที่วางอยู่บริเวณพื้น กลางบ้านที่เกิดเหตุ นำเชื่อว่าเมทแอมเฟตามีนที่จับได้ที่ตัวจำเลยที่ ๓ กับพวกนั้นเป็นเมทแอมเฟตามีน ที่จำเลยที่ ๓ กับพวกแต่ละคนแบ่งแยกไปจากเมทแอมเฟตามีนที่บรรจุอยู่ในถุงพลาสติกสีแดงและ ในหลอดพลาสติกสีเหลือง การที่จำเลยที่ ๓ กับพวกแบ่งแยกใส่ถุงพลาสติกถุงละ ๕ เม็ด หรือ ๑๐ เม็ด

ก็เพื่อความสะดวกในการจำหน่าย จึงฟังได้ว่าจำเลยที่ ๓ กับพวกพร้อมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย

คำพิพากษากฎีกาที่ ๓๑๑/๒๕๔๒

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์
นายสเตฟาโนหรือตาเดโอ เวนตริโน
หรือสเตฟาโนหรือเวนตริโนหรือเจนตริโน จำเลย

อาญา หลายกรรมต่างกัน (มาตรา ๕๑)

พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ (มาตรา ๔, ๑๕, ๖๖, ๖๗)

ข้อเท็จจริงซึ่งฟังเป็นยุติในศาลอุทธรณ์ได้ความว่า ตามวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุในฟ้อง เจ้าพนักงานตำรวจจับกุมจำเลยได้พร้อมยาเสพติดให้โทษของกลาง และยาเสพติดให้โทษชนิด ๓, ๔ เมทิลลีนไดออกซีเมทแอมเฟตามีนของกลางที่เจ้าพนักงานตำรวจยึดได้ในคดีนี้มีจำนวน ๖ เม็ด โดยจำเลยจำหน่ายให้แก่สายลับจำนวน ๓ เม็ด ส่วนอีก ๓ เม็ด ตรวจค้นพบซ่อนอยู่ในช่องเสียบแผ่นซีดี จึงเห็นได้ชัดว่าลักษณะของการกระทำของจำเลยแตกต่างกัน ต่างขั้นตอนกันสามารถแยกการกระทำแต่ละอย่างต่างหากกันได้ ทั้ง พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔ ก็มีได้นิยามความหมายของคำว่าจำหน่าย ให้มีความหมายรวมถึงการมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายด้วย แสดงว่า พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มุ่งประสงค์จะลงโทษการมียาเสพติดให้โทษไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย และการจำหน่ายยาเสพติดให้โทษทั้งสองกรณี ดังนั้น เมื่อจำเลยมียาเสพติดให้โทษชนิด ๓, ๔ เมทิลลีนไดออกซีเมทแอมเฟตามีน อีกกระทงหนึ่ง การกระทำของจำเลยจึงมิได้เป็นความผิดกรรมเดียว

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๗๓/๒๕๔๒
หาศาลา

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์
นายสมศรี บุญโต จำเลย

อาญา ความผิดหลายบท (มาตรา ๕๐)

วิธีพิจารณาความอาญา บรรยายฟ้อง (มาตรา ๑๕๘)

พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ (มาตรา ๑๕, ๖๖)

คำฟ้องโจทก์ที่ขอให้ลงโทษจำเลยข้อหา มีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนโดยไม่ได้รับอนุญาต แม้จะมีได้บรรยายถึงว่าเมทแอมเฟตามีนของกลางที่เป็นสารบริสุทธิ์มีน้ำหนักเท่าใด ก็หาทำให้กลายเป็นฟ้องที่ไม่ชอบด้วย ป.วิ.อ. มาตรา ๑๕๘ (๕) ไม่เพราะข้อความดังกล่าวเป็นเรื่องที่นำสืบในชั้นพิจารณาเพื่อประกอบดุลพินิจในการกำหนดโทษของศาลเท่านั้น

การที่จำเลยจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนให้แก่สายลับ โดยจำหน่ายหมดในคราวเดียวกัน ไม่มีเมทแอมเฟตามีนเหลืออยู่ที่จำเลยอีก เป็นความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย และจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน อันเป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท

จำเลยที่ ๑ ได้ตรวจนับเงินที่พลตำรวจ ส. จะใช้ซื้อเมทแอมเฟตามีนก่อนจะโทรศัพท์บอกให้จำเลยที่ ๒ นำเมทแอมเฟตามีนมาส่งมอบ กับได้ตกลงขายและส่งมอบเมทแอมเฟตามีนของกลางที่จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ นำมาให้แก่พลตำรวจ ส. แม้พลตำรวจ ส. จะยังมีได้ชำระเงินแก่จำเลยที่ ๑ แต่การกระทำของจำเลยที่ ๑ กับจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ก็เป็นความผิดฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนสำเร็จแล้ว

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๓๗๖/๒๕๔๔ พนักงานอัยการ จังหวัดนครสวรรค์ โจทก์
นายบุญส่ง โมรราย จำเลย

พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ (มาตรา ๔)

จำเลยเป็นผู้จัดหายาเสพติดให้โทษมาให้แก่ ช. โดย ช. มอบเงินให้จำเลยไปหาซื้อยาเสพติดมาให้ดังนี้ ต้องถือว่าจำเลยอยู่ในฐานะผู้จำหน่ายตามความหมายในมาตรา ๔ โดยไม่ต้องคำนึงว่ายาเสพติดดังกล่าวจะเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ใด

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๗๑๙/๒๕๔๔ พนักงานอัยการ จังหวัดสระบุรี โจทก์
นายสมพรหรือปอง เหล่ามงคล กับพวก จำเลย

อาญา ตัวการ ผู้สนับสนุน (มาตรา ๘๓, ๘๖)

พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ (มาตรา ๑๕, ๖๖)

เมทแอมเฟตามีน ๒ กิ่ง จำนวน ๔,๐๐๐ เม็ด ผังดินอยู่ข้างบ่อน้ำในบริเวณรั้วบ้านของจำเลยที่ ๒ ตามที่จำเลยที่ ๒ ชี้จุดที่ซุกซ่อนเมทแอมเฟตามีนให้เจ้าพนักงานตำรวจถ่ายรูปไว้ และจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ เสนอให้เงินเจ้าพนักงานตำรวจ ๒๐๐,๐๐๐ บาท เพื่อไม่ให้ดำเนินคดีต่อจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ซึ่งเป็นสามีภริยาอาศัยอยู่ในบ้านเดียวกัน แสดงพฤติการณ์ว่าต่างยอมรับการกระทำของแต่ละฝ่ายเป็นการกระทำของตน จึงเป็นตัวการกระทำความผิดด้วยกันในการสนับสนุนให้จำเลยที่ ๑ กระทำความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๗๕๙/๒๕๔๔ พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์
นายผิน จ้วสมบูรณ์ จำเลย

วิธีพิจารณาความอาญา ชั่งน้ำหนักพยานหลักฐาน (มาตรา ๒๒๗)

พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ (มาตรา ๑๕, ๖๖)

เจ้าพนักงานตำรวจจับกุมจำเลยตามที่ อ. บอกแก่เจ้าพนักงานตำรวจว่าจำเลยเป็นผู้มอบเมทแอมเฟตามีนให้ อ. จำหน่าย ในส่วนคำขัดท้อดของ อ. นั้น ปรากฏว่า อ. ให้การต่อพนักงานสอบสวนในคดีอาญาอื่นที่ผูกฟ้องว่าจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน กับให้ถ้อยคำต่อพนักงานคุมประพฤติ

ผู้สืบเสาะข้อเท็จจริงแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง แสดงให้เห็นถึงการไม่อยู่กับร่องกับรอยของ อ. คำชัดทอดของ อ. จึงไม่มีน้ำหนัก เมื่อโจทก์มีเพียงคำชัดทอดของ อ. เท่านั้นว่าจำเลยเป็นผู้มอบเมทแอมเฟตามีนให้ อ. จำหน่าย และโจทก์ก็ไม่ได้นำ อ. มาเบิกความต่อศาลเพื่อจำเลยจะได้มีโอกาสซักค้านและนำสืบหักล้างเพื่อศาลจะได้พิจารณาคำเบิกความของ อ. ว่าน่าเชื่อถือหรือพอจะรับฟังได้หรือไม่ พยานหลักฐานโจทก์จึงยังไม่มีน้ำหนักที่จะฟังว่าจำเลยมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองร่วมกับ อ. เพื่อจำหน่าย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๙๙๐/๒๕๔๔ พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์
นายพรมมา บัวละพา จำเลย

วิธีพิจารณาความอาญา ชั่งน้ำหนักพยานหลักฐาน (มาตรา ๒๒๗)

พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ (มาตรา ๑๕, ๑๗, ๖๕, ๖๖, ๖๘, ๖๙)

ร้อยตำรวจเอก ป. และนายดาบตำรวจ ว. ผู้จับกุมจำเลย เป็นผู้ร่วมวางแผนล่อซื้อยาเสพติดให้โทษตามที่สายลับได้แจ้งว่ามีพ่อค้ายาเสพติดให้โทษสัญชาติลาวจะขายฝิ่นและเมทแอมเฟตามีนให้มาตั้งแต่ต้นและได้มีการปฏิบัติตามแผนที่วางไว้จนสามารถจับกุมจำเลยซึ่งมีสัญชาติลาวได้ พร้อมฝิ่นสุกและเมทแอมเฟตามีนของกลางที่ตกลงซื้อขายกัน คำเบิกความของร้อยตำรวจเอก ป. และนายดาบตำรวจ ว. สอดคล้องต่อเนื่องเชื่อมโยงกันในข้อสาระสำคัญโดยไม่มีข้อพิรุธ ตั้งแต่จำเลยได้ร่วมเจรจาตกลงซื้อขายยาเสพติดให้โทษกับสายลับและเจ้าหน้าที่ปราบปรามยาเสพติดของประเทศสหรัฐอเมริกา กับเจ้าพนักงานตำรวจที่ปลอมตัวเป็นพ่อค้า และร้อยตำรวจเอก ป. ได้ถ่ายรูปจำเลยไว้ในวันดังกล่าวด้วย ซึ่งจำเลยก็ยอมรับว่ามีจำเลยอยู่ในภาพถ่ายดังกล่าวจริง นอกจากนั้น จำเลยยังร่วมตรวจสอบเงินที่ใช้ล่อซื้อ เป็นผู้บอกพวกของจำเลยให้พานายดาบตำรวจ ว. ไปรับยาเสพติดให้โทษจำเลยมิได้ไปด้วย แต่รออยู่ที่ห้องพักในโรงแรมกับเจ้าหน้าที่ปราบปรามยาเสพติดของประเทศสหรัฐอเมริกาเพื่อรับมอบเงินเมื่อนายดาบตำรวจ ว. รับมอบยาเสพติดให้โทษที่ตกลงซื้อแล้ว พวกของจำเลยที่พาไปเอายาเสพติดให้โทษก็ไม่กลับไปกับนายดาบตำรวจ ว. แต่บอกให้นายดาบตำรวจ ว. นำจำเลยมาส่งที่จุดรับยาเสพติดให้โทษเมื่อจำเลยรับเงินค่ายาเสพติดแล้ว พฤติกรรมของจำเลยกับพวกดังกล่าวเห็นได้ว่ามีการวางแผนเป็นอย่างดี โดยแบ่งหน้าที่กันทำเพื่อจำเลยจะใช้เป็นข้อต่อสู้เมื่อถูกจับกุมได้ พฤติการณ์ดังกล่าวฟังได้ว่าจำเลยกับพวกเป็นตัวการร่วมกันกระทำความผิดตามฟ้อง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๘๐๑๒/๒๕๔๔ พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์
นางทองย้อยหรือย้อย พรหมณ์สังข์ กับพวก จำเลย

อาญา พยายาม (มาตรา ๘๐)

วิธีพิจารณาความอาญา ข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย นำวิธีพิจารณาในศาลอุทธรณ์มาใช้ในชั้นฎีกา (มาตรา ๑๙๕, ๒๒๕)

พ.ร.บ. วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทฯ (มาตรา ๕)

พ.ร.บ. วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทฯ มาตรา ๕ นิยามคำว่า “ขาย” ให้หมายความรวมถึงจำหน่าย จ่าย แจก แลกเปลี่ยน ส่งมอบ หรือมีไว้เพื่อขาย ดังนี้ เมื่อจำเลยมีเมทแอมเฟตามีนของกลางไว้ในครอบครองเพื่อขาย และพยายามขายเมทแอมเฟตามีนของกลางในวันเวลาเดียวกันและต่อเนื่องกัน การกระทำดังกล่าวจึงเป็นความผิดกรรมเดียวฐานขายเมทแอมเฟตามีนตามคำนิยามของบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวแล้วเท่านั้น เพราะการมีไว้เพื่อขายก็เป็นการขายแล้ว มิใช่มีความผิดฐานพยายามขายเมทแอมเฟตามีนของกลางอีก ปัญหานี้เป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยเองได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๙๕ วรรคสอง ประกอบด้วยมาตรา ๒๒๕

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๘๑๕๐/๒๕๔๔

พนักงานอัยการจังหวัดเลย

โจทก์

นายสมอง ดันมิ่ง กับพวก

จำเลย

วิธีพิจารณาความอาญา ชั่งน้ำหนักพยานหลักฐาน (มาตรา ๒๒๗)

พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ (มาตรา ๑๕, ๖๖)

สืบตำรวจตรี พ. ตกลงล่อซื้อเมทแอมเฟตามีนจากจำเลยที่ ๑ จำนวน ๑๑ กุญ กุญละ ๒๐๐ เม็ด นัดส่งมอบที่บ้านของจำเลยที่ ๑ ต่อมาหลังจากมีการล่อซื้อตามนัดและสายลับส่งสัญญาณ แสดงว่ามีเมทแอมเฟตามีนแล้ว พยานโจทก์ทั้งสองซึ่งเป็นเจ้าพนักงานตำรวจเดินทางไปยังบ้านของจำเลยที่ ๑ เมื่อจำเลยที่ ๑ เห็น จึงวิ่งหลบหนี แต่ถูกจับกุมและตรวจค้นพบเมทแอมเฟตามีนรวม ๑๑ กุญ ซุกซ่อนอยู่ในขอบกางเกงด้านหน้าของจำเลยที่ ๑ ส่วนจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ เจ้าพนักงานตำรวจจับกุมได้อยู่ชั้นบนของบ้าน ดังนี้ โจทก์ไม่มีพยานคนใดเบิกความยืนยันว่าจำเลยที่ ๒ มีพฤติการณ์ร่วมกับจำเลยที่ ๑ มีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย เมทแอมเฟตามีนของกลางจับได้ที่ตัวจำเลยที่ ๑ ซึ่งอยู่นอกบ้าน ส่วนจำเลยที่ ๒ อยู่บนบ้าน พฤติการณ์เพียงเท่านั้นยังไม่พอฟังว่าจำเลยที่ ๒ ร่วมกับจำเลยที่ ๑ มีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๑๑/๒๕๔๕ การที่โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยมีเมทแอมเฟตามีนอันเป็นยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ ตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ และตามประกาศกระทรวงสาธารณสุขฉบับที่ ๑๓๕ (พ.ศ. ๒๕๓๙) ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย อันเป็นการฝ่าฝืนต่อกฎหมายนั้น โจทก์ไม่จำเป็นต้องแนบประกาศกระทรวงสาธารณสุขดังกล่าวมาพร้อมกับคำฟ้อง เพราะเป็นข้อเท็จจริงที่โจทก์สามารถนำสืบรายละเอียดในชั้นพิจารณาได้ คำฟ้องโจทก์ชอบด้วยกฎหมายแล้ว

จำเลยให้การรับสารภาพว่ามีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่ายตามฟ้องทั้งยังแถลงรับว่าร้อยตำรวจโท ว. เป็นผู้ตรวจพิสูจน์เมทแอมเฟตามีนของกลาง และของกลางเป็นยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ ตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ จริง ดังนั้น ข้ออ้างที่จำเลยฎีกา

ว่าของกลางมีไซเมทแอมเฟตามีนจึงขัดแย้งกับข้อเท็จจริงที่จำเลยให้การรับสารภาพโดยมิได้โต้แย้งมาก่อน จึงต้องฟังข้อเท็จจริงตามคำฟ้องโจทก์ จำเลยจะโต้เถียงเกี่ยวกับการตรวจพิสูจน์ของกลางหรือโต้แย้งว่าจำเลยไม่ได้กระทำความผิดตามฟ้องอีกหาได้ไม่ เป็นการโต้เถียงข้อเท็จจริงที่จำเลยให้การรับสารภาพแล้ว แม้ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ จะรับวินิจฉัยข้อเท็จจริงดังกล่าวให้ก็เป็นการไม่ชอบและถือว่าเป็นข้อที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลล่าง ตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๒๕๙ วรรคหนึ่ง ประกอบ ป.วิ.อ. มาตรา ๑๕ และแม้ผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาก็ไม่รับวินิจฉัยให้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๗๑/๒๕๔๗ ระหว่างพิจารณาของศาลฎีกาได้มี พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ ๕) ๙ มาตรา ๑๙ ที่ยกเลิกความในมาตรา ๖๖ แห่ง พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ และให้ใช้ข้อความใหม่แทน โดยมาตรา ๖๖ วรรคหนึ่ง ที่แก้ไขใหม่แตกต่างจากมาตรา ๖๖ วรรคหนึ่ง ตามกฎหมายเดิม โทษจำคุกตามกฎหมายที่แก้ไขใหม่เป็นคุณมากกว่า จึงต้องใช้กฎหมายที่แก้ไขใหม่บังคับแก่จำเลยทั้งสองตาม ป.อ. มาตรา ๓ ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกาจึงมีอำนาจยกขึ้นอ้างและแก้ไขโดยปรับบทกฎหมายให้ถูกต้อง รวมทั้งแก้ไขโทษเสียใหม่ให้เหมาะสมสอดคล้องกับกฎหมายที่แก้ไขใหม่ได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๙๕ วรรคสองประกอบด้วยมาตรา ๒๒๕

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๘๔๗/๒๕๔๗ ขณะถูกจับกุมจำเลยเพียงแต่นำเมทแอมเฟตามีนของกลางไปยังสถานที่นัดหมายเพื่อส่งให้ บ. ผู้ซื้อ โดยที่ยังมิได้ส่งมอบแต่อย่างใด การซื้อขายเมทแอมเฟตามีนของกลางระหว่างจำเลยกับ บ. จึงยังไม่สำเร็จบริบูรณ์ การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดฐานพยายามจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนเท่านั้น

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๘๕๘/๒๕๔๗ แม้จำเลยจะให้การรับสารภาพในชั้นสอบสวนและชั้นพิจารณาของศาล แต่โจทก์ก็ยังมีหน้าที่นำพยานหลักฐานเข้าสืบประกอบคำรับสารภาพของจำเลยให้ศาลรับฟังได้ว่า จำเลยมีเมทแอมเฟตามีนของกลางไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๗๖ วรรคหนึ่ง จึงจะลงโทษจำเลยได้ ลำพังแต่คำรับสารภาพของจำเลยในชั้นสอบสวนไม่อาจจะยกขึ้นมาลงโทษจำเลยในความผิดฐานนี้ได้ อีกทั้งเมทแอมเฟตามีนของกลางมีน้ำหนักเพียง ๑๓.๕๐ กรัม และไม่ปรากฏว่าคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้จำนวนเท่าใด จึงไม่ต้องด้วยข้อสันนิษฐานของ พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๑๕ วรรคสอง (เดิม) ที่จะถือว่าจำเลยมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๐๖๙/๒๕๔๗ จำเลยซื้อเมทแอมเฟตามีนมาจากตำบลเพียดเพื่อนำไปจำหน่ายที่ตำบลชัยนารายณ์ ระหว่างเดินทางนำเมทแอมเฟตามีนไปจำหน่าย จำเลยถูกเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมเสียก่อน การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดสำเร็จฐานมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย

เมทแอมเฟตามีนที่จำเลยมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายมีปริมาณคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ ๑๓.๐๙ กรัม ไม่เกิน ๒๐ กรัม ต้องด้วยมาตรา ๖๖ วรรคสองตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ (ฉบับที่ ๕) ที่แก้ไขใหม่ ซึ่งมีระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงจำคุกตลอดชีวิต และปรับตั้งแต่สี่แสนบาทถึงห้าล้านบาท แตกต่างจากมาตรา ๖๖ วรรคหนึ่งตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ กฎหมายเดิมที่มีระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงจำคุกตลอดชีวิต และปรับตั้งแต่ห้าหมื่นบาทถึงห้าแสนบาท ดังนั้น โทษจำคุกชั้นต่ำตามกฎหมายที่แก้ไขใหม่เบากว่าโทษจำคุกตามกฎหมายเดิมแม้จะมีโทษจำคุกชั้นสูงให้จำคุกตลอดชีวิตเท่ากัน กรณีโทษจำคุกตามกฎหมายที่แก้ไขใหม่เป็นคุณมากกว่า จึงต้องใช้กฎหมายที่แก้ไขใหม่ในส่วนที่เป็นคุณบังคับแก่จำเลยตาม ป.อ. มาตรา ๓

คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๙๖๕/๒๕๔๗ ในระหว่างพิจารณาของศาลฎีกา ได้มี พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ (ฉบับที่ ๕) มาตรา ๘ และมาตรา ๑๙ ยกเลิกความในมาตรา ๑๕ และมาตรา ๖๖ แห่ง พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ และให้ใช้ข้อความใหม่แทนโดยในความผิดฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนทั้งกฎหมายเดิมและกฎหมายที่แก้ไขใหม่มีข้อความทำนองเดียวกันตามมาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง จึงต้องใช้กฎหมายที่ใช้ขณะกระทำความผิดบังคับแก่จำเลยทั้งสอง สำหรับคดีนี้จำเลยทั้งสองร่วมกันจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน ๒ เม็ด น้ำหนัก ๐.๑๘ กรัม โดยไม่ปรากฏว่าเมทแอมเฟตามีนดังกล่าวมีปริมาณคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้เท่าใด กรณีโทษจำคุกต้องด้วยบทบัญญัติมาตรา ๖๖ วรรคหนึ่งที่แก้ไขใหม่ซึ่งเป็นคุณมากกว่ากฎหมายเดิม จึงต้องใช้กฎหมายที่แก้ไขใหม่บังคับแก่จำเลยทั้งสองตาม ป.อ. มาตรา ๓ ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกาจึงมีอำนาจยกขึ้นอ้างและแก้ไขโดยปรับกฎหมายให้ถูกต้อง รวมทั้งแก้ไขโทษเสียใหม่ให้เหมาะสมสอดคล้องกับกฎหมายที่แก้ไขใหม่ได้ด้วยตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๙๕ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๒๒๕

คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๑๖๑/๒๕๔๗ ความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย และจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๖๖ วรรคสอง ที่แก้ไขใหม่ มีระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงจำคุกตลอดชีวิต และปรับตั้งแต่สี่แสนบาทถึงห้าล้านบาท ซึ่งตามมาตรา ๑๐๐/๑ บัญญัติว่า ความผิดตาม พ.ร.บ. ดังกล่าวที่มีโทษจำคุกและปรับ ให้ศาลลงโทษจำคุกและปรับด้วยเสมอ โดยคำนึงถึงการลงโทษในทางทรัพย์สินเพื่อป้องปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ ที่ศาลล่างทั้งสองลงโทษจำคุกจำเลยโดยไม่ปรับด้วยนั้นจึงไม่ถูกต้อง ปัญหานี้เป็นปัญหาเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยเองได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๙๕ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๒๒๕ แต่โจทก์มิได้อุทธรณ์ฎีกาในปัญหาดังกล่าว ศาลฎีกาไม่อาจกำหนด

โทษปรับได้ เพราะจะเป็นการพิพากษาเพิ่มเติมโทษจำเลย ซึ่งต้องห้ามตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๒ ประกอบด้วยมาตรา ๒๒๕

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๕๕๕/๒๕๔๗ การที่จำเลยที่ ๑ มีเมทแอมเฟตามีน ๑๐๑ เม็ด แล้วจะสันนิษฐานว่าจำเลยที่ ๑ มีไว้เพื่อจำหน่ายนั้น ย่อมเป็นข้อสันนิษฐานอันเป็นผลร้ายกับจำเลยที่ ๑ โจทก์มีภาระการพิสูจน์ให้ได้รับความแจ้งชัดโดยปราศจากข้อสงสัยว่าจำเลยที่ ๑ มีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๑๕ วรรคสอง เดิม บัญญัติว่า “การมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ จำนวนเป็นสารบริสุทธิ์ได้ตั้งแต่ยี่สิบกรัมขึ้นไป ให้ถือว่ามียาไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย” ซึ่งตามฟ้องโจทก์ก็ได้ความว่าเมทแอมเฟตามีน ๑๐๑ เม็ดดังกล่าวมีน้ำหนัก ๙.๐๑๙ กรัม เท่านั้น จึงไม่เข้าข้อสันนิษฐานบทบัญญัติดังกล่าว

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๗๐๐/๒๕๔๗ ในระหว่างพิจารณาของศาลฎีกา ได้มี พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ (ฉบับที่ ๕) มาตรา ๘ และมาตรา ๑๙ ยกเลิกความในมาตรา ๑๕ และมาตรา ๖๖ แห่ง พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ และให้ใช้ข้อความใหม่แทน โดยในความผิดฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน ทั้งตามกฎหมายเดิมและกฎหมายที่แก้ไขใหม่ในมาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง ใช้ข้อความทำนองเดียวกัน และมีได้เปลี่ยนแปลงองค์ประกอบของความผิด จึงต้องใช้กฎหมายเดิมบังคับ ส่วนกำหนดโทษฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนตามมาตรา ๖๖ วรรคหนึ่ง ที่แก้ไขใหม่ แตกต่างจากที่กำหนดไว้ในกฎหมายเดิม เมื่อเมทแอมเฟตามีนที่จำหน่ายไปมีจำนวน ๓ เม็ด มีน้ำหนักสุทธิ ๐.๒๖ กรัม กรณีโทษจำคุกต้องถือว่ากฎหมายที่แก้ไขใหม่เป็นคุณมากกว่า จึงต้องใช้กฎหมายที่แก้ไขใหม่ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ในภายหลังการกระทำความผิดบังคับแก่จำเลยตาม ป.อ. มาตรา ๓ ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกาจึงมีอำนาจยกขึ้นอ้างและแก้ไขโดยปรับบทกฎหมายให้ถูกต้อง รวมทั้งแก้ไขโทษเสียให้เหมาะสมสอดคล้องกับบทกฎหมายที่แก้ไขใหม่ได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๙๕ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๒๒๕

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๔๒๒/๒๕๔๗ การสอบสวนเป็นการรวบรวมพยานหลักฐานและดำเนินการทั้งหลายอื่นตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้ ซึ่งพนักงานสอบสวนได้ทำไปเกี่ยวกับความผิดที่กล่าวหาเพื่อที่จะทราบข้อเท็จจริงหรือพิสูจน์ความผิดและเพื่อจะเอาตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษ ซึ่งการแจ้งข้อหาตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๓๔ ก็เป็นขั้นตอนหนึ่งของการสอบสวนเพื่อต้องการให้ผู้ต้องหาหรือตัวก่อนว่าตนจะถูกสอบสวนในคดีอาญาเรื่องใดเท่านั้น แม้เดิมจะแจ้งข้อหาหนึ่งแต่เมื่อสอบสวนไปแล้วปรากฏว่าการกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐานอื่นก็ถือว่ามีการสอบสวนในความผิดฐานดังกล่าวแล้ว โจทก์มีอำนาจฟ้อง

โจทก์ฟ้องว่าจำเลยที่ ๑ มีโคคาอินไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ซึ่งโทษตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๖๙ วรรคสาม จำคุกตั้งแต่สามปีถึงยี่สิบปีจึงไม่จำเป็นต้องสืบพยานโจทก์ประกอบคำให้การรับสารภาพตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๗๖ วรรคหนึ่ง และเมื่อจำเลยที่ ๑ ให้การรับสารภาพตามฟ้องโดยสมัครใจ ข้อเท็จจริงฟังได้ตามที่โจทก์ฟ้อง แม้โคคาอินที่จำเลยที่ ๑ มีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายจะมีปริมาณคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ไม่ถึงจำนวนข้อสันนิษฐานของกฎหมาย ศาลก็ลงโทษจำเลยที่ ๑ ตามพฤติการณ์แห่งคดีที่ได้ความ หาได้ลงโทษจำเลยที่ ๑ โดยฟังข้อสันนิษฐานของกฎหมายมาปรับใช้ไม่

ข้อเท็จจริง
คำพิพากษากฎีกาที่ ๗๖๘๑/๒๕๔๗ พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๔ บัญญัตินิยามคำว่า “จำหน่าย” หมายความว่า ขาย จ่าย แจก แลกเปลี่ยน ให้ จำเลยที่ ๑ ตกลงจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนแก่ ส. โดยระบุจำนวน ราคาแน่นอน กับกำหนดเวลาและสถานที่ส่งมอบกันแล้ว และจำเลยที่ ๑ ได้ส่งมอบบรรจุเมทแอมเฟตามีนดังกล่าวแก่ ส. ถือว่าความผิดข้อหาจำหน่ายสำเร็จแล้ว แม้จะยังมีได้ชำระราคาก็ตาม

คำพิพากษากฎีกาที่ ๗๗๓๔/๒๕๔๗ พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ วรรคหนึ่ง (ที่แก้ไขใหม่) บัญญัติว่า ผู้ใดมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายซึ่งเมทแอมเฟตามีนโดยไม่ได้รับอนุญาตและมีปริมาณคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ไม่ถึงสามร้อยเจ็ดสิบห้ามิลลิกรัม ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงสิบห้าปีหรือปรับตั้งแต่แปดหมื่นบาทถึงสามแสนบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ และมาตรา ๖๖ วรรคสาม (ที่แก้ไขใหม่) บัญญัติว่า ถ้าเมทแอมเฟตามีนตามวรรคหนึ่งมีปริมาณคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์เกินยี่สิบกรัมขึ้นไป ต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิตและปรับตั้งแต่หนึ่งล้านบาทถึงห้าล้านบาท หรือประหารชีวิต เมื่อฟ้องโจทก์ไม่ปรากฏว่าเมทแอมเฟตามีนจำนวน ๒,๒๒๐ เม็ด ของกลางมีปริมาณคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้เท่าใด จึงไม่อาจฟังว่า เมทแอมเฟตามีนของกลางมีปริมาณคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์เกิน ๒๐ กรัม อันเป็นโทษแก่จำเลยได้ จึงลงโทษจำเลยได้ตามมาตรา ๖๖ วรรคหนึ่ง เท่านั้น

คำพิพากษากฎีกาที่ ๘๔๔๕/๒๕๔๗ การที่จำเลยส่งมอบเมทแอมเฟตามีนของกลางให้แก่สืบตำรวจโท ฐ. เป็นการขาย จ่าย แจก แลกเปลี่ยน ให้ ตามความหมายของคำว่า “จำหน่าย” ตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ อันเป็นความผิดฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนแล้ว แม้สืบตำรวจโท ฐ. จะยังมีได้ชำระเงินให้แก่จำเลยตามที่ตกลงกันก็เป็นเพียงยังมีได้ชำระราคาค่าเมทแอมเฟตามีนของกลางเท่านั้น การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดฐานร่วมกันจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน

คำพิพากษาฎีกาที่ ๘๕๗๔/๒๕๕๗ พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๔ บัญญัติว่า จำหน่ายหมายความว่า ขาย แจก แลกเปลี่ยน ให้ ที่จำเลยที่ ๓ อ้างว่า ยังไม่มีการส่งมอบเงินที่ชื้อล่อซื้อแก่จำเลยที่ ๒ การซื้อขายยังไม่สำเร็จนั้น เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่าจำเลยที่ ๓ ได้ส่งมอบเมทแอมเฟตามีนแก่สายลับแล้ว การกระทำของจำเลยที่ ๓ จึงเป็นความผิดสำเร็จแล้ว

โจทก์มีได้ระบุรายละเอียดว่าศาลจังหวัดสมุทรสาครพิพากษาลงโทษจำเลยที่ ๑ หรือไม่ว่าอย่างไรจึงไม่มีข้อเท็จจริงที่ปรากฏแก่ศาลให้รับฟังได้ว่าศาลจังหวัดสมุทรสาครพิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยที่ ๑ ดังนั้น จึงไม่อาจนับโทษจำเลยที่ ๑ ต่อจากคดีดังกล่าวได้ ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นอ้างและแก้ไขให้ถูกต้องได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๕๕ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๒๒๕

คำพิพากษาฎีกาที่ ๙๑๕๖-๙๑๕๗/๒๕๕๗ โจทก์กล่าวบรรยายมาในฟ้องว่า จำเลยทั้งสองร่วมกันจำหน่ายโดยการขายเมทแอมเฟตามีนจำนวน ๒,๐๐๐ เม็ด ที่มีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย โดยไม่ยืนยันว่าเมทแอมเฟตามีนจำนวน ๒,๐๐๐ เม็ด ดังกล่าวคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้เกินหนึ่งร้อยกรัม แม้โจทก์จะกล่าวมาในฟ้องว่า เมทแอมเฟตามีนจำนวน ๑๕๑,๖๐๐ เม็ด ก็ตาม ก็ไม่อาจสันนิษฐานให้เป็นผลร้ายแก่จำเลยทั้งสองที่ว่าเมทแอมเฟตามีนจำนวน ๒,๐๐๐ เม็ด อันเป็นส่วนหนึ่งของจำนวน ๑๕๑,๖๐๐ เม็ด สามารถคำนวณเป็นน้ำหนักสารบริสุทธิ์ได้เกินหนึ่งร้อยกรัม จึงต้องรับฟังว่าเมทแอมเฟตามีนที่จำเลยทั้งสองร่วมกันจำหน่ายมีปริมาณคำนวณเป็นน้ำหนักสารบริสุทธิ์ได้ไม่เกินหนึ่งร้อยกรัม คงเป็นความผิดตามมาตรา ๖๖ วรรคหนึ่งเท่านั้น

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๐๖๙/๒๕๕๗ จำเลยซื้อเมทแอมเฟตามีนมาจากตำบลเพนียดเพื่อนำไปจำหน่ายที่ตำบลชัยนารายณ์ ระหว่างเดินทางนำเมทแอมเฟตามีนไปจำหน่าย จำเลยถูกเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมเสียก่อน การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดสำเร็จฐานมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนที่จำเลยมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายมีปริมาณคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ ๑๓.๐๙ กรัม ไม่เกิน ๒๐ กรัม ต้องด้วยมาตรา ๖๖ วรรคสองตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ (ฉบับที่ ๕) ที่แก้ไขใหม่ ซึ่งมีระวางโทษจะคุกตั้งแต่ยี่สิบปีถึงจำคุกตลอดชีวิต และปรับตั้งแต่สี่แสนบาทถึงห้าล้านบาท แตกต่างจากมาตรา ๖๖ วรรคหนึ่งตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ กฎหมายเดิมที่มีระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงจำคุกตลอดชีวิต และปรับตั้งแต่ห้าหมื่นบาทถึงห้าแสนบาท ดังนั้น โทษจำคุกชั้นต่ำตามกฎหมายที่แก้ไขใหม่เบาว่าโทษจำคุกตามกฎหมายเดิมแม้จะมีโทษจำคุกชั้นสูงให้จำคุกตลอดชีวิตเท่ากัน กรณีโทษจำคุกตามกฎหมายที่แก้ไขใหม่เป็นคุณมากกว่า จึงต้องใช้กฎหมายที่แก้ไขใหม่ในส่วนที่เป็นคุณบังคับแก่จำเลยตาม ป.อ. มาตรา ๓

คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๙๖๕/๒๕๔๗ ในระหว่างพิจารณาของศาลฎีกา ได้มี พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ (ฉบับที่ ๕) มาตรา ๘ และมาตรา ๑๕ ยกเลิกความในมาตรา ๑๕ และมาตรา ๖๖ แห่ง พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ และให้ใช้ข้อความ ๑๕ และมาตรา ๖๖ แห่ง พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ และให้ใช้ข้อความใหม่แทน โดยในความผิดฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนทั้งกฎหมายเดิมและกฎหมายที่แก้ไขใหม่มีข้อความทำนองเดียวกันตามมาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง จึงต้องใช้กฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดบังคับแก่จำเลยทั้งสอง สำหรับคดีนี้จำเลยทั้งสองร่วมกันจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน ๒ เม็ด น้ำหนัก ๐.๑๘ กรัม โดยไม่ปรากฏว่าเมทแอมเฟตามีนดังกล่าวมีปริมาณคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้เท่าใด กรณีโทษจำคุกต้องด้วยบทบัญญัติมาตรา ๖๖ วรรคหนึ่ง ที่แก้ไขใหม่ซึ่งเป็นคุณมากกว่ากฎหมายเดิม จึงต้องใช้กฎหมายที่แก้ไขใหม่บังคับแก่จำเลยทั้งสองตาม ป.อ. มาตรา ๓ ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกาจึงมีอำนาจยกขึ้นอ้างและแก้ไขโดยปรับบทกฎหมายให้ถูกต้อง รวมทั้งแก้ไขโทษเสียใหม่ให้เหมาะสมสอดคล้องกับกฎหมายที่แก้ไขใหม่ได้ด้วยการตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๙๕ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๒๒๕

คำพิพากษาฎีกาที่ ๔๘๔๙/๒๕๔๗ ตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ (ฉบับที่ ๕) มาตรา ๑๕ วรรคสาม ได้กำหนดข้อสันนิษฐานโดยเจตนาของกฎหมายว่าผู้ที่ครอบครองยาเสพติดให้โทษเกินปริมาณที่กำหนดไว้ให้ถือว่าเป็นการมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย หากได้มีความหมายในทางกลับกันว่าผู้ที่มียาเสพติดให้โทษในปริมาณที่ต่ำกว่าข้อสันนิษฐานแล้วจะฟังว่ามีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายไม่ได้แต่ประการใดโดยโจทก์มีหน้าที่ต้องพิสูจน์ความผิดให้ศาลเชื่อได้ว่ามีการมีไว้ในครอบครองนั้นเพื่อจำหน่าย โจทก์บรรยายฟ้องว่าจำเลยมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายจำนวน ๙ เม็ด จำเลยให้การรับสารภาพ โจทก์สืบพยานประกอบคำให้การรับสารภาพว่าจำเลยมีพฤติการณ์จำหน่ายเมทแอมเฟตามีนจริง การที่ศาลล่างทั้งสองรับฟังพยานหลักฐานดังกล่าวลงโทษจำเลยในความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายตามฟ้องโจทก์จึงชอบแล้ว

คำพิพากษาฎีกาที่ ๕๕/๒๕๔๘ แม้โจทก์มีคำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยระบุว่าจำเลยรับว่าจำเลยจะนำเมทแอมเฟตามีนไปจำหน่ายให้แก่คนงานตัดอ้อย และมีพนักงานสอบสวนเบิกความสนับสนุนว่า จำเลยได้ให้ถ้อยคำไว้เช่นนั้นจริงแต่เป็นพยานบอกเล่า เมื่อโจทก์ซึ่งมีหน้าที่ต้องนำพยานหลักฐานมาสืบเพื่อพิสูจน์ความผิดของจำเลย ไม่มีพยานหลักฐานอื่นมานำสืบให้เห็นว่า จำเลยจะนำเมทแอมเฟตามีนของกลางไปจำหน่ายให้แก่ผู้ใด ที่ไหน อย่างไร แม้เมทแอมเฟตามีนจะมีจำนวนถึง ๑๐๐ เม็ด เมื่อไม่ปรากฏว่าคำนวณน้ำหนักเป็นสารบริสุทธิ์แล้วถึง ๒๐ กรัม จึงไม่ต้องด้วยข้อสันนิษฐานว่ามีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๑๕ วรรคสอง (เดิม) ซึ่งใช้บังคับในขณะจำเลยกระทำความผิด

ในระหว่างพิจารณาของศาลฎีกาได้มี พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ (ฉบับที่ ๕) มาตรา ๘ และ

มาตรา ๑๕ ยกเลิกความในมาตรา ๑๕ และมาตรา ๖๗ แห่ง พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ และให้ใช้ข้อความใหม่แทน โดยความตามมาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง (เดิม) และที่แก้ไขใหม่คงใช้ข้อความทำนองเดียวกัน จึงต้องใช้กฎหมายเดิมบังคับแก่จำเลย ส่วนกำหนดโทษตามมาตรา ๖๗ ที่แก้ไขใหม่ในส่วนที่เกี่ยวกับโทษซึ่งมีหลายสถานที่จะลงได้ถือว่ากฎหมายที่ใช้ภายหลังการกระทำความผิดเป็นคุณมากกว่า แต่โทษปรับตามกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดเป็นคุณมากกว่า จึงต้องใช้กฎหมายในส่วนที่เป็นคุณแก่จำเลยไม่ว่าในทางใดตาม ป.อ. มาตรา ๓ ปัญหานี้เป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลมีอำนาจยกขึ้นอ้างและแก้ไขโดยปรับบทกฎหมายให้ถูกต้องได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๙๕ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๒๒๕

คำพิพากษากฎีกาที่ ๑๘๘๘/๒๕๔๘ จำเลยที่ ๑ ได้นำเมทแอมเฟตามีนไปส่งมอบแก่สืบตำรวจตรี น. กับพวกที่สถานจรดรถแล้ว โดยมีจำเลยที่ ๒ รอรับชำระเงินจากพันตำรวจโท ป. หลังจากตรวจสอบจำนวนเงินกัน การซื้อขายเมทแอมเฟตามีนของจำเลยที่ ๑ กับพวก จึงเป็นความผิดสำเร็จแล้ว มิใช่ยังอยู่ในขั้นพยายาม

คำพิพากษากฎีกาที่ ๒๑๗๖/๒๕๔๘ พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๑๕ วรรคหนึ่งและ ๖๕ วรรคหนึ่ง มิได้มีการระบุถึงการคำนวณน้ำหนักบริสุทธิ์ของเมทแอมเฟตามีนไว้แต่อย่างใดส่วนตามมาตรา ๖๗ แห่ง พ.ร.บ. ดังกล่าวระบุแต่เพียงว่า “ผู้ใดมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ มีปริมาณคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ไม่ถึง ๒๐ กรัม โดยไม่ได้รับอนุญาตตามมาตรา ๑๕ ต้องระวางโทษ...” คดีนี้น้ำหนักของเมทแอมเฟตามีนของกลางมีน้ำหนักเพียง ๕.๑๔ กรัม ซึ่งเป็นที่เข้าใจกันโดยทั่วไปว่าหากคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ก็คงไม่ถึง ๒๐ กรัม อย่างแน่นอน ดังนั้น การที่โจทก์มิได้บรรยายฟ้องถึงน้ำหนักที่คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ของเมทแอมเฟตามีนของกลางก็ไม่เป็นการไม่ครบองค์ประกอบแห่งความผิดตามกฎหมายแต่อย่างใด

คำพิพากษากฎีกาที่ ๒๙๐๓/๒๕๔๘ ตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๑๕ วรรคสาม (๒) ที่บัญญัติว่า การมีแอมเฟตามีนหรืออนุพันธ์แอมเฟตามีนที่มีปริมาณคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ตั้งแต่สามร้อยเจ็ดสิบห้า มิลลิกรัมขึ้นไป... ให้ถือว่าเป็นการมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย อันเป็นบทสันนิษฐานเด็ดขาดของกฎหมายนั้น จำเลยไม่อาจนำสืบหักล้างเป็นอย่างอื่นได้ ทั้งตาม ป.อ. มาตรา ๖๔ บัญญัติว่า “บุคคลจะแก้ตัวว่าไม่รู้กฎหมายเพื่อให้พ้นจากความรับผิดในทางอาญาไม่ได้ แต่ถ้าศาลเห็นว่าตามสภาพและพฤติการณ์ผู้กระทำความผิดอาจจะไม่รู้ว่ากฎหมายบัญญัติว่าการกระทำนั้นเป็นความผิด ศาลอาจอนุญาตให้แสดงพยานหลักฐานต่อศาล และถ้าศาลเชื่อว่าผู้กระทำไม่รู้กฎหมายบัญญัติไว้เช่นนั้น ศาลจะลงโทษน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นเพียงใด

ก็ได้” เมื่อจำเลยมิได้ขออนุญาตแสดงพยานหลักฐานต่อศาลให้เชื่อว่าจำเลยไม่รู้ว่ากฎหมายบัญญัติไว้ตั้งแต่ศาลชั้นต้นย่อมเป็นปัญหาที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้ว โดยชอบในศาลล่างทั้งสอง จึงเป็นฎีกาต้องห้ามตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๒๔๙ วรรคหนึ่ง ประกอบ ป.วิ.อ. มาตรา ๑๕

คำพิพากษาศฎีกาที่ ๓๖๑๕/๒๕๔๘ แม้เจ้าพนักงานตำรวจผู้จับกุมจะใช้อุปายาล่อซื้อเมทแอมเฟตามีนจากจำเลยทั้งสาม ก็มีใช้กรณีที่เจ้าพนักงานตำรวจผู้จับกุมเป็นผู้ชักจูงใจหรือก่อให้เกิดจำเลยทั้งสามกระทำความผิดฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนเพราะจำเลยทั้งสามมีเจตนาร่วมกันกระทำความผิดอยู่ก่อนแล้ว การล่อซื้อของพยานโจทก์ดังกล่าวเป็นเพียงการแสวงหาพยานหลักฐานมาพิสูจน์ความผิดของจำเลยทั้งสาม เมื่อจำเลยทั้งสามร่วมกันจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนให้แก่เจ้าพนักงานตำรวจ การกระทำของจำเลยทั้งสามย่อมเป็นความผิดฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน อันเป็นความผิดสำเร็จ หากเชื่อว่าเมื่อมีการใช้อุปายาวางแผนล่อซื้อต้องถือว่าขาดเจตนาซื้อขายกันจริงจึงไม่มีความผิดฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนไม่

คำพิพากษาศฎีกาที่ ๓๔๖๕/๒๕๔๘ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๗๖ ถ้าจำเลยให้การรับสารภาพตามฟ้องศาลมีอำนาจพิพากษาลงโทษจำเลยได้โดยไม่ต้องสืบพยานโจทก์ แต่ถ้าข้อหาในความผิดซึ่งจำเลยให้การรับสารภาพนั้น กฎหมายกำหนดอัตราโทษอย่างต่ำจำคุกตั้งแต่ห้าปีขึ้นไป หรือโทษสถานอื่นที่หนักกว่านั้น ศาลจะพิพากษาลงโทษจำเลยไม่สืบพยานหลักฐานไม่ได้ ศาลจะพิพากษาลงโทษจำเลยได้ต่อเมื่อโจทก์ได้นำสืบพยานหลักฐานให้ศาลรับฟังจนเป็นที่พอใจว่าจำเลยได้กระทำความผิดจริง ดังนั้น การที่จำเลยที่ ๑ ให้การรับสารภาพตามฟ้องในความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายนั้น แม้ พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๖๖ ที่ใช้บังคับในขณะที่จำเลยที่ ๑ กระทำความผิดและถูกฟ้องเป็นคดีต่อศาลจะกำหนดอัตราโทษอย่างต่ำให้จำคุกตั้งแต่ห้าปีขึ้นไป ซึ่งศาลจะพิพากษาลงโทษจำเลยที่ ๑ ได้ต่อเมื่อได้สืบพยานหลักฐานและฟังพยานโจทก์จนกว่าจะพอใจว่าจำเลยที่ ๑ ได้กระทำความผิดจริงตามที่บัญญัติใน ป.วิ.อ. มาตรา ๑๗๖ แต่เมื่อในระหว่างพิจารณาของศาลชั้นต้นได้มี พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ (ฉบับที่ ๕) มาตรา ๑๙ ยกเลิกความในมาตรา ๖๖ แห่ง พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ และให้ใช้ข้อความใหม่แทนโดยมาตรา ๖๖ วรรคหนึ่งและวรรคสอง ที่แก้ไขใหม่ มีระวางโทษจำคุกอย่างต่ำตั้งแต่สี่ปีลดลงจากมาตรา ๖๖ วรรคหนึ่ง ตามกฎหมายเดิมที่มีระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปี และคดีนี้เมทแอมเฟตามีนมีปริมาณคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ ๑๗.๔๔๘ กรัม ซึ่งไม่เกิน ๒๐ กรัม ดังนั้น โทษจำคุกตามกฎหมายที่แก้ไขใหม่เป็นคุณมากกว่า จึงต้องใช้กฎหมายที่แก้ไขใหม่ในส่วนที่เป็นคุณบังคับแก่จำเลยที่ ๑ ตาม ป.อ. มาตรา ๓ ข้อหาในความผิดซึ่งจำเลยที่ ๑ รับสารภาพจึงมีอัตราโทษอย่างต่ำจำคุกไม่ถึงห้าปี ศาลย่อมมีอำนาจพิพากษาโดยไม่สืบพยานหลักฐานต่อไปได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๗๖

คำพิพากษาฎีกาที่ ๔๒๑๕/๒๕๔๘ (ป) การมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่ายซึ่งฝิ่น อันเป็นยาเสพติดให้โทษในประเภท ๒ แม้โจทก์มิได้บรรยายฟ้องหรือนำสืบว่ามีปริมาณคำนวณเป็น สารบริสุทธิ์ได้จำนวนเท่าใดก็ต้องปรับบทลงโทษจำเลยตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๖๙ วรรคสาม เนื่องจากบทบัญญัติในมาตรา ๖๙ วรรคสาม เป็นบทลงโทษที่ขยายความมาจากบทบัญญัติ ในมาตรา ๖๙ วรรคสอง โดยแยกความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษในประเภท ๒ เฉพาะมอร์ฟีน ฝิ่น หรือโคคาอิน ที่มีปริมาณคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ไม่เกินหนึ่งร้อยกรัม ต้องลงโทษตามวรรคสาม แต่หากเป็นกรณีมอร์ฟีน ฝิ่น หรือโคคาอิน ที่มีปริมาณคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์เกินกว่าหนึ่งร้อยกรัม ขึ้นไป ต้องลงโทษตามวรรคสี่ ดังนั้นการจำหน่ายหรือมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายซึ่งยาเสพติดให้ โทษประเภท ๒ เฉพาะมอร์ฟีน ฝิ่น หรือโคคาอิน จึงต้องได้รับโทษตามมาตรา ๖๙ วรรคสามหรือ วรรคสี่ แล้วแต่กรณี

คำพิพากษาฎีกาที่ ๕๔๘๗/๒๕๔๘ จำเลยกับพวกส่งเฮโรอีนมีน้ำหนักสารบริสุทธิ์ ๖,๐๐๐ กรัม ไป ให้ อ. โดยมีเจตนาเพื่อที่จะให้ อ. ส่งมอบแก่ลูกค้าผู้ซื้อต่อไป ดังนั้น ระหว่างจำเลยกับ อ. ต้องถือว่าเป็น การส่งมอบเฮโรอีนระหว่างผู้กระทำความผิดด้วยกันเองซึ่งไม่ถือว่าเป็นการจำหน่าย จำเลยจึง ไม่มีความผิดฐานจำหน่ายเฮโรอีน แต่การที่จำเลยส่งเฮโรอีนไปยังบริษัท น. ที่ประเทศสหรัฐอเมริกา เพื่อส่งมอบให้ อ. จัดส่งให้แก่ลูกค้าต่อไปแสดงว่าจำเลยมีเจตนาจำหน่ายเฮโรอีนและการกระทำของ จำเลยเป็นขั้นตอนสุดท้ายของการดำเนินการส่งมอบเฮโรอีนใกล้ชิดต่อความผิดสำเร็จที่จะเกิดขึ้น ถือได้ ว่าเป็นการกระทำที่เลขชั้นเตรียมการแล้ว จำเลยจึงมีความผิดฐานร่วมกันพยายามจำหน่ายเฮโรอีน

คำพิพากษาฎีกาที่ ๖๖๕๑/๒๕๔๘ โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยมีเมทแอมเฟตามีนอันเป็นยาเสพติด ให้โทษในประเภท ๑ จำนวน ๒,๐๐๐ เม็ด น้ำหนัก ๑๗๗.๙ กรัม ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย และ จำหน่ายเมทแอมเฟตามีนดังกล่าวจำนวน ๑,๐๐๐ เม็ด น้ำหนัก ๘๘.๙๕ กรัม โดยการขายให้แก่สายลับ ขอให้ลงโทษตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๔, ๗, ๘, ๑๕, ๖๖, ๑๐๒ เป็นการบรรยายฟ้อง ตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง (เดิม) แม้โจทก์จะนำสืบว่าเมทแอมเฟตามีน ดังกล่าวคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ ๔๕.๓๒๗ กรัม ซึ่งถ้ายาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ คำนวณเป็น สารบริสุทธิ์ได้ตั้งแต่ยี่สิบกรัมขึ้นไปให้ถือว่ามิไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายตามมาตรา ๑๕ วรรคสอง (เดิม) ต้องระวางโทษตามมาตรา ๖๖ วรรคสาม (ที่แก้ไขใหม่) อันมีระวางโทษหนักกว่ามาตรา ๖๖ วรรคหนึ่ง (ที่แก้ไขใหม่) ก็ตาม แต่โจทก์มิได้บรรยายฟ้องว่า เมทแอมเฟตามีนดังกล่าวคำนวณเป็น สารบริสุทธิ์เท่าใด จึงไม่อาจลงโทษตามมาตรา ๖๖ วรรคสาม (ที่แก้ไขใหม่) ซึ่งมีระวางโทษหนักกว่า มาตรา ๖๖ วรรคหนึ่ง (ที่แก้ไขใหม่) และเกินไปกว่าที่โจทก์บรรยายในคำฟ้องได้ เพราะต้องห้าม ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๙๒ วรรคหนึ่ง

ความผิดหลายกระทง การลดโทษต้องลดเป็นรายกระทงก่อนแล้วจึงรวมโทษไม่ใช่รวมโทษทุกกระทงก่อนแล้วจึงลด

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๘๓๓๓/๒๕๔๘ พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๑๗ วรรคสอง เป็นเพียงบทบัญญัติสันนิษฐานเด็ดขาดว่า หากผู้ใดมียาเสพติดให้โทษในประเภท ๒ ไว้ในครอบครอง จำนวนเป็นสารบริสุทธิ์ได้ตั้งแต่ ๑๐๐ กรัม ขึ้นไป ให้ถือว่ามิใช่ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายเท่านั้น มิได้หมายความว่าหากผู้ใดมียาเสพติดให้โทษในประเภท ๒ ซึ่งไม่ปรากฏว่ามีปริมาณเป็นสารบริสุทธิ์แล้ว จะลงโทษผู้นั้นฐานมียาเสพติดให้โทษในประเภท ๒ ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายไม่ได้ และสำหรับมาตรา ๖๙ วรรคสาม ก็เป็นบทลงโทษที่ขยายความมาจากบทบัญญัติในมาตรา ๖๙ วรรคสอง โดยแยกความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษในประเภท ๒ เฉพาะมอร์ฟีน ฝิ่น หรือโคคาอินที่มีปริมาณจำนวนเป็นสารบริสุทธิ์ไม่ถึง ๑๐๐ กรัม ต้องลงโทษตามวรรคสาม แต่หากเป็นกรณีมอร์ฟีน ฝิ่น หรือโคคาอินที่มีปริมาณจำนวนเป็นสารบริสุทธิ์ตั้งแต่ ๑๐๐ กรัมขึ้นไป ก็ลงโทษตามวรรคสี่ ซึ่งมีความหมายว่า ผู้ใดจำหน่ายหรือมิใช่ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท ๒ อันเป็นการฝ่าฝืนมาตรา ๑๗ ต้องลงโทษตามมาตรา ๖๙ วรรคสอง ยกเว้นยาเสพติดให้โทษในประเภท ๒ เฉพาะมอร์ฟีน ฝิ่น หรือโคคาอิน ต้องลงโทษตามมาตรา ๖๙ วรรคสามหรือวรรคสี่ แล้วแต่กรณี เมื่อคดีนี้โจทก์ฟ้องว่า จำเลยมีโคคาอินอันเป็นยาเสพติดให้โทษในประเภท ๒ จำนวน ๗ กุญ น้ำหนัก ๒.๘๕ กรัม ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย แม้ไม่ปรากฏว่ามีปริมาณจำนวนเป็นสารบริสุทธิ์ได้เท่าใดก็ตาม แต่เมื่อจำเลยให้การรับสารภาพ ศาลอุทธรณ์ย่อมมีอำนาจพิพากษาลงโทษจำเลยในความผิดฐานมีโคคาอินไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายตามที่โจทก์ฟ้องได้ ทั้งปรากฏว่าโคคาอินของกลางมีจำนวน ๗ กุญ น้ำหนัก ๒.๘๕ กรัม ต้องถือว่าโคคาอินของกลางมีปริมาณจำนวนเป็นสารบริสุทธิ์ไม่ถึง ๑๐๐ กรัม จึงเป็นความผิดตามมาตรา ๖๙ วรรคสาม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๘๖/๒๕๔๙ แม้จำเลยมีพฤติการณ์ลักลอบจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนตลอดมา และจำเลยเป็นผู้สั่งซื้อเมทแอมเฟตามีนจาก ย. แต่การที่จำเลยกำหนดให้ ย. นำเมทแอมเฟตามีนไปส่งมอบวันใดก็ได้ภายในหนึ่งสัปดาห์โดยให้นำไปซุกซ่อนไว้ที่ริมถนนและทำเครื่องหมายเป็นที่สังเกตไว้ จากนั้นให้ไปรับเงินที่จำเลย จึงมีหลายขั้นตอนกว่า ย. จะส่งมอบเมทแอมเฟตามีนให้ไปอยู่ในเงื้อมมือของจำเลย การที่ ย. ถูกเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมก่อนถึงสถานที่ที่กำหนดให้ซุกซ่อนและยังไม่มีภารกิจให้จำเลยทราบเพื่อให้จำเลยสามารถเข้าครอบครองเมทแอมเฟตามีนตามขั้นตอนที่ตกลงกันแต่อย่างใด จึงไกลเกินเหตุที่จำเลยจะสามารถครอบครองเมทแอมเฟตามีนของกลางได้บรรลุผลสำเร็จ จำเลยไม่มีความผิดฐานพยายามมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๕๒๙/๒๕๔๙ คดีนี้โจทก์บรรยายมาในคำฟ้องว่า จำเลยมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายจำนวน ๑๒,๐๐๐ เม็ด น้ำหนักรวม ๘๔.๒๙ กรัม โดยไม่ปรากฏว่า เมทแอมเฟตามีนดังกล่าวมีปริมาณคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้เท่าใดกรณีไม่อาจสันนิษฐานให้เป็นผลร้ายแก่จำเลยว่าเมทแอมเฟตามีน ๑๒,๐๐๐ เม็ด สามารถคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ถึงสามร้อยเจ็ดสิบห้ามิลลิกรัม จึงต้องรับฟังว่าเมทแอมเฟตามีนที่จำเลยมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายมีปริมาณคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ไม่ถึงสามร้อยเจ็ดสิบห้ามิลลิกรัมแม้โจทก์จะนำสืบถึงรายการตรวจพิสูจน์ว่า เมทแอมเฟตามีนของกลางคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ถึง ๘๔.๒๙ กรัม ก็ตาม แต่ข้อเท็จจริงดังกล่าว ก็มีใช้ส่วนหนึ่งของคำฟ้อง จะนำมาประกอบคำฟ้องของโจทก์เพื่อลงโทษจำเลยในการกระทำความผิดดังกล่าวให้หนักขึ้นมิได้ กรณีต้องด้วยบทกำหนดโทษตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง, ๖๖ วรรคหนึ่ง ซึ่งมีระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงสิบห้าปี หรือปรับตั้งแต่แปดหมื่นบาทถึงสามแสนบาท และตามมาตรา ๑๐ แห่ง พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับ ยาเสพติดฯ เป็นบทกำหนดโทษที่ลงแก่จำเลยที่เป็นพนักงานส่วนท้องถิ่น โดยระวางโทษเป็นสามเท่าของโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นได้ ดังนั้น การที่ศาลล่างทั้งสองใช้ดุลพินิจกำหนดโทษที่ลงแก่จำเลยเป็นจำคุกตลอดชีวิต และปรับ ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท โดยมีได้ระวางโทษเป็นสามเท่าของโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น ไม่ถูกต้อง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๘๖/๒๕๔๙ แม้จำเลยมีพฤติการณ์ลักลอบจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนตลอดมา และจำเลยเป็นผู้สั่งซื้อเมทแอมเฟตามีนจาก ย. แต่การที่จำเลยกำหนดให้ ย. นำเมทแอมเฟตามีนไปส่งมอบวันใดก็ได้ภายในหนึ่งสัปดาห์โดยให้นำไปชุกซ่อนไว้ที่ริมถนนและทำเครื่องหมายเป็นที่สังเกตไว้ จากนั้นให้ไปรับเงินที่จำเลย จึงมีหลายขั้นตอนกว่า ย. จะส่งมอบเมทแอมเฟตามีนให้ไปอยู่ในเงื้อมมือของจำเลย การที่ ย. ถูกเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมก่อนถึงสถานที่ที่กำหนดให้ชุกซ่อนและยังไม่มี การแจ้งให้จำเลยทราบเพื่อให้จำเลยสามารถเข้าครอบครองเมทแอมเฟตามีนตามขั้นตอนที่ตกลงกันแต่อย่างใด จึงไกลเกินเหตุที่จำเลยจะสามารถครอบครองเมทแอมเฟตามีนของกลางได้บรรลุผลสำเร็จ จำเลยไม่มีความผิดฐานพยายามมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๔๗๒/๒๕๔๙ โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยมีเมทแอมเฟตามีนจำนวน ๔๐ เม็ดไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย มิได้บรรยายว่าจำนวนเม็ดของเมทแอมเฟตามีนดังกล่าว เป็นหน่วยการใช้ด้วย จึงไม่อาจฟังได้ว่า เมทแอมเฟตามีนจำนวน ๔๐ เม็ด ที่จำเลยมีไว้ในครอบครองมีปริมาณ ๔๐ หน่วยการใช้ หรือมีปริมาณสิบห้าหน่วยการใช้ขึ้นไปตามที่โจทก์ฎีกา กรณีไม่เข้าข้อสันนิษฐานตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๑๕ วรรคสาม (๒) และฟังไม่ได้ว่าจำเลยมีเมทแอมเฟตามีนของกลางไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๙๒๔/๒๕๔๙ ผู้ใดจำหน่ายหรือมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท ๒ อันเป็นการฝ่าฝืนมาตรา ๑๗ ต้องถูกลงโทษตามมาตรา ๖๙ วรรคสอง ยกเว้นยาเสพติดให้โทษในประเภท ๒ เฉพาะมอร์ฟีน ผีน หรือโคคาอีน ต้องถูกลงโทษตามมาตรา ๖๙ วรรคสาม เมื่อโจทก์ฟ้องว่า จำเลยมีโคคาอีนจำนวน ๓ ซอง น้ำหนัก ๒.๓๖ กรัม ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย แม้ไม่ปรากฏว่ามีปริมาณเป็นสารบริสุทธิ์ได้เท่าใดก็ตาม แต่ต้องถือว่าโคคาอีนของกลางมีปริมาณคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ไม่เกินหนึ่งร้อยกรัม จึงเป็นความผิดตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๖๙ วรรคสาม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๕๓๘/๒๕๔๙ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๕๘ (๕) โจทก์ต้องบรรยายว่าการกระทำทั้งหลายอันเป็นองค์ประกอบความผิดที่อ้างว่าจำเลยได้กระทำความผิด ทั้งตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๖๖ วรรคสอง (เดิม) บัญญัติว่า “ถ้ายาเสพติดให้โทษนั้นมีปริมาณคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์เกินหนึ่งร้อยกรัม” ซึ่งแสดงว่าปริมาณคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ของยาเสพติดให้โทษเป็นการกระทำทั้งหลายที่อ้างว่าจำเลยได้กระทำความผิด กรณีที่โจทก์ไม่บรรยายจึงถือว่า ไม่ปรากฏปริมาณคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ จึงต้องห้ามพิพากษาให้ลงโทษฐานมียาเสพติดให้โทษที่คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ตามรายงานการตรวจพิสูจน์ที่โจทก์นำสืบตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๕๒ วรรคหนึ่ง เพราะเกินคำขอและมีได้กล่าวในฟ้อง ทั้งยังเป็นการรับฟังอันเป็นผลร้ายแก่จำเลยซึ่งไม่ชอบ จึงต้องลงโทษตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๖๖ วรรคหนึ่ง (ที่แก้ไขใหม่) อันเป็นกฎหมายในส่วนที่เป็นคุณ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๕๒๙/๒๕๔๙ คดีนี้โจทก์บรรยายมาในคำฟ้องว่า จำเลยมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายจำนวน ๑๒,๐๐๐ เม็ด น้ำหนักรวม ๘๔.๒๙ กรัม โดยไม่ปรากฏว่าเมทแอมเฟตามีนดังกล่าวมีปริมาณคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้เท่าใด กรณีไม่อาจสันนิษฐานให้เป็นผลร้ายแก่จำเลยว่าเมทแอมเฟตามีน ๑๒,๐๐๐ เม็ด สามารถคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ถึงสามร้อยเจ็ดสิบห้ามิลลิกรัม จึงต้องรับฟังว่า เมทแอมเฟตามีนที่จำเลยมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายมีปริมาณคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ไม่ถึงสามร้อยเจ็ดสิบห้ามิลลิกรัมแม้โจทก์จะนำสืบถึงรายงานการตรวจพิสูจน์ว่าเมทแอมเฟตามีนของกลางคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ถึง ๘๔.๒๙ กรัม ก็ตาม แต่ข้อเท็จจริงดังกล่าวก็มีใช้ส่วนหนึ่งของคำฟ้อง จะนำมาประกอบคำฟ้องของโจทก์เพื่อลงโทษจำเลยในการกระทำความผิดดังกล่าวให้หนักขึ้นมิได้ กรณีต้องด้วยบทกำหนดโทษตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง, ๖๖ วรรคหนึ่ง ซึ่งมีระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงสิบห้าปี หรือปรับตั้งแต่แปดหมื่นบาทถึงสามแสนบาท และตามมาตรา ๑๐ แห่ง พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดฯ เป็นบทกำหนดโทษที่ลงแก่จำเลยที่เป็นพนักงานส่วนท้องถิ่นโดยระวางโทษเป็นสามเท่าของโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นได้ ดังนั้น การที่ศาลล่างทั้งสอง

ใช้ดุลพินิจกำหนดโทษที่ลงแก่จำเลยเป็นจำคุกตลอดชีวิต และปรับ ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท โดยมีได้
ระวางโทษเป็นสามเท่าของโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น ไม่ถูกต้อง

คำพิพากษากฎีกาที่ ๙๑๔๕/๒๕๔๙ พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ บัญญัติคํานิยมของคําว่า จำหน่าย
หมายความว่า ขาย จ่าย แจก แลกเปลี่ยน ให้ ซึ่งมีความหมายกว้างกว่าการซื้อขายตาม ป.พ.พ.
แม้เป็นการจ่าย แจก ซึ่งไม่มีค่าตอบแทนก็ถือว่าเป็นการจำหน่าย แสดงว่าถือเอาการส่งมอบทรัพย์สิน
ที่ซื้อขายเป็นสำคัญ แม้จะมีการตกลงซื้อขายกันแล้วแต่สายลับยังไม่ได้ส่งมอบเงินให้แก่จำเลย
ทั้งสอง และจำเลยทั้งสองเพียงแต่เอากัญชาของกลางจากที่ซ่อนเพื่อให้สายลับดู ยังไม่ทันได้ส่งมอบ
กัญชาของกลางให้แก่สายลับเจ้าพนักงานตำรวจเข้าจับจำเลยทั้งสองกับพวกเสียก่อน ทั้งกัญชาของกลาง
ที่ยึดไว้มีเพียง ๔๐ กิโลกรัม ไม่ครบจำนวน ๕๐ กิโลกรัม ตามที่สายลับตกลงซื้อจากพวกของจำเลย
ทั้งสอง การที่สายลับเพียงแต่ได้ดูกัญชาของกลาง ยังถือไม่ได้ว่าเป็นการส่งมอบกัญชาของกลางโดย
ปริยาย การซื้อขายกัญชาของกลางระหว่างจำเลยทั้งสองและพวกกับสายลับจึงยังไม่สำเร็จบริบูรณ์
การกระทำของจำเลยทั้งสองจึงเป็นความผิดฐานร่วมกันพยายามจำหน่ายกัญชาของกลาง

ชุดที่ ๓

ครอบครองยาเสพติด

คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๗๗/๒๕๔๐ เมทแอมเฟตามีนของกลางจำนวนถึง ๑๗๐ เม็ด ถูกบรรจุไว้ในถุงพลาสติกผูกมัดติดกับสายไฟใต้คัสซี แสดงว่าผู้กระทำการดังกล่าวต้องมีเวลาและโอกาสอยู่กับรถยนต์คันเกิดเหตุมาก หากผู้กระทำประสงค์จะกลั่นแกล้งจำเลยแล้ว ก็ไม่มีความจำเป็นต้องใช้ของกลางจำนวนมากและนำไปผูกมัดซ่อนอยู่ในที่เร้นลับเช่นนั้น ที่จำเลยนำสืบว่าจำเลยอาจถูก ส. กลั่นแกล้งนั้น คงมีแต่จำเลยเท่านั้นที่เบิกความเป็นพยาน ทั้งสาเหตุโกรธเคืองระหว่างจำเลยกับ ส. ก็เกิดก่อนเกิดเหตุถึง ๑ ปีมาแล้ว ยากที่จะรับฟังเป็นความจริงได้ ยิ่งกว่านั้น พ. นายจ้างของจำเลย ยังเคยเตือนจำเลยว่าย่ามีของผิดกฎหมายไว้ในรถยนต์คันเกิดเหตุ แสดงว่านายจ้างของจำเลยเองก็ยังไม่มีความไว้วางใจจำเลยเช่นกัน เมื่อพยานหลักฐานจำเลยไม่อาจหักล้างพยานหลักฐานโจทก์ได้ จำเลยจึงมีความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองโดยมิได้รับอนุญาต

คำพิพากษาฎีกาที่ ๕๒๖๑/๒๕๔๐ เมื่อโจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยมีเมทแอมเฟตามีนอันเป็นวัตถุออกฤทธิ์ในประเภท ๒ จำนวน ๒๖๔ เม็ด ไว้ในครอบครองเพื่อขายโดยมิได้รับอนุญาต โจทก์ย่อมมีหน้าที่ต้องนำพยานเข้าเบิกความต่อศาลเพื่อให้เห็นสมจริงว่าจำเลยมีเมทแอมเฟตามีนของกลางไว้เพื่อขายการที่จะถือเอาจำนวนของกลางที่ยึดไว้ว่ามีเป็นจำนวนมาก แล้วสันนิษฐานว่าจำเลยมีของกลางไว้ในครอบครองเพื่อขายนั้น น่าจะไม่ถูกต้องนัก เพราะ พ.ร.บ. วัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. ๒๕๑๕ ไม่มีบทบัญญัติให้สันนิษฐานไว้เช่นนั้น ทั้งจำเลยเองก็ปฏิเสธ จึงเป็นหน้าที่ของโจทก์ที่จะต้องนำสืบพยานให้ได้ความเช่นนั้น แต่ข้อสืบนั้นต้องมีชิ้นหนึ่งของคำรับที่ เคยให้การไว้ในชั้นสอบสวนเมื่อโจทก์ไม่มีพยานรู้เห็นจำเลยจำหน่าย จ่ายแจก หรือมีไว้ซึ่งของกลางเพื่อขาย เช่น วิธีการล่อซื้อ มาเบิกความต่อศาลจึงให้ยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้จำเลย ข้อเท็จจริงรับฟังได้เพียงว่าจำเลยมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองโดยมิได้รับอนุญาตเท่านั้น

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๐๔๖/๒๕๔๐ สายลับคนแรกซื้อเมทแอมเฟตามีนได้แล้ว ๒ เม็ด แต่เจ้าพนักงานตำรวจไม่ได้จับจำเลย ทั้งๆ ที่มีพยานหลักฐานมากพอที่จะจับกุมได้แล้ว การที่เจ้าพนักงานตำรวจกับสายลับคนที่ ๓ เข้าไปล่อซื้อจึงจับจำเลยโดยอ้างว่าเพื่อให้ได้เมทแอมเฟตามีนจำนวนมากนั้น ยังไม่มีน้ำหนักและเหตุผลพอให้รับฟังได้ ทั้งธนบัตรที่ใช้ล่อซื้อก็ยึดไม่ได้จากตัวจำเลย แม้จะยึดได้จาก บ. ภริยาจำเลย แต่ก็ยังมีข้อโต้เถียงอยู่ว่าเจ้าพนักงานตำรวจนำมาใส่ไว้ในธนบัตรของ บ. พยานหลักฐานของโจทก์จึงไม่มีน้ำหนักมั่นคงพอให้ฟังลงโทษจำเลยฐานขายเมทแอมเฟตามีนได้ คงฟังลงโทษจำเลยได้ในความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองโดยฝ่าฝืนกฎหมายเท่านั้น

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๒๔/๒๕๓๐ จำเลยรับธนบัตร ๑๐๐ บาท จากสายลับที่ไปล่อซื้อเฮโรอีนแล้วเดินเข้าไปในระหว่างบ้านสองหลัง รับห่อกระดาษซึ่งมีเฮโรอีน ๔ หลอดอยู่ข้างในจาก ส. กลับมามอบให้สายลับ เช่นนี้ถือว่าจำเลยเพียงแต่รับเฮโรอีนจาก ส. มาจำหน่ายต่อให้สายลับทันที มิได้ยึดถือเฮโรอีนไว้โดยเจตนายึดถือเพื่อตน จึงไม่ผิดฐานมีเฮโรอีนไว้ในครอบครอง

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๒๔๐/๒๕๓๓ จำเลยมีเฮโรอีน ๑ กรัม บรรจุหลอดกาแฟ ๑๐๐ หลอด ยังไม่พอแสดงว่ามีไว้เพื่อจำหน่าย จำเลยต่อสู้ว่ารับฝากจาก จ. เพื่อนำไปให้ ป. หากเป็นความจริง

การกระทำเช่นนั้นก็มีใช้เป็นการจำหน่าย จำเลยคงมีความผิดฐานมิไว้ในครอบครองเท่านั้น

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๔๙๑/๒๕๓๑ จำเลยมีหลอดฉีดยาและเข็มฉีดยาซึ่งมีเฮโรอีนติดอยู่ แม้จะมีปริมาณที่ไม่สามารถชั่งหรือคำนวณได้ก็ยังคงเป็นความผิดตามกฎหมายฐานมีเฮโรอีนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๑๗/๒๕๔๒ พนักงานอัยการจังหวัดราชบุรี โจทก์
นายชาญ ไชยโชติหรือไชยโคตร์ กับพวก จำเลย

วิธีพิจารณาความอาญา ชั่งน้ำหนักพยานหลักฐาน (มาตรา ๒๒๗)

พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ (มาตรา ๑๕, ๖๖)

มูลเหตุที่เจ้าพนักงานไปตรวจค้นบ้านที่เกิดเหตุ เนื่องจากได้รับการร้องเรียนจากชาวบ้านว่ามีการมั่วสุมเสพเมทแอมเฟตามีนและลักลอบจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนที่บ้านดังกล่าว และในวันเกิดเหตุเจ้าพนักงานได้รับแจ้งจากสายลับว่ากลุ่มวัยรุ่นมั่วสุมที่บ้านดังกล่าวอีกและมีเมทแอมเฟตามีนอยู่เป็นจำนวนมาก โดยไม่ปรากฏว่ามีกรร้องเรียนหรือกล่าวหาว่าจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๕ ร่วมกันลักลอบจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน เหตุที่จับจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๕ เนื่องจากจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๕ อยู่ในที่เกิดเหตุ ซึ่งจากการสอบถาม จำเลยที่ ๑ รับว่า ที่เกิดเหตุเป็นบ้านที่จำเลยที่ ๑ เช่าอยู่อาศัย โดยจำเลยที่ ๑ มิได้ให้การพาดพิงหรือขัดท้อถึงจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๕ อันจะพอบ่งชี้ให้เห็นว่าจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๕ มีส่วนร่วมในการกระทำความผิดด้วย จำเลยที่ ๑ ให้การในทันทีทันใดเมื่อถูกเจ้าพนักงานสอบถาม ไม่มีเวลาไตร่ตรองเพื่อช่วยเหลือหรือปกป้องผู้ใด เชื่อว่าจำเลยที่ ๑ ให้การไปตามความสัตย์จริง คำให้การของจำเลยที่ ๑ ในขณะนั้นมีน้ำหนักให้รับฟังได้ ทั้งในชั้นพิจารณา จำเลยที่ ๑ ก็ยืนยันยืนยันว่าจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๕ มาบ้านจำเลยที่ ๑ เพื่อซื้อเมทแอมเฟตามีนจากจำเลยที่ ๑ ไว้เพื่อเสพเท่านั้น ดังนั้น แม้จะจับจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๕ ได้ในขณะที่อยู่ร่วมกับจำเลยที่ ๑ ในที่เกิดเหตุ แต่ตามพฤติการณ์และพยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบ ยังมีความสงสัยตามสมควรว่าจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๕ ร่วมกับจำเลยที่ ๑ กระทำความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายโดยไม่ได้รับอนุญาตหรือไม่ จึงต้องยกประโยชน์แห่งความสงสัยนั้นให้จำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๕

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๓๔๓/๒๕๔๒ พนักงานอัยการจังหวัดอุบลราชธานี โจทก์
นายสมชาย จันดารัตน์ จำเลย

พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ (มาตรา ๑๕, ๖๗)

จำเลยซื้อเฮโรอีนของกลางจาก อ. มาให้สายลับตามที่สายลับร้องขอ โดยมีได้มีข้อเท็จจริงอื่นใดมานำสืบว่าจำเลยได้ผลประโยชน์ทั้งจากฝ่ายผู้ขายหรือฝ่ายขอให้ไปซื้อ จึงเป็นการซื้อแทนสายลับ เฮโรอีนของกลางที่ซื้อได้เป็นของสายลับผู้ซื้อที่แท้จริงตั้งแต่แรก มิใช่เป็นของจำเลย จำเลยนำเฮโรอีนเพื่อมอบให้สายลับจึงเป็นการส่งมอบคืนให้แก่สายลับ มิใช่เพื่อให้เฮโรอีนแก่สายลับ

ข้อเท็จจริงที่จำเลยอ้างว่าไปทำการล่อซื้อเพื่อช่วยเหลือเจ้าพนักงานในการจับกุม อ. ผู้จำหน่ายเป็นข้อเท็จจริงที่ขัดแย้งกับข้อนำสืบของเจ้าพนักงานตำรวจผู้วางแผนการจับกุม ข้อนำสืบของจำเลยปราศจากพยานหลักฐานสนับสนุน จึงเป็นเพียงคำปฏิเสธลอยๆ ที่ไม่มีน้ำหนัก ส่วนข้อต่อสู้ของจำเลยที่อ้างว่าครอบครองเฮโรอีนแทนผู้อื่นนั้น การครอบครองแทนคือการครอบครองลักษณะ

หนึ่ง ซึ่งอาจมีผลต่อทางกฎหมายส่วนแพ่ง แต่ในส่วนกฎหมายอาญาไม่มีบทบัญญัติก่อให้เกิดผลต่าง เป็นข้อจำกัดความรับผิดชอบหรือเป็นข้อยกเว้นโทษ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๕๔๐/๒๕๔๒ พนักงานอัยการจังหวัดอำนาจเจริญ โจทก์
จำสิบตำรวจสุทธิตล บุตรวีไล จำเลย

วิธีพิจารณาความอาญา ชั่งน้ำหนักพยานหลักฐาน (มาตรา ๒๒๗)

พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ (มาตรา ๑๕, ๖๗)

การที่จำเลยซึ่งเป็นพนักงานตำรวจได้ยึดเฮโรอีนเป็นของกลางจากคนร้ายแล้ว จำเลยมิได้จับกุมหรือพันนาการคนร้ายแต่ประการใดทั้งที่จำเลยมีกุญแจมือติดตัวอยู่ จำเลยยืนอยู่กับคนร้าย ซึ่งนั่งคร่อมบนที่นั่งคนขับรถจักรยานยนต์และติดเครื่องยนต์อยู่ ไม่มีลักษณะเป็นการจับกุมคนร้าย จำเลยขับรถจักรยานยนต์ติดตามคนร้ายเข้าไปในเขตอำนาจสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองอำนาจเจริญ จำเลยก็มีได้แจ้งแก่นายดาบตำรวจ อ. และ ท. ว่าจำเลยเป็นเจ้าของพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอหัวตะพานปฏิบัติหน้าที่ล้ำเขตอำนาจออกมา ทั้งขณะที่นายดาบตำรวจทั้งสองทำการตรวจค้น จำเลยยืนยันว่าเฮโรอีนของกลางจำเลยได้มาจากชายคนหนึ่งที่นั่งคร่อมรถจักรยานยนต์ โดยบอกว่าจำเลยขอมาจากคนดังกล่าวเพื่อนำไปให้เด็กที่ป่วยไม่ให้จำเลย ตามพฤติการณ์แห่งคดีจึงฟังได้ว่าจำเลยมิได้จับกุมคนร้ายและยึดเฮโรอีนของกลางมาจากคนร้าย จำเลยเจตนามีเฮโรอีนของกลางไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๙๓/๒๕๔๓ พนักงานอัยการจังหวัดอุทัยธานี โจทก์
นายมนัส ไชยศิริ จำเลย

วิธีพิจารณาความอาญา ชั่งน้ำหนักพยานหลักฐาน (มาตรา ๒๒๗)

พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ (มาตรา ๑๕, ๒๖, ๖๖, ๖๗, ๗๖)

จำเลยเป็นเพียงผู้รับฝากเฮโรอีนจาก ล. นำไปให้ ส. และ อ. การที่จะลงโทษจำเลยฐานจำหน่ายเฮโรอีนได้ก็ต่อเมื่อรับฟังได้ว่าจำเลยรู้ว่าห่อของที่นำไปให้ ส. และ อ. เป็นเฮโรอีนเท่านั้น แต่เมื่อเจ้าพนักงานตำรวจเข้าจับกุม จำเลยยืนยันเฉยๆ ไม่ได้วิ่งหนีไปไหน ทั้งปฏิเสธว่าไม่รู้เรื่อง จึงเห็นได้ว่าหากจำเลยรู้ว่าของที่จำเลยรับฝากเป็นเฮโรอีนแล้วโดยสัญญาจำเลยควรจะวิ่งหนีไปไม่ยอมให้จับกุม การที่จำเลยมิได้หลบหนีจึงอาจเป็นไปได้ว่าจำเลยไม่รู้ว่าห่อของที่นำมาให้ ส. และ อ. เป็นเฮโรอีน ประกอบกับโจทก์มิได้นำสืบให้เห็นว่าจำเลยได้เกี่ยวข้องกับผู้ร่วมจำหน่ายเฮโรอีนกับ ล. ด้วยหรือไม่ พยานหลักฐานโจทก์จึงไม่มีน้ำหนักให้รับฟังได้ว่าจำเลยครอบครองและจำหน่ายเฮโรอีน

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๕๕/๒๕๔๓ พนักงานอัยการจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โจทก์
นางสุรีย์ ชูเชิด จำเลย

วิธีพิจารณาความอาญา ชั่งน้ำหนักพยานหลักฐาน (มาตรา ๒๒๗)

พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ (มาตรา ๑๕, ๖๗)

พยานโจทก์ทั้งสองเป็นเจ้าพนักงานตำรวจ ต่างไม่รู้เห็นขณะจำเลยครอบครองกัญชา จึงเป็นเพียงพยานบอกเล่าซึ่งจำต้องมีพยานหลักฐานอื่นมาประกอบให้หนักแน่นมั่นคง การที่จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวน แต่ข้อความในบันทึกการจับกุมและบันทึกคำให้การของผู้ต้องหาปรากฏว่าจำเลยให้การภาคเสธ โดยรับว่าจำหน่ายกัญชาเท่านั้น ไม่มีข้อความใดแสดงว่าจำเลยครอบครองกัญชาทั้ง ๓๐ ซองไว้เพื่อจำหน่าย คำรับว่าจำหน่ายกัญชาย่อมมีความหมายสมบูรณ์อยู่ในตัวว่าจำเลยได้ทำการจำหน่ายกัญชาเท่านั้น ที่โจทก์นำสืบขยายความให้รวมไปถึงการมีไว้ในครอบครองซึ่งกัญชาจำนวน ๓๐ ซอง ที่ค้นพบในกระเป๋าเสื้อของ ส. ที่แขวนไว้ในครัวด้วย ย่อมไม่เป็นกรรมแก่จำเลย เพราะจำเลยให้การไว้อย่างชัดเจนว่า กัญชาทั้ง ๓๐ ซองนั้นเป็นของ ส. ทั้งคำให้การจำเลยในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนก็มีใช้หลักฐานแสดงว่าจำเลยรับสารภาพโดยสมัครใจ แต่กลับแสดงว่าจำเลยให้การปฏิเสธข้อหาของเจ้าพนักงานตำรวจตลอดมา ระหว่างการตรวจค้นบ้านเจ้าพนักงานตำรวจยังมีได้แจ้งข้อกล่าวหาและจับกุมจำเลย จำเลยยังไม่อยู่ในฐานะผู้ต้องหา เจ้าพนักงานตำรวจจะนำคำพูดใดๆ ของจำเลยก่อนตกเป็นผู้ต้องหามาใช้ให้เป็นผลร้ายแก่จำเลยในภายหลังย่อมเป็นการมิชอบด้วย มิใช่ข้อเท็จจริงที่ได้มาจากการสอบสวน เมื่อจำเลยนำสืบปฏิเสธข้อกล่าวหาของโจทก์เป็นลำดับมา พยานหลักฐานของโจทก์จึงมีเพียงคำบอกเล่าของผู้จับกุม ไม่มีน้ำหนักเพียงพอให้รับฟังโทษจำเลยในความผิดฐานมีกัญชาไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๑๗๖/๒๕๔๓

พนักงานอัยการจังหวัดสมุทรปราการ
นางบรรจง บานพลับโจทก์
จำเลย**อาญา ธิบของกลาง (มาตรา ๓๒)**

วิธีพิจารณาความอาญา บรรยายฟ้อง พิพากษาเกินคำฟ้อง (มาตรา ๑๕๘, ๑๕๒ วรรคหนึ่ง)

พ.ร.บ. วัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทฯ (มาตรา ๑๓ ทวิ วรรคหนึ่ง, ๘๘, ๑๑๖)

โจทก์บรรยายฟ้องในข้อ ๑ วรรคสอง เพียงว่า จำเลยมีเมทแอมเฟตามีนอันเป็นวัตถุออกฤทธิ์ในประเภท ๒ จำนวน ๕๔๐ เม็ด น้ำหนัก ๔๕.๖๗๙ กรัม ซึ่งคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ ๕.๖๔๓ กรัม อันเป็นจำนวนเกินปริมาณที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขประกาศกำหนดไว้ในครอบครองของจำเลยโดยไม่ได้รับอนุญาต อันเป็นการฝ่าฝืนต่อกฎหมาย โจทก์ไม่ได้บรรยายฟ้องว่า จำเลยมีเมทแอมเฟตามีนตามฟ้องไว้ในครอบครองเพื่อขาย อันเป็นการขายเมทแอมเฟตามีนตามความหมายของ พ.ร.บ. วัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. ๒๕๑๘ มาตรา ๔ ซึ่งเป็นสาระสำคัญแห่งองค์ประกอบความผิดตามมาตรา ๑๓ ทวิ วรรคหนึ่ง โจทก์บรรยายฟ้องต่อมาในข้อ ๒ ว่าเจ้าพนักงานจับจำเลยได้พร้อมด้วยเมทแอมเฟตามีนที่จำเลยมีไว้ในครอบครองเพื่อขายตามฟ้องข้อ ๑ เป็นของกลาง เป็นเพียงขยายความเมทแอมเฟตามีนที่ถูกยึดเป็นของกลางเท่านั้น ไม่ถือว่าโจทก์บรรยายฟ้องถึงการกระทำของจำเลยในความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อขายและแม้จะอ้างบทมาตราเกี่ยวกับการกระทำความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อขายมาในคำขอท้ายฟ้อง ศาลก็ไม่อาจลงโทษจำเลยในความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อขายได้ เพราะเป็นการพิพากษาเกินไปกว่าที่กล่าวมาในฟ้อง ต้องห้าม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๕๒ วรรคหนึ่ง

ศาลฎีกายกฟ้องโจทก์ในความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อขาย จึงไม่อาจ

รับเมทแอมเฟตามีนตาม พ.ร.บ. วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทฯ มาตรา ๑๑๖ ใต้ แต่การมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเป็นความผิด จึงให้รับตาม ป.อ. มาตรา ๓๒

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๗๙๒/๒๕๕๔ พนักงานอัยการจังหวัดพระนครศรีอยุธยา โจทก์
นายเสน่ห์ พุ่มศิริ กับพวก จำเลย

วิธีพิจารณาความอาญา พยานหลักฐาน (มาตรา ๒๒๗)

พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ (มาตรา ๑๕, ๖๖, ๖๗)

จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ มีบ้านอยู่ใกล้กัน จำเลยที่ ๑ ขับรถยนต์โดยจำเลยที่ ๒ นั่งอยู่ด้วย ในขณะที่ อ. เข้ามาพูดคุยกับจำเลยที่ ๒ จำเลยที่ ๑ ย่อมทราบเรื่องดี เมื่อจำเลยที่ ๒ รับสิ่งของแล้วจำเลยที่ ๑ ก็ขับรถยนต์ออกไป เช่นนี้แสดงให้เห็นว่า จำเลยที่ ๑ ทราบบรายละเอียดของการที่ตนขับรถยนต์พาจำเลยที่ ๒ มายังสถานที่เกิดเหตุเพื่อวัตถุประสงค์อะไร เมื่อ อ. นำเมทแอมเฟตามีนมาส่งให้จำเลยที่ ๒ ย่อมถือได้ว่าจำเลยที่ ๑ เป็นตัวการในการรับมอบเมทแอมเฟตามีนนั้นร่วมกับจำเลยที่ ๒ ด้วย โดยแบ่งหน้าที่กันทำ จำเลยที่ ๑ จึงเป็นผู้ร่วมกับจำเลยที่ ๒ มีไว้ในครอบครองซึ่งเมทแอมเฟตามีนนั้น

สำหรับความผิดฐานมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายนั้น โจทก์มีเพียงคำรับในชั้นจับกุมของจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ กับคำรับของจำเลยที่ ๒ ในชั้นสอบสวนเท่านั้น โจทก์ไม่มีพยานหลักฐานอื่นที่น่าสืบให้เห็นว่าจำเลยที่ ๑ กระทำการใดที่แสดงให้เห็นว่าจำเลยที่ ๑ ร่วมกับจำเลยที่ ๒ มีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ทั้งยังไม่ต้องด้วยข้อสันนิษฐานตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๑๕ วรรคสอง กรณีนี้ยังถือไม่ได้ว่าเป็นการมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๓๗๐/๒๕๕๓ พนักงานอัยการจังหวัดชัยนาท โจทก์
นายสุชาติ อยู่แบน กับพวก จำเลย

อาญา ตัวการ (มาตรา ๘๓)

วิธีพิจารณาความอาญา ชั่งน้ำหนักพยานหลักฐาน (มาตรา ๒๒๗)

พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ (มาตรา ๑๕, ๖๖)

ก่อนจับกุมจำเลยทั้งห้า เจ้าพนักงานตำรวจซุ่มดูเห็นจำเลยที่ ๑ เดินออกจากกระท่อมไปหยิบกระบอกไม้ไผ่ที่บริเวณข้างเปลที่จำเลยที่ ๕ นอนอยู่ แล้วนำไปซุกซ่อนในถังซีเมนต์ซึ่งอยู่ห่างจากกระท่อมประมาณ ๑๕ เมตร เมื่อตรวจค้นกระบอกไม้ไผ่ พบเมทแอมเฟตามีนจำนวน ๘๒ เม็ดบรรจุอยู่ และพบจำเลยที่ ๒ หลบซ่อนนอนหมอบอยู่ในสวนห่างจากถังซีเมนต์ประมาณ ๑๕ เมตร มีถุงย่ามวางอยู่ห่างจากจำเลยที่ ๒ ประมาณ ๒ เมตร ภายในถุงย่ามมีเมทแอมเฟตามีนจำนวน ๖๐๐ เม็ด เจ้าพนักงานตำรวจได้ตรวจค้นภายในกระท่อมพบจำเลยที่ ๓ และที่ ๔ โดยจำเลยที่ ๓ นอนหลับอยู่ ดังนั้น ตามพฤติการณ์แห่งคดีปรากฏว่าเจ้าพนักงานตำรวจตรวจค้นพบเมทแอมเฟตามีนของกลางนอกกระท่อม และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดคือ จำเลยที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๕ ส่วนจำเลยที่ ๓ และที่ ๔ เป็นเพียงผู้มาอาศัยพักผ่อนภายในกระท่อมเท่านั้น พยานโจทก์มิได้เบิกความเลยว่าจำเลยที่ ๓ และที่ ๔ ได้กระทำการอย่างใดอันแสดงให้เห็นว่ารู้เห็นและร่วมกระทำความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ทั้งขณะเกิดเหตุจำเลยที่ ๓ และที่ ๔ ก็อยู่ภายในกระท่อม พยานหลักฐาน

โจทก์ที่นำสืบมาไม่มีน้ำหนักพอให้ฟังว่าจำเลยที่ ๓ และที่ ๔ ร่วมกระทำความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๘๑๑/๒๕๕๔

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์
นายนิพนธ์ หรืออื่น สมจิตร์กุล กับพวก จำเลย

พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ (มาตรา ๑๕)

บทบัญญัติมาตรา ๑๕ แห่ง พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ หมายความว่า บุคคลที่มียาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ ไว้ในครอบครองเมื่อคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ตั้งแต่ยี่สิบกรัมขึ้นไป ให้ถือว่าบุคคลนั้นมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายอันเป็นข้อสันนิษฐานเด็ดขาดตามกฎหมาย โดยโจทก์ไม่ต้องนำสืบว่าบุคคลนั้นมีเจตนาจะมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย แต่ถ้ามีไว้ในครอบครองคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ไม่ถึงยี่สิบกรัมโจทก์ต้องนำสืบให้ฟังได้ว่ามีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ถ้าโจทก์นำสืบไม่ได้ จะฟังว่ามีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายตามข้อสันนิษฐานดังกล่าวหาได้ไม่ คงฟังได้เพียงว่ามีไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตเท่านั้น

คำฟ้องระบุว่าเมทแอมเฟตามีนของกลางมีน้ำหนักรวมเพียง ๕.๗๖ กรัม เห็นได้ชัดแจ้งว่าคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ไม่ถึงยี่สิบกรัม และโจทก์ก็ได้ประสงค์ให้ลงโทษฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย เพราะมีเมทแอมเฟตามีนคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ตั้งแต่ยี่สิบกรัมขึ้นไป จึงหาต้องคำนวณและระบุจำนวนสารบริสุทธิ์มาในคำฟ้องและรายงานผลการตรวจพิสูจน์ไม่

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๕๕๖/๒๕๕๔

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์
นายธวัชชัย สุขจิตต์ กับพวก จำเลย

วิธีพิจารณาความอาญา ชั่งน้ำหนักพยานหลักฐาน (มาตรา ๒๒๗)

พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ (มาตรา ๑๕, ๖๖)

พ.ร.บ. วัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทฯ (มาตรา ๑๓, ๘๙)

โจทก์ไม่ได้นำสืบให้เห็นว่าจำเลยมีพฤติกรรมอย่างไรที่แสดงว่าจะนำยาเสพติดให้โทษและวัตถุออกฤทธิ์ของกลางไปจำหน่ายหรือไปขาย นอกจากนั้น ตามคำให้การของผู้ต้องหาที่ ๑ ก็ได้ความว่าเพื่อน ๆ ร่วมกันมอบเงินให้จำเลยไปหาซื้อยาเสพติดให้โทษและวัตถุออกฤทธิ์เพื่อนำไปเสพด้วยกันที่งานแต่งงานเพื่อนคนหนึ่ง หาใช้จำเลยจำหน่าย จ่าย แจก หรือขายให้เพื่อนไม่ พยานหลักฐานโจทก์ไม่มีน้ำหนักพอที่จะให้รับฟังว่าจำเลยมีความผิดมียาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย และมีวัตถุออกฤทธิ์ในประเภท ๑ ไว้ในครอบครองเพื่อขาย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๑๗/๒๕๕๗ ระหว่างพิจารณาของศาลฎีกาได้มี พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ (ฉบับที่ ๕) มาตรา ๘ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๑๙ ยกเลิกความในมาตรา ๑๕ มาตรา ๖๗ และมาตรา ๘๑ แห่ง พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ และให้ใช้ข้อความใหม่แทน ซึ่งความผิดฐานเสพเมทแอมเฟตามีนตามมาตรา ๘๑ ที่แก้ไขใหม่มีอัตราโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงสามปี หรือปรับ

ตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ แต่ตามกฎหมายเดิมมีโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงสิบปี และปรับตั้งแต่ห้าพันถึงหนึ่งแสนบาท จะเห็นได้ว่าโทษจำคุกขั้นสูงตามกฎหมายที่แก้ไขใหม่เบากว่าโทษจำคุกตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๙๑ เดิม แม้ตามกฎหมายที่แก้ไขใหม่จะได้กำหนดให้มีโทษปรับสูงกว่าโทษปรับตามกฎหมายเดิมแต่ก็เป็นการบัญญัติให้ลงโทษจำคุกหรือปรับ หรือทั้งจำทั้งปรับแตกต่างจากบทบัญญัติเดิมที่กำหนดให้ลงโทษจำคุกและปรับเท่านั้นจึงต้องถือว่ากฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดแตกต่างจากกฎหมายที่ใช้ในภายหลังการกระทำความผิด และกฎหมายที่ใช้ในภายหลังการกระทำความผิดเป็นคุณมากกว่าในส่วนที่เกี่ยวกับโทษซึ่งมีหลายสถานที่จะลงได้ กรณีโทษจำคุกจึงต้องใช้กฎหมายในส่วนที่เป็นคุณแก่จำเลยตาม ป.อ. มาตรา ๓ ส่วนความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตตามมาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง ทั้งตามกฎหมายเดิมและกฎหมายที่แก้ไขใหม่คงใช้ข้อความทำนองเดียวกัน ดังนั้น กฎหมายที่แก้ไขใหม่ไม่เป็นคุณแก่จำเลย จึงต้องใช้กฎหมายเดิมบังคับแก่จำเลยในส่วนนี้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๘๗๒/๒๕๔๗ ในระหว่างพิจารณาของศาลฎีกา ได้มี พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ (ฉบับที่ ๕) มาตรา ๘ และ ๑๙ ยกเลิกความในมาตรา ๑๕ และ ๖๗ แห่ง พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ และให้ใช้ข้อความใหม่แทน โดยในบทความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตตามมาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง ทั้งกฎหมายเดิมและกฎหมายใหม่คงใช้ข้อความทำนองเดียวกัน จึงต้องใช้กฎหมายเดิมบังคับแก่จำเลยในส่วนนี้ ส่วนบทกำหนดโทษนั้น มาตรา ๖๗ กฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดแตกต่างจากกฎหมายที่ใช้ในภายหลังการกระทำความผิดและกฎหมายที่ใช้ในภายหลังการกระทำความผิดเป็นคุณมากกว่าส่วนที่เกี่ยวกับโทษซึ่งมีหลายสถานที่จะลงได้ จึงต้องใช้กฎหมายในส่วนที่เป็นคุณบังคับแก่จำเลยไม่ว่าในทางใดตาม ป.อ. มาตรา ๓ ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกาจึงมีอำนาจยกขึ้นอ้างและแก้ไข โดยปรับบทกฎหมายให้ถูกต้องรวมทั้งแก้ไขโทษเสียใหม่ให้เหมาะสมสอดคล้องกับบทกฎหมายที่แก้ไขใหม่ดังกล่าวได้ด้วยตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๙๕ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๒๒๕

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๑๖๘/๒๕๔๗ ตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๑๕ วรรคหนึ่งที่ใช้ในขณะจำเลยกระทำความผิดนั้น บัญญัติว่า “ห้ามมิให้ผู้ใดผลิต จำหน่าย นำเข้า ส่งออกหรือมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑...” ส่วนมาตรา ๖๗ บัญญัติว่า “ผู้ใดมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ มีปริมาณค่านวนเป็นสารบริสุทธิ์ไม่ถึงยี่สิบกรัมโดยไม่ได้รับอนุญาตตามมาตรา ๑๕ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปีและปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาท” เท่านั้น ตามบทมาตราดังกล่าวไม่ได้บัญญัติว่ายาเสพติดให้โทษต้องมีปริมาณค่านวนเป็นสารบริสุทธิ์เกินกว่าที่กำหนดไว้จึงจะเป็นความผิด เมื่อจำเลยมีเมทแอมเฟตามีนอันเป็นยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ จำนวน ๔๘ เม็ด น้ำหนัก ๔.๑๕๘ กรัม ไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต แม้ตามคำฟ้องโจทก์จะไม่ได้ระบุว่าเมทแอมเฟตามีนดังกล่าวค่านวนเป็นสารบริสุทธิ์ได้หนักเท่าใด แต่ก็เป็นที่ที่จำเลยมียาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ มีปริมาณค่านวนเป็นสารบริสุทธิ์ไม่ถึงยี่สิบกรัมแล้ว การกระทำของจำเลยย่อมเป็นความผิดตามฟ้อง ศาลจึงมีอำนาจพิพากษาลงโทษจำเลยในความผิดดังกล่าวได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๘๖๕๓/๒๕๔๗ คดีนี้จำเลยให้การรับสารภาพตามฟ้องเมื่อขอหาความผิดตามที่โจทก์ฟ้องมิใช่ขอหาความผิดซึ่งกฎหมายบังคับให้ศาลฟ้องพยานโจทก์จนกว่าจะพอใจว่าจำเลยได้กระทำความผิดตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๗๖ วรรคหนึ่ง เพราะมีโทษจำคุกขั้นต่ำ ๑ ปี มีโทษจำคุกตั้งแต่ ๕ ปีขึ้นไป จึงต้องฟังข้อเท็จจริงตามคำรับสารภาพของจำเลยว่าจำเลยมีเฮโรอีนอยู่ในกระบอกเข็มฉีดยาของกลางไว้ในครอบครองจริง แม้เฮโรอีนดังกล่าวจะมีปริมาณจำนวนเล็กน้อยไม่สามารถชั่งหรือคำนวณน้ำหนักได้ ก็ไม่มีกฎหมายยกเว้นว่าการมีเฮโรอีนอันเป็นยาเสพติดให้โทษในปริมาณดังกล่าวไม่เป็นความผิด จำเลยจึงมีความผิดฐานมีเฮโรอีนไว้ในครอบครองตามฟ้อง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๑๗/๒๕๔๗ ระหว่างพิจารณาของศาลฎีกาได้มี พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ (ฉบับที่ ๕) มาตรา ๘ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๑๙ ยกเลิกความในมาตรา ๑๕ มาตรา ๖๗ และมาตรา ๙๑ แห่ง พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ และให้ใช้ข้อความใหม่แทน ซึ่งความผิดฐานเสพเมทแอมเฟตามีนตามมาตรา ๙๑ ที่แก้ไขใหม่มีอัตราโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงสามปี หรือปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ แต่ตามกฎหมายเดิมมีโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงสิบปี และปรับตั้งแต่ห้าพันถึงหนึ่งแสนบาท จะเห็นได้ว่าโทษจำคุกขั้นสูงตามกฎหมายที่แก้ไขใหม่เบากว่าโทษจำคุกตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๙๑ เดิม แม้ตามกฎหมายที่แก้ไขใหม่จะได้กำหนดให้มีโทษปรับสูงกว่าโทษปรับตามกฎหมายเดิมแต่ก็เป็นการบัญญัติให้ลงโทษจำคุกหรือปรับ หรือทั้งจำทั้งปรับแตกต่างจากบทบัญญัติเดิมที่กำหนดให้ลงโทษจำคุกและปรับเท่านั้นจึงต้องถือว่ากฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดแตกต่างจากกฎหมายที่ใช้ในภายหลังการกระทำความผิด และกฎหมายที่ใช้ในภายหลังการกระทำความผิดเป็นคุณมากกว่าในส่วนที่เกี่ยวกับโทษซึ่งมีหลายสถานที่จะลงได้ กรณีโทษจำคุกจึงต้องใช้กฎหมายในส่วนที่เป็นคุณแก่จำเลยตาม ป.อ. มาตรา ๓ ส่วนความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตตามมาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง ทั้งตามกฎหมายเดิมและกฎหมายที่แก้ไขใหม่คงใช้ข้อความทำนองเดียวกัน ดังนั้น กฎหมายที่แก้ไขใหม่ไม่เป็นคุณแก่จำเลย จึงต้องใช้กฎหมายเดิมบังคับแก่จำเลยในส่วนนี้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๘๗๒/๒๕๔๗ ในระหว่างพิจารณาของศาลฎีกา ได้มี พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ (ฉบับที่ ๕) มาตรา ๘ และ ๑๙ ยกเลิกความในมาตรา ๑๕ และ ๖๗ แห่ง พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ และให้ใช้ข้อความใหม่แทน โดยในบทความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตตามมาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง ทั้งกฎหมายเดิมและกฎหมายใหม่คงใช้ข้อความทำนองเดียวกัน จึงต้องใช้กฎหมายเดิมบังคับแก่จำเลยในส่วนนี้ ส่วนบทกำหนดโทษนั้น มาตรา ๖๗ กฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดแตกต่างจากกฎหมายที่ใช้ในภายหลังการกระทำความผิดและกฎหมายที่ใช้ในภายหลังการกระทำความผิดเป็นคุณมากกว่าส่วนที่เกี่ยวกับโทษซึ่งมีหลายสถานที่จะลงได้ จึงต้องใช้กฎหมายในส่วนที่เป็นคุณบังคับแก่จำเลยไม่ว่าในทางใดตาม ป.อ. มาตรา ๓ บทบัญญัตดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกาจึงมีอำนาจยกขึ้นอ้างและแก้ไขโดยปรับบทกฎหมายให้ถูกต้องรวมทั้งแก้ไขโทษเสียใหม่ให้เหมาะสมสอดคล้องกับบทกฎหมายที่แก้ไขใหม่ดังกล่าวได้ด้วยตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๘๕ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๒๒๕

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๗๕๐/๒๕๔๗ หนึ่งในระหว่างพิจารณาของศาลฎีกาได้มี พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ (ฉบับที่ ๕) มาตรา ๘, ๑๙ และ ๒๖ ยกเลิกความในมาตรา ๑๕, ๖๗ และ ๘๑ แห่ง พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ และให้ใช้ข้อความใหม่แทนโดยในความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต มาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง ทั้งตามกฎหมายเดิมและกฎหมายที่แก้ไขใหม่คงใช้ข้อความทำนองเดียวกัน ดังนั้น กฎหมายที่แก้ไขใหม่จึงไม่เป็นคุณแก่จำเลยในส่วนนี้ ส่วนกำหนดโทษนั้น ตามกฎหมายเดิมมาตรา ๖๗ มีระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาท สำหรับกฎหมายที่แก้ไขใหม่มาตรา ๖๗ มีระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี หรือปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ จะเห็นได้ว่า แม้ตามกฎหมายเดิมและกฎหมายที่แก้ไขใหม่จะมีระวางโทษจำคุกเท่ากัน และตามกฎหมายที่แก้ไขใหม่จะมีระวางโทษปรับสูงกว่าโทษปรับตามกฎหมายเดิม แต่ก็เป็นการใช้บทบัญญัติให้ลงโทษจำคุกหรือปรับ หรือทั้งจำทั้งปรับ แตกต่างจากกฎหมายเดิมที่กำหนดให้ลงโทษจำคุกและปรับเท่านั้น ต้องถือว่ากฎหมายที่แก้ไขใหม่เป็นคุณแก่จำเลยมากกว่าในส่วนที่เกี่ยวกับโทษซึ่งมีหลายสถานที่ที่จะลงได้จึงต้องใช้กฎหมายที่แก้ไขใหม่ในส่วนที่เป็นคุณบังคับแก่จำเลย สำหรับความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนนั้น มาตรา ๘๑ ตามกฎหมายที่แก้ไขใหม่มีระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงสามปี หรือปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ แตกต่างจากมาตรา ๘๑ ตามกฎหมายเดิมซึ่งมีระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงสิบปี และปรับตั้งแต่หกพันบาทถึงหนึ่งแสนบาท จะเห็นได้ว่ากรณีโทษจำคุกขึ้นสูงตามกฎหมายที่แก้ไขใหม่เบากว่าโทษจำคุกตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๘๑ เดิม ต้องถือว่ากฎหมายที่แก้ไขใหม่เป็นคุณมากกว่า จึงต้องใช้กฎหมายที่แก้ไขใหม่บังคับแก่จำเลยตาม ป.อ. มาตรา ๓ ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นอ้างและแก้ไขโดยปรับบทกฎหมายให้ถูกต้อง รวมทั้งแก้ไขโทษเสียใหม่ให้เหมาะสมสอดคล้องกับบทกฎหมายที่แก้ไขใหม่ได้ด้วยตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๙๕ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๒๒๕

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๖๓/๒๕๔๘ แม้เจ้าพนักงานตำรวจจะค้นพบเมทแอมเฟตามีนจำนวน ๔๕ เม็ด บรรจุในถุงพลาสติกมีฝาปิดอยู่ในกระเป๋าถือภายในบ้านของจำเลย และจำเลยให้การรับสารภาพในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนว่าเมทแอมเฟตามีนดังกล่าวจำเลยมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายก็ตาม แต่คำให้การรับสารภาพในชั้นจับกุมตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๘๔ วรรคท้าย ห้ามมิให้รับฟังเป็นพยานหลักฐาน ส่วนคำให้การรับสารภาพในชั้นสอบสวนเป็นเพียงพยานบอกเล่ามีน้ำหนักน้อย ประกอบกับโจทก์ไม่สามารถนำสืบให้เห็นได้ว่าจำเลยจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนให้ใครด้วยวิธีการอย่างไร ใครเคยซื้อเมทแอมเฟตามีนจากจำเลยบ้าง ทั้งการที่โจทก์อ้างว่าได้มีการตรวจปัสสาวะของจำเลยแล้วไม่พบสารเสพติดก็มีข้อเท็จจริงที่จะเชื่อมโยงบ่งชี้ได้ว่าจำเลยมิได้เป็นผู้เสพเมทแอมเฟตามีน แต่เป็นผู้มีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ดังนั้น แม้จำเลยจะให้การรับสารภาพศาลก็ต้องพิจารณาให้ได้ความจริงโดยปราศจากข้อสงสัยว่าจำเลยมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายจริงดังฟ้อง เมื่อพยานโจทก์ยังคงมีข้อสงสัยตามสมควรว่าจำเลยมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายจริงหรือไม่ ศาลขอที่จะยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้จำเลยตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๒๗ วรรคสอง และฟังลงโทษจำเลยได้เพียงฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๐๐๔/๒๕๔๘ โจทก์บรรยายฟ้องว่าจำเลยมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ย่อมรวมถึงการมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตด้วย ถือได้ว่าความผิดตามที่โจทก์ฟ้องรวมการกระทำหลายอย่าง แต่ละอย่างอาจเป็นความผิดได้อยู่ในตัวเอง จึงไม่ใช่ความผิดที่โจทก์ไม่ประสงค์ให้ลงโทษ แม้ พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษฯ จะบัญญัติความผิดทั้งสองฐานไว้คนละมาตราก็ตาม เมื่อข้อเท็จจริงตามทางพิจารณาฟังได้เพียงว่า จำเลยมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต ศาลล่างทั้งสองย่อมพิพากษาลงโทษจำเลยในความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต ซึ่งมีบทลงโทษเบากว่าได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๙๒ วรรคท้าย ไม่เป็นการพิพากษาเกินคำขอ หรือที่ไม่ได้กล่าวในฟ้อง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๔๘๗/๒๕๔๘ จำเลยกับพวกส่งเฮโรอีนมีน้ำหนักสารบริสุทธิ์ ๖,๐๐๐ กรัมไปให้ อ. โดยมีเจตนาเพื่อที่จะให้ อ. ส่งมอบแก่ลูกค้าผู้ซื้อต่อไป ดังนั้น ระหว่างจำเลยกับ อ. ต้องถือว่าเป็นการส่งมอบเฮโรอีนระหว่างผู้กระทำความผิดด้วยกันเองซึ่งไม่ถือว่าเป็นการจำหน่าย จำเลยจึงไม่มีความผิดฐานจำหน่ายเฮโรอีน แต่การที่จำเลยส่งเฮโรอีนไปยังบริษัท น. ที่ประเทศสหรัฐอเมริกาเพื่อส่งมอบให้ อ. จัดส่งให้แก่ลูกค้าต่อไป แสดงว่าจำเลยมีเจตนาจำหน่ายเฮโรอีนและการกระทำของจำเลยเป็นขั้นตอนสุดท้ายของการดำเนินการส่งมอบเฮโรอีนใกล้ชิดต่อความสำเร็จที่จะเกิดขึ้น ถือได้ว่าเป็นการกระทำที่เลยขั้นเตรียมการแล้ว จำเลยจึงมีความผิดฐานร่วมกันพยายามจำหน่ายเฮโรอีน

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๒๙๑/๒๕๕๐ โจทก์บรรยายฟ้อง จำเลยมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายย่อมรวมถึงการมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตด้วย ถือได้ว่าความผิดตามที่โจทก์ฟ้องรวมการกระทำหลายอย่าง แต่ละอย่างอาจเป็นความผิดได้อยู่ในตัวเอง จึงไม่ใช่ความผิดที่โจทก์ไม่ประสงค์ให้ลงโทษ ทั้งไม่ใช่วินิจฉัยข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในการพิจารณาแตกต่างจากข้อเท็จจริงดังที่กล่าวในฟ้อง แม้ พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ จะบัญญัติความผิดทั้งสองฐานไว้คนละมาตราก็ตาม เมื่อข้อเท็จจริงตามทางพิจารณาฟังได้เพียงว่า จำเลยมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต ศาลล่างทั้งสองก็ย่อมพิพากษาลงโทษจำเลยในความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตซึ่งมีบทลงโทษเบากว่าได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๙๒ วรรคท้าย และไม่เป็นการพิพากษาเกินคำขอหรือที่ได้กล่าวในฟ้องตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๙๒ วรรคหนึ่ง

ชุดที่ ๔

นำเข้า ส่งออก

^{นำเข้า}
คำพิพากษากฎีกาที่ ๑๙๙/๒๕๔๗ คดีที่จำเลยให้การปฏิเสธเป็นหน้าที่ของโจทก์ที่จะต้องนำพยานหลักฐานเข้าสืบให้รับฟังได้โดยชัดแจ้งปราศจากข้อสงสัยว่าจำเลยกระทำความผิดตามฟ้อง โจทก์มิได้นำสืบให้เห็นโดยชัดแจ้งว่า จำเลยมีพฤติการณ์ในการจำหน่ายหรือมีไว้เพื่อจำหน่ายซึ่งยาเสพติดให้โทษของกลางอย่างไร ในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนจำเลยให้การปฏิเสธตลอดมา การที่จำเลยนำเมทแอมเฟตามีนจำนวน ๓๗๐ เม็ด เข้ามาในราชอาณาจักร แม้จะเป็นจำนวนค่อนข้างมากก็ยังไม่อาจบ่งชี้หรือแสดงให้เห็นโดยชัดแจ้งว่า จำเลยนำเมทแอมเฟตามีนของกลางเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อจำหน่าย ฟังได้แต่เพียงว่าจำเลยนำเมทแอมเฟตามีนของกลางเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาตเท่านั้น

^{นำเข้า}
คำพิพากษากฎีกาที่ ๒๘๐๖/๒๕๔๗ ป.อ. มาตรา ๕๒ (๒) บัญญัติว่า ในการลดโทษประหารชีวิตไม่ว่าจะเป็นการลดมาตราส่วนโทษหรือลดโทษที่จะลง ถ้าจะลดกึ่งหนึ่งให้ลดเป็นโทษจำคุกตลอดชีวิตหรือโทษจำคุกตั้งแต่ ๒๕ ปี ถึง ๕๐ ปี ดังนั้น จึงเป็นดุลพินิจของศาลที่จะพิเคราะห์ถึงพฤติการณ์แห่งคดีเป็นเรื่องๆ ไปว่าสมควรจะลดโทษเพียงใด คดีนี้จำเลยกับพวกกระทำความผิดโดยร่วมกันนำเมทแอมเฟตามีนจำนวน ๔๙๐,๐๐๐ เม็ด น้ำหนัก ๔๘,๕๖๔.๑ กรัม คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ ๑๒,๒๗๕.๘๖ กรัม เข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อจำหน่ายและร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนชนิดดังกล่าวแพร่ระบาดสู่ประชาชน และทำให้ประชาชนตกเป็นทาสของยาเสพติดให้โทษเพิ่มมากขึ้น ลักษณะของความผิดถือว่าเป็นภัยร้ายแรง สามารถทำลายทรัพยากรมนุษย์ และบั่นทอนความสงบสุขของสังคมโดยส่วนรวม ประกอบกับเมทแอมเฟตามีนของกลางมีจำนวนมาก ทั้งมีแหล่งที่มาจากต่างประเทศซึ่งโดยปกติย่อมยากแก่การจับกุมปราบปรามของเจ้าพนักงานอยู่แล้ว พฤติการณ์ในการกระทำความผิดของจำเลยจึงเป็นเรื่องร้ายแรง ที่ศาลอุทธรณ์ใช้ดุลพินิจลดโทษประหารชีวิตให้จำเลยกึ่งหนึ่งโดยให้ลดเป็นโทษจำคุกตลอดชีวิต เหมาะสมแก่พฤติการณ์แห่งรูปคดีแล้ว

การใช้ดุลพินิจกำหนดโทษจำเลยให้เหมาะสมแก่พฤติการณ์แห่งคดีและสภาพความผิดนั้นเป็นเรื่องเฉพาะตัวของจำเลยแต่ละคนในแต่ละคดี จะถือเอาคำพิพากษาคดีอื่นมาเป็นแนวทางในการกำหนดโทษของจำเลยนี้หาได้ไม่

^{ส่งออก}
คำพิพากษากฎีกาที่ ๘๘๖๑/๒๕๔๙ การที่จำเลยที่ ๓ ได้เตรียมกระเป่าและสัมภาระต่างๆ พร้อมทั้งจะเดินทางไปต่างประเทศ เมื่อจำเลยที่ ๓ เดินทางไปถึงสนามบินและติดต่อเจ้าหน้าที่สายการบิน

จนได้รับเลขที่นั่งบนเครื่องบิน ถือได้ว่าจำเลยที่ ๓ พร้อมทั้งจะเดินทางไปต่างประเทศได้ จึงเป็นกรณี
ที่จำเลยที่ ๓ ได้เริ่มลงมือกระทำความผิดเพื่อที่จะนำเฮโรอีนออกนอกราชอาณาจักรแล้ว เมื่อจำเลยที่ ๓
ถูกเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมเสียก่อน การกระทำของจำเลยที่ ๓ จึงอยู่ในชั้นพยายามกระทำความผิด

หน้า ๖๖

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๓๔๒/๒๕๕๐ โจทก์บรรยายในฟ้องข้อ ๑ ก. ว่า จำเลยนำเมทแอมเฟตามีน
จำนวน ๙๕๐ เม็ด น้ำหนัก ๙๓.๓๕ กรัม คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ ๓.๐๖ กรัม เข้ามาในราชอาณาจักร
โดยไม่ได้รับอนุญาต และบรรยายในฟ้องข้อ ๑ ข. ว่า จำเลยมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและ
จำหน่ายเมทแอมเฟตามีนดังกล่าวเท่านั้น แม้เมทแอมเฟตามีนของกลางมีปริมาณคำนวณเป็น
สารบริสุทธิ์ ๓.๐๖ กรัม ซึ่งตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๑๕ วรรคสาม (๒) ให้ถือว่าเป็น
เป็นการนำเข้าเพื่อจำหน่ายก็ตาม แต่โจทก์ก็ได้บรรยายฟ้องว่าจำเลยนำเมทแอมเฟตามีนเข้ามาใน
ราชอาณาจักรเพื่อจำหน่ายจึงไม่อาจลงโทษจำเลยฐานนำเมทแอมเฟตามีนเข้ามาในราชอาณาจักร
เพื่อจำหน่ายได้เพราะเกินไปกว่าที่โจทก์บรรยายในคำฟ้อง ต้องห้ามตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๙๒ วรรคหนึ่ง
คงลงโทษจำเลยได้เพียงหลักฐานนำเมทแอมเฟตามีนเข้ามาในอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาตตาม
พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง เท่านั้น

ชุดที่ ๕

ตาม พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิด เกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ และ พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ ๒๕๒๒

คำพิพากษาฎีกาที่ ๕๕๓๕/๒๕๓๘ ผู้ที่ขอให้ศาลอุทธรณ์หรือศาลฎีกาพิพากษากลับหรือแก้คำสั่งของศาลชั้นต้นที่ให้ทรัพย์สินตกเป็นของกองทุนป้องกันและปราบปรามยาเสพติดตามคำขอของโจทก์ตาม พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๓๐, ๓๑ คือ ผู้คัดค้านคำขอซึ่งอ้างว่าเป็นเจ้าของทรัพย์สินนั้น เมื่อบุคคลดังกล่าวมิได้ยื่นอุทธรณ์หรือฎีกา จำเลยซึ่งมิได้ร้องคัดค้านคำขอของโจทก์จึงไม่มีสิทธิยื่นอุทธรณ์และฎีกาเกี่ยวกับเรื่องนี้ การที่ศาลชั้นต้นสั่งรับอุทธรณ์และศาลอุทธรณ์วินิจฉัยให้จึงไม่ชอบ

คำพิพากษาฎีกาที่ ๕๔๘๗/๒๕๓๙ จำเลยที่ ๓ มีน้ำยาแอมเฟตามีนมาเก็บไว้เพื่อนำไปผลิตอีเฟดรีนซึ่งเป็นวัตถุออกฤทธิ์ประเภทที่ ๒ ร่วมกับจำเลยที่ ๑ จึงเป็นตัวการในการผลิตอีเฟดรีน แต่เมื่อจำเลยที่ ๓ เป็นสารวัตรกำนันมีหน้าที่เป็นเพียงผู้ช่วยและรับใช้สอยกำนันตาม พ.ร.บ. ลักษณะปกครองท้องที่ พ.ศ. ๒๕๕๗ มาตรา ๔๔ มิได้เป็นเจ้าพนักงานตามกฎหมาย จึงมีอาจเพิ่มโทษตาม พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๑๐ ได้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๘๗๙/๒๕๕๐ จำเลยที่ ๓ กับพวกถูกเจ้าพนักงานตำรวจจับพร้อมเมทแอมเฟตามีน ๘๐,๐๐๐ เม็ด นับว่าของกลางมีจำนวนมาก ถือได้ว่าเป็นผู้ค้ายาเสพติดรายใหญ่ จำเลยที่ ๓ รักราชการครูซึ่งสังคมถือว่าเป็นปูชนียบุคคล จึงสมควรประพடுத்தินเป็นตัวอย่างที่ดีแก่เด็กและเยาวชน แต่จำเลยที่ ๓ กลับกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดซึ่งเป็นภัยร้ายแรงต่อสังคมโดยเฉพาะเด็กและเยาวชนเสียเอง ศาลกำหนดโทษจำคุกจำเลยที่ ๓ มีกำหนด ๕๐ ปี พ.ร.บ. วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. ๒๕๑๘ มาตรา ๘๙ ประกอบ พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๑๐, ๑๒ ซึ่งเป็นบทลงโทษข้าราชการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดต้องระวางโทษได้ไม่เกิน ๕๐ ปี แล้วลดโทษให้จำเลยที่ ๓ กึ่งหนึ่ง คงจำคุก ๒๕ ปี เหมาะสมแก่ความผิดแล้ว

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๔๙๒/๒๕๕๐ บัตรกำนัลมีดอกเบียร์เป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด คณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินได้อาศัยอำนาจตามมาตรา ๑๖ (๔) และ มาตรา ๒๒ แห่ง พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มีคำสั่งให้ยึดและอายัดได้ และให้สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดเก็บรักษาบัตรกำนัลไว้จนกว่าศาลจะมีคำสั่งหรือคำพิพากษาดำเนินการตามคำร้องขอของพนักงานอัยการที่ขอให้ศาลริบทรัพย์สินให้ตกเป็นของกองทุนป้องกันและปราบปรามยาเสพติด แต่เมื่อคดีอาญาดังกล่าวไม่ถึงที่สุด จึงยังไม่มีการริบ ดังนั้น แม้บัตรกำนัลยังเป็นกรรมสิทธิ์ของจำเลยอยู่ก็ตาม แต่ถ้าศาลสั่งริบบัตรกำนัลย่อมตกเป็นของกองทุนป้องกันและปราบปรามยาเสพติด การที่โจทก์ขอให้ส่งบัตรกำนัลต่อศาลหรือเจ้าพนักงานบังคับคดีย่อมเป็นการขัดสิทธิของกองทุนป้องกันและปราบปรามยาเสพติดที่มีอยู่เหนือบัตรกำนัลดังกล่าว กรณีต้องด้วย ป.วิ.พ. มาตรา ๒๘๗ ที่สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและ

ปราบปรามยาเสพติดมีสิทธิชนิดหนึ่งอันเข้าลักษณะเป็นสิทธิอื่นๆ ตามมาตรา ๒๘๗ โจทก์จะขอให้ยึดหรือส่งบัตรกำนัลดังกล่าวที่逮ยวไม่ได้ ได้แต่เพียงอายัดไว้ในกรณีที่มีบัตรกำนัลจะต้องคืนแก่จำเลยเท่านั้น

คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๔๔๓/๒๕๕๐ ตาม พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๓๐ นั้น ศาลจะมีคำสั่งให้ริบทรัพย์สินตามคำร้องของพนักงานอัยการได้ก็ต่อเมื่อพนักงานกำหนดสามสิบวัน นับแต่วันแรกของวันประกาศในหนังสือพิมพ์รายวันตามวรรคสองก่อน แต่วันที่มีคำพิพากษาหรือคำสั่งในเนื้อหาแห่งคดีก็เป็นไปตามกระบวนการพิจารณาว่าจะเสร็จเร็วหรือช้า การที่ผู้ร้องคัดค้านมายื่นคำร้องก่อนศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาหรือคำสั่งที่พนักงานอัยการมีคำร้องขอให้ริบทรัพย์สินจึงยังไม่ล่วงพ้นกำหนดเวลา

คำพิพากษาฎีกาที่ ๖๕๑/๒๕๕๑ โจทก์มีคำขอท้ายฟ้องขอให้ริบกับัญชาของกลาง แต่ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์มิได้วินิจฉัย เป็นการไม่ชอบด้วย ป.อ. ๓๒ ประกอบด้วย ป.วิ.อ. มาตรา ๑๘๖ (๙) ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยและสั่งรับได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๘๕ วรรคสอง ประกอบด้วย มาตรา ๒๒๕

คำพิพากษาฎีกาที่ ๕๘๘๓/๒๕๕๑ โจทก์มีคำขอให้ริบเงินของกลางที่จำเลยใช้ในการกระทำความผิดแต่ศาลชั้นต้นมิได้วินิจฉัยในเรื่องของกลาง โจทก์มิได้อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์มีอำนาจวินิจฉัยแก้ไขให้ถูกต้องและพิพากษาให้ริบของกลางได้ ไม่เป็นการเพิ่มเติมโทษจำเลยตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๒

คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๗๘๓/๒๕๒๒ รถยนต์ของกลางนำเฮโรอีนไปส่งให้แก่ผู้ซื้อถือได้ว่าเป็นพาหนะซึ่งบุคคลได้ใช้ในการกระทำความผิดเกี่ยวกับเฮโรอีนอันต้องริบตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๖๕ มาตรา ๒๙ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๐๕ มาตรา ๑๒

คำพิพากษาฎีกาที่ ๗๖๓๓/๒๕๕๐ โจทก์ฟ้องว่า จำเลยมีไว้ในครอบครองเพื่อขายและขายเมทแอมเฟตามีน จับจำเลยได้พร้อมเมทแอมเฟตามีน เงินที่ใช้ล่อซื้อ และเงินสดอีก ๙๖๐ บาท ซึ่งจำเลยรับว่าได้มาจากการขายเมทแอมเฟตามีนจำนวนอื่นไปก่อนหน้านั้น โจทก์ขอริบเงินจำนวนดังกล่าว จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลมีอำนาจริบเงิน ๙๖๐ บาทของกลางได้ตาม ป.อ. มาตรา ๓๓ (๒) แม้จะไม่ได้มาโดยการขายเมทแอมเฟตามีนในคดีที่โจทก์ฟ้องโดยตรงก็ตาม

คำพิพากษาฎีกาที่ ๖๙๖/๒๕๕๑ ศาลยกฟ้องฐานขายเมทแอมเฟตามีน การมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเป็นความผิด ริบได้ตาม ป.อ. มาตรา ๓๒

คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๖๐๘/๒๕๓๗ โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองฐานมีเฮโรอีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย มิได้ลงโทษจำเลยทั้งสองฐานเสพและจำหน่ายเฮโรอีนโดยฝ่าฝืนกฎหมาย ดังนี้ แม้เจ้าพนักงานจะจับจำเลยทั้งสองได้พร้อมกับยึดได้เฮโรอีนจำนวน ๑๕ หลอด ธนบัตรไทยชนิดต่างๆ จำนวน ๗๐,๕๑๐ บาท และสมุดฝากเงินธนาคาร ๒ แห่ง จำนวน ๓๒,๕๗๐.๐๕ บาท กับไซลิ่งพร้อมเข็มฉีดยา ๕ ชุด ซึ่งโจทก์อ้างว่าเป็นเงินที่จำเลยทั้งสองได้มาจากการจำหน่ายเฮโรอีนกับเป็นอุปกรณ์ในการเสพเฮโรอีนของจำเลย ตามลำดับ แต่ไซลิ่งพร้อมเข็มฉีดยาและเงินดังกล่าวก็มีใช้เครื่องมือเครื่องใช้ หรือวัตถุอื่นซึ่งจำเลยใช้ในการกระทำความผิดตามที่โจทก์ฟ้อง ดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๐๒ แห่ง พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ แต่อย่างไรก็ตาม ไม่อาจริบได้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๘๒๙/๒๕๓๘ ความผิดฐานมีเฮโรอีนไว้ในครอบครองเป็นความผิดสำเร็จเมื่อมีไว้ในครอบครอง การที่จำเลยซ่อนเฮโรอีนที่มีไว้ในครอบครองไว้ได้พรมหลังที่หนึ่งคนขับรถยนต์ไม่ทำให้รถยนต์เป็นทรัพย์สินที่ใช้ในการกระทำความผิด จึงไม่อาจริบรถยนต์ของกลางได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๗๔/๒๕๔๒

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด
สืบตำรวจโทวิวัฒน์ ทองชาติโจทก์
จำเลย

วิธีพิจารณาความอาญา ข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย (นำวิธีพิจารณาในศาลอุทธรณ์มาใช้ในชั้นศาลฎีกา ซึ่งนำหน้าพยานหลักฐาน (มาตรา ๑๙๕, ๒๒๕, ๒๒๗)

พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด (มาตรา ๓, ๑๐)

พยานโจทก์ทั้งสองเบิกความสอดคล้องต้องกันในข้อสาระสำคัญ และต่างเป็นเจ้าพนักงานตำรวจซึ่งกระทำการตามหน้าที่ไม่มีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยมาก่อน ทั้งจำเลยก็เป็นพนักงานตำรวจเช่นเดียวกับพยานโจทก์ทั้งสอง จึงไม่มีเหตุผลที่จะมาเบิกความปรักปรำจำเลย ส่วนที่พยานโจทก์ทั้งสองเบิกความแตกต่างกันในเรื่องที่ขึ้นไปชั้นสองของตัวบ้านพร้อมกันหรือไม่นั้นเป็นข้อแตกต่างที่ไม่ใช่สาระสำคัญ ไม่ทำให้คำเบิกความของพยานโจทก์ทั้งสองขาดน้ำหนักที่จะรับฟังแต่อย่างใด เมื่อพิจารณาถึงจำนวนเมทแอมเฟตามีนของกลางที่มีจำนวนมากและมีราคาสูง ตามปกติวิสัยของคนทั่วไปย่อมต้องวางไว้ข้างตัวเพื่อจะปกป้องได้ทันหากมีเรื่องไม่คาดหมายเกิดขึ้น จึงน่าเชื่อว่าเป็นของจำเลย และจำนวนเมทแอมเฟตามีนของกลางก็มีมากเกินกว่าจะมีไว้เสพเอง พยานหลักฐานโจทก์จึงมีน้ำหนักรับฟังได้ว่าจำเลยมีเมทแอมเฟตามีนของกลางไว้ในครอบครองเพื่อขาย

ที่ศาลชั้นต้นลงโทษจำเลยฐานเสพวัตถุออกฤทธิ์ในประเภท ๒ เป็นสามเท่าของโทษที่กำหนดและลงโทษจำคุก ๓ ปีนั้น ยังไม่ถูกต้อง เพราะตาม พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๓ และมาตรา ๑๐ บัญญัติเพิ่มโทษเฉพาะความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดทางการผลิต นำเข้า ส่งออก จำหน่ายหรือมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายเท่านั้น แม้ปัญหานี้จะไม่มีฝ่ายใดฎีกา แต่เป็นปัญหาที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจแก้ไขเสียให้ถูกต้องได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๙๕ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๒๒๕

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๑๔/๒๕๔๒

พนักงานอัยการจังหวัดราชบุรี
นางละออง ธงไชย กับพวกโจทก์
จำเลย

อาญา โทษ (มาตรา ๑๘)

วิธีพิจารณาความอาญา คำวินิจฉัยเรื่องของกลาง ข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ห้ามศาลอุทธรณ์เพิ่มเติมโทษจำเลย (มาตรา ๑๘๖ (๙), ๑๙๕ วรรคสอง, ๒๑๒)

พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ (มาตรา ๔, ๑๕, ๖๖, ๑๐๒)

การมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายกับการจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน ลักษณะของการกระทำแตกต่างและต่างชั้นตอนกัน สามารถแยกการกระทำแต่ละอย่างต่างหากจากกันได้ ทั้ง พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔ ก็ไม่ได้นิยามความหมายของคำว่าจำหน่ายให้มีความหมายรวมถึงการมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายด้วย แสดงว่า พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษมุ่งประสงค์จะลงโทษการมียาเสพติดให้โทษไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย และการจำหน่ายยาเสพติดให้โทษทั้งสองกรณีจึงเป็นความผิดสองกรรม

โจทก์มีคำขอให้รับของกลางคือธนบัตรจำนวน ๕๐๐ บาท ที่จำเลยทั้งสองทอนให้เจ้าพนักงานตำรวจผู้ทำการล่อซื้อ แต่ศาลล่างมิได้มีคำวินิจฉัยว่าจะรับหรือไม่รับธนบัตรดังกล่าว คำพิพากษาของศาลล่างทั้งสองจึงไม่ชอบด้วย ป.วิ.อ. มาตรา ๑๘๖ (๙) แม้คู่ความจะมีได้ฎีกาในปัญหานี้ แต่เป็นปัญหาที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยเองได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๙๕

วรรคสอง ประกอบมาตรา ๒๒๕ และธนบัตรจำนวน ๕๐๐ บาท ดังกล่าวเป็นทรัพย์สินที่จำเลยได้ใช้ ในการกระทำความผิดฐานจำหน่ายยาเสพติดให้โทษ จึงต้องริบเสียตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๑๐๒ การริบทรัพย์สินนี้ แม้ ป.อ. มาตรา ๑๘ จะบัญญัติว่าเป็นโทษสถานหนึ่ง แต่เป็นโทษที่ มุ่งถึงตัวทรัพย์สินเป็นสำคัญต่างกับโทษสถานอื่น ศาลฎีกาจึงมีอำนาจสั่งริบของกลางได้ มิใช่เป็นการ เพิ่มเติมโทษจำเลย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๑๕๙/๒๕๕๒ พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์
นายวุฒิ ทองทรัพย์ใหญ่ กับพวก จำเลย

อาญา ริบทรัพย์สิน ตัวการ (มาตรา ๓๓, ๘๓)
พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ (มาตรา ๑๐๒)

เจ้าพนักงานตำรวจแอบดูเห็นจำเลยที่ ๑ ยืนพูดโทรศัพท์ จำเลยที่ ๒ ยืนอยู่กลางห้อง เจ้าพนักงานตำรวจเคาะประตูให้เปิดประตู จำเลยที่ ๒ ตะโกนบอกจำเลยที่ ๑ ว่า “ตำรวจมา” แล้ว จำเลยที่ ๑ หยิบถุงพลาสติกเข้าไปในห้องน้ำและทิ้งถุงพลาสติก ๑๑ ถุง ที่ภายในบรรจุเมทแอมเฟตตามีนลงในโถส้วม ขณะนั้นจำเลยที่ ๒ เดินเข้าไปในห้องนอนไม่ได้เข้าไปมีส่วนช่วยเหลือจำเลยที่ ๑ ในการซุกซ่อนหรือทำลายเมทแอมเฟตตามีนหรือช่วยปกปิดการกระทำความผิดของจำเลยที่ ๑ การที่ จำเลยที่ ๒ ตะโกนว่า “ตำรวจมา” ไม่ได้หมายความว่าจำเลยที่ ๒ ร่วมกับจำเลยที่ ๑ กระทำความผิด เพราะเป็นการตะโกนออกไปตามความเป็นจริง และไม่พบสิ่งผิดกฎหมายใดๆ จากจำเลยที่ ๒ ทั้ง จำเลยที่ ๒ ให้การปฏิเสธตลอดมา จำเลยที่ ๒ จึงไม่ได้ร่วมกระทำผิดกับจำเลยที่ ๑

เจ้าพนักงานตำรวจจับจำเลยพร้อมยึดได้เมทแอมเฟตตามีนและเงินสดจำนวน ๓,๕๐๐ บาท จำเลยรับว่าได้รับเงินดังกล่าวมาจากการจำหน่ายเมทแอมเฟตตามีนก่อนถูกจับในคดีนี้ เงินสดดังกล่าว เป็นทรัพย์สินที่จำเลยได้มาโดยกระทำความผิดกฎหมายแม้จะไม่ได้มาโดยการจำหน่ายเมทแอมเฟตตามีน ในคดีนี้โดยตรงก็ตาม ศาลก็มีอำนาจริบเงินดังกล่าวได้ตาม ป.อ. มาตรา ๓๓ (๒)

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๓๕๔/๒๕๕๒ พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์
นายอรุณ จันทประสานหรือจันทรประสาน กับพวก จำเลย

อาญา พยายาม ผู้สนับสนุน (มาตรา ๘๐, ๘๖)
วิธีพิจารณาความอาญา โจทก์ไม่ประสงค์ให้ลงโทษ (มาตรา ๑๕๒ วรรคสี่)
พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ (มาตรา ๑๕, ๖๕, ๖๖)

พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดฯ (มาตรา ๖)
การที่จำเลยที่ ๓ เป็นล่ามให้จำเลยที่ ๖ ในการติดต่อซื้อเฮโรอีนของกลาง โดยจำเลยที่ ๓ ที่ ๔ และที่ ๖ นั่งเรือหางยาวพร้อมกันไปขึ้นเรือของกลาง เมื่อเรือของกลางแล่นไปในทะเลได้ประมาณ ๑ ชั่วโมง ได้มีเรือหางยาวนำเฮโรอีนของกลางบรรจุท่อ พี.วี.ซี ๓ ท่อน และใส่กระสอบปุ๋ยนำมาขึ้นเรือ ของกลางจำเลยที่ ๓ กับพวกก็ช่วยกันขนเฮโรอีนของกลางขึ้นเรือของกลาง จำเลยที่ ๖ เป็นชาวใต้วัน มีวิทยุมือถือ ๑ เครื่อง นำเชื่อว่ามิใช่เพื่อติดต่อกับพวกในการนำเฮโรอีนออกนอกราชอาณาจักรไทย

และการที่ จ. ผู้ควบคุมเรือของกลางเตรียมเสบียงอาหารไว้รับประทานขณะเดินทางในทะเลเป็นเวลานานถึงหนึ่งเดือน และมีน้ำมันโซล่าถึงประมาณ ๒๐๐ ลิตร มีจำนวนมากถึง ๒๕ ถึง ทั้งสภาพของเรือเป็นเรือประมงใช้สำหรับหาปลาในทะเลมิใช่เรือสำหรับใช้ท่องเที่ยว แสดงว่าจำเลยที่ ๖ กับจำเลยที่ ๔ และพวกเตรียมขนเฮโรอีนของกลางจำนวนมากเดินทางออกนอกราชอาณาจักรไทยไปยังเกาะใต้หวัน ซึ่งเป็นดินแดนที่จำเลยที่ ๖ พักพำนักอยู่หรือประเทศใกล้เคียง ไม่น่าเชื่อว่าจำเลยที่ ๖ กับพวกจะจำหน่ายเฮโรอีนให้แก่ลูกค้าภายในประเทศไทย จำเลยที่ ๖ กับพวกได้นำเฮโรอีนของกลางบรรจุในเรือและอยู่ในระหว่างการเดินทางออกนอกราชอาณาจักร แต่ยังไม่พินหน่านน้ำไทย จึงฟังได้ว่าจำเลยที่ ๔ และที่ ๖ กับพวกร่วมกันพยายามส่งเฮโรอีนของกลางออกนอกราชอาณาจักรเพื่อจำหน่าย โดยมีจำเลยที่ ๓ เป็นผู้ให้ความช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกในการที่จำเลยที่ ๔ และที่ ๖ กับพวกกระทำความผิดดังกล่าวก่อนหรือขณะกระทำความผิด จำเลยที่ ๓ จึงมีความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุน

จำเลยที่ ๓ มีความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุนตาม ป.อ. มาตรา ๘๖ แต่ตามมาตรา ๖ (๑) แห่ง พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ เป็นกฎหมายพิเศษซึ่งกำหนดโทษให้ผู้สนับสนุนหรือช่วยเหลือผู้กระทำความผิดก่อนหรือขณะกระทำความผิดต้องระวางโทษเช่นเดียวกับตัวการในความผิดนั้น บทบัญญัติตามมาตรา ๖ (๑) จึงเป็นกฎหมายที่เป็นผลร้ายแก่จำเลยที่ ๓ อันมีผลทำให้จำเลยที่ ๓ ต้องได้รับโทษสูงขึ้นกว่าการเป็นผู้สนับสนุนโดยทั่วไป จึงต้องตีความโดยเคร่งครัดแม้โจทก์จะอ้างว่าจำเลยที่ ๓ เป็นตัวการร่วมกันกระทำความผิดกับจำเลยอื่น แต่โจทก์ก็มีใ้อ่างมาตรา ๖ (๑) ตามกฎหมายดังกล่าวมาในคำขอท้ายฟ้อง ถือว่าโจทก์ไม่ประสงค์จะให้ลงโทษตามบทบัญญัติมาตราดังกล่าวตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๕๒ วรรคสี่ ดังนั้น หากใช้ต้องปรับบทลงโทษจำเลยที่ ๓ ตามมาตรา ๖ (๑) แห่ง พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดฯ ด้วยไม่

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๖๕๗/๒๕๔๒

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด
นายจักรพงษ์หรือเต๋ ศรีสินธุ์

โจทก์
จำเลย

อาญา ริบทรัพย์สิน (มาตรา ๓๓)

พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ (มาตรา ๑๕, ๖๖)

จำเลยให้การรับสารภาพว่ามีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อเสพ แต่ให้การปฏิเสธว่าไม่ได้จำหน่ายเมทแอมเฟตามีนตามที่โจทก์ฟ้อง มีผลเท่ากับจำเลยให้การปฏิเสธ รวมไปถึงเงินจำนวน ๘๐๐ บาท ที่โจทก์อ้างว่าจำเลยได้มาจากการจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนจำนวนอื่นด้วยนั่นเอง รูปคดีทำให้โจทก์มีหน้าที่ต้องนำพยานหลักฐานมานำสืบให้ได้ความชัดเจน เงินจำนวน ๘๐๐ บาทนั้นจำเลยได้มาจากการจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนจำนวนอื่นจริงดังที่โจทก์อ้าง แต่โจทก์ไม่มีพยานหลักฐานอื่นใด นอกจากอ้างถึงคำรับของจำเลยในชั้นจับกุมและสอบสวนเท่านั้น ซึ่งข้ออ้างของโจทก์ดังกล่าวจำเลยได้ให้การปฏิเสธและเบิกความปฏิเสธในชั้นพิจารณาสืบพยานจำเลยทั้งสิ้น โดยที่โจทก์ไม่สามารถถามค้านเพื่อให้เห็นเป็นอย่างอื่นได้เพียงเท่านั้น คดีโจทก์ยังฟังไม่ได้ว่าเงินจำนวน ๘๐๐ บาทเป็นเงินที่จำเลยได้มาจากการจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนจำนวนอื่นดังที่โจทก์อ้าง จึงรับไม่ได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๕๕๔/๒๕๕๒ พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์
นายดาบตำรวจจรัสสรณ์ ไทยประยูร กับพวก จำเลย
วิธีพิจารณาความอาญา ข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย (มาตรา ๑๕๕)

พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดฯ (มาตรา ๑๐)

ข้าราชการหรือพนักงานส่วนท้องถิ่นกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๑๐ บัญญัติให้ต้องระวางโทษเป็นสามเท่าของโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น หมายถึงอัตราโทษที่กฎหมายกำหนดบทบัญญัติดังกล่าว จึงเป็นบทกำหนดโทษ หากใช้เป็นบทเพิ่มโทษไม่ ดังนั้น การที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาลงโทษจำเลยในข้อหาความผิดฐานร่วมกันขายอีเฟดรีนและให้เพิ่มโทษเป็นสามเท่าตาม พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดฯ มาตรา ๑๐ จึงไม่ถูกต้อง ปัญหานี้เป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๕๕ วรรคสอง ศาลฎีกามีอำนาจแก้ไขให้ถูกต้องได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๒๙๘/๒๕๕๔ พนักงานอัยการจังหวัดเพชรบูรณ์ โจทก์
นายภูหลวง เกษสุวรรณ จำเลย

อาญา ทรัพย์สิน (มาตรา ๓๒, ๓๓)

พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ (มาตรา ๑๐๒)

พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดฯ (มาตรา ๓๐)

โจทก์บรรยายและมีคำขอท้ายฟ้องให้ริบรายนต์ซึ่งจำเลยกับพวกใช้เป็นยานพาหนะขนส่งและซุกซ่อนยาเสพติดให้โทษ อันเป็นยานพาหนะที่ใช้ในการกระทำความผิดตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ และมีคำขอท้ายฟ้องให้ริบของกลางตาม พ.ร.บ. ดังกล่าว มาตรา ๑๐๒ และ ป.อ. มาตรา ๓๒, ๓๓ คำขอให้ริบของกลางในลักษณะเช่นนี้ไม่มีกฎหมายกำหนดให้พนักงานอัยการต้องยื่นคำร้องต่อศาลที่พิจารณาคดีนั้นเพื่อขอให้ศาลสั่งริบทรัพย์สินอีก ต่างจากคำขอให้ริบทรัพย์สินตาม พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดฯ มาตรา ๓๐ ที่กำหนดให้ต้องยื่นคำร้องต่อศาลที่พิจารณาคดีนั้นเพื่อขอให้ริบทรัพย์สิน ศาลมีอำนาจสั่งริบของกลางได้ตามที่โจทก์ขอมาในคำขอท้ายคำฟ้อง

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยกับพวกที่หลบหนียังไม่ได้ตัวมาฟ้องร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนอันเป็นยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย เจ้าพนักงานจับจำเลยได้พร้อมด้วยเมทแอมเฟตามีนและรายนต์หมายเลขทะเบียน ป-๑๙๗๔ เลย ที่จำเลยกับพวกใช้เป็นยานพาหนะซุกซ่อนและขนส่งเมทแอมเฟตามีนดังกล่าวเป็นของกลาง ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔, ๗, ๘, ๑๕, ๖๖, ๑๐๒ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๒, ๓๓, ๘๓ ริบของกลาง

จำเลยให้การรับสารภาพ

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง, ๖๖ วรรคหนึ่ง จำคุก ๗ ปี จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การ

พิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๘ กึ่งหนึ่ง คงจำคุก ๓ ปี ๖ เดือน ธิบของกลาง

จำเลยอุทธรณ์ขอให้ยกค่าขอธิบรถยนต์ของกลาง

ศาลอุทธรณ์ภาค ๖ พิพากษายืน

จำเลยฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า “มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่ามีเหตุจะต้องยกค่าขอธิบรถยนต์ของกลาง เพราะพนักงานอัยการมิได้ยื่นคำร้องเพื่อขอให้ศาลสั่งธิบทรัพย์สิน ตามพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๓๐ หรือไม่ เห็นว่า ตามคำฟ้องของโจทก์บรรยายว่า เจ้าพนักงานจับจำเลยได้พร้อมด้วยรถยนต์หมายเลขทะเบียน ป-๑๙๗๔ เลข ซึ่งจำเลยกับพวกใช้เป็นยานพาหนะขนส่งและซุกซ่อนยาเสพติดให้โทษ อันเป็นยานพาหนะที่ใช้ในการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ และมีคำขอท้ายคำฟ้องให้ธิบของกลางตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๐๒ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๒, ๓๓ ซึ่งคำขอให้ธิบของกลางในลักษณะเช่นนี้ ไม่มีกฎหมายกำหนดให้พนักงานอัยการต้องยื่นคำร้องต่อศาลพิจารณาคดีนั้นเพื่อขอให้ศาลสั่งธิบทรัพย์สิน ต่างจากคำขอให้ธิบทรัพย์สินตามพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๓๐ ซึ่งกำหนดให้พนักงานอัยการต้องยื่นคำร้องต่อศาลที่พิจารณาคดีนั้นเพื่อขอให้สั่งธิบทรัพย์สิน ฉะนั้น เมื่อโจทก์มิได้ขอให้ศาลสั่งธิบของกลางตามพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๓๐ จึงไม่ต้องยื่นคำร้องต่อศาลแต่อย่างใด และศาลมีอำนาจสั่งธิบของกลางได้ตามที่โจทก์ขอมาในคำขอท้ายคำฟ้อง กรณีไม่มีเหตุจะต้องยกค่าขอธิบรถยนต์ของกลางซึ่งเป็นยานพาหนะที่จำเลยกับพวกใช้ในการกระทำความผิด คำสั่งของศาลล่างทั้งสองที่ให้ธิบรถยนต์ของกลางชอบแล้ว ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น”

พิพากษายืน

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๐๘๘/๒๕๔๔ พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์
นายวิโรจน์ แซ่จาง หรือสะหาย ผู้คัดค้าน

พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดฯ (มาตรา ๒๙, ๓๑)

ผู้คัดค้านถูกพิพากษาจำคุกในความผิด พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ คดีถึงที่สุดแล้ว รัตนบัตรจำนวน ๖๔๕,๑๒๐ บาทที่ยึดได้จากบ้านของจำเลย จึงต้องตามบทบัญญัติมาตรา ๒๙ วรรคท้าย แห่ง พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดฯ ซึ่งให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้คัดค้านมีอยู่หรือได้มาเกินกว่าฐานะหรือความสามารถในการประกอบอาชีพเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดอันเกี่ยวกับยาเสพติด ตกเป็นภาระของผู้คัดค้านที่ต้องพิสูจน์ว่ารัตนบัตรดังกล่าวเป็นของผู้คัดค้านที่ได้มาโดยสุจริตและทรัพย์สินนั้นไม่ได้เกี่ยวเนื่องกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด หากผู้คัดค้านไม่มีพยานหลักฐานที่มีน้ำหนักหักล้างข้อสันนิษฐานของกฎหมายและพยานหลักฐานของผู้ร้องได้ จึงเป็นทรัพย์สินที่มีอยู่หรือได้มาเกินกว่าฐานะหรือความสามารถในการประกอบอาชีพหรือกิจกรรมอย่างอื่นโดยสุจริตอันเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดอันเกี่ยวกับยาเสพติด จึงต้องริบให้ตกเป็นของกองทุนป้องกันและปราบปรามยาเสพติดตามมาตรา ๒๙

และ ๓๑ กฎหมาย พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดฯ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๔๙๓/๒๕๕๔	พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด	โจทก์
	พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด	ผู้ร้อง
	นายสมศักดิ์ ด่วงธรรม กับพวก	ผู้คัดค้าน
	นายสมศักดิ์ ด่วงธรรม กับพวก	จำเลย

พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดฯ (มาตรา ๒๙)

เมื่อกรณีเข้าข้อสันนิษฐานตาม พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดฯ มาตรา ๒๙ วรรคสอง ว่าเงินสดและเงินฝากในธนาคารเป็นทรัพย์สินที่ผู้คัดค้านมีอยู่หรือได้มาเกินกว่าฐานะหรือความสามารถในการประกอบอาชีพหรือกิจกรรมอย่างอื่นโดยสุจริตเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด จึงเป็นหน้าที่ของผู้คัดค้านที่จะต้องนำพยานหลักฐานมาแสดงให้เห็นว่าทรัพย์สินดังกล่าว ผู้คัดค้านมีอยู่หรือได้มาจากการประกอบอาชีพหรือกิจกรรมอย่างอื่น โดยสุจริตเป็นทรัพย์สินที่ไม่ได้เกี่ยวเนื่องกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๑๕๘/๒๕๕๔	พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด	โจทก์
	สิบเอกสุดตา พันมวงษ์ กับพวก	จำเลย

อาญา ตั๋วการ (มาตรา ๘๓)

พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดฯ (มาตรา ๑๐)

กรณีข้าราชการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดฯ มาตรา ๑๐ บทบัญญัติให้ต้องระวางโทษเป็นสามเท่าของโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น หมายถึงอัตราโทษที่กฎหมายกำหนด บทบัญญัติดังกล่าวจึงเป็นบทกำหนดโทษหาใช่เป็นบทเพิ่มโทษไม่ ดังนั้น ที่ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยที่ ๑ ฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนโดยให้เพิ่มโทษเป็นสามเท่าตาม พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดฯ มาตรา ๑๐ จึงไม่ถูกต้อง

จำเลยที่ ๑ เป็นสามีของจำเลยที่ ๒ ซึ่งมีพฤติการณ์ลักลอบจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน ขณะถูกจับกุม จำเลยที่ ๑ รับว่าเงินสดที่ค้นพบบริเวณลิ้นชักหัวเตียงได้จากการจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน ซึ่งเตรียมไว้ซื้อ กับยังนำเจ้าพนักงานตำรวจไปตรวจยึดเมทแอมเฟตามีนที่ซุกซ่อนไว้อีก จึงเชื่อได้ว่าตลอดเวลาที่จำเลยที่ ๒ จำหน่ายเมทแอมเฟตามีน จำเลยที่ ๑ มีส่วนรู้เห็นด้วย จึงฟังได้ว่า จำเลยที่ ๑ ร่วมกระทำความผิด

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๔๗๐/๒๕๔๔**พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดฯ (มาตรา ๓, ๑๐)**

ทรัพย์สินที่จะต้องริบตาม พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดฯ มาตรา ๓๐ นั้น ต้องเป็นทรัพย์สินที่ถูกนำมาใช้ในการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด หรือใช้เป็นอุปกรณ์ให้ได้รับผลในการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด หรือมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดด้วยเท่านั้น และจากนิยามความหมายของคำว่า “การกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด” ตามมาตรา ๓ มิได้บัญญัติให้รวมเอาการกระทำความผิดฐานมียาเสพติดให้โทษไว้ในครอบครองโดยมิได้รับอนุญาตเข้าไว้ในความหมายของคำว่า “การกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด” ด้วย ดังนั้น ที่จำเลยกระทำความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองโดยมิได้รับอนุญาตเพียงสถานเดียว จึงไม่อยู่ในเกณฑ์ที่จะนำมาตรา ๓๐ มาใช้บังคับได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๔๒๗/๒๕๔๔**พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดฯ (มาตรา ๓๐)**

ข้อเท็จจริงตามทางนำสืบ ผู้คัดค้านมีรายได้เพียงพอแก่การยังชีพเท่านั้น ขณะทำงานก็ได้รับค่าจ้างเป็นรายวัน วันละ ๑๕๗ บาท เมื่อลาออกจากงานแล้วก็ไม่ปรากฏหลักฐานว่าบริษัทเลิกกิจการ และได้จ่ายเงินค่าชดเชยให้แก่ผู้คัดค้าน หลังออกจากงานแล้ว ผู้คัดค้านประกอบอาชีพค้าขายใส่กรอกและแหมอย่าง มีรายได้พอใช้จ่ายประจำวันโดยมีกำไรวันละประมาณ ๕๐๐ บาท กับมีรายได้พิเศษจากการไปช่วยขายของให้พี่สาวอีกเล็กน้อยเท่านั้น แต่เมื่อไปเปรียบเทียบกับบัญชีเงินฝากถอนในบัญชีรวม ๑๑ ครั้ง และในการฝากแต่ละครั้งเป็นจำนวนเงินหลายหมื่นบาท ซึ่งเป็นเวลาที่ใกล้เคียงกับวันที่ผู้คัดค้านกับ ส. ถูกจับกุมในข้อหาฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย กรณีจึงเป็นที่เห็นชัดเจนว่าบัญชีเงินฝากของผู้คัดค้านมีการเคลื่อนไหวในลักษณะที่ผิดปกติ และมีจำนวนเงินสูงกว่าฐานะหรือความสามารถในการประกอบอาชีพโดยสุจริตของผู้คัดค้าน เป็นทรัพย์สินที่มีอยู่หรือได้มาเกินกว่าฐานะหรือความสามารถในการประกอบอาชีพหรือกิจกรรมอย่างอื่นโดยสุจริต ดังนั้น จึงเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดที่พึงริบเสียได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๐๔๑/๒๕๔๖ พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับ

ยาเสพติดฯ มาตรา ๗ เป็นกฎหมายพิเศษที่กำหนดให้ผู้พยายามกระทำความผิดต้องระวางโทษเท่ากับความผิดสำเร็จ เมื่อโจทก์มิได้อ้างมาตราดังกล่าวมาในคำขอท้ายฟ้อง ต้องถือว่าโจทก์ไม่ประสงค์ให้ลงโทษตามบทบัญญัติมาตราดังกล่าว ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๕๒ วรรคสี่ แม้โจทก์จะระบุในคำขอท้ายฟ้องว่าตัวโดยสารเครื่องบินของกลาง โจทก์จะดำเนินการขอริบตาม พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดฯ มาตรา ๓๐ ต่อไป ก็หามีความหมายเป็นการขอให้ลงโทษตาม มาตรา ๗ แห่ง พ.ร.บ. ดังกล่าวไม่ กรณีไม่อาจนำบทบัญญัติดังกล่าวมาปรับบทลงโทษจำเลยในความผิดฐานพยายามส่งเฮโรอีนออกนอกราชอาณาจักรเพื่อจำหน่ายให้เป็นผลร้ายแก่จำเลยได้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๕๕๕๖/๒๕๕๖ จำเลยที่ ๑ ดำรงตำแหน่งสารวัตรกำนันมีหน้าที่เป็นเพียงผู้ช่วย และรับใช้สอยกำนันตาม พ.ร.บ. ลักษณะปกครองท้องถิ่น มาตรา ๔๔ เท่านั้น มิได้เป็นเจ้าพนักงาน ตามกฎหมาย จึงไม่อาจเพิ่มโทษจำเลยที่ ๑ เป็นจำนวนสามเท่าของโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิด นั้นตามมาตรา ๑๐ แห่ง พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดฯ ได้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๐๘๑๕/๒๕๕๖ แม้การกระทำความผิดของจำเลยที่ ๒ ต้องด้วย พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๕ วรรคสอง, ๖๖ วรรคสอง และ พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๑๐ ต้องระวางโทษหนักขึ้น เป็นสามเท่าของโทษที่กำหนดไว้ในมาตรา ๖๖ วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ ก็ตาม แต่โทษตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๖๖ วรรคสอง บัญญัติไว้ให้จำคุก ตลอดชีวิตหรือประหารชีวิต เมื่อลงโทษจำคุกตลอดชีวิตแล้ว ซึ่งก็ไม่อาจวางโทษเป็นสามเท่าของ โทษที่กำหนดตาม พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๑๐ ได้ ทั้งไม่อาจนำมาตรา ๑๐ แห่งบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวมาปรับด้วยได้ จำเลยที่ ๒ คงมีความผิดตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๕ วรรคสอง, ๖๖ วรรคสองเท่านั้น

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๖๕๙/๒๕๕๗ ผลของการเฝ้าสังเกตและติดตามจำเลยทั้งสี่เป็นเวลาหลายเดือน และรายงานให้ผู้บังคับบัญชาทราบทุกระยะโดยบันทึกข้อมูลที่ยรายงานนั้นไว้ในเครื่องคอมพิวเตอร์ ของสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด เจ้าพนักงานจึงทราบว่าผู้ที่รับซื้อ เมทแอมเฟตามีนจากจำเลยทั้งสี่เป็นผู้ใดบ้างและอยู่ที่ใด จนกระทั่งเจ้าพนักงานสามารถติดตาม ผู้จับกุมบุคคลหลายคนที่ซื้อเมทแอมเฟตามีนจากจำเลยทั้งสี่ได้ ประกอบกับบัญชีเงินฝากในธนาคาร ของจำเลยที่ ๒ เคลื่อนไหวด้วยจำนวนเงินสูง การที่จำเลยทั้งสี่นัดส่งมอบเงินและยาเสพติดให้โทษกัน ที่ร้านอาหารตามวันเวลาที่เกิดเหตุและเจ้าพนักงานติดตามไปตรวจค้นและจับกุมจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ได้ที่ร้านอาหารดังกล่าว และจับกุมจำเลยที่ ๔ ได้ที่ด่านเก็บเงินบางปะอิน เจ้าพนักงานค้นพบเงินสด จำนวนมากซึ่งรวมกันเป็นเงิน ๒๖,๑๘๑,๓๒๐ บาท ทั้งยังพบเอกสารหลายแผ่นมีข้อความและตัวเลข แสดงถึงการซื้อขายเมทแอมเฟตามีน ประกอบกับในชั้นสอบสวนจำเลยทั้งสี่ให้การรับสารภาพว่า ได้ร่วมกันตกลงซื้อขายเมทแอมเฟตามีนจริง จึงฟังได้ว่าจำเลยที่ ๑ ได้ขายเมทแอมเฟตามีนให้ จำเลยที่ ๒ และที่ ๔ โดยจำเลยที่ ๓ ร่วมกับจำเลยที่ ๒ และที่ ๔ ในการรับซื้อเมทแอมเฟตามีน การกระทำของจำเลยทั้งสี่จึงเป็นการร่วมกันสมคบโดยตกลงกันเพื่อกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ตาม พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดฯ มาตรา ๘

คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๖๒๑/๒๕๔๗ ในความผิดฐานพยายามส่งเฮโรอีนออกนอกราชอาณาจักรเพื่อจำหน่าย โจทก์อ้าง พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดฯ มาตรา ๓ และมาตรา ๗ มาในคำขอท้ายฟ้อง ซึ่งตามมาตรา ๓ และมาตรา ๗ แห่งบทบัญญัติดังกล่าว กำหนดโทษผู้กระทำความผิดฐานพยายามส่งเฮโรอีนออกนอกราชอาณาจักรเพื่อจำหน่ายโดยมีระวางโทษเท่ากับ ความผิดสำเร็จ และความผิดฐานดังกล่าวมีอัตราโทษหนักกว่าความผิดฐานมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายซึ่งเฮโรอีนมีปริมาณคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์เกิน ๑๐๐ กรัม การที่ศาลล่างทั้งสองมิได้พิพากษาปรับบทลงโทษจำเลยในความผิดฐานพยายามส่งเฮโรอีนออกนอกราชอาณาจักรเพื่อจำหน่ายเช่นเดียวกับผู้กระทำความผิดสำเร็จตาม พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดฯ มาตรา ๗ แต่ให้ลงโทษจำเลยในความผิดฐานมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายซึ่งเฮโรอีนมีปริมาณคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์เกิน ๑๐๐ กรัม โดยกล่าวว่าเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดนั้น เป็นการมิชอบ ปัญหานี้เป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยเองและแก้ไขให้ถูกต้องได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๙๕ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๒๒๕

คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๓๑๕/๒๕๔๗ ทหารกองประจำการไม่ใช่ทหารประจำการ ไม่ใช่ข้าราชการทหาร และไม่ได้เป็นข้าราชการตาม พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการทหารฯ จำเลยที่ ๒ เป็นทหารกองประจำการ จึงไม่เป็นข้าราชการอันจะต้องระวางโทษเป็นสามเท่าของโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดฐานจำหน่ายยาเสพติดให้โทษตาม พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดฯ มาตรา ๑๐

คำพิพากษาฎีกาที่ ๖๓๗๖/๒๕๔๗ พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดฯ มาตรา ๓๒ บัญญัติว่า “ในกรณีที่มีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดีหรือมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ยกฟ้องผู้ต้องหาหรือจำเลยรายใด ให้การยึดหรืออายัดทรัพย์สินของผู้ต้องหาหรือจำเลยรายนั้น รวมทั้งทรัพย์สินของผู้อื่นที่ได้ยึดหรืออายัดไว้เนื่องจากเกี่ยวเนื่องกับการกระทำความผิดของผู้ต้องหาหรือจำเลยรายนั้นสิ้นสุดลง...” ดังนี้ ไม่ว่าศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ยกฟ้องจำเลยรายใด เพราะกรณีพยานหลักฐานไม่อาจรับฟังได้ หรือเพราะกรณียกประโยชน์แห่งความสงสัยให้แก่จำเลยก็ตาม การยึดหรืออายัดทรัพย์สินของผู้ต้องหาหรือจำเลยรายนั้นก็ย่อมสิ้นสุดลง คดีนี้ เมื่อศาลฎีกาพิพากษายกฟ้องสำหรับจำเลยที่ ๑ แม้เพราะเหตุยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้แก่จำเลยที่ ๑ ก็ตาม กรณีต้องด้วย มาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว การยึดหรืออายัดทรัพย์สินของจำเลยที่ ๑ ที่ได้ยึดหรืออายัดไว้ย่อมสิ้นสุดลง ศาลไม่มีอำนาจสั่งริบทรัพย์สินนั้นได้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๖๕๕๔/๒๕๔๗ ตาม พ.ร.บ. มาตรการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดฯ มาตรา ๓ ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด หมายความว่า การผลิต นำเข้า ส่งออก จำหน่าย หรือมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายซึ่งยาเสพติด และให้หมายความรวมถึงการสมคบ สนับสนุน ช่วยเหลือ หรือพยายามกระทำความผิดดังกล่าวด้วย และมาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า บรรดา

เครื่องมือ เครื่องใช้ ยานพาหนะ เครื่องจักรกล หรือทรัพย์สินอื่นใดที่ใช้ในการกระทำความผิดเกี่ยวกับ ยาเสพติดหรือใช้เป็นอุปกรณ์ให้ได้รับผลในการกระทำความผิด หรือมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิด ให้รับเสียทั้งสิ้น ไม่ว่าจะมีผู้ถูกลงโทษตามคำพิพากษาหรือไม่ เมื่อข้อเท็จจริงได้ความว่า ศาลอุทธรณ์ ภาค ๓ พิพากษาแก้คำพิพากษาชั้นต้นและให้ลงโทษจำเลยทั้งสองฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองและเสพเมทแอมเฟตามีนโดยฝ่าฝืนต่อกฎหมายโดยยกฟ้องในข้อหาร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีน ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย การกระทำของจำเลยทั้งสองจึงมีได้อยู่ในความหมายของคำว่า ความผิด เกี่ยวกับยาเสพติดตามมาตรา ๓ แห่ง พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับ ยาเสพติดฯ ในอันที่จะขอให้ปรับรถยนต์กระบะของกลางตามมาตรา ๓๐ แห่ง พ.ร.บ. ดังกล่าวได้

คำพิพากษายุติการที่ ๖๗๘๒/๒๕๕๗ จำเลยเป็นเพียงลูกจ้างประจำของศูนย์ปฏิบัติการเร่งรัดพัฒนา ชนบทกำแพงเพชร กรมการเร่งรัดพัฒนาชนบท กระทรวงมหาดไทย ในตำแหน่งพนักงานขับเคลื่อน จักรกลขนาดหนัก จึงมิใช่พนักงานส่วนท้องถิ่นหรือพนักงานองค์การและหน่วยงานของรัฐตาม พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดฯ มาตรา ๑๐ และ พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๑๐๐ ไม่อาจลงโทษจำเลยตามกฎหมายมาตราดังกล่าวโดยระวางโทษ เป็นสามเท่าของโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดต่อ พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ ได้

คำพิพากษายุติการที่ ๘๑๗๖/๒๕๕๗ ตาม พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิด เกี่ยวกับยาเสพติดฯ มาตรา ๓ และมาตรา ๑๐ บัญญัติให้ระวางโทษผู้กระทำความผิดซึ่งเป็น เจ้าพนักงานเป็นสามเท่าของโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นเฉพาะการกระทำความผิดเกี่ยวกับ ยาเสพติดทางด้านการผลิต นำเข้า ส่งออก จำหน่าย หรือมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายนั้น หาได้ หมายความรวมถึงความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองด้วยไม่

คำพิพากษายุติการที่ ๘๖๐๙/๒๕๕๗ จำเลยที่ ๑ เป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลนาเกษม หาใช่พนักงานองค์การตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๑๐๐ ไม่หากแต่จำเลยที่ ๑ มีสถานะ เป็นสมาชิกสภาท้องถิ่น อันต้องด้วยบทบัญญัติในมาตรา ๑๐ แห่ง พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปราม ผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดฯ ฉะนั้น ที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ มิได้ปรับบทลงโทษจำเลยที่ ๑ เป็น สามเท่าตามมาตรา ๑๐๐ แห่ง พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ แต่ยังคงปรับบทลงโทษจำเลยที่ ๑ เป็นสาม เท่าตามมาตรา ๑๐ แห่ง พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดฯ จึงชอบแล้ว

คำพิพากษายุติการที่ ๕๕๕/๒๕๕๘ พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับ ยาเสพติดฯ มาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง ให้นำบุคคลซึ่งอ้างว่าเป็นเจ้าของทรัพย์สินเท่านั้นจึงจะมีสิทธิยื่น คำร้องขอคืนทรัพย์สินที่ถูกพนักงานอัยการยื่นคำร้องขอให้ศาลสั่งริบ ดังนั้น เมื่อรถยนต์กระบะซึ่งถูก เจ้าพนักงานอัยการยื่นคำร้องขอให้ศาลชั้นต้นสั่งริบเป็นทรัพย์สินของบิดามารดาของผู้คัดค้าน

ผู้คัดค้านซึ่งมิใช่เจ้าของทรัพย์สินจึงไม่มีสิทธิยื่นคำร้องขอคืนรถยนต์กระบะของกลาง

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๗๑๗/๒๕๔๘ พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดฯ มาตรา ๓๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ในกรณีมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดีหรือคำพิพากษาถึงที่สุดให้ยกฟ้องผู้ต้องหาหรือจำเลยรายใด ให้การยึดหรืออายัดทรัพย์สินของผู้ต้องหาหรือจำเลยรายนั้น รวมทั้งทรัพย์สินของผู้อื่นที่ได้ยึดหรืออายัดไว้เนื่องจากเกี่ยวเนื่องกับการกระทำความผิดของผู้ต้องหาหรือจำเลยรายนั้นสิ้นสุดลง...” เมื่อปรากฏหลักฐานว่าศาลฎีกาได้มีคำพิพากษานั้นเป็นที่สุดท้ายให้ยกฟ้องจำเลยที่ ๓ ในความผิดฐานเป็นเจ้าของพนักงานมียาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย จึงมีผลให้การยึดหรืออายัดทรัพย์สินทั้ง ๗ รายการของผู้คัดค้านและจำเลยที่ ๓ สิ้นสุดลงตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าว แต่เมื่อผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้รับทรัพย์สินของผู้คัดค้านและของจำเลยที่ ๓ ศาลชั้นต้นได้ประกาศโฆษณาในหนังสือพิมพ์ตามกฎหมายให้บุคคลซึ่งอ้างว่าเป็นเจ้าของทรัพย์สินยื่นคำร้องคัดค้านคำร้องขอให้รับทรัพย์สินเข้ามาในคดี คงมีแต่ผู้คัดค้านยื่นคำร้องคัดค้านเพียงผู้เดียวโดยจำเลยที่ ๓ มิได้ยื่นคำร้องคัดค้านเข้ามาในคดีตาม พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดฯ มาตรา ๒๘, ๒๙ แม้ผู้คัดค้านจะเป็นภริยาโดยชอบด้วยกฎหมายของจำเลยที่ ๓ ก็ไม่อาจขอคืนทรัพย์สินของจำเลยที่ ๓ แทนได้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๘๑๔/๒๕๔๘ คดีนี้มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยว่า เงินสดของกลางจำนวน ๑๑๖,๖๐๐ บาท เป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษของผู้คัดค้านทั้งสองตาม พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดฯ และให้รับเงินสดดังกล่าวตกเป็นของกองทุนป้องกันและปราบปรามยาเสพติดหรือไม่ แต่ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๑๘๑๔/๒๕๔๘ ของศาลชั้นต้นคดีก่อน มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยว่าเงินสดของกลางเป็นทรัพย์สินที่ได้ใช้หรือมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิด หรือได้มาโดยได้กระทำความผิดในคดีดังกล่าวที่ต้องรับให้ตกเป็นของแผ่นดินตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ และ ป.วิ.อ. หรือไม่ เห็นได้ว่า ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยในคดีอาญาดังกล่าวและคดีตามคำร้องคดีนี้แตกต่างกัน การพิจารณาคดีนี้จึงไม่เป็นการฟ้องซ้ำหรือร้องซ้ำกับคดีอาญาดังกล่าว

เงินสดของกลางจำนวน ๑๑๖,๖๐๐ บาท เป็นของผู้คัดค้านทั้งสองที่มีอยู่หรือได้มาเกินกว่าฐานะหรือความสามารถในการประกอบอาชีพหรือกิจกรรมอย่างอื่นโดยสุจริตและผู้คัดค้านทั้งสองเป็นผู้เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ทรัพย์สินดังกล่าวจึงต้องด้วยข้อสันนิษฐานของกฎหมายว่า เป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด เมื่อผู้คัดค้านทั้งสองไม่อาจพิสูจน์หักล้างได้จึงต้องรับเงินสดจำนวนดังกล่าวให้ตกเป็นของกองทุนป้องกันและปราบปรามยาเสพติดตามความในมาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๑ แห่ง พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดฯ

คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๒๔๕/๒๕๔๘ โจทก์ฟ้องจำเลยข้อหาซื้อหาเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและเสพเมทแอมเฟตามีน แต่ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค ๖ พิพากษาลงโทษจำเลย ข้อหาซื้อหาเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตและเสพเมทแอมเฟตามีน ยกฟ้องข้อหาซื้อหาเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายคดีถึงที่สุด โดยที่ พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดฯ มาตรา ๓ ให้บทนิยามคำว่า “ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด หมายความว่า การผลิต นำเข้า ส่งออก จำหน่าย สลับสว่น ช่วยเหลือ หรือพยายามกระทำความผิดดังกล่าวด้วย” มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่ง “...เป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ก็ให้พนักงานอัยการยื่นคำร้องเพื่อขอให้ศาลสั่งริบทรัพย์สินนั้น...” และมาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง “บรรดาทรัพย์สินซึ่งพนักงานอัยการได้ยื่นคำร้องต่อศาลตามมาตรา ๒๗ วรรคหนึ่งนั้น ให้ศาลได้สวนหากคดีมีมูลว่าเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้ศาลริบทรัพย์สินนั้น...” การที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๖ พิพากษายืนตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นว่าจำเลยกระทำความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตและเสพเมทแอมเฟตามีน จึงมีได้อยู่ในความหมายของคำว่า “ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด” ตามมาตรา ๓ แห่ง พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดฯ ในอันที่จะขอให้ริบเงิน ๑๓๐,๐๐๐ บาท ของกลางตามมาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง แห่ง พ.ร.บ. ดังกล่าวได้ ดังนั้น ผู้ร้องจึงไม่อาจยื่นคำร้องขอให้ริบเงิน ๑๓๐,๐๐๐ บาท ของกลางให้ตกเป็นของกองทุนป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดฯ มาตรา ๒๙, ๓๑ ได้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๓๒๒/๒๕๔๘ พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดฯ เป็นกฎหมายคนละฉบับกับ พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ ทั้งมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวเป็นการบัญญัติว่าผู้ใดกระทำความผิดฐานพยายามกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดต้องระวางโทษเท่าใด จึงเป็นทั้งบทความผิดและบทลงโทษในมาตราเดียวกัน ส่วนความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ และความผิดฐานพยายามกระทำความผิดตาม ป.อ. มาตรา ๘๐ นั้น เป็นเพียงองค์ความผิดและบทโทษส่วนหนึ่งของมาตรา ๗ ตาม พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดฯ เท่านั้น การที่โจทก์ไม่อ้างมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ซึ่งมีโทษสูงกว่าโทษในความผิดฐานพยายามจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง (เดิม), ๖๖ วรรคหนึ่ง (ที่แก้ไขใหม่) ประกอบ ป.อ. มาตรา ๘๐ จึงต้องถือว่าโจทก์ไม่ประสงค์ให้ลงโทษจำเลยตามบทบัญญัติมาตรา ๗ แห่ง พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดฯ และเป็นการเกินคำขอตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๙๒ วรรคหนึ่ง และวรรคสี่

คำพิพากษาฎีกาที่ ๔๐๘๗/๒๕๔๘ การร้องคัดค้านและขอคืนทรัพย์สินที่ถูกยึดตาม พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดฯ มาตรา ๓๐ เป็นการใช้สิทธิทางศาลอย่างหนึ่ง ผู้ร้องต้องกระทำการโดยสุจริต เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏชัดแจ้งว่าในวันที่รถกระบะถูกเจ้าพนักงานตำรวจยึดไว้เป็นของกลางนั้น กรรมสิทธิ์ยังคงเป็นของ ล. หาใช่เป็นของผู้ร้องแต่อย่างใดไม่ ผู้ร้องเพิ่มได้กรรมสิทธิ์ในรถกระบะของกลางภายหลังจากการกระทำความผิดเกิดขึ้น ซึ่งขณะนั้นเจ้าพนักงานตำรวจได้จับกุมจำเลยทั้งเจ็ดพร้อมทั้งยึดรถกระบะของกลางไว้แล้ว การที่ผู้ร้องอ้างในคำร้องคัดค้านว่าตลอดเวลาตั้งแต่ผู้ร้องได้รับมอบทรัพย์สินดังกล่าวจากผู้ขาย ผู้ร้องได้ใช้รถกระบะของกลางอย่างสุจริตและเปิดเผยมาโดยตลอดนั้น จึงเป็นเหตุผลที่ขัดกันเอง พฤติการณ์ตามคำร้องขอให้เห็นว่าผู้ร้องใช้สิทธิโดยไม่สุจริต กรณีมิใช่การร้องขอคืนทรัพย์สินที่ถูกยึดหรืออายัดไว้เพราะเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดในกระบวนการตามมาตรา ๒๒, ๒๗, ๒๙ (๒) ที่ศาลชั้นต้นเห็นว่าพยานวิฉัยได้และให้งดการได้สวนพยานของผู้ร้องและมีคำสั่งให้บริบรถกระบะของกลางนั้นชอบแล้ว

คำพิพากษาฎีกาที่ ๔๕๔๗/๒๕๔๘ ทรัพย์สินที่จะต้องริบตาม พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดฯ มาตรา ๓๐ นั้น ต้องเป็นทรัพย์สินที่ถูกนำมาใช้ในการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดหรือใช้เป็นอุปกรณ์ให้ได้รับผลในการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดมิไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดและคำว่า “ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด” ตามมาตรา ๓ แห่ง พ.ร.บ. ดังกล่าว หมายความว่า การผลิต นำเข้า ส่งออก จำหน่าย หรือมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายซึ่งยาเสพติด... อาวุธปืนมิใช่เป็นทรัพย์สินที่ถูกนำมาใช้ในการผลิต นำเข้า ส่งออก จำหน่าย หรือมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายซึ่งยาเสพติดหรือใช้เป็นอุปกรณ์ให้ได้รับผลหรือมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิดดังกล่าวจึงเป็นทรัพย์สินที่ไม่อาจริบได้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๕๘๘๖/๒๕๔๘ ความมุ่งหมายของ พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดฯ ที่ปรากฏตามหมายเหตุท้าย พ.ร.บ. นี้ว่า เพื่อให้การปราบปรามผู้กระทำความผิดมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นจึงจำเป็นต้องมีการกำหนดมาตรการต่างๆ เพื่อให้พนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการปราบปรามผู้กระทำความผิดตามกฎหมายดังกล่าวนั้นโดยเฉพาะมาตราส่วนโทษสำหรับผู้กระทำความผิดซึ่งเป็นการเพิ่มในส่วนที่เกี่ยวกับบุคคลตามมาตรา ๑๐ เป็นมาตรการที่จะกำราบปราบปรามผู้กระทำความผิดที่มีหน้าที่ต้องประพฤติตนให้เป็นแบบอย่างแก่ผู้อื่นในสังคม จากความมุ่งหมายดังกล่าวดังนั้น แม้จำเลยที่ ๒ จะอยู่ในระหว่างพักราชการแต่จำเลยที่ ๒ ก็ยังมีฐานะเป็นราชการจึงยังเป็นบุคคลตามมาตรา ๑๐ ที่ต้องระวางโทษเป็นสามเท่าของโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น

คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๔๘๐/๒๕๕๐ พันตรี ว. มิได้ไปร่วมฟังการสอบสวนตามข้อตกลงระหว่างกระทรวงกลาโหมกับกระทรวงมหาดไทยฯ ข้อ ๒๖ ทวิ แต่ได้ลงลายมือชื่อในบันทึกร่วมฟังการสอบสวนภายหลัง เมื่อข้อตกลงดังกล่าวมิใช่กฎหมายแม้หากมีการปฏิบัติผิดข้อตกลงดังกล่าวก็ไม่ทำให้การสอบสวนเสียไป

ตามมาตรา ๑๐ แห่ง พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดฯ เป็นบทกำหนดโทษ ดังนั้น เมื่อศาลล่างทั้งสองลงโทษประหารชีวิตจำเลยที่ ๑ แล้ว จึงไม่มีทางที่จะระวางโทษเป็นสามเท่าของโทษจำคุกตลอดชีวิตหรือประหารชีวิตได้ จึงนำมาตรา ๑๐ แห่งบทบัญญัติดังกล่าวมาปรับด้วยไม่ได้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๖๔๕/๒๕๕๐ คดีอาญาที่ผู้คัดค้านทั้งสองกับพวกถูกฟ้อง ศาลฎีกาพิพากษายกฟ้องสำหรับผู้คัดค้านทั้งสองในความผิดฐานร่วมกันมีเฮโรอีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายโดยไม่ได้รับอนุญาต กรณีจึงต้องด้วยบทบัญญัติมาตรา ๓๒ แห่ง พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดฯ ที่บัญญัติว่า “ในกรณีที่มีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดี หรือมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ยกฟ้องผู้ต้องหาหรือจำเลยรายใดให้การยึดหรืออายัดทรัพย์สินของผู้ต้องหาหรือจำเลยรายนั้น รวมทั้งทรัพย์สินของผู้อื่นที่ได้ยึดหรืออายัดไว้เนื่องจากเกี่ยวเนื่องกับการกระทำความผิดของผู้ต้องหาหรือจำเลยรายนั้นสิ้นสุดลง...” การยึดทรัพย์สินของผู้คัดค้านทั้งสองที่ผู้ร้องอ้างว่าเนื่องจากเกี่ยวเนื่องกับการกระทำความผิดของผู้คัดค้านทั้งสองย่อมสิ้นสุดลง ศาลย่อมไม่มีอำนาจสั่งริบทรัพย์สินนั้นได้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๐๔๐/๒๕๔๙ พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดฯ เป็นกฎหมายพิเศษที่กำหนดให้ผู้สนับสนุนหรือช่วยเหลือผู้กระทำความผิดก่อนหรือขณะกระทำความผิดต้องระวางโทษเช่นเดียวกับตัวการในความผิดนั้น บทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวเป็นผลร้ายแก่จำเลยที่ ๒ เพราะทำให้จำเลยที่ ๒ ต้องรับโทษสูงขึ้น เมื่อโจทก์มิได้บรรยายฟ้องและอ้างมาตรา ๖ (๑) ตาม พ.ร.บ. ดังกล่าวมาในคำขอท้ายฟ้อง จึงต้องถือว่าโจทก์ไม่ประสงค์จะให้ลงโทษตามมาตราดังกล่าวตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๙๒ วรรคสี่

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๑๘๕/๒๕๔๙ ในการดำเนินคดีตาม พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดฯ นั้นมีอยู่ ๒ กรณี คือ การร้องขอให้ศาลสั่งริบทรัพย์สินซึ่งคณะกรรมการมีคำสั่งให้ยึดหรืออายัดตามมาตรา ๒๒ เป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดตามมาตรา ๒๗, ๒๘ และการร้องขอให้ริบทรัพย์สินที่ใช้ในการกระทำความผิดหรือใช้เป็นอุปกรณ์ให้ได้รับผลในการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด หรือมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดตามมาตรา ๓๐ ซึ่งกรณีไม่ใช่ทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดตามความหมายในมาตรา ๓ ดังนั้น ทรัพย์สินที่จะต้องถูกริบตามมาตรา ๒๗, ๒๘ และมาตรา ๓๐

จึงเป็นทรัพย์สินคนละประเภทกัน และใช้วิธีประกาศแจ้งผู้ที่อาจอ้างเป็นเจ้าของทรัพย์สินได้ต่างกัน เมื่อคดีนี้พนักงานอัยการได้ดำเนินการร้องขอให้ริบถยศบรรพบุรุษของกลางตามมาตรา ๓๐ และศาลได้สั่งให้ประกาศในหนังสือพิมพ์ที่มีจำหน่ายแพร่หลายในท้องถิ่นสองวันติดต่อกันแล้ว ผู้คัดค้านที่อ้างว่าเป็นเจ้าของทรัพย์สินจะต้องยื่นคำร้องเข้ามาในคดีก่อนศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ซึ่งหมายความถึงคำพิพากษาหรือคำสั่งที่พนักงานอัยการยื่นคำร้องต่อศาลขอให้สั่งริบทรัพย์สิน เมื่อผู้คัดค้านยื่นคำคัดค้านเข้ามาภายหลังจากศาลชั้นต้นมีคำสั่ง จึงชอบที่ศาลชั้นต้นจะมีคำสั่งยกคำคัดค้านได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๗๐๙/๒๕๕๙ พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดฯ มาตรา ๑๒ กำหนดว่า การกำหนดโทษจำคุกที่จะลงแก่ผู้กระทำความผิดตามมาตรา ๙ มาตรา ๑๐ หรือมาตรา ๑๑ ให้กำหนดโทษจำคุกอย่างสูงที่สุดได้ไม่เกินห้าสิบปี ดังนั้น การที่ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยที่ ๒ เป็นสามเท่าของโทษที่กำหนดไว้โดยจำคุกจำเลยที่ ๒ มีกำหนด ๕๕ ปี จึงไม่ชอบด้วยกฎหมายดังกล่าวแม้ปัญหานี้จะไม่มีฝ่ายใดฎีกา แต่เป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจแก้ไขให้ถูกต้องได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๙๕ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๒๒๕

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๓๗๕/๒๕๕๙ พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการทหารฯ บัญญัติไว้ในมาตรา ๔ ว่า “ข้าราชการทหาร” หมายความว่า ทหารประจำการและข้าราชการกลาโหม พลเรือนที่บรรจุในตำแหน่งอัตราทหาร ส่วนคำว่า “ทหารกองประจำการ” หมายความว่า ทหารกองประจำการตามกฎหมายว่าด้วยการรับราชการทหาร และ พ.ร.บ. รับราชการทหารฯ มาตรา ๔ (๓) บัญญัติว่า “ทหารกองประจำการ” หมายความว่า ผู้ซึ่งขึ้นทะเบียนกองประจำการและได้เข้ารับราชการในกองประจำการจนกว่าจะได้ปลด และมาตรา ๔ (๘) บัญญัติว่า “ทหารประจำการ” หมายความว่า ทหารซึ่งรับราชการตามที่กระทรวงกลาโหมกำหนดซึ่งไม่ใช่ทหารกองประจำการ จึงเห็นได้ว่าเฉพาะทหารประจำการเท่านั้นที่ถือว่าเป็นข้าราชการทหาร นอกจากนี้ตาม พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการทหารฯ มาตรา ๑๐ บัญญัติว่า “การบรรจุบุคคลเข้ารับราชการเป็นข้าราชการทหารโดยจะให้ได้รับเงินเดือนในชั้นใด ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง” และมาตรา ๑๑ บัญญัติว่า “การแต่งตั้ง การเลื่อนหรือลดตำแหน่ง การย้าย การโอน การเลื่อนชั้นเงินเดือนและการออกจากราชการทหารให้เป็นไปตามกฎหมาย ข้อบังคับคำสั่งและระเบียบแผนของกระทรวงกลาโหม ให้นำความในวรรคหนึ่งมาใช้บังคับแก่นักเรียนในสังกัดกระทรวงกลาโหมด้วยโดยอนุโลม การเลื่อนชั้นเงินเดือนของทหารกองประจำการให้เป็นไปตามที่กระทรวงกลาโหมกำหนด” จึงเห็นได้ว่าข้าราชการทหารย่อมมีสิทธิต่างๆ ดีกว่าทหารกองประจำการ ข้าราชการทหารจึงมีความหมายเฉพาะทหารประจำการเท่านั้น ส่วนจำเลยที่ ๒ เป็นเพียงทหารกองประจำการ เป็นผู้ต้องเข้ามาปฏิบัติหน้าที่เป็นส่วนหนึ่งในกองทัพบกตามเวลาที่กำหนดไว้ใน พ.ร.บ. รับราชการทหารฯ เท่านั้น จำเลยที่ ๒ จึงมิได้เป็นข้าราชการตามความใน พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดฯ มาตรา ๑๐

คำพิพากษากฎีกาที่ ๓๖๐๕/๒๕๕๐ ตาม พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดฯ มาตรา ๒๙ วรรคสอง บัญญัติไว้ว่า ...ถ้าปรากฏหลักฐานว่าจำเลยหรือผู้ถูกตรวจสอบเป็นผู้เกี่ยวข้องหรือเคยเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดมาก่อน ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าบรรดาเงินหรือทรัพย์สินที่ผู้นั้นมีอยู่หรือได้มาเกินกว่าฐานะ หรือความสามารถในการประกอบอาชีพ หรือกิจกรรมอย่างอื่นโดยสุจริต เป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ดังนั้น เมื่อผู้คัดค้านที่ ๒ ถูกฟ้องเป็นจำเลยในข้อหาร่วมกันผลิตยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ เพื่อจำหน่าย ร่วมกันมียาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและร่วมกันมีวัตถุออกฤทธิ์ในประเภท ๒ เกินปริมาณที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดไว้ในครอบครองเพื่อขาย จึงถือได้ว่าผู้คัดค้านที่ ๒ เป็นผู้เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดมาก่อน ทรัพย์สินของผู้คัดค้านที่ ๒ ที่ผู้ร้องขอให้รับยอมต้องตามข้อสันนิษฐานของบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าว ผู้คัดค้านที่ ๒ จึงมีภาระการพิสูจน์หักล้างข้อสันนิษฐานของกฎหมายดังกล่าวตามมาตรา ๒๙ (๑) (๒) ว่าทรัพย์สินของผู้คัดค้านที่ ๒ นั้นไม่ได้เกี่ยวเนื่องกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดหรือได้ทรัพย์สินมาโดยสุจริต ที่ผู้คัดค้านที่ ๒ นำสืบว่า ทรัพย์สินดังกล่าวได้มาจากการประกอบกิจการบริษัท ๒ แห่ง โดยมีหลักฐานเป็นสำเนาใบสำคัญรับและใบเสร็จรับเงิน และเคยชำระภาษีตามสำเนาใบสำคัญจ่าย ๒ ฉบับนั้น ไม่ปรากฏว่าผู้คัดค้านที่ ๒ มีหลักฐานทางบัญชีแสดงรายรับและรายจ่ายของบริษัททั้ง ๒ แห่ง หรือบริษัททั้ง ๒ แห่ง เคยยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้นิติบุคคลต่อกรมสรรพากร อันแสดงให้เห็นว่า การประกอบกิจการของบริษัทดังกล่าวมีรายได้เพียงใด ขอนำสืบของผู้คัดค้านที่ ๒ ไม่มีน้ำหนักเพียงพอที่จะหักล้างข้อสันนิษฐานของกฎหมายดังกล่าวได้

ชุดที่ ๖

ตัวการ, พยายาม, ความผิดหลายกรรม และส่วนที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๙๐๐/๒๕๓๖ ส่วนความผิดฐานขัดขวางเจ้าพนักงานในการปฏิบัติการตามหน้าที่นั้น เมื่อไม่ได้ความว่าจำเลยที่ ๑ ที่ ๔ กระทำอื่นใดนอกเหนือไปจากจำเลยที่ ๔ ไม่ยอมเปิดประตูและจำเลยที่ ๑ พุดห้ามมิให้เปิดกับเรียกจำเลยที่ ๔ เข้าไปในบ้าน หลังจากนั้นไฟฟ้าภายในบ้านก็ดับลง ไม่ทราบว่าเป็นใครเป็นคนดับ และจำเลยที่ ๒ ที่ ๓ ได้กระทำการอันใดบ้าง การกระทำของจำเลยที่ ๑ ที่ ๔ จึงยังถือไม่ได้ว่าเป็นความผิดฐานขัดขวางเจ้าพนักงาน และการที่จำเลยที่ ๒ ที่ ๓ อยู่ภายในบ้านเกิดเหตุด้วยจะถือว่าได้ร่วมกับจำเลยที่ ๑ ที่ ๔ ไม่ให้ความสะดวกแก่เจ้าพนักงานในการปฏิบัติการตามหน้าที่ไม่ได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๙๖๖๘/๒๕๔๑ ร้อยตำรวจเอก ณ. ได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชาให้ทำหน้าที่ป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ ย่อมมีอำนาจตรวจค้นจับกุมและควบคุมผู้กระทำความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติดได้ทั่วราชอาณาจักร โดยไม่ต้องมีหมายค้นหรือหมายจับ ตาม พ.ร.บ. ป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๑๙ แม้บัตรของสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดที่ออกให้แก่ร้อยตำรวจเอก ณ. จะหมดอายุการใช้บัตรแล้วก็ตาม ก็ไม่ทำให้ร้อยตำรวจเอก ณ. ในฐานะเจ้าพนักงาน ตาม พ.ร.บ. ดังกล่าวไม่มีอำนาจค้น จับกุม และควบคุมจำเลยทั้งสองซึ่งเป็นผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ดังนั้น การตรวจค้นจับกุม และควบคุมจำเลยทั้งสองจึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว

การที่พยานโจทก์ทั้งสองเป็นเจ้าพนักงานตำรวจเบิกความตามที่ตนรู้เห็นจากการปฏิบัติราชการตามหน้าที่และไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยทั้งสองมาก่อน คำเบิกความของพยานโจทก์ทั้งสองปากนี้ย่อมมีน้ำหนักให้รับฟังได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๐๐/๒๕๒๕ เมื่อมีการอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงในคดีอาญา ศาลจะต้องพิจารณาถึงอัตราโทษที่กำหนดไว้ในกฎหมายสำหรับข้อหาแต่ละกระทงความผิดว่าต้องห้ามอุทธรณ์หรือไม่ ความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนอันเป็นวัตถุออกฤทธิ์ไว้ในครอบครองเพื่อขายซึ่งถือได้ว่าเป็นการขายมีอัตราโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงห้าแสนบาท จึงไม่ต้องห้ามอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๙๓ ทวิ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๕๕๕/๒๕๒๖ พ.ร.บ. วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทฯ ไม่มีข้อความใดบัญญัติถึงโทษมีไว้เพื่อขาย แต่ใน มาตรา ๔ ได้นิยามคำว่า “ขาย” ไว้ว่า หมายความรวมถึงมีไว้เพื่อขายเมื่อจำเลยมีเมทแอมเฟตามีนของกลางไว้ในครอบครองเพื่อขาย จึงเป็นความผิดตาม มาตรา ๑๓ และลงโทษตาม มาตรา ๘๘ ได้ การฟ้องขอให้ลงโทษฐานมีของกลางจำนวนหนึ่งไว้เพื่อขายและฐานขายของกลางอีกจำนวนหนึ่งจึงไม่ถือว่าเป็นฟ้องที่ขัดแย้งหรือเป็นฟ้องที่ไม่มีบทบัญญัติของกฎหมายให้ลงโทษ ฟ้องไม่เคลือบคลุม

คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๔๔๗/๒๕๓๑ มาตรา ๔ แห่ง พ.ร.บ. วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. ๒๕๑๘ ได้วิเคราะห์คำว่า “ขาย” ว่าหมายความรวมถึง จำหน่าย จ่าย แจก แลกเปลี่ยน ส่งมอบ หรือมีไว้เพื่อขาย ฉะนั้น การขายหรือมีไว้เพื่อขายตามนัยแห่ง พ.ร.บ. ฉบับนี้จึงเป็นความผิดอย่างเดียวกัน เมื่อปรากฏว่าจำเลยมีเมทแอมเฟตามีนไฮโดรคลอไรด์อันเป็นวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทไว้เพื่อขายจำนวน ๕ เม็ด และจำเลยขายไป ๔ เม็ด ยังคงเหลืออยู่ที่ตัวจำเลย ๑ เม็ด แอมเฟตามีนไฮโดรคลอไรด์จำนวน ๑ เม็ดดังกล่าวจึงเป็นจำนวนเดียวกันกับที่จำเลยขายและมีไว้ในครอบครองเพื่อขายในเวลาเดียวกันและต่อเนื่องกัน การกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียวกันคือการขายนั่นเอง หากใช่เป็นการมีไว้ในครอบครองเพื่อขายอีกกระทงหนึ่งไม่

คำพิพากษาฎีกาที่ ๔๔๘๐/๒๕๓๑ พ.ร.บ. วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตประสาท พ.ศ. ๒๕๑๘ มาตรา ๔ ว่า “ขาย” หมายความรวมถึง จำหน่าย จ่าย แจก แลกเปลี่ยน ส่งมอบ หรือมีไว้เพื่อขาย จำเลยมีแอมเฟตามีนไว้เพื่อขาย และในขณะที่ยังมีแอมเฟตามีนดังกล่าวไว้ จำเลยได้ขายแอมเฟตามีนไปส่วนหนึ่ง ดังนี้ จำเลยมีความผิดฐานขายแอมเฟตามีนตาม พ.ร.บ. วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. ๒๕๑๘ มาตรา ๑๓ เพียงกรรมเดียว

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๘๔๖/๒๕๓๒ จำเลยมีแอมเฟตามีนไฮโดรคลอไรด์ไว้เพื่อขาย ๕ เม็ด ขายไปแล้ว ๒ เม็ด ดังนี้ การขายหรือมีไว้เพื่อขายตาม พ.ร.บ. วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. ๒๕๑๘ เป็นการกระทำอันเป็นกรรมเดียวฐานขายวัตถุที่ออกฤทธิ์ชนิดแอมเฟตามีนไฮโดรคลอไรด์

คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๔๐๘/๒๕๓๘ คำว่าส่วนของการเพิ่มและส่วนของการลดตาม ป.อ. มาตรา ๕๔ มิได้หมายถึงจำนวนของโทษที่คิดคำนวณแล้ว แต่เป็นส่วนที่ยังไม่ได้คิดคำนวณ เมื่อส่วนของการเพิ่มตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๘๗ คือกึ่งหนึ่ง ส่วนของการลดตาม ป.อ. มาตรา ๗๘ คือหนึ่งในสาม ส่วนของการเพิ่มจึงมากกว่าส่วนของการลด และศาลเห็นสมควรไม่เพิ่มไม่ลดก็ได้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๘๗๙/๒๕๒๘ จำเลยปลุกกัญชา ๑๖ ต้น และมีกัญชาสด ๑๖ ต้น กับ มีกัญชาแห้ง ๓ ต้นไว้ในครอบครอง กัญชาสด ๑๖ ต้น เป็นจำนวนเดียวกับกัญชาที่จำเลยปลุกจึงเป็นผลผลิตที่เกิดจากการผลิตกัญชาโดยการปลุกของจำเลยนั่นเอง ในส่วนกัญชา ๑๖ ต้น ย่อมเป็นความผิดกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ส่วนกัญชาแห้งอีก ๓ ต้น เป็นอีกส่วนหนึ่งที่จำเลยมีไว้ในครอบครองซึ่งไม่เกี่ยวกับการปลุกกัญชา ๑๖ ต้นดังกล่าวเลย จึงเป็นความผิดอีกกรรมหนึ่งต่างหาก

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๘๘๑/๒๕๒๘ จำเลยมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย และพยายามส่งออกนอกราชอาณาจักรเพื่อจำหน่ายซึ่งเฮโรอีนจำนวนเดียวกัน โดยเอาเฮโรอีนของกลางบรรจุในกระป๋องสเปรย์ ๒ กระป๋องใส่ไว้กระเป๋าดูทางและในกระเป๋าคีรื่องสำอาง และถูกเจ้าพนักงานจับได้ที่สนามบินในขณะที่จำเลยเตรียมตัวจะขึ้นเครื่องบินไปต่างประเทศ การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท

นอกจากเฮโรอีนจำนวนข้างต้น เจ้าพนักงานยังพบเฮโรอีนจำนวนหนึ่งในกระป๋องสเปรย์ซึ่งบรรจุอยู่ในกระป๋องสีเหลืองซึ่งจำเลยฝากไว้กับเจ้าหน้าที่โรงแรมก่อนที่จำเลยจะเดินทางมายังสนามบินตามที่โจทก์ฟ้องนั่นเอง เป็นแต่เพียงจำเลยแยกเอาบางส่วนติดตัวไป ส่วนที่เหลือฝากไว้ที่โรงแรมมิได้นำติดตัวไปเท่านั้น จึงไม่ทำให้การกระทำของจำเลยเป็นความผิดอีกกรรมหนึ่งต่างหาก คงเป็นความผิดกรรมเดียว ผิดต่อกฎหมายหลายบท

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๕๓๖/๒๕๒๖ โจทก์มิได้ฟ้องกล่าวหาว่าจำเลยมีเฮโรอีนที่เป็นคราบติดอยู่ในหลอดฉีดยาเสพติดให้โทษเข้าร่างกายของกลางแต่อย่างใด การที่ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยฐานมีเฮโรอีนที่ติดเป็นคราบอยู่ในหลอดดังกล่าว ถือได้ว่าศาลชั้นต้นพิพากษาในข้อที่โจทก์มิได้กล่าวในฟ้องเป็นการมิชอบด้วย ป.วิ.อ. มาตรา ๑๙๒ ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้จำเลยจะมีได้อุทธรณ์ฎีกาในปัญหาข้อนี้ ศาลฎีกาย่อมยกขึ้นวินิจฉัยเองได้ และชอบที่จะพิพากษายกฟ้อง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๕๖๐/๒๕๒๖ ความผิดฐานมีกัญชาไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายกับฐานจำหน่ายกัญชาเป็นความผิดต่างฐานกัน การที่โจทก์แยกฟ้องเป็นข้อ ก. ว่าจำเลยมีกัญชาไว้ในครอบครอง ๖ แห่ง เพื่อจำหน่าย และข้อ ข. ว่าภายหลังจากจำเลยกระทำความผิดในข้อ ก. จำเลยได้จำหน่ายกัญชาให้แก่ผู้มีชื่อที่เข้าล่อซื้อ ๑ แห่ง อันเป็นยาเสพติดให้โทษส่วนหนึ่งที่จำเลยมีไว้เพื่อจำหน่ายดังกล่าวในข้อ ก. ก็เห็นเจตนาของโจทก์ได้ว่าขอให้ลงโทษจำเลยทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไป จำเลยให้การรับสารภาพตามฟ้อง ย่อมหมายความว่าได้กระทำความผิดทั้ง ๒ กรรม จึงต้องลงโทษจำเลยทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปรวม ๒ กระทง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๒๑๙/๒๕๒๗ คดีต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลชั้นต้นสั่งรับฎีกาของจำเลย ในการพิจารณาของศาลฎีกา ปรากฏว่าฟ้องโจทก์เฉพาะกระทงความผิดฐานผลิตกัญชาหรือปลูกต้นกัญชา และกระทงความผิดฐานมีไว้ในครอบครองซึ่งกัญชาที่ปลูกไว้ดังกล่าวนั้น แม้โจทก์จะบรรยายฟ้องอ้างว่าการกระทำความผิดสองฐานนี้เป็นความผิดต่างกระทงต่างกรรมกัน จำเลยให้การรับสารภาพและศาลล่างลงโทษมาเป็นสองกรรมก็ตาม แต่ความผิดทั้งสองฐานความผิดดังกล่าวเป็นความผิดกรรมเดียวกัน ปัญหาดังกล่าวนี้เป็นข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้จำเลยจะมีได้ฎีกาขึ้นมา ศาลฎีกาก็ยกขึ้นแก้ไขเสียให้ถูกต้องได้ และเมื่อได้ยกปัญหาข้อกฎหมายดังกล่าวขึ้นวินิจฉัยแล้ว แม้จำเลยจะฎีกาขึ้นมาเพียงขอให้รอการลงโทษ ซึ่งเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงและต้องห้ามศาลฎีกาย่อมมีอำนาจวินิจฉัยปัญหาข้อเท็จจริงรวมข้อดุลพินิจในการกำหนดโทษต่อไปได้ด้วย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๓๓๐/๒๕๒๕ จำเลยเคยถูกศาลพิพากษาลงโทษจำคุกฐานมีกัญชาไว้ในครอบครองโดยมิได้รับอนุญาตตาม พ.ร.บ. กัญชา พ.ศ. ๒๕๗๗ เมื่อมากระทำความผิดฐานมีเฮโรอีนไว้ในครอบครองภายในกำหนดเวลา ๕ ปี นับแต่วันพ้นโทษคดีก่อน ดังนี้ เพิ่มโทษจำเลยกึ่งหนึ่งตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๙๗ ได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๓๙๗/๒๕๕๑ ความผิดที่จำเลยกระทำเป็นความผิดซึ่งหน้า แม้จำเลยได้กระทำในที่สาธารณะ เจ้าพนักงานตำรวจย่อมมีอำนาจจับจำเลยได้โดยไม่ต้องมีหมายจับหรือหมายค้นตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๗๘

การที่เจ้าพนักงานตำรวจเป็นผู้จัดหาธนบัตรให้สายลับไปล่อซื้อเมทแอมเฟตามีนจากจำเลยถือเป็นการแสวงหาข้อเท็จจริงและหลักฐานซึ่งเจ้าพนักงานตำรวจผู้มีอำนาจสืบสวนและจับกุมผู้กระทำความผิดปฏิบัติไปตามอำนาจและหน้าที่เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชนและเพื่อที่จะทราบรายละเอียดแห่งความผิด ไม่ถือว่าเป็นการแสวงหาพยานหลักฐานโดยมิชอบ

การที่พนักงานสอบสวนปกปิดชื่อและตัวตนของสายลับ ไม่ได้สอบปากคำของสายลับไว้เป็นหลักฐานก็เป็นอำนาจหน้าที่ของพนักงานสอบสวนที่จะสืบหาพยานหลักฐานมาประกอบดำเนินคดี ไม่ถือว่าการสอบสวนไม่ชอบ

คำให้การรับสารภาพของจำเลยในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนเป็นไปโดยสมัครใจตามความสัตย์จริงใช้เป็นพยานหลักฐานชั้นจำเลยในชั้นพิจารณาได้ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๓๔

คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๗๙๙/๒๕๔๑ มีและจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ (จำหน่ายไม่หมด) เป็นสองกรรม

คำพิพากษาฎีกาที่ ๖๗๑๑/๒๕๓๑ มาตรา ๔ แห่ง พ.ร.บ. ล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชทรงมีพระชนมพรรษา ๖๐ พรรษา พ.ศ. ๒๕๓๐ ให้ล้างมลทินให้แก่บรรดาผู้ต้องโทษในกรณีความผิดต่างๆ ซึ่งได้กระทำการหรือในวันที่ ๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๐ และได้พ้นโทษไปแล้วก่อนหรือในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับโดยให้ถือว่าผู้นั้นมิได้เคยถูกลงโทษในกรณีความผิดนั้นๆ การล้างมลทินตาม พ.ร.บ. นี้มิได้จำกัดความผิดของผู้ต้องโทษไว้ ผู้ต้องโทษตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษจึงอยู่ในข่ายได้รับผลด้วย จำเลยพ้นโทษฐานมียาเสพติดให้โทษไว้ในครอบครองไปก่อนวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๓๐ ซึ่งเป็นวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ จึงถือว่าจำเลยไม่เคยถูกลงโทษในความผิดนั้นมาก่อน เพิ่มโทษจำเลยในคดีหลังไม่ได้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๔๖๖๒/๒๕๒๙ จำเลยได้ขายกัญชาที่มีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายทั้งหมดให้แก่สายลับผู้ล่อซื้อ กัญชาที่มีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายจึงเป็นจำนวนเดียวกับที่ขายไป และเมื่อขายไปแล้วก็ไม่มียกัญชาเหลืออยู่ในครอบครองของจำเลยอีก ดังนี้ การกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ต้องลงโทษตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๗๕ บทเดียว

คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๒๑๒/๒๕๒๗ มอร์ฟินและโคเคอินของกลางเป็นของจำเลยที่ ๑ ขณะเกิดเหตุจำเลยที่ ๑ ยังคงครอบครองของกลางอยู่ จำเลยที่ ๒ ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับครอบครองจำเลยที่ ๒ จึงไม่มีความผิดฐานร่วมกันมียอร์ฟินและโคเคอินของกลางไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย โดยมีได้รับใบอนุญาต

ขณะเกิดเหตุ จำเลยที่ ๑ ผู้เป็นเจ้าของมอร์ฟินและโคเคอินของกลาง กำลังกระทำความผิดตามฟ้องอยู่เมื่อตำรวจจะเข้าจับกุม จำเลยที่ ๒ ทราบว่ากล่องกระดาษที่จำเลยที่ ๑ หิ้วมามีของกลางบรรจุอยู่จึงช่วยเหลือโดยยกขยับแท็งก์น้ำเพื่อให้จำเลยที่ ๑ เอากล่องกระดาษใส่ในช่องใต้แท็งก์น้ำเป็นการช่วยเหลือและให้ความสะดวกในการที่จำเลยที่ ๑ กระทำความผิด จำเลยที่ ๒ จึงมีความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุนการกระทำความผิดฐานมียอร์ฟินและโคเคอินของกลางไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย โดยมีได้รับอนุญาต

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๗๙๑/๒๕๒๖ จำเลยมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและพยายามส่งออกนอกราชอาณาจักรเพื่อจำหน่ายซึ่งเฮโรอินของกลางอันเป็นเฮโรอินจำนวนเดียวกัน แม้จำเลยจะมีเฮโรอินของกลางไว้เพื่อจำหน่าย แต่การกระทำของจำเลยมีเจตนาประสงค์ต่อผลประการเดียวที่จะนำเฮโรอินของกลางออกนอกราชอาณาจักร ถึงโจทก์จะบรรยายฟ้องแยกการกระทำของจำเลยเป็นสองตอน ก็ถือได้ว่าเป็นการกระทำกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ลงโทษบทหนัก

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๙๙๕/๒๕๒๖ จำเลยจำหน่ายเฮโรอินให้แก่สายลับของตำรวจและยังเหลือเฮโรอินอยู่อีก จึงต้องมีความผิดฐานจำหน่ายเฮโรอินกระตงหนึ่ง และฐานมีเฮโรอินไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายอีกกระตงหนึ่ง

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๕๕๐/๒๕๒๗ จำเลยมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและพยายามส่งออกนอกราชอาณาจักร เพื่อจำหน่ายซึ่งเฮโรอินจำนวนเดียวกัน จำเลยถูกจับพร้อมเฮโรอินของกลางขณะ

จะขึ้นเครื่องบินไปต่างประเทศ ดังนี้ จำเลยมีเจตนาประสงค์ต่อผลประการเดียวที่จะนำเฮโรอีนดังกล่าว ออกนอกราชอาณาจักรเพื่อจำหน่าย แม้โจทก์จะบรรยายฟ้องแยกการกระทำของจำเลยเป็นสองตอน และจำเลยให้การรับสารภาพ ก็ย่อมเป็นการกระทำกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๓๖๒/๒๕๓๐ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนตามศาลชั้นต้นลงโทษจำเลยฐานซื้อฝิ่นและฐานมีฝิ่นดิบไว้ในครอบครอง ปรากฏว่าระหว่างการพิจารณาของศาลอุทธรณ์ได้มี พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษยกเลิก พ.ร.บ. ฝิ่น เป็นผลให้การซื้อฝิ่นไม่เป็นความผิดอีกต่อไป แม้จำเลยจะมีได้ฎีกาในข้อนี้ ศาลฎีกาย่อมแก้ไขให้ถูกต้องโดยพิพากษายกฟ้องข้อหาซื้อฝิ่นนั้นเสีย ส่วนความผิดฐานมีฝิ่นดิบไว้ในครอบครองนั้น พ.ร.บ. ฝิ่น ซึ่งใช้อยู่ในขณะที่จำเลยกระทำความผิดเป็นคุณแก่จำเลย เพราะกำหนดโทษเบากว่า พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๑๙๑/๒๕๒๖ หลังจากผ่านการตรวจค้นหาวัตถุระเบิดและอาวุธปืนของเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยประจำท่าอากาศยานกรุงเทพอันเป็นการตรวจขั้นตอนสุดท้าย ก่อนที่จะขึ้นเครื่องบินเจ้าหน้าที่ศุลกากรตรวจค้นพบเฮโรอีนของกลางบรรจุพลาสติก ๑ ถุงซ่อนอยู่ในร่องเท้าของจำเลย ส่อเจตนาที่จะนำของกลางออกนอกราชอาณาจักร จำเลยลงมือกระทำความผิดแล้ว แต่กระทำไปไม่ตลอด จึงมีความผิดฐานพยายามส่งออกไปนอกราชอาณาจักรซึ่งเฮโรอีน

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๘๒๐/๒๕๒๓ เฮโรอีนของกลางที่จำเลยมีไว้เพื่อจำหน่าย และจำหน่ายให้ผู้อื่น เป็นจำนวนเดียวกันมิใช่สองจำนวน การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดกรรมเดียว

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๓๑๓/๒๕๒๓ ปลุกกัญชาและมีต้นกัญชาที่ปลูกไว้ในครอบครอง ไม่มีกัญช่อื่นอีก เป็นความผิดกรรมเดียว ลงโทษฐานผลิตกัญชาซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุด

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๓๑๙/๒๕๒๓ พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๗ มิได้บัญญัติว่ากัญชามีเฉพาะกัญชาแห้ง จึงหมายถึงกัญชาสดด้วย และ มาตรา ๒๖ วรรค ๒ มิได้คำนวณน้ำหนักเมื่อกัญชาแห้งแล้ว

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๓๓๑/๒๕๒๓ การขาย มีไว้เพื่อขายซึ่งเฮโรอีน เป็นความผิดตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๒๐ ทวิ บทเดียวกัน จำเลยขายไปที่เดียวหมด เป็นความผิดกรรมเดียว

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๑๒๗/๒๕๒๓ จำเลยมีและจำหน่ายกัญชา ไม่มีกัญชาเหลืออยู่อีก เป็นความผิดฐานจำหน่ายกัญชากรรมเดียว ตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔, ๗, ๒๖, ๗๕

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๖๓๒/๒๕๒๒ ประกาศกระทรวงสาธารณสุข (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๒๐ เรื่อง ระบุชื่อและจัดแบ่งประเภทวัตถุที่ออกฤทธิ์ตามความในพระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. ๒๕๑๘ ลงวันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๒๐ มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๒๐ เป็นต้นไป เมื่อเหตุคดีนี้เกิดในวันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๒๐ ซึ่งเป็นวันก่อนประกาศดังกล่าวมีผลใช้บังคับ จำเลยจึงไม่ต้องรับโทษตามพระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. ๒๕๑๘ แต่ในระหว่างที่ประกาศกระทรวงสาธารณสุข (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๒๐ ยังไม่มีผลใช้บังคับ การกระทำของจำเลยก็ยังคงเป็นความผิดอยู่ตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๖๕ ที่แก้ไขแล้วตามมาตรา ๒๐ ทวิ แต่ความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษดังกล่าว โจทก์มิได้ยกขึ้นว่ากล่าวในชั้นอุทธรณ์และฎีกาจึงเป็นอันยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๐๗๓/๒๕๒๒ ความผิดฐานเสพรับเข้าร่างกายหรือใช้ด้วยวิธีอื่นใดซึ่งยาเสพติดให้โทษนั้น กฎหมายประสงค์ลงโทษผู้เสพรับเข้าร่างกายหรือใช้ด้วยวิธีอื่นใดซึ่งยาเสพติดให้โทษแก่ตนเองเท่านั้น ลักษณะแห่งความผิดไม่เปิดช่องให้ผู้อื่นร่วมกระทำความผิดด้วยกันได้ ดังนั้น

แม้จำเลยจะฉีดเฮโรอีนเข้าร่างกายให้ ร. ก็ถือไม่ได้ว่าจำเลยร่วมเสพรับเข้าร่างกายซึ่งเฮโรอีนที่ฉีดให้ ร. นั้นด้วย จำเลยจึงมีความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุนในความผิดฐานเสพยาเสพติดให้โทษเท่านั้น

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๓๘๘/๒๕๓๐ ตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๖๙ กฎหมายกำหนดโทษไว้ตามลำดับความร้ายแรงแห่งการกระทำผิดคือ ถ้าผู้ใดมียาเสพติดไว้ในครอบครองก็มีความผิดตามวรรคแรก ถ้าเป็นการจำหน่ายหรือมียาเสพติดไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายก็จะเป็นความผิดตามมาตรา ๖๙ วรรคสอง สำหรับความในมาตรา ๖๙ วรรคสาม ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดย พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๒๘ มาตรา ๖ ให้ขยายไปใช้กับความผิดตามวรรคสองเท่านั้น กฎหมายมิได้บัญญัติให้ขยายไปถึงความในวรรคแรกด้วย เพราะมิฉะนั้น จะทำให้การมียาเสพติดไว้ในครอบครองเป็นความผิดที่มีโทษสูงกว่าการมียาเสพติดไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายหรือจำหน่ายไป

คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๙๐๖/๒๕๓๒ การมีมีนดิบและมูลฝิ่นเป็นความผิดต่อกฎหมายมาตราเดียวกันตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๖๙ วรรคหนึ่ง จึงเป็นความผิดกรรมเดียว

คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๒๕๕/๒๕๓๓ การกำหนดโทษผู้กระทำความผิด ศาลพิจารณาถึงผลร้ายแรงของการกระทำความผิดประกอบด้วย ทั้งการกำหนดโทษเป็นดุลพินิจของศาลที่จะกำหนดตามพฤติการณ์แห่งคดีเป็นเรื่องๆ ไป จำเลยมีเฮโรอีนคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์หนัก ๒.๓๒๑ กรัม ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ผลการกระทำของจำเลยถ้าได้จำหน่ายไปถึงมือประชาชนทั่วไปแล้ว จะเป็นภัยร้ายแรงต่อสังคมและประเทศชาติอย่างยิ่ง จำเลยจึงควรจะได้รับโทษสถานหนัก

คำพิพากษาฎีกาที่ ๖๕/๒๕๒๔ ปลุกกัญชาแล้วมีกัญชาไว้เพื่อจำหน่าย เป็นผลเกิดจากการปลุกหรือผลิตกัญชานั้นเอง เป็นความผิดกรรมเดียวมิใช่ฐานผลิตกัญชากรรมหนึ่งและมีกัญชาเพื่อจำหน่ายอีกกรรมหนึ่ง

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๓๐/๒๕๒๔ โจทก์บรรยายฟ้องว่าจำเลยเสพกัญชา อ้าง พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๕๗ อันเป็นบทห้าม แต่มีได้อ้าง มาตรา ๙๒ ซึ่งเป็นบทลงโทษ ไม่ใช่เรื่องโจทก์ไม่ประสงค์ให้ลงโทษ ศาลลงโทษจำเลยตาม มาตรา ๙๒ ได้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๒๐๔/๒๕๒๔ พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๕ มาตรา ๒๐ ทวิ กำหนดโทษจำคุกและปรับ ศาลจำคุกโดยไม่ปรับได้ตาม ป.อ. มาตรา ๒๐

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๖๔๑/๒๕๒๔ พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๙๗ มิได้บัญญัติให้เพิ่มโทษไว้เป็นอย่างอื่น จึงต้องนำบทบัญญัติ มาตรา ๙๔ แห่ง ป.อ. มาปรับแก้คดี

คำพิพากษาฎีกาที่ ๖๔๗/๒๕๒๓ คำว่า “พระราชบัญญัตินี้” ในมาตรา ๙๗ แห่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ ย่อมมีความหมายอยู่ในตัวว่าหมายถึงพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ จำเลยเคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดฐานมีและเสพยาเสพติดให้โทษโดยไม่ได้รับอนุญาตเมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๐ ต่อมาจำเลยได้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ (พ.ศ. ๒๕๒๒) อีกในเวลา ๕ ปี นับแต่วันพ้นโทษ การเพิ่มโทษจึงต้องเพิ่มอีกกึ่งหนึ่งของโทษที่ศาลกำหนด สำหรับความผิดครั้งหลังตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแม้จะได้ยกเลิกพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษฉบับก่อนๆ แล้วก็ตาม

เฮโรอีนหรือเกลือเฮโรอีนเป็นยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ ต้องลงโทษตามมาตรา ๑๕, ๖๗ ไม่ใช่มาตรา ๗๖ ซึ่งใช้กับยาเสพติดให้โทษประเภท ๕

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๙๔๘/๒๕๒๒ จำเลยที่ ๑ ฉีดยาเฮโรอีนให้จำเลยที่ ๒ จำเลยที่ ๒ มีความผิดตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ ฐานมีและเสพเฮโรอีน จำเลยที่ ๑ เป็นผู้สนับสนุนให้เสพเฮโรอีน ไม่ใช่ตัวการ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๐๔๒/๒๕๒๒ มีเฮโรอีนเพื่อจำหน่าย ๔ หลอด จำหน่ายไป ๑ หลอด จับจำเลยได้พร้อมด้วยเฮโรอีนที่เหลือ ๓ หลอดกับเงินที่ล่อซื้อ ความผิดฐานมีเฮโรอีนเพื่อจำหน่าย ๔ หลอด กับจำหน่ายเฮโรอีน ๑ หลอด เป็นต่างกระทงกัน

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๔๑๖/๒๕๒๒ เมื่อปรับบทลงโทษตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๔ มาตรา ๖ ซึ่งเป็นบทเฉพาะแล้ว ก็ไม่ต้องปรับลงโทษตามมาตรา ๗ อีก

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๗๐/๒๕๒๕ จำเลยกระทำความผิดฐานมีเฮโรอีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่าย ในขณะที่ พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ ยังมีได้ใช้บังคับ ต้องลงโทษจำเลยตามกฎหมายเก่า และกรณีนี้เป็นเหตุในลักษณะคดี ศาลฎีกามีอำนาจพิพากษาลดโทษไปถึงจำเลยที่มีได้ฎีกาได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๘๘๘/๒๕๓๒ พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๑๐๐ บัญญัติว่า ถ้าผู้กระทำความผิดเป็นข้าราชการหรือพนักงานขององค์การและหน่วยงานของรัฐ จะต้องรวางโทษเป็นสามเท่าของโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๘ ร่วมกันกระทำความผิดฐานจำหน่ายเฮโรอีนมีปริมาณเกินกว่า ๑๐๐ กรัม ซึ่งมาตรา ๖๖ วรรคสอง มีโทษสองสถาน คือจำคุกตลอดชีวิตหรือประหารชีวิต เมื่อศาลใช้ดุลพินิจกำหนดโทษจำคุกตลอดชีวิตแก่จำเลยที่ ๑ ที่ ๔ และที่ ๖ แล้ว การที่ศาลกำหนดโทษประหารชีวิตจำเลยที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๕ ที่ ๗ และที่ ๘ ซึ่งเป็นข้าราชการและพนักงานขององค์การและหน่วยงานของรัฐ จึงเป็นการใช้ดุลพินิจกำหนดโทษให้สูงกว่าโทษของจำเลยที่ ๑ ที่ ๔ และที่ ๖ นั้นเอง หาใช่เป็นการเปลี่ยนโทษหรือเพิ่มโทษจากจำคุกตลอดชีวิตเป็นประหารชีวิตไม่

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๒๒๔/๒๕๓๒ โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยฐานมีกัญชาไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่ายกัญชา จำเลยให้การรับว่าเสพและจำหน่ายกัญชา โจทก์ไม่คัดค้านและไม่สืบพยาน ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยฐานเสพกัญชาและจำหน่ายกัญชา เมื่อโจทก์อุทธรณ์ขอให้ลงโทษจำเลยฐานมีกัญชาไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย และศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่าจำเลยไม่มีความผิดฐานเสพกัญชา นอกจากที่แก้ ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น เช่นนี้ ย่อมมีผลเท่ากับศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์พิพากษายกฟ้องโจทก์ฐานมีกัญชาไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย โดยอาศัยข้อเท็จจริง โจทก์จึงฎีกาฐานนี้ในปัญหาข้อเท็จจริงไม่ได้ ต้องห้ามตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๒๐

ฎีกาของโจทก์ที่ว่าจำเลยให้การรับสารภาพตามฟ้องตามรายงานกระบวนพิจารณาของศาลชั้นต้นสอดคล้องกับข้อความในตอนต้นของคำพิพากษาศาลชั้นต้นที่ว่าโจทก์ฟ้องจำเลยให้การรับสารภาพ และศาลชั้นต้นไม่ได้วินิจฉัยอย่างชัดแจ้งว่าเหตุใดจำเลยจึงไม่มีความผิดฐานมีกัญชาไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายจึงรับฟังได้ว่าจำเลยให้การรับสารภาพตามฟ้องทุกประการนั้น เป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ต้องห้ามตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๒๐ เช่นกัน

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๒๔๘/๒๕๓๒ ความผิดฐานมีกัญชาไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตกับความผิดฐานเสพกัญชาโดยไม่ได้รับอนุญาต แม้จะเป็นความผิดหลายกรรม แต่ได้กระทำลงโดยผู้กระทำความผิดคนเดียวกันและเป็นความผิดที่เกี่ยวข้องกัน จึงเป็นกรณีความผิดหลายเรื่องเกี่ยวพันกัน โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องจำเลยฐานมีกัญชาไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต และเสพกัญชาโดยไม่ได้รับอนุญาตต่อศาลจังหวัดได้ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๔ โดยไม่ต้องผิดฟ้องจำเลยตาม พ.ร.บ. จัดตั้งศาลแขวงฯ มาตรา ๗

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๒๒๒/๒๕๒๗ บรรยายฟ้องว่า การกระทำของจำเลยเป็นความผิดตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ แต่ระบุขอไว้ท้ายฟ้องเป็น พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๕ ดังนี้ เป็นการผิดพลาดไป ถือได้ว่าเป็นกรณีที่โจทก์อ้างกฎหมายผิด ศาลมีอำนาจลงโทษจำเลยตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ อันเป็นกฎหมายที่ถูกต้องได้ กรณีไม่เป็นการอ้างกฎหมายที่ไม่มีอยู่จริงมาใช้บังคับ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๗๔๒/๒๕๒๗ กัญชาจำนวนที่จำเลยมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย เป็นกัญชาจำนวนเดียวกับที่จำเลยได้มาจากการผลิต การกระทำของจำเลยเกี่ยวกับกัญชาจำนวนนี้ จึงเป็นกรรมเดียวผิดกฎหมายหลายบท

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๕๒๗/๒๕๒๗ ศาลอุทธรณ์เพียงแต่แก้ไขคำพิพากษาศาลชั้นต้นให้เพิ่มโทษจำเลยเป็นไม่เพิ่มโทษ ไม่เป็นการแก้ไขเล็กน้อย จึงเป็นการแก้ไขเล็กน้อย เมื่อศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์พิพากษาคือต้องกันให้ลงโทษจำเลยในข้อหาไว้เพื่อจำหน่ายซึ่งเฮโรอีนกระทงหนึ่ง จำคุก ๕ ปี และจำหน่ายเฮโรอีนอีกกระทงหนึ่ง จำคุก ๕ ปี จึงต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๔๐๓/๒๕๓๓ ในการกำหนดโทษจำเลยในคดีใด ย่อมเป็นอำนาจของศาลที่จะใช้ดุลพินิจพิจารณากำหนดโทษในแต่ละคดีเป็นคดีไป ทั้งนี้ นอกจากจะพิจารณาเรื่องปริมาณมากน้อยของยาเสพติดให้โทษของกลางประกอบพฤติการณ์แห่งคดีแล้ว ยังต้องคำนึงถึงผลเสียหายที่เกิดจากการกระทำความผิดของจำเลยประกอบด้วย ซึ่งในสภาพของบ้านเมืองในปัจจุบัน ปัญหาเกี่ยวกับการแพร่ระบาดของยาเสพติดให้โทษชนิดนี้ก่อให้เกิดผลเสียหายอย่างร้ายแรงแก่สังคมทั่วไป เฮโรอีนของกลางคดีนี้ก็มิมีปริมาณมาก ซึ่งอาจแบ่งขายออกเป็นหลอดเล็กให้แก่ผู้ที่เสพติดได้เป็นจำนวนมาก การใช้ดุลพินิจลงโทษจำคุกตลอดชีวิตจึงเหมาะสมแล้ว

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๕๒/๒๕๓๔ จำเลยที่ ๓ ได้ร่วมหนึ่งอยู่ด้วยในโต๊ะเดียวกันระหว่างที่มีการเจรจาซื้อขายเฮโรอีนกันก่อนที่จะมีการจับกุม และในวันถูกจับกุม จำเลยที่ ๓ ก็เป็นคนขับรถมาให้จำเลยที่ ๑ ไปยังที่นัดหมายเพื่อส่งมอบเฮโรอีน เช่นนี้ แสดงให้เห็นได้โดยชัดเจนว่าจำเลยที่ ๓ ร่วมมีเฮโรอีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่ายเฮโรอีนของกลางด้วย จึงเป็นพฤติการณ์ร่วมกันกระทำความผิดตามที่โจทก์ฟ้อง มิใช่เพียงแต่เป็นผู้สนับสนุนให้มีการกระทำผิดเท่านั้น

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๗๒/๒๕๓๔ ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำคุกฐานมีเฮโรอีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ๕ ปี ฐานจำหน่ายเฮโรอีน ๕ ปี รวมลงโทษจำคุก ๑๐ ปี เพิ่มโทษกึ่งหนึ่งตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๕๗ คงจำคุกจำเลย ๑๕ ปี จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นจับกุมเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสามตาม ป.อ. มาตรา ๗๘ คงจำคุก ๑๐ ปี บวกโทษจำคุก ๒ เดือนที่รอการลงโทษไว้ในคดีอื่นของศาลชั้นต้นเข้าด้วย รวมลงโทษ ๑๐ ปี ๒ เดือน ศาลชั้นต้นได้คำนวณการเพิ่มและลดโทษถูกต้องตาม ป.อ. มาตรา ๕๔ และได้นำโทษที่รอการลงโทษไว้ในคดีอื่นมาบวกกับโทษในคดีหลังถูกต้องตาม ป.อ. มาตรา ๕๘ วรรคหนึ่ง แล้ว

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๕๔๘/๒๕๓๔ โจทก์ฟ้องว่า จำเลยมีกัญชาของกลางอันเป็นยาเสพติดให้โทษประเภท ๕ ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย เมื่อจำเลยให้การรับสารภาพ ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า จำเลยกระทำความผิดตามที่โจทก์ฟ้อง และการกระทำของจำเลยเป็นความผิดตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๗๖ วรรคสอง ซึ่งมีอัตราโทษจำคุกตั้งแต่สองปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนห้าหมื่นบาท จะลงโทษจำเลยฐานมียาเสพติดให้โทษประเภท ๕ ไว้ใน

ครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๗๖ วรรคแรก และวางโทษจำคุกจำเลยในความผิดฐานนี้เพียง ๕ เดือน จึงเป็นการไม่ชอบ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๑๐/๒๕๓๖ พยานโจทก์เบิกความสอดคล้องเชื่อมโยงกันโดยตลอด ได้ความว่าจำเลยได้จำหน่ายเฮโรอีนที่มีไว้ในครอบครองให้แก่ผู้ล่อซื้อ ๑ หลอด ในราคา ๕๐๐ บาท โดยมีได้รับอนุญาต เจ้าพนักงานจับจำเลยได้พร้อมเฮโรอีน ๓ หลอด และธนบัตรที่ใช้ล่อซื้อเป็นของกลาง แม้การเบิกความบางตอนจะแตกต่างกันบ้าง ก็เป็นเพียงพลความ มิใช่สาระสำคัญที่จะทำให้คำพยานโจทก์เหล่านั้นมีน้ำหนักน้อยลงถึงกับรับฟังไม่ได้ โดยเฉพาะพยานโจทก์ทั้งสามต่างเป็นข้าราชการตำรวจปฏิบัติราชการตามหน้าที่ ไม่รู้จักจำเลยมาก่อน ไม่มีเหตุน่าระวางสงสัยว่าจะเบิกความปรักปรำจำเลยให้ต้องรับโทษ จำเลยเองก็รับอยู่ว่าในวันเกิดเหตุเจ้าพนักงานตำรวจยึดเฮโรอีนพร้อมเงินสดจำนวน ๖๐๐ บาท ของกลางได้จากจำเลยจริง เพียงแต่บายเบี่ยงว่าของกลางที่เจ้าพนักงานตำรวจยึดได้นั้นมีผู้นำมาฝากจำเลยไว้โดยไม่รู้จักกับคนที่ฝากเลย ดังนี้ พยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบมามีน้ำหนักมั่นคงฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่าจำเลยได้กระทำความผิด

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๖๓๒/๒๕๒๒ ประกาศกระทรวงสาธารณสุข (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๒๐ เรื่องระบุชื่อและจัดแบ่งประเภทวัตถุที่ออกฤทธิ์ตามความในพระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. ๒๕๑๘ ลงวันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๒๐ มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๒๐ เป็นต้นไป เมื่อเหตุคดีนี้เกิดในวันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๒๐ ซึ่งเป็นวันก่อนประกาศดังกล่าวมีผลใช้บังคับ จำเลยจึงไม่ต้องรับโทษตามพระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตประสาท พ.ศ. ๒๕๑๘ แต่ในระหว่างที่ประกาศกระทรวงสาธารณสุข (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๒๐ ยังไม่มีผลใช้บังคับ การกระทำของจำเลยก็ยังคงเป็นความผิดอยู่ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๔๖๕ ที่แก้ไขแล้ว มาตรา ๒๐ ทวิ แต่ความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษดังกล่าวโจทก์มิได้ยกขึ้นว่ากล่าวในชั้นอุทธรณ์และฎีกา จึงเป็นอันยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๓๒๔/๒๕๒๒ ฟ้องว่าจำเลยมีเมทแอมเฟตามีนไฮโดรคลอไรด์ไว้ในครอบครอง ๖ เม็ด และขายแก่ผู้ที่ซื้อไป หมายความว่าจำเลยขายไปหมด เป็นความผิดกรรมเดียว ข้อที่ว่าจำเลยจำหน่าย ๑ เม็ด เหลือ ๕ เม็ด ไม่ได้กล่าวในฟ้อง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๖๔๖/๒๕๓๒ พ.ร.บ. วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. ๒๕๑๘ มาตรา ๑๓ บัญญัติห้ามผลิต ขาย นำเข้า หรือส่งออกซึ่งวัตถุออกฤทธิ์ประเภท ๑ หรือประเภท ๒ และมีบทกำหนดโทษตามมาตรา ๘๘ ซึ่งมาตรา ๔ ได้วิเคราะห์ศัพท์คำว่า “ขาย” ว่าหมายความรวมถึงจำหน่าย จ่าย แจก แลกเปลี่ยน ส่งมอบ หรือมีไว้เพื่อขาย ฉะนั้น การขายหรือมีไว้เพื่อขายตามนัยแห่ง พ.ร.บ. ฉบับนี้จึงเป็นความผิดอย่างเดียวกัน

จำเลยมีแอมเฟตามีนคลอไรด์อันเป็นวัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทไว้ในครอบครอง ๑๘ เม็ด และจำเลยขายแอมเฟตามีนคลอไรด์ดังกล่าวให้แก่ผู้ล่อซื้อไป ๓ เม็ด ยังเหลืออยู่ที่ตัวจำเลย ๑๕ เม็ด แอมเฟตามีนคลอไรด์ ๑๘ เม็ด เป็นจำนวนเดียวกันกับที่จำเลยครอบครองและขายไปในเวลาต่อเนื่องกัน การครอบครองในลักษณะเช่นนี้ก็คือการมีไว้เพื่อขายนั่นเอง การกระทำของจำเลยไม่เป็นความผิดตาม พ.ร.บ. วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. ๒๕๑๘ มาตรา ๑๒ ประกอบด้วยมาตรา ๑๐๖ อีกกรรมหนึ่ง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๒๑๓/๒๕๓๓ พ.ร.บ. วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. ๒๕๑๘ มาตรา ๑๖ วรรคหนึ่ง ได้บัญญัติห้ามผลิต ขาย นำเข้าหรือส่งออกซึ่งวัตถุออกฤทธิ์ในประเภท ๓

หรือประเภท ๔... เว้นแต่ได้รับใบอนุญาตและมีบทกำหนดโทษตามมาตรา ๙๐ ซึ่งมาตรา ๔ แห่ง พ.ร.บ. ฉบับนี้ไว้ไว้เพื่อขาย ฉะนั้น การขายหรือมีไว้เพื่อขายตามนัยแห่ง พ.ร.บ. ฉบับนี้จึงเป็นความผิดอย่างเดียวกัน ปรากฏว่าจำเลยที่ ๑ มีเพโมลินอันเป็นวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทไว้ในครอบครองเพื่อขายจำนวน ๒๐๑ เม็ด และจำเลยที่ ๑ ได้ขายเพโมลินดังกล่าวให้แก่ผู้ล่อซื้อไป ๒ เม็ด ยังเหลืออยู่ที่จำเลยที่ ๑ จำนวน ๑๙๙ เม็ด เพโมลินทั้ง ๒๐๑ เม็ด เป็นจำนวนเดียวกันกับที่จำเลยที่ ๑ ได้มีไว้เพื่อขายและขายไปในเวลาต่อเนื่องกัน เมื่อศาลลงโทษจำเลยที่ ๑ ฐานขายเพโมลิน จึงต้องถือว่าจำเลยที่ ๑ ถูกลงโทษตามที่โจทก์ฟ้องแล้ว การกระทำของจำเลยที่ ๑ หากเป็นความผิดสองกรรมไม่

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๐/๒๕๓๑ ความผิดฐานมีกัญชาไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตกับความผิดฐานนำกัญชาอันเป็นสิ่งของต้องห้ามเข้าไปในเรือนจำ เป็นความผิดต่อกฎหมายคนละฉบับซึ่งอาศัยเจตนาในการกระทำผิดแตกต่างกันได้ แม้กัญชาของกลางในความผิดทั้งสองฐานนี้เป็นจำนวนเดียวกันก็ตาม ดังนี้ การที่จำเลยมีกัญชาไว้ในครอบครองและนำกัญชาดังกล่าวเข้าไปในเรือนจำจึงเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๒๘/๒๕๓๑ รถยนต์ของจำเลยจอดอยู่ที่แพลตฟอร์มที่จำเลยพัก ประตูทั้งสี่และที่เก็บของท้ายรถปิดล็อกกุญแจเปิดไม่ได้ จำเลยเอากุญแจมาเปิดประตูรถและที่เก็บของท้ายรถเจ้าหน้าที่ตำรวจค้นพบเฮโรอีนและลูกระเบิดของกลางซุกซ่อนอยู่ในที่เก็บของท้ายรถ ฟังได้ว่าเฮโรอีนกับลูกระเบิดของกลางเป็นของจำเลย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๘๔/๒๕๓๑ จำเลยตกลงขายเฮโรอีนให้สายลับ ๓ ห่อ และรับเงินค่าเฮโรอีนจากสายลับใส่กระเป๋ากางเกงไว้แล้ว แต่ขณะหยิบถุงพลาสติกซึ่งบรรจุเฮโรอีนไว้ ๖๙ ห่อขึ้นมาจากที่ซ่อนยังไม่ทันส่งมอบเฮโรอีนตามจำนวนที่ตกลงขายให้สายลับ ก็ถูกเจ้าพนักงานตำรวจจับเสียก่อน ดังนี้ จำเลยยังไม่ได้แยกเฮโรอีน ๓ ห่อ ออกจากจำนวน ๖๙ ห่อ การซื้อขายเฮโรอีนระหว่างจำเลยกับสายลับจึงยังไม่สำเร็จบริบูรณ์ การกระทำของจำเลยเป็นความผิดฐานพยายามจำหน่ายเฮโรอีน ๓ ห่อดังกล่าว

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๓๑๙/๒๕๓๑ ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกา ได้มี พ.ร.บ. ล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชทรงมีพระชนมพรรษา ๖๐ พรรษา พ.ศ. ๒๕๓๐ ใช้บังคับ มาตรา ๔ แห่ง พ.ร.บ. ฉบับนี้บัญญัติว่า ให้ล้างมลทินให้แก่บรรดาผู้ต้องโทษในกรณีความผิดต่างๆ ซึ่งได้กระทำก่อนหรือในวันที่ ๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๐ และได้พ้นโทษไปแล้วก่อนหรือในวันที่ พ.ร.บ. นี้ใช้บังคับ โดยให้ถือว่าผู้นั้นมิได้เคยถูกลงโทษในกรณีความผิดนั้นๆ ปรากฏว่าความผิดฐานมีเฮโรอีนที่โจทก์ถือเป็นเหตุขอให้เพิ่มโทษจำเลยนั้นจำเลยได้กระทำก่อนวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๓๐ และให้พ้นโทษไปแล้วตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๒๖ ก่อน พ.ร.บ. นี้ใช้บังคับดังนั้นจึงเพิ่มโทษจำเลยไม่ได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๒๓/๒๕๓๐ ขณะคดีอยู่ในระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกา พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๒๘ มาตรา ๓ ยกเลิก พ.ร.บ. ผื่น พุทธศักราช ๒๔๗๒ โดยบัญญัติให้ผื่นหรือมูลผื่นเป็นยาเสพติดให้โทษประเภท ๒ ตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ และมาตรา ๑๗ บัญญัติห้ามมิให้มียาเสพติดให้โทษประเภท ๒ ไว้ในครอบครอง หากฝ่าฝืนมีโทษตามมาตรา ๖๙ ซึ่งมีโทษเบากว่าโทษฐานมีมูลผื่นไว้ในครอบครองตาม พ.ร.บ. ผื่น พุทธศักราช ๒๔๗๒ อันเป็นกรณีที่กฎหมายซึ่งในขณะกระทำผิดแตกต่างกับกฎหมายซึ่งใช้ในภายหลังการกระทำผิด

เป็นคุณแก่จำเลย จึงต้องใช้ พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๖๙ ลงโทษจำเลย ตาม ป.อ. มาตรา ๓

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๕๖๕/๒๕๒๘ ขณะจำเลยกระทำความผิดฐานร่วมกันมึกล่องสูบฝิ่น และร่วมเสพฝิ่น พ.ร.บ. ฝิ่น พ.ศ. ๒๔๗๒ ยังใช้บังคับอยู่ แต่ต่อมาระหว่างพิจารณาของศาลฎีกา ได้มี พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๒๘ กำหนดให้ฝิ่นและมูลฝิ่นเป็นยาเสพติดให้โทษ ประเภท ๒ การมีฝิ่นไว้ในครอบครองและการเสพฝิ่นยังถือว่าเป็นความผิดอยู่ แต่ไม่เป็นคุณแก่ผู้กระทำความผิด จึงต้องใช้ พ.ร.บ. ฝิ่นฯ ที่ใช้ในขณะทำผิดบังคับคดี สำหรับการมึกล่องสูบฝิ่น ไม่ปรากฏว่า พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ ๒) บัญญัติว่าเป็นความผิด การกระทำของจำเลยจึงไม่เป็นความผิดอีกต่อไป จำเลยพ้นจากการเป็นผู้กระทำความผิด ตาม ป.อ. มาตรา ๒ วรรคสอง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๕๓๔/๒๕๓๓ พ.ร.บ. วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. ๒๕๑๘ มาตรา ๔ ได้วิเคราะห์ศัพท์คำว่า “ขาย” ว่าหมายรวมถึง จำหน่าย จ่าย แลกเปลี่ยน ส่งมอบ หรือมีไว้เพื่อขาย เพราะฉะนั้น การขายหรือมีไว้เพื่อขายตาม พ.ร.บ. นี้จึงเป็นความผิดอย่างเดียวกัน จำเลยขายวัตถุออกฤทธิ์ชนิดเมทแอมเฟตามีนให้สายลับ ๑ เม็ด และต่อมาในเวลาใกล้เคียงกัน ตรวจค้นได้จากจำเลยอีก ๑๕ เม็ด วัตถุออกฤทธิ์ดังกล่าวทั้ง ๑๖ เม็ด จึงเป็นจำนวนเดียวกับที่จำเลย ขายและมีไว้ในครอบครองเพื่อขายในเวลาเดียวกันต่อเนื่องกัน การกระทำของจำเลยจึงเป็นกรรมเดียว คือการขาย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๐๐๔/๒๕๓๓ การที่จำเลยผลิตเมทแอมเฟตามีนอันเป็นวัตถุออกฤทธิ์ ต่อจิตและประสาท จำเลยก็ประสงค์ที่จะมีเมทแอมเฟตามีน และเมทแอมเฟตามีนตามที่โจทก์บรรยาย มาในฟ้องและนำสืบมาก็เป็นผลที่ได้มาจากการผลิตของจำเลยเอง การผลิตกับการมีเมทแอมเฟตามีน ของจำเลยเป็นการกระทำเกี่ยวกันต่อเนื่องกัน ไม่อาจแยกได้ว่าเป็นการผลิตตอนหนึ่งการมีไว้ใน ครอบครองเป็นอีกตอนหนึ่ง การกระทำของจำเลยจึงเป็นการกระทำครั้งเดียวอันเป็นความผิดกรรมเดียว แต่เป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๐๓๕/๒๕๓๔ คำว่า “ขาย” ตาม พ.ร.บ. วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและ ประสาท พ.ศ. ๒๕๑๘ มาตรา ๔ หมายความว่ารวมถึงการมีไว้เพื่อขายด้วย ดังนั้น การที่จำเลยมีวัตถุ ออกฤทธิ์ประเภท ๒ ไว้ในครอบครองเพื่อขายและขายวัตถุออกฤทธิ์นั้นไปบางส่วนในวันเวลาเดียวกัน และต่อเนื่องกัน จึงเป็นกรรมเดียว

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๗๘๗/๒๕๓๕ จำเลยถูกฟ้องว่าขายแอมเฟตามีนอันเป็นวัตถุออกฤทธิ์ ประเภท ๒ โดยไม่ได้รับอนุญาต และมีแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต เมื่อปรากฏ ว่าจำนวนแอมเฟตามีนที่โจทก์บรรยายฟ้องว่าจำเลยขายให้แก่ผู้ซื้อเป็นส่วนหนึ่งของแอมเฟตามีนที่ โจทก์บรรยายฟ้องว่าจำเลยมีไว้ในครอบครอง ดังนั้น จึงเห็นได้ชัดว่าแอมเฟตามีนทั้งหมดนั้น จำเลย มีไว้ในครอบครองเพื่อขาย ซึ่งตาม พ.ร.บ. วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. ๒๕๑๘ มาตรา ๔ วิเคราะห์ศัพท์คำว่า “ขาย” ว่าหมายรวมถึงมีไว้เพื่อขาย ฉะนั้น การขายหรือมีไว้เพื่อขายตาม พ.ร.บ. นี้จึงเป็นความผิดอย่างเดียวกัน การกระทำของจำเลยจึงเป็นกรรมเดียว คือการขาย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๑๕๘/๒๕๓๕ โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยได้กระทำความผิดฐานมี แอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อขายและขายแอมเฟตามีน ขอให้ลงโทษตาม พ.ร.บ. วัตถุที่ออกฤทธิ์ ต่อจิตและประสาท พ.ศ. ๒๕๑๘ มาตรา ๑๓ และ ๘๙ ความผิดตามฟ้องดังกล่าวนี้ย่อมรวมถึงการมี แอมเฟตามีนไว้ในครอบครอง ซึ่งเป็นความผิดตามมาตรา ๖๒ วรรคหนึ่ง และ ๑๐๖ อยู่ด้วย ถือได้ว่า

ความผิดตามฟ้องรวมการกระทำหลายอย่างแต่ละอย่างอาจเป็นความผิดได้อยู่ในตัวเอง เมื่อทางพิจารณาฟังได้ว่าจำเลยมีแอมเฟตามีนไว้ในครอบครอง ศาลจึงมีอำนาจลงโทษจำเลยในการกระทำ ความผิดฐานมีแอมเฟตามีนไว้ในครอบครอง ซึ่งมีบทลงโทษเบากว่าตามที่พิจารณาได้ความได้ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๙๒ วรรคท้าย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๙๙๕/๒๕๔๐ มีเมทแอมเฟตามีนและเฮโรอีน เป็นยาเสพติดให้โทษใน ประเภทเดียวกัน เป็นกรรมเดียว

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๑๑/๒๕๓๗ การที่โจทก์บรรยายฟ้องข้อ ๑ (ก) และ (ข) ว่าจำเลย ทั้งสามมีกัญชาจำนวน ๒๗.๒๗๐ กิโลกรัม (ยี่สิบเจ็ดกิโลกรัมสองร้อยเจ็ดสิบมิลลิกรัม) แต่เหตุตาม ฟ้องข้อ ๒ ระบุว่ากัญชาของกลางหมดไปในการตรวจพิสูจน์ ๑๕๐ กรัม ที่เหลือ ๒๗.๑๒๐ กรัม นั้น เป็นเพราะความผิดพลาดที่ใส่จุดทศนิยมระหว่างเลข ๗ และเลข ๑ แทนที่จะใช้เครื่องหมายจุดภาค ระหว่างเลขทั้งสองตัวดังกล่าวกรณีเป็นความผิดพลาดเพียงเล็กน้อย ไม่ทำให้เกิดความสับสน ทั้งจำเลยที่ ๑ เองก็ต่อสู้ว่ากัญชาของกลางไม่ใช่ของจำเลยที่ ๑ ไม่ทำให้จำเลยที่ ๑ เสียเปรียบและ หลงข้อต่อสู้แต่อย่างใด ฟ้องของโจทก์จึงไม่เคลือบคลุม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๒๑/๒๕๓๗ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดฐานมีกัญชาไว้ใน ครอบครองเพื่อจำหน่ายตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๒๖, ๗๖ ลงโทษจำคุก ๑ ปี ๔ เดือน ศาลอุทธรณ์ฟังข้อเท็จจริงว่าจำเลยมีกัญชาไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต มิได้มี ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย พิพากษาแก้เป็นจำเลยมีความผิดตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๒๖ วรรคแรก ๗๖ วรรคแรก ลงโทษจำคุก ๑ ปี ปรับ ๑๐,๐๐๐ บาท และให้รอการ ลงโทษ ดังนี้ แม้จะเป็นการแก้ไขมาก แต่ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ลงโทษจำคุกไม่เกิน ๒ ปี โจทก์ จึงต้องห้ามมิให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๙

โจทก์ฎีกาว่า คำเบิกความของพยานโจทก์สอดคล้องต้องกันฟังได้ว่าจำเลยมีกัญชาไว้ใน ครอบครองเพื่อจำหน่าย เป็นการโต้เถียงดุลพินิจการรับฟังพยานหลักฐานของศาลอุทธรณ์เป็นฎีกา ในปัญหาข้อเท็จจริง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๘๐๙/๒๕๓๒ จำเลยทั้งสองร่วมกันนำเฮโรอีนออกนอกประเทศ โดย จำเลยที่ ๑ พกติดตัวไป ๓ ก้อน จำเลยที่ ๒ พกติดตัวไป ๙ ก้อน จำเลยทั้งสองนั่งรถแท็กซี่คันเดียวกัน ไปยังท่าอากาศยานกรุงเทพฯ เพื่อเดินทางออกนอกประเทศโดยเครื่องบินลำเดียวกัน ทั้งสองคน ถูกจับในเวลาไล่เลี่ยกันขณะอยู่ห่างกัน ๕๐ เมตร ดังนี้ การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นการร่วมกัน กระทำผิดในกรรมเดียวกัน เมื่อจำเลยที่ ๒ เคยถูกโจทก์ฟ้องและมีคำพิพากษาถึงที่สุดในการกรณีไปแล้ว โจทก์มาฟ้องจำเลยที่ ๒ เป็นคดีนี้อีก จึงเป็นฟ้องซ้ำ ต้องห้ามตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๓๙ (๔) ศาลขอ บที่จะยกฟ้องโจทก์เฉพาะตัวจำเลยที่ ๒

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๔๙๗/๒๕๓๒ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสามกระทำผิดฐาน ร่วมกันผลิตเฮโรอีน และมีเฮโรอีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่ายเฮโรอีน จำเลยมิได้ อุทธรณ์ว่าตนมิได้แบ่งบรรจุเฮโรอีน การที่จำเลยที่ ๑ ฎีกาว่าพยานโจทก์มีโอกาสมองเห็นการกระทำ ของจำเลยที่ ๑ พยานหลักฐานของโจทก์รับฟังไม่ได้ว่า จำเลยที่ ๑ แบ่งบรรจุเฮโรอีนและจำหน่าย เฮโรอีน จำเลยที่ ๑ คงมีความผิดเพียงมีเฮโรอีนไว้ในครอบครองเพื่อเสพเพียงสถานเดียว จึงเป็นฎีกา ในปัญหาข้อเท็จจริงที่มีได้กล่าวกันมาในศาลอุทธรณ์ และเป็นข้อเท็จจริงที่ยุติแล้ว ศาลฎีกาไม่รับ วินิจฉัย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๔๔๐/๒๕๓๒ กฎหมายที่จำเลยมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย เป็นกฎหมายแห่งจำนวนเดียวกันกับกฎหมายแห่งฎีกาใหญ่ที่จำเลยผลิตโดยการแบ่งบรรจุเป็นถุงเล็กเพื่อความสะดวกในการจำหน่าย การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๗๓๐/๒๕๓๒ ความผิดฐานมียาเสพติดให้โทษประเภท ๑ และประเภท ๒ เป็นความผิดที่มีบทความผิดและบทลงโทษคนละมาตราต่างกัน จึงเป็นความผิดต่างกระทงอย่างชัดแจ้ง แม้ใจทักไม่ได้บรรยายฟ้องแยกเป็นกระทงๆ ก็เป็นที่เข้าใจได้ว่าเป็นความผิดสองกระทง ทั้งคำฟ้องตอนต้นได้บรรยายไว้แล้วว่าเป็นความผิดต่างกรรมต่างวาระ คำขอท้ายฟ้องก็อ้าง ป.อ. มาตรา ๙๑ ไว้แล้ว ศาลจึงมีอำนาจลงโทษจำเลยทุกกรรมเป็นกระทงความผิดได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๘๙/๒๕๓๖ จำเลยขายแอมเฟตามีนไฮโดรคลอไรด์ให้สายลับ ๑ เม็ด กับ ๒ ชีน และต่อมาในเวลาใกล้เคียงกัน เจ้าพนักงานตรวจพบในร้านของจำเลยอีก ๓ เม็ด กับ ๕ ชีน แอมเฟตามีนไฮโดรคลอไรด์ทั้งหมดนั้นเป็นชนิดเดียวกันและเป็นจำนวนเดียวกันที่จำเลยขายและมีไว้ในครอบครองในวันเวลาเดียวกันและต่อเนื่องกันโดยตลอด หาได้ขาดตอนเมื่อขายไปแล้วไม่ ดังนั้นการที่จำเลยขายและมีไว้เพื่อขายแอมเฟตามีนไฮโดรคลอไรด์ดังกล่าว จึงเป็นการกระทงกรรมเดียวคือการขาย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๓๗๗/๒๕๓๖ จำเลยเป็นเจ้าของร้านขายยาและเป็นผู้รับอนุญาตขายยาแผนโบราณที่ร้านขายยานั้น ไปทะเบียนพาณิชย์ก็ระบุว่าจำเลยเป็นผู้ขายยาสำเร็จรูปแผนปัจจุบันที่ร้านขายยานั้นด้วย ขณะเกิดเหตุ จำเลยอยู่ในร้านขายยาขณะที่นางสาว ด. ชายวัดถูกอุกฤษให้เด็กชาย พ. จำเลยจึงเป็นผู้มีวัดถูกอุกฤษไว้เพื่อขาย และร่วมกับนางสาว ด. ชายวัดถูกอุกฤษนั้น

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๕๕๒/๒๕๓๗ พ.ร.บ. วัดถูกที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. ๒๕๑๘ มาตรา ๔ บัญญัตินิยามคำว่า “ขาย” หมายความว่ารวมถึง จำหน่าย จ่าย แจก แลกเปลี่ยน ส่งมอบ หรือมีไว้เพื่อขาย เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่าเจ้าพนักงานจับจำเลยได้พร้อมเมทแอมเฟตามีนของกลาง ๕.๙๘๙ เม็ด ซึ่งเป็นจำนวนมากเกินกว่าที่จำเลยจะมีไว้เสพเอง ทั้งจำเลยนำสืบว่าไปรับยาเม็ดของกลางเพื่อนำไปมอบให้ ด. จึงเป็นการมีไว้ในครอบครองเพื่อขาย และเป็นการขายตามคำนิยามดังกล่าว

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๙/๒๕๓๘ พ.ร.บ. วัดถูกที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. ๒๕๑๘ มาตรา ๔ บัญญัตินิยามคำว่า “ขาย” หมายความว่ารวมถึง จำหน่าย จ่าย แจก แลกเปลี่ยน ส่งมอบ หรือมีไว้เพื่อขาย ฉะนั้น การขายหรือมีไว้เพื่อขายจึงเป็นความผิดอย่างเดียวกัน การที่จำเลยขายเมทแอมเฟตามีนให้แก่สายลับจำนวน ๔ เม็ด และต่อมาในเวลาใกล้เคียงกันค้นพบได้ที่ตัวจำเลยจำนวน ๖๐ เม็ด กับในห้องพักของจำเลยอีกจำนวน ๑,๑๐๐ เม็ด เมทแอมเฟตามีนของกลางทั้งสามจำนวนถือเป็นจำนวนเดียวกับที่จำเลยขายและมีไว้ในครอบครองเพื่อขายในเวลาเดียวกันและต่อเนื่องกัน การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดกรรมเดียวคือการขายนั่นเอง แม้จำเลยให้การรับสารภาพว่าขายและมีไว้ในครอบครองเพื่อขายเมทแอมเฟตามีนเป็นสองกรรมตามฟ้อง แต่กรณีนี้เป็นปัญหาเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๒๕ ประกอบกับมาตรา ๑๙๕ วรรคสอง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๒๐๓/๒๕๓๙ การพิพากษาลงโทษจำเลยตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ จำต้องพิเคราะห์ถึงความร้ายแรงหรือโทษของยาเสพติดให้โทษว่าเป็นอันตรายร้ายแรงต่อสังคมประเทศชาติตลอดจนพิเคราะห์ปัญหาทางอาชญาวิทยาสำหรับตัวจำเลย รวมทั้งผลกระทบถึงครอบครัวจำเลยซึ่งไม่ได้ทำผิดด้วย จำเลยเป็นสตรีมีการศึกษา อายุเพียง ๒๘ ปี มีมารดาและบุตร

เยาว์วัยในอุปการะอยู่ต่างประเทศมีเหตุสมควรรับการพิจารณาตามสนธิสัญญาแลกเปลี่ยนนักโทษระหว่างประเทศให้กลับไปรับโทษที่ประเทศของตนอันจะได้ผลต่อสภาพสังคมดีกว่า ทั้งตาม ป.อ. มาตรา ๕๒ (๒) ก็ให้อำนาจศาลใช้ดุลพินิจกำหนดโทษเป็นตัวเลขนระยะเวลาได้ การลดโทษจำเลยจากโทษประหารชีวิตให้กึ่งหนึ่ง จึงควรเหลือเป็นจำคุกจำเลยมีกำหนด ๕๐ ปี ไม่ควรเหลือเป็นจำคุกตลอดชีวิต

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๐๐๔/๒๕๓๙ โจทก์นำสืบประกอบคำรับสารภาพของจำเลยว่า เจ้าพนักงานตำรวจจับจำเลยได้ค้นพบของกลางในกระเป๋าสีเสื้อด้านขวาและในชั้นพิจารณาจำเลยให้การรับสารภาพว่ากระทำความผิดตามฟ้องโดยมิได้ถามค่านพยานโจทก์และนำพยานของตนเข้าสืบไม่มีพยานหลักฐานใดที่ชี้ได้ว่าพบของกลางที่เสื้อซึ่งแขวนที่สระน้ำ หรือจำเลยให้การรับสารภาพเพราะมีผู้แนะนำที่จำเลยฎีกาว่าพบของกลางที่เสื้อซึ่งแขวนที่สระน้ำเป็นเพียงข้ออ้างมาลอยๆ จึงรับฟังไม่ได้ โจทก์ได้บรรยายฟ้องถึงประกาศกระทรวงสาธารณสุขฉบับที่ ๘๕ (พ.ศ. ๒๕๓๖) เรื่องกำหนดปริมาณการมีไว้ในครอบครองหรือใช้ประโยชน์ซึ่งวัตถุออกฤทธิ์ในประเภท ๑ หรือประเภท ๒ ตามความในพระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. ๒๕๑๘ ลงวันที่ ๑๙ มกราคม ๒๕๓๖ ซึ่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขได้ออกประกาศตามมาตรา ๖ (๗ ทวิ) ได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาและจำเลยทราบแล้วจำเลยให้การรับสารภาพตามฟ้องดังนี้ การที่โจทก์นำพยานบุคคลมาสืบประกอบคำรับสารภาพและพยานเบิกความเพียงแต่ระบุการกระทำของจำเลยโดยมิได้เบิกความถึงประกาศก็เป็นการเพียงพอที่จะรับฟังได้ว่าจำเลยทราบประกาศดังกล่าวแล้ว และประกาศดังกล่าวก็เป็นส่วนหนึ่งของกฎหมายเพราะกฎหมายให้อำนาจรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขมีอำนาจประกาศแม้ประกาศฉบับดังกล่าวจะถูกยกเลิกโดยประกาศกระทรวงสาธารณสุขฉบับที่ ๙๒ (พ.ศ. ๒๕๓๘) ลงวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๓๘ ซึ่งประกาศฉบับใหม่นี้ได้ระบุไว้ชัดแจ้งว่าให้คำนวณปริมาณเมทแอมเฟตามีนเมื่อเป็นสารบริสุทธิ์แล้วซึ่งเป็นคุณแก่จำเลยกว่าจึงต้องใช้ประกาศฉบับหลังบังคับแก่จำเลยตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๓

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๐๙๖/๒๕๓๘ ในความผิดที่กฎหมายกำหนดให้ลงโทษจำคุกและปรับนั้น ป.อ. มาตรา ๒๐ เป็นบทบัญญัติที่ศาลมีอำนาจใช้ดุลพินิจที่จะเลือกโทษจำคุกที่จะลงแก่จำเลยแต่เพียงสถานเดียวได้ และเมื่อศาลใช้ดุลพินิจเลือกที่จะลงโทษจำคุกจำเลยแต่เพียงสถานเดียวก็นับได้หมายความว่าศาลต้องลงโทษจำคุกไปทีเดียว จะรอการลงโทษไม่ได้แล้ว ศาลย่อมนำบทบัญญัติมาตรา ๕๖ ว่าด้วยการรอการลงโทษมาปรับใช้ได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๔๘๗/๒๕๓๙ จำเลยที่ ๓ มีน้ายาแอมเฟตามีนมาเก็บไว้เพื่อนำไปผลิตอีเฟดรีนซึ่งเป็นวัตถุออกฤทธิ์ประเภทที่ ๒ ร่วมกับจำเลยที่ ๑ จึงเป็นตัวการในการผลิตอีเฟดรีน แต่เมื่อจำเลยที่ ๓ เป็นสารวัตรกำนันมีหน้าที่เป็นเพียงผู้ช่วยและรับใช้สอยกำนัน ตาม พ.ร.บ. ลักษณะปกครองท้องที่ พ.ศ. ๒๔๕๗ มาตรา ๔๔ มิได้เป็นเจ้าพนักงานตามกฎหมาย จึงมีอาจเพิ่มโทษตาม พ.ร.บ. มาตราการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๑๐ ได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๗๒/๒๕๓๙ พยานโจทก์ทุกปากเป็นเจ้าพนักงานตำรวจซึ่งเป็นเจ้าพนักงานของรัฐปฏิบัติการตามหน้าที่ ไม่ปรากฏว่าเคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยมาก่อน จึงไม่มีเหตุระแวงว่าจะเบิกความปรักปรำจำเลย พยานผู้ร่วมจับกุมต่างเบิกความสอดคล้องต้องกันในเรื่องธนบัตรของกลางที่ให้สายลับใช้ล่อซื้อเฮโรอีนจากจำเลย มีการถ่ายภาพและลงหมายเลขไว้ใน

รายงานประจำวันเกี่ยวกับคดีซึ่งเป็นเอกสารทางราชการก่อนที่จะมอบให้สายลับไปดำเนินการ เมื่อสายลับล่อซื้อเฮโรอีนมาได้ พยานผู้ร่วมจับกุมได้ตรงไปยังบ้านจำเลยทันที ทำการตรวจค้นและพบธนบัตรดังกล่าวที่ตัวจำเลย ขั้นตอนต่างๆ เป็นไปในระยะเวลาใกล้ชิดต่อเนื่องกัน จำเลยเบิกความว่า ธนบัตรของกลางได้จากกระเป๋ากางเกงของจำเลยที่สวมใส่อยู่ขณะถูกตรวจค้นจริง เป็นการเจือสมกับพยานหลักฐานของโจทก์ ประกอบกับจำเลยได้ให้การรับสารภาพทั้งในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวน ซึ่งเป็นระยะเวลาใกล้ชิดกับจำเลยถูกจับกุม คำรับของจำเลยจึงมีน้ำหนักในการรับฟังประกอบพยานหลักฐานของโจทก์ ที่จำเลยอ้างว่าทำให้การรับสารภาพชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนเพราะถูกเจ้าพนักงานตำรวจทำร้าย มีแต่คำเบิกความลอยๆ ของจำเลย ไม่มีน้ำหนักรับฟังได้ น้ำหนักพยานหลักฐานของจำเลยไม่สามารถรับฟังหักล้างน้ำหนักพยานหลักฐานของโจทก์ได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๒๒/๒๕๔๑ โจทก์ไม่ได้บรรยายฟ้องว่าเฮโรอีนของกลางคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้น้ำหนักเท่าใด ไม่เป็นฟ้องเคลือบคลุม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๙๔/๒๕๓๘ ความผิดที่กฎหมายกำหนดอัตราโทษอย่างต่ำไว้ให้จำคุกตั้งแต่ห้าปีขึ้นไปเมื่อจำเลยให้การรับสารภาพตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๗๖ วรรคหนึ่ง แม้จำเลยมีอายุ ๑๖ ปีเศษ และศาลเห็นสมควรพิพากษาลงโทษ ก็ให้ลดมาตราส่วนโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นลงครึ่งหนึ่ง ตาม ป.อ. มาตรา ๗๕ แต่ก็ยังคงเป็นหน้าที่ของโจทก์ที่จะต้องสืบพยานให้ได้ความถึงการกระทำผิดของจำเลย เมื่อปรากฏว่าจำเลยให้การรับสารภาพ โจทก์จำเลยแถลงไม่สืบพยาน ศาลชั้นต้นจึงให้รอฟังคำพิพากษา และได้อ่านคำพิพากษาให้โจทก์จำเลยฟังได้ในวันนั้นเอง ถือว่าโจทก์ไม่ได้สืบพยานให้เห็นว่าจำเลยได้กระทำความผิดจริง ย่อมลงโทษจำเลยไม่ได้ การที่ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค ๒ พิพากษาลงโทษจำเลยจึงไม่ถูกต้อง ปัญหาแม้จำเลยมิได้ยกขึ้นต่อสู้ไว้ แต่เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยและพิพากษายกฟ้องโจทก์ได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๙๕ วรรคสอง ประกอบด้วยมาตรา ๒๒๕

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๑๓/๒๕๓๘ หลังจากที่จำเลยที่ ๒ กระทำความผิด ได้มี พ.ร.บ. วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๕ แก้ไขเพิ่มเติม พ.ร.บ. วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. ๒๕๑๘ โดยเพิ่มเติมมาตรา ๑๓ ทวิ ห้ามมิให้ผู้ใดผลิต ขาย นำเข้า หรือส่งออกซึ่งวัตถุออกฤทธิ์ในประเภท ๒ แยกจากเดิมซึ่งบัญญัติรวมไว้ในมาตรา ๑๓ และแก้ไขโทษปรับขั้นสูงให้ต่ำลง ถือว่าเป็นคุณแก่จำเลย จึงต้องใช้บทบัญญัติกฎหมายที่แก้ไขเพิ่มเติมใหม่มาปรับแก้คดีตาม ป.อ. มาตรา ๓

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๓๓๓/๒๕๓๘ พ.ร.บ. วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๕ ให้ยกเลิกมาตรา ๑๓ เดิมและใช้ความใหม่แทน และให้เพิ่มความเป็นมาตรา ๑๓ ทวิ การกระทำความผิดของจำเลยจึงเป็นความผิดตามมาตรา ๑๓ ทวิ และมีโทษตามมาตรา ๘๙ ซึ่งมาตรา ๘๙ ที่แก้ไขมีโทษเบากว่าโทษตามมาตรา ๘๙ เดิม จึงต้องลงโทษจำเลยตามมาตรา ๘๙ ที่แก้ไขใหม่ เพราะเป็นกฎหมายในส่วนที่เป็นคุณแก่จำเลยตาม ป.อ. มาตรา ๓

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๘๖/๒๕๓๙ การขายหรือมีไว้เพื่อขายตาม พ.ร.บ. วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทฯ มาตรา ๔ เป็นความผิดอย่างเดียวกัน จำเลยชายเมทแอมเฟตามีนผสมกับอีเฟดรีน แก่เจ้าพนักงานตำรวจผู้ล่อซื้อ ๒๐ เม็ด และทันใดในเวลาต่อเนื่องกัน เจ้าพนักงานตำรวจเข้าตรวจค้นพบได้จากจำเลยอีก ๑๑๖ เม็ด เมทแอมเฟตามีนผสมกับอีเฟดรีนทั้ง ๑๓๖ เม็ด จึงเป็นจำนวนเดียวกับที่จำเลยชายและมีไว้ในครอบครองเพื่อขายในวันเวลาเดียวกันและต่อเนื่องกันเป็นความผิดกรรมเดียวคือการขาย

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๐๗๘/๒๕๓๙ จำเลยเสพแอมเฟตามีนซึ่งเป็นวัตถุออกฤทธิ์ในประเภท ๒ ขณะที่ขั้บรถยนต์ เป็นการกระทำที่ต่อเนื่องกัน จึงเป็นการกระทำอันเป็นกรรมเดียว เป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทตาม ป.อ. มาตรา ๙๐

คำพิพากษาฎีกาที่ ๖๘๒๒/๒๕๕๐ คดีนี้เดิมศาลได้พิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยที่ ๑ แต่ศาลเห็นว่าเป็นโทษเล็กน้อย ลงโทษจำคุกจำเลยที่ ๑ ไม่เกินสามเดือน จึงให้ลงโทษกักขังแทนตาม ป.อ. มาตรา ๒๓ กำหนดวันเวลากักขังให้เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในคำพิพากษา ดังนั้น เมื่อโทษกักขังเป็นเพียงโทษที่ลงแทนโทษจำคุก ศาลจึงให้นับโทษกักขังติดต่อกับโทษกักขังในอีกคดีหนึ่งได้ตาม ป.อ. มาตรา ๒๒

การจะนับโทษต่อกันต้องพิจารณาจากคดีที่พิพากษาในภายหลังว่าจะนับโทษต่อได้หรือไม่ ดังนั้นคดีที่ต้องอุทธรณ์ฎีกา ในปัญหาเรื่องการนับโทษต่อ จึงต้องเป็นคดีนี้ ซึ่งเป็นคดีที่พิพากษาในภายหลัง หาข้ออุทธรณ์ในคดีก่อนหรืออุทธรณ์พร้อมกันทั้งสองคดีไม่

คำพิพากษาฎีกาที่ ๖๑๔๒/๒๕๕๐ ขณะจำเลยกระทำความผิด การเสพเมทแอมเฟตามีนอันเป็นวัตถุออกฤทธิ์ในประเภท ๒ เป็นความผิดตาม พ.ร.บ. วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. ๒๕๑๘ มาตรา ๖๒ ตีรับโทษตามมาตรา ๑๐๖ ตี ระวังโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงห้าปี และปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาท ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกา ได้มีประกาศกระทรวงสาธารณสุข ฉบับที่ ๙๗ (พ.ศ. ๒๕๓๙) ให้ยกเลิกประกาศกระทรวงสาธารณสุขเรื่อง ระบุชื่อและจัดแบ่งประเภทวัตถุออกฤทธิ์ตามความใน พ.ร.บ. วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทฯ เดิมทุกฉบับ และให้วัตถุออกฤทธิ์ที่ระบุชื่อในบัญชีท้ายประกาศเป็นวัตถุออกฤทธิ์ตามความใน พ.ร.บ. วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทฯ ซึ่งตามบัญชีท้ายประกาศกระทรวงสาธารณสุขดังกล่าวมิได้ระบุให้เมทแอมเฟตามีนเป็นวัตถุที่ออกฤทธิ์อีกต่อไป ต่อมารัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขได้ออกประกาศกระทรวงสาธารณสุข ฉบับที่ ๑๓๕ (พ.ศ. ๒๕๓๙) เรื่อง ระบุชื่อและประเภทยาเสพติดให้โทษตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งตามบัญชีท้ายประกาศลำดับที่ ๒๐ ระบุชื่อเมทแอมเฟตามีนเป็นยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ ตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๕๗ ต้องรับโทษตามมาตรา ๙๑ ซึ่งมีระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงสิบปี และปรับตั้งแต่ห้าพันบาทถึงหนึ่งแสนบาท ไม่เป็นความผิดตาม พ.ร.บ. วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทฯ อีกต่อไป อันเป็นกรณีกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดแตกต่างกับกฎหมายที่ใช้ในภายหลังการกระทำความผิด ต้องใช้กฎหมายในส่วนที่เป็นคุณแก่ผู้กระทำความผิดไม่ว่าในทางใด ตาม ป.อ. มาตรา ๓ วรรคหนึ่ง เมื่อระวางโทษตาม พ.ร.บ. วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทฯ มาตรา ๑๐๖ ตี และ พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๙๑ ต่างเป็นคุณต่อผู้กระทำความผิด คือถ้าดูโทษขั้นสูงแล้ว พ.ร.บ. วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทฯ มาตรา ๑๐๖ ตี เป็นคุณกว่าเพราะจำคุกอย่างสูงเพียงห้าปี แต่ พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๙๑ ลงโทษอย่างสูงได้ถึงสิบปี แต่ถ้าดูโทษขั้นต่ำแล้ว พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๙๑ เป็นคุณกว่าเพราะจำคุกตั้งแต่หกเดือนขึ้นไป แต่ พ.ร.บ. วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทฯ มาตรา ๑๐๖ ตี จำคุกตั้งแต่หนึ่งปีขึ้นไป ฉะนั้น ถ้าศาลลงโทษจำคุกในอัตราขั้นสูง ต้องใช้ พ.ร.บ. วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทฯ เพราะเป็นคุณแก่จำเลย แต่ถ้าจะจำคุกจำเลยในอัตราขั้นต่ำ ต้องใช้ พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ เพราะเป็นคุณแก่จำเลย คดีนี้ศาลอุทธรณ์ภาค ๑ วางโทษจำคุก ๑ ปี ลดโทษให้กึ่งหนึ่งลงจำคุก ๖ เดือน การวางโทษอยู่ในระดับที่ใช้กฎหมายขณะกระทำความผิด คือ พ.ร.บ. วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทฯ ได้ หรือใช้กฎหมายที่ใช้ในภายหลังการกระทำความผิด คือ พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ

ก็ได้ เช่นนี้ ควรใช้กฎหมายขณะกระทำความผิด ที่ศาลล่างทั้งสองปรับบทลงโทษจำเลยตาม พ.ร.บ. วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทฯ จึงชอบแล้ว

ข้อหาความผิดฐานเป็นผู้ขี้เซาผู้ขี้เสพวัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทกลุ่มเมทแอมเฟตามีนโดยฝ่าฝืนต่อ พ.ร.บ. จราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔๓ ทวิ วรรคหนึ่ง ๑๕๗ ทวิ วรรคหนึ่งนั้น เมื่อภายหลังการกระทำความผิด เมทแอมเฟตามีนไม่เป็นวัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท แต่ได้เปลี่ยนเป็นยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ ตามประกาศกระทรวงสาธารณสุขฉบับที่ ๑๓๕ (พ.ศ. ๒๕๓๙) และ พ.ร.บ. จราจรทางบกฯ ไม่มีบทบัญญัติลงโทษผู้ขี้เซาผู้ขี้เสพยาเสพติดให้โทษดังเช่น พ.ร.บ. การขนส่งทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ แล้วจำเลยจึงไม่มีความผิดตามบทกฎหมายดังกล่าว ปัญหานี้แม้คู่ความไม่ได้ฎีกาขึ้นมา ศาลฎีกาก็มีอำนาจพิพากษายกฟ้องโจทก์ในข้อหานี้ได้ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๘๕, ๒๑๕ และ ๒๒๕

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๑๐๐/๒๕๔๐ แม้จำเลยเสพเมทแอมเฟตามีนเพียงอย่างเดียวก็เป็นความผิดสำเร็จในทันทีที่เสพ แต่ความผิดฐานเป็นผู้ขี้เซาผู้ขี้เสพวัตถุที่ออกฤทธิ์ตาม พ.ร.บ. จราจรทางบกฯ และฐานเป็นผู้ปฏิบัติหน้าที่ขับรถยนต์ไปตามทางหลวงและทางสาธารณะโดยขณะขับรถได้เสพเมทแอมเฟตามีน การกระทำความผิดดังกล่าวยังอาศัยองค์ประกอบความผิดฐานเสพเมทแอมเฟตามีน ประกอบกับการขับรถยนต์ด้วยจึงจะเป็นความผิด ดังนั้น การที่โจทก์ฟ้องว่าภายหลังจากจำเลยได้เสพเมทแอมเฟตามีนเข้าสู่ร่างกายแล้วจำเลยได้ปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้ขับรถ จึงเป็นความผิดที่เกิดจากการกระทำหลายอย่างประกอบกัน ซึ่งการเสพเมทแอมเฟตามีนเป็นเพียงองค์ประกอบความผิดส่วนหนึ่ง การกระทำของจำเลยจึงเป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๐๒๗/๒๕๔๐ เจ้าพนักงานตำรวจจับจำเลยพบเมทแอมเฟตามีนของกลางอยู่ในเล้าหมูข้างบ้านจำเลย แม้เล้าหมูเป็นของจำเลย แต่บริเวณบ้านของจำเลยไม่มีรั้วล้อม และยังมีบ้านของผู้อื่นอีกหลายหลังอยู่ใกล้กับบ้านของจำเลย ดังนี้ บุคคลอื่นย่อมสามารถเดินผ่านเข้าออกในบริเวณบ้านของจำเลยได้โดยสะดวก ประกอบกับจำเลยไม่ได้พักอาศัยอยู่ที่บ้านที่กำลังอยู่ในระหว่างก่อสร้างใกล้ๆ กับเล้าหมู ทั้งวัตถุออกฤทธิ์ของกลางในเล้าหมูก็ปรากฏเพียงบรรจุอยู่ในถุงพลาสติกสีแดงวางไว้ที่พื้นเล้าหมูโดยไม่มีสิ่งใดปกปิดสามารถมองเห็นได้โดยง่ายไม่มีลักษณะเป็นการซ่อนเร้นแต่อย่างใด กรณีอาจเป็นของคณงานก่อสร้างบ้านนำมาวางไว้เพื่อเสพในระหว่างทำงานก่อสร้างก็ได้ ทั้งไม่ปรากฏว่าจำเลยมีพฤติการณ์ที่เกี่ยวข้องกับวัตถุออกฤทธิ์แต่อย่างใด ส่วนคำให้การรับสารภาพในชั้นจับกุมนั้น จำเลยนำสืบโต้แย้งว่าเหตุที่รับสารภาพเพราะเจ้าพนักงานตำรวจบอกว่าจะจับกุมบิดามารดาไว้ดำเนินคดี ซึ่งขณะนั้นบิดามารดาจำเลยไม่อยู่ จำเลยไม่ทราบว่ามีบิดามารดาจะรู้เห็นเกี่ยวข้องกับเมทแอมเฟตามีนของกลางหรือไม่ จึงเกรงว่าบิดามารดาจะเดือดร้อนจึงรับสารภาพ ประกอบกับจำเลยสำคัญผิดว่าเมื่อเมทแอมเฟตามีนอยู่ในเล้าหมูของจำเลย จำเลยจะต้องรับผิดชอบ ซึ่งสอดคล้องกับคำให้การในชั้นสอบสวนในวันเดียวกันนั้นเป็นเวลาใกล้เคียงกับที่จำเลยถูกจับกุม จึงยังไม่ทันมีเวลาคิดวางแผนการต่อสู้คดี ดังนั้น ข้อเท็จจริงอาจจะเป็นดังที่จำเลยต่อสู้ก็เป็นได้ เมื่อมีความสงสัยตามสมควรว่าจำเลยได้กระทำความผิดหรือไม่ จึงยกประโยชน์แห่งความสงสัยนั้นให้จำเลยตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๒๗ วรรคสอง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๕๔๗/๒๕๔๐ ขณะที่จำเลยกระทำความผิด การที่จำเลยมีเมทแอมเฟตามีนซึ่งเป็นวัตถุออกฤทธิ์ประเภท ๒ คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ ๐.๗๗๓ กรัม เกินกว่าปริมาณที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดไว้เป็นการกระทำความผิดตาม พ.ร.บ. วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทฯ ต้องรับโทษ

ตามมาตรา ๑๐๖ ทวิ ระวังโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงสี่แสนบาท ต่อมารัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขได้ออกประกาศกระทรวงสาธารณสุข ระบุให้เมทแอมเฟตามีน เป็นยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ ตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ เท่านั้น จึงส่งผลให้การมีเมทแอมเฟตามีน คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์เพียง ๐.๗๗๓ กรัม ไม่ถึง ๒๐ กรัม เป็นความผิดตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๖๗ ซึ่งระวังโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาท ไม่เป็นความผิดตาม พ.ร.บ. วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทฯ อีกต่อไป และเมื่อ พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๖๗ ระวังโทษเบากว่าระวังโทษตาม พ.ร.บ. วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทฯ มาตรา ๑๐๖ ทวิ ซึ่งใช้อยู่ในขณะจำเลยกระทำความผิด จึงเป็นกฎหมายส่วนที่เป็นคุณแก่จำเลย ต้องปรับบทลงโทษจำเลยตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๖๗ ตาม ป.อ. มาตรา ๓ ปัญหานี้ แม้จำเลยมิได้ยกขึ้นฎีกา แต่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัย ได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๒๕ ประกอบมาตรา ๑๕๕

คำพิพากษฎีกาที่ ๘๗๙/๒๕๕๐ จำเลยที่ ๓ กับพวกถูกเจ้าพนักงานตำรวจจับพร้อม เมทแอมเฟตามีน ๘๐,๐๐๐ เม็ด นับว่าของกลางมีจำนวนมาก ถือได้ว่าเป็นผู้ค้ายาเสพติดรายใหญ่ จำเลยที่ ๓ รับราชการครูซึ่งสังคมถือว่าเป็นบุชณียบุคคล จึงสมควรประพฤติตนเป็นตัวอย่างที่ดีแก่ เด็กและเยาวชน แต่จำเลยที่ ๓ กลับกระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติดซึ่งเป็นภัยร้ายแรงต่อสังคมโดยเฉพาะ เด็กและเยาวชนเสียเอง ศาลกำหนดโทษจำคุกจำเลยที่ ๓ มีกำหนด ๕๐ ปี ตาม พ.ร.บ. วัตถุที่ออกฤทธิ์ ต่อจิตและประสาท พ.ศ. ๒๕๑๘ มาตรา ๘๙ ประกอบ พ.ร.บ. มาตราการในการปราบปรามผู้กระทำ ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๑๐, ๑๒ ซึ่งเป็นบทลงโทษข้าราชการกระทำความผิด เกี่ยวกับยาเสพติด ต้องระวางโทษเป็นสามเท่าของโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น แต่ให้กำหนด โทษจำคุกอย่างสูงได้ไม่เกิน ๕๐ ปี แล้วลดโทษให้จำเลยที่ ๓ กึ่งหนึ่ง คงจำคุก ๒๕ ปี เหมาะสมแก่ ความผิดแล้ว

คำพิพากษฎีกาที่ ๙๕๕/๒๕๕๐ โจทก์ฟ้องว่าจำเลยมีเมทแอมเฟตามีนจำนวน ๕๕ เม็ด กับ ๑ ห่อ น้ำหนัก ๔.๙๑ กรัม ไว้ในครอบครองเพื่อขายโดยมิได้รับอนุญาต ขอให้ลงโทษตาม พ.ร.บ. วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. ๒๕๑๘ ดังนี้ แม้ขณะเกิดเหตุ การกระทำของจำเลย จะเป็นความผิดตามฟ้องแต่ขณะคดีอยู่ในระหว่างพิจารณา ได้มีประกาศกระทรวงสาธารณสุขฉบับที่ ๙๒ (พ.ศ. ๒๕๓๘) ออกมายกเลิกประกาศกระทรวงสาธารณสุข ฉบับที่ ๘๕ (พ.ศ. ๒๕๓๖) ซึ่งบังคับใช้ ขณะเกิดเหตุ โดยกำหนดการมีไว้ในครอบครองหรือใช้ประโยชน์ซึ่งวัตถุออกฤทธิ์ในประเภท ๑ หรือ ๒ เมื่อคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์แล้วสำหรับเมทแอมเฟตามีนต้องไม่เกิน ๐.๕๐๐ กรัม เมื่อไม่มีปริมาณ เกินกว่าที่กำหนด จำเลยจึงไม่มีความผิดตาม พ.ร.บ. วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทฯ มาตรา ๑๐๖ ทวิ เพราะประกาศกระทรวงสาธารณสุข ฉบับที่ ๙๒ (พ.ศ. ๒๕๓๘) เป็นคุณแก่จำเลยตาม ป.อ. มาตรา ๓ จำเลยจึงมีความผิดตาม พ.ร.บ. วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทฯ มาตรา ๑๐๖ วรรคหนึ่ง เท่านั้น

เมื่อข้อเท็จจริงไม่ปรากฏว่า เมทแอมเฟตามีนของกลางคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้เท่าใด จึง ลงโทษตาม พ.ร.บ. วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. ๒๕๑๘ มาตรา ๑๐๖ ทวิ ไม่ได้

คำพิพากษฎีกาที่ ๑๕๔๗/๒๕๕๐ การตรวจค้น การจับกุม และการสอบสวน เป็นการดำเนินการคนละขั้นตอนกัน หากการตรวจค้นและจับกุมมิชอบด้วยกฎหมาย ก็เป็นเรื่องที่จะว่า กล่าวกันอีกส่วนหนึ่งต่างหาก เมื่อคดีนี้มีการสอบสวนโดยพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบตาม

กฎหมายแล้ว แม้การตรวจค้นและจับกุมมีปัญหาว่าอาจไม่ชอบด้วยกฎหมาย ก็หากกระทบกระเทือนถึงการฟ้องคดีอาญาไม่ ทั้งจำเลยมิได้ฎีกาว่าการสอบสวนไม่ชอบเพราะเหตุผลอื่นๆ อีก จึงต้องถือว่าการสอบสวนในความคิดที่กล่าวหาตามฟ้องนั้นชอบแล้ว

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๕๑๘/๒๕๒๓ เมื่อแอมเฟตามีนไฮโดรคลอไรด์ที่จำเลยขายไปเป็นจำนวนเดียวกับที่จำเลยมีอยู่ การกระทำของจำเลยจึงเป็นกรรมเดียวผิดกฎหมายหลายบท

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๗๐๗/๒๕๔๑ มีเมทแอมเฟตามีนซึ่งเป็นยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ และอีเฟดรีนซึ่งเป็นวัตถุออกฤทธิ์ในประเภท ๒ อยู่ในเม็ดเดียวกัน ซึ่งเป็นวัตถุอันเดียว การที่จำหน่ายเมทแอมเฟตามีนดังกล่าวไปเป็นการกระทำคราวเดียว จึงเป็นการกระทำความผิดเพียงกรรมเดียว

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๐๒๐/๒๕๔๑ จำเลยให้การรับสารภาพ แล้วมาต่อสู้ในภายหลังว่าไม่ได้กระทำความผิด เป็นข้อที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ ต้องห้ามตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๒๔๙ วรรคหนึ่ง ประกอบ ป.วิ.อ. มาตรา ๑๕ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๒๓/๒๕๔๐ สถานีรถไฟที่เกิดเหตุเป็นสถานที่มีผู้คนพลุกพล่าน หากเจ้าพนักงานตำรวจไม่ได้รับข้อมูลจากสายลับแล้วก็ยากที่จะจับคนร้ายได้ เมื่อจำเลยเป็นผู้ที่หัวกระเป๋านั่งสีดำ ซึ่งภายในมีเสื้อผ้าของจำเลยและเอโรอื่นของกลางบรรจุอยู่ โดยเฉพาะม้านั่งที่จำเลยนั่งและนำกระเป๋ามาวางนั้นไม่มีบุคคลอื่นใดนั่งปะปนอยู่ด้วย ประกอบกับหลังจากทำบันทึกการจับกุมแล้ว ได้มีการถ่ายรูปจำเลยพร้อมของกลางไว้เป็นหลักฐาน จึงน่าเชื่อว่าจำเลยได้ให้การรับสารภาพในชั้นจับกุมด้วยความสมัครใจหาใช่ถูกเจ้าพนักงานตำรวจบังคับให้ลงชื่อในบันทึกจับกุมโดยยังไม่ได้กรอกข้อความไม่

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๓๔๖/๒๕๔๐ โจทก์บรรยายฟ้องเป็น ๒ ตอน ข้อ ก. บรรยายว่าจำเลยมีกัญชาจำนวน ๒ ถุง กับอีก ๑ กล่อง น้ำหนัก ๖๗.๘ กรัม ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายโดยฝ่าฝืนกฎหมายและ ข้อ ข. บรรยายว่าตามวันเวลาดังกล่าวจำเลยได้จำหน่ายกัญชาให้แก่สายลับที่เข้าล่อซื้อจำนวน ๑ ถุง น้ำหนัก ๒๑.๘ กรัม ราคา ๔๐๐ บาท อันเป็นยาเสพติดให้โทษส่วนหนึ่งที่จำเลยมีไว้เพื่อจำหน่ายในข้อ ก. ความผิดฐานมีกัญชาไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและความผิดฐานจำหน่ายกัญชาเป็นความผิดต่างฐานกัน การที่โจทก์แยกฟ้องเป็นข้อ ก. และ ข. จึงเห็นเจตนาของโจทก์ว่า ขอให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไป จำเลยให้การรับสารภาพตามฟ้อง ย่อมหมายความว่าได้กระทำความผิดทั้ง ๒ กรรม ซึ่งเป็นความผิดต่างกันตามฟ้อง จึงต้องลงโทษจำเลยทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไป

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๕๔๗/๒๕๔๐ ขณะที่จำเลยกระทำความผิด การที่จำเลยมีเมทแอมเฟตามีนซึ่งเป็นวัตถุออกฤทธิ์ประเภท ๑ คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ ๐.๗๗๓ กรัม เกินกว่าปริมาณที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดไว้ เป็นการกระทำความผิดตาม พ.ร.บ. วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทฯ ต้องรับโทษตามมาตรา ๑๐๖ ทวิ ระวังโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงสี่แสนบาท ต่อมารัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขได้ออกประกาศกระทรวงสาธารณสุขระบุให้เมทแอมเฟตามีนเป็นยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ ตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ เท่านั้น จึงมีผลให้การมีเมทแอมเฟตามีนคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์เพียง ๐.๗๗๓ กรัม ไม่ถึง ๒๐ กรัม เป็นความผิดตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๖๗ ซึ่งระวังโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาท ไม่เป็นความผิดตาม พ.ร.บ. วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทฯ อีกต่อไป และเมื่อ พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๖๗ ระวังโทษเบากว่าระวังโทษตาม พ.ร.บ. วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทฯ

มาตรา ๑๐๖ ทวิ ซึ่งใช้อยู่ในขณะจำเลยกระทำความผิด จึงเป็นกฎหมายส่วนที่เป็นคุณแก่จำเลยต้องปรับบทลงโทษจำเลยตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๖๗ ตาม ป.อ. มาตรา ๓ ปัญหานี้แม้จำเลยมิได้ยกขึ้นฎีกา แต่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๒๕ ประกอบมาตรา ๑๙๕

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๘๖๒/๒๕๔๐ การที่สายลับเข้าทำการล่อซื้อฝิ่นจากจำเลยทั้งสอง ยังไม่มีการชำระเงินและส่งมอบฝิ่นของกลางให้แก่กัน แต่จำเลยทั้งสองถูกจับพร้อมด้วยฝิ่นของกลางเสียก่อน ดังนั้นการซื้อขายยังไม่เสร็จบริบูรณ์ การกระทำของจำเลยทั้งสองจึงเป็นความผิดฐานร่วมกันมีฝิ่นไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย และพยายามจำหน่ายฝิ่นโดยผิดกฎหมายเท่านั้น

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๗๔๙/๒๕๒๗ จำเลยปลุกกัญชา ๑๐ ต้น กับมีกัญชาไว้ในความครอบครอง ๑ ถุง น้ำหนัก ๑.๑๐๐ กิโลกรัม โดยไม่ปรากฏว่ากัญชาที่จำเลยมีไว้ในครอบครอง คือส่วนหนึ่งของผลผลิตซึ่งเกิดจากต้นกัญชาที่จำเลยปลุก จึงถือไม่ได้ว่าเป็นความผิดกรรมเดียว การกระทำของจำเลยเป็นความผิดสองกรรม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๗๙๘/๒๕๔๐ พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๔ ให้คำนิยาม “ผลิต” ไว้ว่า หมายความว่ารวมถึงการแบ่งบรรจุหรือรวมบรรจุด้วย คดีนี้ได้ความว่าจำเลยเทเฮโรอีนจากแผ่นกระดาษบรรจุใส่ลงในหลอดพลาสติกทรงกลมลักษณะคล้ายขวด อันเป็นการจัดเตรียมแบ่งเฮโรอีนออกเป็นส่วนย่อย ทั้งยังมีถุงพลาสติกเปลาขนาดเล็กวางอยู่บนเตียงนอน เป็นการกระทำเพื่อความสะดวกในการจัดจำหน่ายนั่นเอง พฤติการณ์ของจำเลยดังกล่าวคือได้ว่าเป็นการ “ผลิต” ตามความหมายของมาตรา ๔ แห่ง พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ แล้ว

โจทก์บรรยายฟ้องเพียงว่าจำเลยผลิตเฮโรอีนและมีเฮโรอีนจำนวนดังกล่าวไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๖๕ พรรคหนึ่ง นอกจากนี้ การที่จำเลยถูกจับขณะกำลังเทเฮโรอีนบรรจุใส่ในหลอดพลาสติก พร้อมเฮโรอีนบรรจุหลอดพลาสติกเฮโรอีนที่เททิ้งบนพื้น และถุงพลาสติกของกลางนั้น เป็นความผิดฐานมีเฮโรอีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายด้วยเมื่อเฮโรอีนดังกล่าวเป็นจำนวนเดียวกับเฮโรอีนที่จำเลยมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย การกระทำของจำเลยจึงเป็นกรรมเดียวผิดกฎหมายหลายบท

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๘๗๐/๒๕๔๐ โจทก์มิได้บรรยายฟ้องว่าจำเลยทั้งสองผลิตเฮโรอีนเพื่อจำหน่ายเพียงแต่บรรยายในฟ้องข้อ ก. ว่าจำเลยทั้งสองผลิตเฮโรอีนโดยวิธีแบ่งบรรจุ ส่วนฟ้องข้อ ๑. ข. บรรยายว่าจำเลยทั้งสองร่วมกันมีเฮโรอีนจำนวน ๒๓ หลอดไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายเท่านั้น หาได้หมายความว่าผลิตเฮโรอีนจำนวนดังกล่าวเพื่อจำหน่ายไม่ จึงลงโทษจำเลยในข้อหาผลิตเฮโรอีนเพื่อจำหน่ายไม่ได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๑๘๓/๒๕๔๐ เจ้าพนักงานตำรวจค้นพบเฮโรอีนบรรจุในหลอดกาแฟจำนวน ๒๘ หลอดอยู่ในกล่องพลาสติกที่จำเลยถืออยู่ และยังรับสารภาพว่าซื้อเฮโรอีนมาแบ่งบรรจุใส่หลอดกาแฟและแสดงท่าบรรจุเฮโรอีนในหลอดกาแฟเปล่าให้เจ้าพนักงานตำรวจผู้จับด้วย ทั้งในชั้นสอบสวนจำเลยก็รับว่าหลอดกาแฟเปล่าเตรียมไว้เพื่อบรรจุเฮโรอีน พฤติการณ์ของจำเลยที่แบ่งเฮโรอีนออกเป็นส่วนย่อยและบรรจุลงในหลอดกาแฟดังกล่าว และยังมีหลอดกาแฟเปล่าขนาดเดียวกันจำนวนมาก แม้โจทก์จะไม่มีประจักษ์พยานรู้เห็นขั้นตอนที่จำเลยทำการแบ่งบรรจุใส่ในหลอดกาแฟ แต่ก็เป็นที่เห็นได้ว่าจำเลยกระทำเพื่อความสะดวกในการจัดจำหน่ายนั่นเอง จึงพึงได้โดยปราศจากสงสัยว่าจำเลยกระทำความผิดฐานผลิตเฮโรอีน

คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๒/๒๕๓๙ การผลิตโดยการแบ่งบรรจุตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๔ ต้องเป็นการแบ่งบรรจุที่เป็นอันตรายแก่สังคมอย่างร้ายแรง ทำนองเดียวกับการเพาะปลูก ทำ ผสม ปูรง แปรสภาพ เปลี่ยนรูป หรือสังเคราะห์ทางวิทยาศาสตร์ เช่น การบรรจุเพื่อจำหน่ายแก่บุคคลโดยทั่วไป การที่จำเลยแบ่งบรรจุเพื่อความสะดวกในการใช้เสพของตนเอง ไม่เป็นการผลิตตามบทกฎหมายดังกล่าว

คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๓/๒๕๓๙ จำเลยแบ่งบรรจุเฮโรอีนจากหลอดใหญ่ใส่หลอดกาแฟเล็กที่ตัดสั้นเพื่อความสะดวกในการนำติดตัวไปเสพเองเท่ากับมีไว้ในครอบครอง ไม่อาจถือว่าเป็นการผลิต แต่ก็เป็นการกระทำอย่างหนึ่งในความผิดฐานผลิต แม้โจทก์จะไม่ได้ฟ้องในความผิดฐานมีไว้ในครอบครอง ก็ลงโทษความผิดฐานนี้ได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๘๒ วรรคท้าย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๙/๒๕๔๒ พนักงานอัยการจังหวัดเลย โจทก์
นายบุญช่วย ทาก่อม จำเลย

อาญา พยายาม (มาตรา ๘๐)

วิธีพิจารณาความอาญา ข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย นำวิธีพิจารณาในศาลอุทธรณ์มาใช้ในชั้นศาลฎีกา พยานหลักฐาน (มาตรา ๑๘๕ วรรคสอง, ๒๒๕, ๒๒๖)

พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ (มาตรา ๑๗, ๖๙)

การที่เจ้าพนักงานตำรวจใช้สายลับนำเงินไปล่อซื้อยาเสพติดให้โทษจากจำเลย มิได้เป็นการฝ่าฝืนกฎหมาย มิได้ผิดศีลธรรมหรือทำนองคลองธรรม มิได้เป็นการใส่ร้ายป้ายสีหรือยัดเยียดความผิดให้จำเลยหากจำเลยมิได้มียาเสพติดให้โทษไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย เมื่อสายลับไปขอซื้อยาเสพติดให้โทษจากจำเลย จำเลยยอมไม่มียาเสพติดให้โทษจะจำหน่ายให้แก่สายลับ ความผิดย่อมไม่อาจเกิดขึ้นได้ การกระทำของเจ้าพนักงานตำรวจดังกล่าวเป็นเพียงวิธีการเพื่อพิสูจน์ความผิดของจำเลย ไม่เป็นการแสวงหาหลักฐานโดยมิชอบ ไม่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยของประชาชน รับฟังลงโทษจำเลยได้ ไม่ต้องห้ามตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๒๖

จำเลยรับเงินจากสายลับแล้วจำเลยไปหีบฝิ่นมา แต่ยังไม่ทันได้ส่งมอบฝิ่นให้แก่สายลับ เจ้าพนักงานตำรวจเข้าจับจำเลยเสียก่อน จำเลยจึงยังไม่มีหลักฐานจำหน่ายฝิ่น คงมีความผิดฐานพยายามจำหน่ายฝิ่นโดยไม่ได้รับอนุญาตเท่านั้น ปัญหานี้แม้จะไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา แต่ปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกาเห็นสมควรยกขึ้นวินิจฉัยให้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๘๕ วรรคสอง ประกอบด้วยมาตรา ๒๒๕

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๐๒/๒๕๔๒ พนักงานอัยการจังหวัดตราด โจทก์
นายประวิทย์ รามาเคน กับพวก จำเลย

วิธีพิจารณาความอาญา ชั่งน้ำหนักพยานหลักฐาน (มาตรา ๒๒๗)

พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ (มาตรา ๑๐๒)

นายตาบตำรวจ จ. เบิกความว่า พยานปลอมตัวไปล่อซื้อเมทแอมเฟตามีนจากจำเลยที่ ๒ ตามที่สายลับนัดหมายไว้ เมื่อถึงเวลานัด จำเลยที่ ๑ ได้ขับรถยนต์มากับจำเลยที่ ๒ จากนั้นจำเลยที่ ๒ ลงจากรถเข้ามานั่งเจรจาซื้อขายเมทแอมเฟตามีนกับพยานในรถยนต์ของพยาน หลังจากที่จำเลยที่ ๒

ในระหว่างพิจารณาคดี มีประกาศกระทรวงสาธารณสุขบังคับใช้แล้วและมีผลให้เมทแอมเฟตามีนไม่เป็นวัตถุออกฤทธิ์ต่อไป แต่เป็นยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ ตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ การที่จำเลยมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเกินปริมาณเพื่อขาย และมีเฮโรอีนไว้ในครอบครอง เป็นการกระทำความผิดในวาระเดียวกัน จับได้พร้อมกัน แม้วัตถุแห่งการกระทำความผิดต่างชนิดกัน แต่ก็เป็นยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ ด้วยกัน จึงเป็นการกระทำความผิดต่อกฎหมายหลายบท

ความผิดฐานมียาเสพติดให้โทษประเภท ๑ ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๖๖ มีโทษหนักกว่าความผิดฐานมีวัตถุออกฤทธิ์ในประเภท ๒ ไว้ในครอบครองเพื่อขายตาม พ.ร.บ. วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. ๒๕๑๘ มาตรา ๘๘ ดังนั้นจึงต้องนำกฎหมายที่ใช้ขณะกระทำความผิดซึ่งเป็นคุณแก่จำเลยลงโทษแก่จำเลยทั้งสอง

การมีเมทแอมเฟตามีนและอีเฟดรีนไว้ในครอบครองเพื่อขายในขณะเดียวกันย่อมเป็นความผิดกรรมเดียว และเป็นกรรมเดียวกับที่มีการมีไว้ในครอบครองเกินปริมาณที่รัฐมนตรีกำหนด

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๗๖/๒๕๕๓

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด
นายศิริ สุวรรณเทศ กับพวก

โจทก์
จำเลย

อาญา ตัวการ (มาตรา ๘๓)

วิธีพิจารณาความอาญา ชั่งน้ำหนักพยานหลักฐาน (มาตรา ๒๒๗)

พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ (มาตรา ๑๕, ๖๖)

พฤติการณ์ที่จำเลยที่ ๒ ลงจากรถไปคนเดียวและเข้าไปคุยกับสายลับในบ้านเป็นเวลานานพอสมควรแล้วเดินออกมาเอาห่อเมทแอมเฟตามีนจากจำเลยที่ ๑ ที่นั่งรออยู่ในรถ จากนั้นเดินเข้าไปหาสายลับในบ้านเพียงคนเดียวโดยจำเลยอื่นมิได้เข้าไปด้วย เช่นนี้ ก็เพียงพอให้รับฟังได้ว่า จำเลยที่ ๒ ร่วมกับจำเลยอื่นกระทำความผิดโดยแบ่งหน้าที่กันทำ จำเลยที่ ๒ จะอ้างว่าตนไม่รู้ว่ามีของในห่อเป็นเมทแอมเฟตามีนหาได้ไม่

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๕๔๑/๒๕๕๓

พนักงานอัยการจังหวัดกำแพงเพชร
นายประวิติ พงษ์สุวิเศษศักดิ์ กับพวก

โจทก์
จำเลย

อาญา รอการลงโทษ พยายาม ตัวการ (มาตรา ๕๖, ๘๐, ๘๓)

พ.ร.บ. วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทฯ (มาตรา ๑๓, ทวิ, ๖๒, ๘๘, ๑๐๖)

จำเลยที่ ๒ รับธนบัตรจากสายลับที่มาล่อซื้อเมทแอมเฟตามีน แล้วติดต่อให้จำเลยที่ ๑ ซึ่งมีเมทแอมเฟตามีนของกลาง ๕ เม็ดมายังหอพักที่เกิดเหตุ โดยเดินทางมาถึงพร้อมกัน พฤติการณ์ดังกล่าวบ่งชี้ว่าจำเลยทั้งสองร่วมกันขายเมทแอมเฟตามีนแก่สายลับ โดยจำเลยที่ ๒ ตกกลางขายและรับเงิน แล้วติดต่อให้จำเลยที่ ๑ นำเมทแอมเฟตามีนมาส่งมอบแก่สายลับ เมื่อจำเลยทั้งสองมาถึงบริเวณหน้าหอพักเจ้าพนักงานตำรวจเข้าแสดงตัวและจับกุม การซื้อขายเมทแอมเฟตามีนระหว่างจำเลยทั้งสองกับสายลับจึงไม่สำเร็จบริบูรณ์ เป็นความผิดฐานพยายามขายเมทแอมเฟตามีนของกลางและฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต

การกระทำผิดฐานขายเมทแอมเฟตามีน เป็นความผิดร้ายแรงส่งผลให้เกิดความเสียหายต่อเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ เป็นต้นเหตุให้เกิดความเสื่อมโทรมของสังคม บ่อนทำลายสถาบันครอบครัวและวัฒนธรรมอันดีงามของชาติ เป็นภัยร้ายแรงที่แพร่ระบาดในหมู่เยาวชนที่อยู่ในวัยศึกษายากแก่การปราบปรามแก้ไข จำเลยทั้งสองเป็นนักศึกษาอยู่ถึงพิษภัยร้ายแรงดังกล่าว แต่กลับร่วมกระทำผิดในลักษณะที่ช่วยให้เมทแอมเฟตามีนแพร่กระจายเข้าไปในกลุ่มนักศึกษาและหอพักนักศึกษาได้รวดเร็วยิ่งขึ้น จึงไม่มีเหตุอันควรแก่การปรานี ที่ศาลล่างทั้งสองไม่รอการลงโทษเหมาะสมแล้ว

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๒๙/๒๕๕๔

พนักงานอัยการจังหวัดกาญจนบุรี
นางสัมพันธ์ พรหมชนะ กับพวก

โจทก์
จำเลย

อาญา พยายาม ผู้สนับสนุน หลายกรรมต่างกัน (มาตรา ๘๐, ๘๖, ๙๑)

พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ (มาตรา ๑๕, ๖๖)

จำเลยที่ ๑ มีเมทแอมเฟตามีนจำนวนเป็นสารบริสุทธิ์ ๑๕๐ กรัมเศษไว้ในครอบครอง ต้องถือว่าเป็นการมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๑๕ วรรคสอง และเป็นการกระทำความผิดสำเร็จ

ขณะที่เจ้าพนักงานตำรวจเข้าจับกุม จำเลยที่ ๒ กำลังนับเงินอยู่ โดยนับไปได้เพียง ๓๐,๐๐๐ บาท จากจำนวนเงิน ๑๗๕,๐๐๐ บาท และเมทแอมเฟตามีนที่จะซื้อขายก็ยังวางกองรอการส่งมอบอยู่ การจำหน่ายยาเสพติดของจำเลยที่ ๑ จึงยังไม่บรรลุผล จำเลยที่ ๑ คงมีความผิดฐานพยายามจำหน่ายยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ เมื่อจำเลยที่ ๑ มีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ๔,๐๒๙ เม็ด แต่จำเลยที่ ๑ พยายามจำหน่ายบางส่วนจำนวน ๔,๐๐๐ เม็ด การกระทำของจำเลยที่ ๑ จึงเป็นความผิดสองกรรมต่างวาระกัน

จำเลยที่ ๒ เป็นบุตรของจำเลยที่ ๑ และอาศัยอยู่ในบ้านเกิดเหตุด้วยกัน การที่จำเลยที่ ๑ ให้นำเงินจำนวนมากเป็นแสนบาทต่อหน้าคนแปลกหน้าและในบริเวณนั้นมีเมทแอมเฟตามีน ๔,๐๐๐ เม็ด บรรจุถุงพลาสติกจำนวนถึง ๒๐ ถุงวางให้เห็นอยู่เช่นนี้ จำเลยที่ ๒ น่าจะเข้าใจได้ว่าเป็นการนับเงินที่จำเลยที่ ๑ จะได้จากการจำหน่ายยาเสพติดซึ่งเป็นสิ่งผิดกฎหมาย ทั้งเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมจำเลยที่ ๒ ได้ในขณะที่กำลังนับเงินกลาง โดยจำเลยที่ ๒ ให้การรับว่าช่วยนับเงินที่ผู้ซื้อเมทแอมเฟตามีนส่งมอบให้ จึงฟังได้ว่าจำเลยที่ ๒ ช่วยเหลือหรือให้ความสะดวก แก่จำเลยที่ ๑ จำเลยที่ ๒ จึงมีความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุนจำเลยที่ ๑ ในการพยายามกระทำความผิดฐานจำหน่ายยาเสพติด

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๖๘๑/๒๕๕๔

พนักงานอัยการประจำจังหวัดมีนบุรี
นายชั้น สุขสวัสดิ์ กับพวก

โจทก์
จำเลย

วิธีพิจารณาความอาญา ห้ามฎีกาปัญหาข้อเท็จจริง (มาตรา ๒๑๘)

พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ (มาตรา ๑๕, ๖๕, ๖๖)

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดฐานผลิตและมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน ความผิดฐานผลิตและมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายเป็นการกระทำความผิดเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ลงโทษฐานผลิตซึ่งมีโทษหนักที่สุด ให้จำคุกตลอดชีวิตลงโทษฐาน

จำหน่ายจำคุก ๕ ปี ลดโทษหนึ่งในสามแล้ว ฐานผลิตจำคุก ๓๓ ปี ๔ เดือน ฐานจำหน่ายจำคุก ๓ ปี ๔ เดือน ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่าจำเลยไม่มีความผิดฐานผลิตเมทแอมเฟตามีน แต่มีความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย และมีความผิดฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน เช่นนี้ คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ยังวินิจฉัยว่าจำเลยมีความผิดทั้งสองข้อหาตรงกันกับคำพิพากษาศาลชั้นต้น การที่ศาลชั้นต้นไม่ได้กำหนดโทษฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย และศาลอุทธรณ์พิพากษาลงโทษในความผิดฐานนี้ ความผิดฐานนี้จึงมีการแก้ไขเฉพาะโทษ ซึ่งถือว่าเป็นการแก้ไขเล็กน้อย ส่วนความผิดฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน ศาลอุทธรณ์พิพากษาว่าจำเลยมีความผิดเช่นเดียวกับศาลชั้นต้น ความผิดทั้งสองฐาน ศาลอุทธรณ์ลงโทษจำคุกกระทงละไม่เกินห้าปี จึงเป็นคดีต้องห้ามคู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๘ วรรคหนึ่ง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๗๔๔/๒๕๔๔ พนักงานอัยการจังหวัดอุดรธานี โจทก์
นายประมวล รักษาเมือง กับพวก จำเลย

อาญา ตั๋วการ (มาตรา ๘๓)

พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ (มาตรา ๑๕, ๖๖)

จำเลยที่ ๓ ให้การรับสารภาพในชั้นสอบสวน และพฤติการณ์ของจำเลยที่ ๓ ที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับ การซื้อขายเมทแอมเฟตามีนของกลาง นับแต่การที่จำเลยที่ ๓ ร่วมเดินทางกับจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ไปพบนายดาบตำรวจ พ. กับพวกซึ่งปลอมตัวเป็นผู้ซื้อเมทแอมเฟตามีนที่จุดนัดพบ เมื่อนายดาบตำรวจ พ. ขอให้จำเลยที่ ๑ ไปส่งมอบเมทแอมเฟตามีนออกมาส่งมอบให้นายดาบตำรวจ พ. ตรวจนับ จำเลยที่ ๓ ก็ได้นั่งล้อมวงอยู่ด้วย และขณะนายดาบตำรวจ พ. นับไปได้ ๔ ถึง ๕ เม็ด จำเลยที่ ๓ ยังพูดรับรองว่าไม่ต้องนับหรอก ของที่เอามาเต็มจำนวน ๒๐๐ เม็ด เช่นนี้ ย่อมแสดงให้เห็นโดย ชัดเจนว่า จำเลยที่ ๓ ได้รู้เห็นและมีเจตนา ร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนของกลางไว้ในครอบครองเพื่อ จำหน่ายมาตั้งแต่ต้น แม้จะมีได้เป็นผู้ครอบครองเมทแอมเฟตามีนดังกล่าวด้วยตนเองก็ตาม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๑๖๓/๒๕๔๔ พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์
นายสิทธิพร จันทร์เพ็ญ กับพวก จำเลย

พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ (มาตรา ๑๕, ๖๖)

พ.ร.ฎ. พระราชทานอภัยโทษฯ (มาตรา ๑๐)

จำเลยยื่นคำร้องขอให้ศาลชั้นต้นออกหมายจำคุกจำเลยเฉพาะความผิดตาม ป.อ. มาตรา ๘๖ โดยไม่ระบุว่าจำเลยมีความผิดฐานยาเสพติดให้โทษ (เป็นผู้สนับสนุน) เพื่อให้จำเลยได้รับประโยชน์ จากการได้รับพระราชทานอภัยโทษ ดังนี้ เมื่อข้อเท็จจริงยุติว่าจำเลยกระทำความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุน การจำหน่ายเฮโรอีนตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง, ๖๖ วรรคสอง ประกอบด้วย ป.อ. มาตรา ๘๖ เมื่อศาลชั้นต้นออกหมายจำคุกคดีถึงที่สุดตรงตามคำพิพากษาแล้วไม่มีเหตุที่ศาลฎีกาจะ เปลี่ยนแปลงแก้ไขส่วนที่จำเลยจะได้รับประโยชน์คือได้รับการลดโทษจาก พ.ร.ฎ. พระราชทานอภัยโทษฯ หรือไม่เพียงใดนั้นจะต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และเป็นหน้าที่ของคณะกรรมการซึ่งตั้งขึ้น ตาม พ.ร.ฎ. ดังกล่าวที่จะทำการตรวจสอบ จำเลยชอบที่จะไปร้องให้ถูกทาง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๒๔๑/๒๕๔๔ พนักงานอัยการจังหวัดสงขลา โจทก์
นางสาวพิชญา นาแก้ว จำเลย

อาญา หลายกรรมต่างกัน (มาตรา ๙๑)

พ.ร.บ. วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทฯ (มาตรา ๔, ๑๓, ๖๒, ๘๙, ๑๐๖)

พ.ร.บ. วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทฯ มาตรา ๔ บัญญัตินิยามคำว่า “ขาย” ให้ความหมายรวมถึงการมีไว้เพื่อขายด้วย การขายหรือมีไว้เพื่อขายในวาระเดียวกันตาม พ.ร.บ. ดังกล่าว จึงเป็นความผิดอย่างเดียวกัน แม้ความผิดฐานมีวัตถุออกฤทธิ์ไว้ในครอบครองเพื่อขายอันเป็นความผิดตามมาตรา ๖๒ วรรคหนึ่ง, ๑๐๖ วรรคหนึ่ง ส่วนการขายเป็นความผิดตามมาตรา ๑๓ วรรคหนึ่ง, ๘๙ ก็ตาม ก็หาทำให้ความผิดดังกล่าวกลับเป็นความผิดต่างกรรมกันไม่ ดังนั้น ผู้ที่มีวัตถุออกฤทธิ์เอมดีอี ไว้เพื่อขายแล้วขายไปบางส่วน จึงคงมีความผิดฐานขายเพียงสถานเดียว

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๔๑๒/๒๕๔๔ พนักงานอัยการจังหวัดราชบุรี โจทก์
นายธนบุญ โดคะสุข กับพวก จำเลย

วิธีพิจารณาความอาญา ชั่งน้ำหนักพยานหลักฐาน (มาตรา ๒๒๗)

พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ (มาตรา ๑๕, ๖๖)

ในคดีอาญา เมื่อจำเลยให้การปฏิเสธแล้วก็ป็นหน้าที่ของโจทก์โดยตรงที่ต้องนำพยานหลักฐานเข้าสืบเพื่อสนับสนุนฟ้องและพิสูจน์ให้ได้ความชัดเจนว่าจำเลยเป็นผู้กระทำความผิดตามฟ้อง เพราะแม้ในคดีที่จำเลยให้การรับสารภาพตามฟ้องในความผิดที่กฎหมายกำหนดอัตราโทษอย่างต่ำไว้ให้จำคุกตั้งแต่ห้าปีขึ้นไปหรือโทษสถานหนักกว่านั้น โจทก์ก็ยังมีหน้าที่นำพยานหลักฐานเข้าสืบประกอบคำรับสารภาพของจำเลยให้ศาลรับฟังได้จนเป็นที่พอใจว่าจำเลยได้กระทำความผิดตามฟ้อง จึงจะต้องลงโทษจำเลยตามฟ้องได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๗๖ วรรคหนึ่ง แม้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๓๔ จะบัญญัติไว้ว่าถ้อยคำของจำเลยหรือผู้ต้องหาในชั้นสอบสวนอาจใช้เป็นพยานหลักฐานยืนยันจำเลยในชั้นพิจารณาได้ก็ตาม แต่ถ้อยคำหรือคำรับสารภาพของจำเลยในชั้นสอบสวนก็เป็นเพียงพยานหลักฐานของโจทก์อย่างหนึ่งที่โจทก์จะนำสืบสนับสนุนฟ้องเท่านั้น ดังนั้น ลำพังแต่คำรับสารภาพของจำเลยในชั้นสอบสวนเพียงอย่างเดียวเท่านั้นจึงไม่อาจที่จะยกขึ้นมายืนยันลงโทษจำเลยได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๘๓๖/๒๕๔๔ พนักงานอัยการสำนักงาน อัยการสูงสุด โจทก์
สืบตำรวจเอกวิชัย น่วมพารา จำเลย

อาญา ความผิดหลายบท หลายกรรมต่างกัน เจ้าพนักงานปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ ความผิดต่อเสรีภาพ (มาตรา ๙๐, ๙๑, ๑๕๗, ๓๐๙)

วิธีพิจารณาความอาญา พิพากษาเพิ่มเติมโทษ (มาตรา ๒๑๒)

พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ (มาตรา ๙๓)

จำเลยเป็นเจ้าพนักงานตำรวจมีอำนาจหน้าที่ในการจับกุมผู้กระทำความผิด แต่จำเลยกลับเป็นผู้น่วมกระทำผิดด้วยการร่วมเล่นการพนันไพรมี่ แล้วจำเลยไม่จับกุมผู้ร่วมเล่นไพรมี่ ยิ่งถือไม่ได้ว่าเป็นการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบโดยมีเจตนาพิเศษเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ร่วมเล่น

การพินันหรือสำนักงานตำรวจแห่งชาติ การกระทำดังกล่าวของจำเลยจึงไม่มีความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใดตาม ป.อ. มาตรา ๑๕๗

จำเลยได้ใช้กำลังประทุษร้ายและใช้อาวุธปืนข่มขืนใจให้ผู้เสียหายทั้งสองเสพเมทแอมเฟตามีน โดยวิธีสูดรับเอาควันเข้าสู่ร่างกาย การกระทำดังกล่าวของจำเลยเป็นความผิดตาม ป.อ. มาตรา ๓๐๘ วรรคสอง และ พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๙๓ วรรคท้าย อันเป็นการกระทำความผิดต่อกฎหมายหลายบท แต่เมื่อศาลชั้นต้นยกฟ้องทั้งสองฐานดังกล่าว โจทก์คงอุทธรณ์เฉพาะความผิดตาม ป.อ. มาตรา ๓๐๘ วรรคสอง เท่านั้น ดังนั้น การที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาว่าการกระทำของจำเลยเป็นการกระทำความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ ตาม มาตรา ๙๓ วรรคท้าย อันเป็นบทหนักตาม ป.อ. มาตรา ๘๐ เป็นการพิพากษาลงโทษจำเลยในความผิดที่โจทก์มิได้อุทธรณ์ขอให้ลงโทษมาด้วย คำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ที่ลงโทษจำเลยในความผิดดังกล่าว จึงเป็นการเพิ่มเติมโทษจำเลย ไม่ชอบด้วย ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๒

สำนวนแรก ศาลอุทธรณ์พิพากษาลงโทษจำเลยในความผิดฐานเสพเมทแอมเฟตามีนจำคุก ๘ เดือน ส่วนที่สอง ศาลฎีกาลงโทษจำเลยในความผิดฐานใช้กำลังประทุษร้ายข่มขืนใจผู้อื่นโดยใช้อาวุธปืน ซึ่งเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน และศาลต้องลงโทษจำเลยทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตาม ป.อ. มาตรา ๘๑ ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาว่าเมื่อศาลชั้นต้นรวมการพิจารณาคดีทั้งสองเข้าด้วยกันแล้วไม่อาจนับโทษต่อกันได้ เพราะคดีทั้งสองสำนวนได้รวมการพิจารณาเป็นคดีเดียวกันไม่ถูกต้อง แต่โจทก์ไม่ฎีกาในปัญหาดังกล่าวศาลฎีกาจึงไม่อาจพิพากษาให้นำโทษฐานเสพเมทแอมเฟตามีนับโทษต่อกันตามที่ถูกต้องได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๘๐๘๖/๒๕๔๔

พนักงานอัยการจังหวัดระนอง
นายเลิศชาย ชื่นชอบ

โจทก์
จำเลย

อาญา หลายกรรมต่างกัน (มาตรา ๘๑)

พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ (มาตรา ๑๕, ๖๖)

การที่จำเลยตกลงจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนจำนวน ๑๔๐ เม็ด แล้วนำเมทแอมเฟตามีนจำนวน ๒ ถุง ถุงละ ๗๐ เม็ด ดัดตัวมาส่งมอบให้แก่เจ้าสืบตำรวจ ก. เมื่อจำเลยส่งมอบเมทแอมเฟตามีนถุงแรกแล้วก็ถูกจับกุมทันที โดยที่ยังไม่ทันส่งมอบถุงที่สอง เช่นนี้ จำเลยมีเจตนาจำหน่ายและจะส่งมอบเมทแอมเฟตามีนจำนวนทั้งหมด ๒ ถุง ที่นำดัดตัวมาตามที่ได้ตกลงซื้อขายในคราวเดียวกันหาใช้กรณีจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนตามจำนวนที่ได้ตกลงซื้อขายกันไปแล้ว และยังคงมีเหลืออยู่ในครอบครองของจำเลยอีกจำนวนหนึ่งเพื่อจำหน่ายในคราวต่อไปไม่ การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดกรรมเดียวหาใช้ความผิดหลายกรรมต่างกันไม่

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๑๑/๒๕๔๕

พนักงานอัยการจังหวัดนครราชสีมา
นางหนูสีหรือหนูศรี คำปลิว หรือทิพเนตร

โจทก์
จำเลย

อาญา ความไม่รู้จักกฎหมาย (มาตรา ๖๔)

วิธีพิจารณาความแพ่ง ข้อที่ไม่ได้ร่วมกันมาในศาลล่าง (มาตรา ๒๔๙)

วิธีพิจารณาความอาญา หน้าบทบัญญัติ ป.วิ.พ. มาใช้ บรรยายฟ้อง อนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง (มาตรา ๑๕, ๑๕๘, ๒๒๑)

พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ (มาตรา ๑๕, ๖๖)

ประกาศกระทรวงสาธารณสุข ฉบับที่ ๑๓๕ (พ.ศ. ๒๕๓๙)

การที่โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยมีเมทแอมเฟตามีนอันเป็นยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ ตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ และตามประกาศกระทรวงสาธารณสุข ฉบับที่ ๑๓๕ (พ.ศ. ๒๕๓๙) ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายอันเป็นการฝ่าฝืนต่อกฎหมายนั้น โจทก์ไม่จำเป็นต้องแนบประกาศกระทรวงสาธารณสุขดังกล่าวมาพร้อมกับคำฟ้อง เพราะเป็นข้อเท็จจริงที่โจทก์สามารถนำสืบรายละเอียดในชั้นพิจารณาได้ คำฟ้องโจทก์ชอบด้วยกฎหมายแล้ว

ประกาศกระทรวงสาธารณสุข ฉบับที่ ๑๓๕ (พ.ศ. ๒๕๓๙) ได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๓๙ และมีผลใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนด ๖๐ วัน นับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป ประกาศกระทรวงดังกล่าวจึงมีผลใช้บังคับเช่นกฎหมาย และเมื่อศาลอ่านและอธิบายฟ้องให้จำเลยฟังจำเลยให้การว่าทราบคำฟ้องของโจทก์ตลอดแล้ว ขอให้การรับสารภาพ จึงถือว่าจำเลยได้ทราบประกาศดังกล่าวแล้ว จำเลยไม่อาจแก้ตัวว่าไม่รู้กฎหมายเพื่อให้พ้นจากความรับผิดชอบอาญาได้

จำเลยให้การรับสารภาพว่ามีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่ายตามฟ้องทั้งยังแถลงรับว่าร้อยตำรวจโท ว. เป็นผู้ตรวจพิสูจน์เมทแอมเฟตามีนของกลาง และของกลางเป็นยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ ตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ จริง ดังนั้น ข้ออ้างที่จำเลยฎีกาว่าของกลางมิใช่เมทแอมเฟตามีนจึงขัดแย้งกับข้อเท็จจริงที่จำเลยให้การรับสารภาพโดยมิได้โต้แย้งมาก่อน จึงต้องฟังข้อเท็จจริงตามคำฟ้องโจทก์ จำเลยจะโต้เถียงเกี่ยวกับการตรวจพิสูจน์ของกลางหรือโต้แย้งว่าจำเลยไม่ได้กระทำความผิดตามฟ้องอีกหาได้ไม่ เป็นการโต้เถียงข้อเท็จจริงที่จำเลยให้การรับสารภาพแล้ว แม้ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ จะรับวินิจฉัยข้อเท็จจริงดังกล่าวให้ ก็เป็นการไม่ชอบและถือว่าเป็นข้อที่มีได้ยกขึ้นร่วมกันมาแล้วโดยชอบในศาลล่าง ตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๒๔๙ วรรคหนึ่ง ประกอบ ป.วิ.อ. มาตรา ๑๕ และแม้ผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาก็ไม่รับวินิจฉัยให้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๔๔/๒๕๔๕

พนักงานอัยการจังหวัดสุพรรณบุรี

โจทก์

นายวิษุกร กันตะวงษ์ กับพวก

จำเลย

วิธีพิจารณาความอาญา หน้าที่น่าสืบ เหตุในลักษณะคดี ซึ่งนำนักพยานหลักฐาน (มาตรา ๑๗๔, ๒๑๓, ๒๒๗)

พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ (มาตรา ๑๕, ๖๖, ๖๗)

โจทก์นำสืบได้ความเพียงว่า เจ้าพนักงานตำรวจสืบทราบจากสายลับว่าจำเลยที่ ๑ ลักลอบจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน จึงรายงานให้ผู้บังคับบัญชาทราบ แล้วขอหมายค้นจากศาลชั้นต้นเข้าตรวจค้นที่ โดยมีได้ดำเนินการเป็นขั้นตอนเพื่อรวบรวมพยานหลักฐานทั้งปวงโดยวิธีการล่อซื้อ เพื่อเป็นการยืนยันให้มั่นคงถึงพฤติการณ์การกระทำของจำเลยที่ ๑ ว่าร่วมกับจำเลยที่ ๒ ลักลอบ

จำหน่ายเมทแอมเฟตามีนจริง พงศดิการณที่โจทก์นำสืบมาไม่พอพียงว่าจำเลยที่ ๑ ร่วมกับจำเลยที่ ๒ จำหน่ายเมทแอมเฟตามีนให้แก่ใคร ที่ไหน อย่างไร และเมื่อใด กรณีไม่ใช่เป็นการคาดคิดหรือเป็น ความเข้าใจของผู้จับกุมที่จะทราบเพียงลำพังตนเองอันเป็นการรู้เฉพาะบุคคลตามที่โจทก์ฎีกา โจทก์ มีภาระการพิสูจน์ที่จะต้องนำสืบถึงพฤติการณ์ทั้งหลายที่อ้างว่าจำเลยที่ ๑ ได้กระทำความผิด ตามที่โจทก์อ้าง เพื่อแสดงให้เห็นว่าจำเลยทั้งสองร่วมกันจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนให้แก่ บุคคลอื่นจนปราศจากสงสัย มิใช่อาศัยคำรับในชั้นจับกุมหรือคำเบิกความของจำเลยที่ ๑ ที่ เบิกความตอบโจทก์ถามค้านเพียงว่า เมื่อซื้อเมทแอมเฟตามีนมาแล้วจะให้จำเลยที่ ๒ เป็น ผู้เก็บและจำเลยที่ ๑ เคยนำเมทแอมเฟตามีนจำหน่ายให้บุคคลอื่น คำเบิกความจำเลยที่ ๑ เป็นเพียงคำเบิกความลอยๆ เท่านั้น แม้จะเป็นผลร้ายแก่ตนเอง ก็ยังไม่พอพียงลงโทษจำเลย ที่ ๑ ฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย นอกจากนี้ เมทแอมเฟตามีนของกลาง คำนำหมายเป็นสารบริสุทธิ์ไม่ถึง ๒๐ กรัม ไม่เข้าข้อสันนิษฐานตามกฎหมายที่จะถือว่ามิไว้ในครอบครอง เพื่อจำหน่าย คงรับฟังได้แต่เพียงว่าจำเลยที่ ๑ มีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต เท่านั้น ซึ่งข้อหาดังกล่าวเป็นเหตุในลักษณะคดีมีผลถึงจำเลยที่ ๒ ที่มีได้อุทธรณ์ให้ได้รับผลตาม คำพิพากษาด้วยตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๓

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๕๐๑/๒๕๕๕ การกระทำความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ใน ครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตนั้น เป็นความผิดที่เกิดขึ้นและมีอยู่ต่อเนื่องกันไปตลอดเวลา นับตั้งแต่ เมื่อบุคคลผู้นั้นได้ยึดถือเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต จนกระทั่งขนเคลื่อนย้าย ไป คดีนี้ปรากฏว่าคนร้ายซึ่งมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองมาจ้างจำเลยให้ขับรถยนต์ไปส่งยัง จุดหมายปลายทาง โดยจำเลยรู้จักคนร้ายเป็นอย่างดี และรู้ว่าเมทแอมเฟตามีนของกลาง ๑,๐๐๐ เม็ด คนร้ายจะนำไปจำหน่ายที่จังหวัดเชียงใหม่ การที่จำเลยรับจ้างขับรถยนต์เพื่อส่งคนร้ายโดยมียาเสพติด ให้โทษนั้นอยู่ในความยึดถือหรือความปกครองดูแลของจำเลยด้วย ถือว่าจำเลยมีเมทแอมเฟตามีน ของกลางไว้ในครอบครอง เมื่อจำเลยกับคนร้ายกระทำร่วมกันเพื่อให้บรรลุตามความประสงค์โดยการ กระทำแต่ละขั้นตอนเป็นสาระสำคัญก่อให้เกิดเป็นความผิดขึ้น การกระทำของจำเลยจึงถือได้ว่าเป็น ตัวการมิใช่เป็นผู้สนับสนุน

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๖๔/๒๕๕๕ การที่โจทก์ฟ้องว่า จำเลยมีเมทแอมเฟตามีนจำนวน ๕ เม็ด น้ำหนักรวม ๐.๔๓ กรัม ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนดังกล่าวจำนวน ๒ เม็ด ให้แก่สายลับผู้ล่อซื้อในราคา ๒๐๐ บาท อันเป็นการฝ่าฝืนต่อกฎหมายนั้น เป็นการบรรยาย ถึงการกระทำทั้งหลายที่อ้างว่าจำเลยได้กระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิด ข้อเท็จจริงและ รายละเอียดต่างๆ ตามมาตรา ๑๕๘ (๕) แห่ง ป.วิ.อ. ซึ่งทำให้จำเลยเข้าใจข้อหาได้ดีแล้ว ส่วนการที่ เมทแอมเฟตามีนของกลางที่เป็นสารบริสุทธิ์จะมีน้ำหนักเท่าใดนั้น เป็นเรื่องที่จะนำสืบในชั้นพิจารณา เพื่อประกอบดุลพินิจในการกำหนดโทษของศาลเท่านั้น

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๘๔๘/๒๕๕๕ การที่โจทก์บรรยายฟ้องและนำสืบเพียงว่า มี ส. มาเบิกความ ว่าได้ซื้อเมทแอมเฟตามีนจากจำเลยเมื่อต้นเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ โดยมีได้ระบุวันที่หรือเวลาที่ กระทำความผิดให้แน่นอน เป็นการบรรยายฟ้องและนำสืบได้ไม่ชัดเจน แม้จำเลยจะให้การรับสารภาพ ก็ไม่อาจรับฟังได้ว่าจำเลยได้กระทำความผิดตามฟ้องจริง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๑๑๑/๒๕๕๕ ข้าราชการ หมายถึง บุคคลซึ่งรับราชการโดยได้รับ เงินเดือนจากงบประมาณรายจ่ายหมวดเงินเดือนข้าราชการ ทหารจึงเป็นข้าราชการด้วย ซึ่งการเป็น

ข้าราชการทหารต้องเป็นไปตาม พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการทหาร และ พ.ร.บ. รัวราชการทหาร เท่านั้น โดยมาตรา ๔ แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการทหาร กำหนดให้ “ข้าราชการทหาร” หมายความว่า ทหารประจำการและข้าราชการกลาโหมพลเรือนที่บรรจุในตำแหน่งอัตราทหาร ส่วน “ทหารประจำการ” พ.ร.บ. รัวราชการข้าราชการทหาร มาตรา ๔ (๘) หมายถึง ทหารซึ่งรัวราชการตามที่กระทรวงกลาโหมกำหนด ซึ่งไม่ใช่ทหารกองประจำการ โดย พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการทหาร ให้ “ทหารกองประจำการ” หมายถึง ทหารกองประจำการตามกฎหมายว่าด้วยการรัวราชการทหาร และ พ.ร.บ. รัวราชการทหาร มาตรา ๔ (๓) “ทหารกองประจำการ” หมายความว่า ผู้ซึ่งขึ้นทะเบียนกองประจำการและได้เข้ารับราชการในกองประจำการจนกว่าจะได้ปลด ฉะนั้น ทหารกองประจำการจึงไม่ใช่ทหารประจำการ ไม่ใช่ข้าราชการทหาร และไม่ได้เป็นข้าราชการตาม พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการทหาร เมื่อจำเลยที่ ๒ เป็นทหารกองประจำการจึงไม่เป็นข้าราชการ ดังนั้น ที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๑ ระวังโทษจำเลยที่ ๒ ตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๑๐๐ ในความผิดฐานจำหน่ายยาเสพติดให้โทษเป็นสามเท่านั้น จึงไม่ถูกต้อง

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๙๙๘/๒๕๔๕ โจทก์ฟ้องว่าจำเลยกระทำความผิด ๒ กระทง เมื่อศาลลงโทษจำคุกจำเลยในความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่ายไปแล้ว ก็ควรจะลงโทษจำคุกจำเลยในความผิดฐานมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาตให้เป็นอย่างเดียวกัน ไม่ควรรอการลงโทษให้จำเลย เพราะจะเป็นการลักลั่นไม่เหมาะสมที่กระทงหนึ่งลงโทษจำคุก แต่อีกกระทงหนึ่งรอการลงโทษ

คำพิพากษาฎีกาที่ ๔๗๗๖/๒๕๔๕ การที่ ส. เป็นผู้ใช้ให้จำเลยไปซื้อเมทแอมเฟตามีนของกลางนั้น ฟังได้เพียงว่า จำเลยซื้อและครอบครองเมทแอมเฟตามีนแทน ส. เท่านั้น ส่วนการที่จำเลยนำเมทแอมเฟตามีนที่ซื้อมาดังกล่าวไปให้ ส. ในภายหลัง ก็เป็นการส่งมอบระหว่างผู้กระทำความผิดด้วยกันเองหาใช่การให้อันจะถือว่าเป็นการจำหน่ายตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๔ ไม่

ในระหว่างพิจารณาของศาลฎีกา ได้มี พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๘ และมาตรา ๑๙ ยกเลิกความในมาตรา ๑๕ และมาตรา ๖๗ แห่ง พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ และให้ใช้ข้อความใหม่แทน โดยในมาตรา ๖๗ ที่แก้ไขใหม่ ได้กำหนดปริมาณเมทแอมเฟตามีนที่คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ไว้ว่าต้องมีไม่ถึงปริมาณที่กำหนดตามมาตรา ๑๕ วรรคสาม (๒) คือ ๓๗๕ มิลลิกรัม อันเป็นการแตกต่างจากที่กำหนดไว้ในมาตรา ๖๗ เดิม ซึ่งจะต้องมีปริมาณคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ไม่ถึง ๒๐ กรัม ดังนั้น กฎหมายที่ใช้ในภายหลังการกระทำความผิดจึงไม่เป็นคุณแก่จำเลยในส่วนนี้ ส่วนกำหนดโทษนั้น ตามกฎหมายเดิมให้ลงโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาท สำหรับกฎหมายที่แก้ไขใหม่ กำหนดโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี หรือปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ดังนี้ แม้ตามกฎหมายเดิมและกฎหมายที่แก้ไขใหม่มีระวางโทษจำคุกเท่ากัน และตามกฎหมายที่แก้ไขใหม่จะได้กำหนดโทษปรับสูงกว่าโทษปรับตามกฎหมายเดิม แต่ก็เป็นการบัญญัติให้ลงโทษจำคุกหรือปรับหรือทั้งจำทั้งปรับ แตกต่างจากกฎหมายเดิมที่กำหนดให้ลงโทษจำคุกและปรับเท่านั้นจึงต้องถือว่ากฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดแตกต่างจากกฎหมายที่ใช้ในภายหลังการกระทำความผิดและกฎหมายที่ใช้ภายหลังการกระทำความผิดเป็นคุณมากกว่าในส่วนที่เกี่ยวกับโทษซึ่งมีหลายสถานที่จะลงได้ ส่วนโทษปรับนั้น กฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดเป็นคุณมากกว่า จึงต้องใช้กฎหมายในส่วนที่เป็นคุณแก่จำเลยไม่ว่าในทางใด ตาม ป.อ. มาตรา ๓ ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับ

ความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกาจึงมีอำนาจยกขึ้นอ้างและแก้ไขโดยปรับบทกฎหมายให้ถูกต้องได้ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๕ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๒๒๕

คำพิพากษาฎีกาที่ ๖๗๓๔/๒๕๔๕ ระหว่างพิจารณาของศาลฎีกา มี พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๘ และมาตรา ๑๙ ยกเลิกความในมาตรา ๑๕, ๖๕ และมาตรา ๖๖ แห่ง พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ และให้ใช้ความใหม่แทน แต่ความผิดฐานนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งเมทแอมเฟตามีนเพื่อจำหน่ายนั้น ตามกฎหมายที่แก้ไขใหม่มาตรา ๑๕ วรรคสาม (๒), ๖๕ วรรคสอง และกฎหมายเดิมมาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง, ๖๕ วรรคสอง ต่างมีองค์ประกอบความผิด และมีระวางโทษประหารชีวิตเพียงสถานเดียว จึงต้องใช้กฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดบังคับ และแม้ความผิดฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนตามกฎหมายที่แก้ไขใหม่มาตรา ๖๖ วรรคสอง จะแตกต่างจากกฎหมายเดิมในมาตรา ๖๖ วรรคหนึ่ง โดยโทษจำคุกตามกฎหมายที่แก้ไขใหม่เป็นคุณมากกว่า แต่เนื่องจากการกระทำของจำเลยในความผิดฐานจำหน่ายเป็นกรรมเดียวกับความผิดฐานนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งเมทแอมเฟตามีนเพื่อจำหน่าย ซึ่งกฎหมายเดิมมีระวางโทษเช่นเดียวกับกฎหมายที่แก้ไขใหม่ กรณีนี้จึงต้องลงโทษจำเลยตามกฎหมายเดิมเพียงบทเดียว

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๖๖/๒๕๔๖ จำเลยที่ ๑ มีภูมิลำเนาอยู่จังหวัดเชียงใหม่ ขึ้นมาหา จำเลยที่ ๒ ที่จังหวัดเชียงรายเพื่อติดต่อขอซื้อเมทแอมเฟตามีน โดยให้จำเลยที่ ๒ ไปซื้อเมทแอมเฟตามีนที่อำเภอท่าลี่เหล็ก ประเทศสหภาพพม่า หลังจากนั้น จำเลยที่ ๒ นัดจำเลยที่ ๑ มารับของที่ตึกแถวเกิดเหตุ จำเลยที่ ๓ ก็นำเมทแอมเฟตามีนเข้ามาในราชอาณาจักรตามที่จำเลยที่ ๑ ต้องการ โดยผ่านทางจำเลยที่ ๒ ผู้ติดต่อซื้อ จึงเป็นกรณีที่จำเลยที่ ๓ นำเมทแอมเฟตามีนเข้ามาในราชอาณาจักรไทย การแบ่งหน้าที่กันทำต้องตามค่านิยมคำว่า “นำเข้า” ในมาตรา ๔ แห่ง พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ แล้ว ซึ่งการนำหรือส่งเข้ามานี้ ผู้กระทำความผิดมิได้มีเฉพาะตัวจำเลยที่ ๓ เพราะความผิดฐานนี้มีได้ อาศัยสภาพจิตใจหรือคุณสมบัติเฉพาะตัวบุคคล หรือแนวเขตแดนเป็นสำคัญ มิฉะนั้นแล้ว ผู้ที่ร่วมกันไปซื้อเมทแอมเฟตามีนจากต่างประเทศแล้วให้ผู้อื่นถือเข้ามาในประเทศโดยผู้ร่วมกระทำความผิดนั้น มารับเมทแอมเฟตามีนในประเทศจะไม่มี ความผิดไปด้วย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๗๖/๒๕๔๖ จำเลยที่ ๒ ร่วมกันมีกัญชาไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย จำนวน ๑ ถุง และจำเลยที่ ๒ ผลิดักกัญชาโดยการแบ่งจากถุงใหญ่จำนวน ๑ ถุงดังกล่าว บรรจุถุงพลาสติกถุงเล็กจำนวน ๕๖ ถุง ซึ่งเป็นกัญชาส่วนหนึ่งที่จำเลยที่ ๒ ร่วมกันมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย อันเป็นกัญชาจำนวนเดียวกัน เพียงแต่จำเลยที่ ๒ แบ่งบรรจุเท่านั้น การกระทำของจำเลยที่ ๒ จึงเป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท

ขณะกระทำความผิด ความผิดฐานมีกัญชาไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและความผิดฐานผลิดักกัญชามีอัตราโทษเท่ากัน แต่ในระหว่างพิจารณาของศาลฎีกาในส่วนของความผิดฐานมีกัญชาไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายโดยมีจำนวนกัญชาไม่ถึงสิบกิโลกรัมนั้นมีการแก้ไขกฎหมาย ทำให้โทษจำคุกขึ้นสูงตามกฎหมายที่แก้ไขใหม่เบากว่าโทษจำคุกขึ้นสูงตามกฎหมายเดิม ถือว่ากฎหมายที่แก้ไขใหม่เป็นคุณมากกว่ากฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิด สำหรับความผิดฐานผลิดักกัญชานั้นกฎหมายที่แก้ไขใหม่มีระวางโทษปรับสูงกว่าโทษปรับตามกฎหมายเดิม ถือว่ากฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดแตกต่างจากกฎหมายที่แก้ไขใหม่ และกฎหมายที่แก้ไขใหม่ไม่เป็นคุณแก่จำเลย จึงต้องใช้กฎหมายเดิมบังคับแก่จำเลยที่ ๒ ในความผิดฐานผลิดักกัญชา ดังนั้น คงใช้กฎหมายใหม่บังคับแก่จำเลยเฉพาะความผิดฐานมีกัญชาไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายเท่านั้น

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๒๑๑/๒๕๔๖ จำเลยทั้งสองร่วมกันจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน จำนวน มากถึง ๑๑๐,๐๐๐ เม็ด น้ำหนัก ๑๐,๔๙๖.๙๒ กรัม คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ถึง ๑,๐๔๔.๙๑๖ กรัม แม้ในระหว่างพิจารณาของศาลฎีกาจะได้มี พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๘ และมาตรา ๑๕ ยกเลิกความในมาตรา ๑๕ และมาตรา ๖๖ แห่ง พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ และให้ใช้ความใหม่แทนก็ตาม แต่เมทแอมเฟตามีนของกลางมีปริมาณคำนวณเป็น สารบริสุทธิ์เกิน ๒๐ กรัมขึ้นไปกฎหมายที่แก้ไขใหม่ตามมาตรา ๖๖ วรรคสามไม่เป็นคุณแก่จำเลย จึงต้องใช้กฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดบังคับแก่จำเลย

การที่จำเลยที่ ๒ ให้การรับสารภาพตลอดมาตั้งแต่ชั้นจับกุม ชั้นสอบสวน จนถึงชั้นพิจารณา ของศาล เป็นเพราะจำนนต่อพยานหลักฐานที่เจ้าพนักงานตำรวจผู้ล่อซื้อจับกุมจำเลยที่ ๒ ได้ขณะ ส่งมอบเมทแอมเฟตามีนให้และมาเบิกความยืนยันความผิดของจำเลยที่ ๒ ด้วยตนเอง จึงไม่มีเหตุ บุรณาโทษ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๑๓๒/๒๕๔๖ โจทก์ฟ้องประสงค์เพียงว่ามีการนำเข้าหรือมีไว้ใน ครอบครองซึ่งเมทแอมเฟตามีนตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ มาตรา ๑๕ วรรคแรกเท่านั้น ดังนั้น แม้มิได้บรรยายฟ้องและนำสืบเกี่ยวกับปริมาณสารบริสุทธิ์ของเมทแอมเฟตามีน คำฟ้องของโจทก์ก็ ชอบด้วยกฎหมายเนื่องจากมิได้ประสงค์ว่าจะต้องให้รับโทษหนักขึ้นเพราะคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ ตั้งแต่ ๒๐ กรัมขึ้นไปตามมาตรา ๑๕ วรรคสองแต่ประการใด โจทก์จึงไม่จำเป็นต้องบรรยายฟ้องถึงปริมาณ สารบริสุทธิ์ว่ามีเท่าใด

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๓๗๑/๒๕๔๖ จำเลยผลิตกัญชาโดยการเพาะปลูกจำนวน ๒๐ ต้น น้ำหนัก ๖ กิโลกรัม และจำเลยมีกัญชาจำนวน ๒๐ ต้น น้ำหนัก ๖ กิโลกรัม ที่จำเลยผลิตดังกล่าว และกัญชาแห้งจำนวน ๑ ถุง น้ำหนัก ๕๔ กรัม รวมน้ำหนักทั้งสิ้น ๖.๐๕๔ กิโลกรัมไว้ในครอบครอง โดยไม่ได้รับอนุญาต ซึ่งเฉพาะต้นกัญชาจำนวน ๒๐ ต้น น้ำหนัก ๖ กิโลกรัมเท่านั้นที่ถือว่าเป็นผลที่เกิด จากการผลิตกัญชาโดยการปลูกของจำเลย แต่สำหรับกัญชาแห้งจำนวน ๑ ถุง น้ำหนัก ๕๔ กรัม นั้น ไม่ปรากฏว่าเป็นส่วนหนึ่งของผลผลิตที่เกิดจากต้นกัญชาที่จำเลยปลูกจำนวน ๒๐ ต้น ดังนั้น การ กระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน มิใช่เป็นกรรมเดียว

ตามกฎหมายเดิมและกฎหมายที่แก้ไขใหม่ มาตรา ๗๖ วรรคหนึ่ง มีระวางโทษจำคุกเท่ากัน และตามกฎหมายที่แก้ไขใหม่จะมีระวางโทษปรับสูงกว่าโทษปรับตามกฎหมายเดิม แต่ก็เป็น การบัญญัติให้ลงโทษจำคุกหรือปรับ หรือทั้งจำทั้งปรับ แตกต่างจากกฎหมายเดิมที่กำหนดให้ลงโทษ จำคุกและปรับเท่านั้นจึงต้องถือว่ากฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดแตกต่างจากกฎหมายที่ใช้ใน ภายหลังการกระทำความผิด และกฎหมายที่ใช้ในภายหลังการกระทำความผิดเป็นคุณมากกว่าในส่วนที่เกี่ยวกับโทษ ซึ่งมีหลายสถานที่จะลงโทษได้แต่โทษปรับตามกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดเป็นคุณมากกว่า จึงต้องใช้กฎหมายในส่วนที่เป็นคุณบังคับแก่จำเลยไม่ว่าในทางใด ตาม ป.อ. มาตรา ๓ ปัญหาดังกล่าว เป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกาจึงมีอำนาจยกขึ้นอ้างและแก้ไขโดยปรับ บทกฎหมายเฉพาะความผิดฐานมีกัญชาไว้ในครอบครองให้ถูกต้องได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๙๕ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๒๒๕

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๘๘/๒๕๔๗ หลังจากจำเลยจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนให้แก่สายลับที่เข้าไปล่อซื้อจากจำเลยแล้ว ๒ เม็ด เจ้าพนักงานตำรวจจึงเข้าตรวจตัวจำเลยได้เมทแอมเฟตามีนอีก ๙๕ เม็ด แสดงว่า เมื่อจำเลยจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน ๒ เม็ด ไปแล้ว จำเลยยังมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองอีก ๙๕ เม็ด ดังนั้น จำเลยจึงมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ๙๗ เม็ด ถึงแม้เมทแอมเฟตามีน ๒ เม็ด ที่จำเลยจำหน่ายให้แก่สายลับจะเป็นส่วนหนึ่งของเมทแอมเฟตามีนที่จำเลยมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย การกระทำของจำเลยก็แยกได้เป็นสองกรรมต่างหากจากกัน เพราะการมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและการจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนเป็นความผิดที่มีเจตนาในการกระทำผิดแตกต่างกันได้ การกระทำความผิดของจำเลยจึงเป็นความผิดสองกรรม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๘๒๗/๒๕๔๗ ความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่ายตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ (ฉบับที่ ๕) ที่แก้ไขใหม่มาตรา ๖๖ วรรคหนึ่ง เป็นความผิดที่แยกการกระทำออกจากกันได้ กล่าวคือ ฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายนั้นเป็นความผิดอาศัยเจตนาพิเศษโดยเป็นความผิดสำเร็จเมื่อจำเลยมีเจตนารับเอาเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อนำไปจำหน่ายกรรมหนึ่งแล้ว ส่วนความผิดฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนเป็นความผิดสำเร็จในตอนหลัง เป็นอีกกรรมหนึ่งต่างหาก

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๙๐๕/๒๕๔๗ พฤติการณ์ของจำเลยที่ ๒ ที่พาสิบตำรวจโท อ. และสายลับไปซื้อเมทแอมเฟตามีนจากจำเลยที่ ๑ และจำเลยที่ ๑ เป็นผู้เจรจาและต่อรองราคากับสิบตำรวจโท อ. และสายลับด้วยตนเอง โดยจำเลยที่ ๒ ไม่ได้มีส่วนร่วมเจรจาด้วย เมื่อตกลงซื้อขายกันได้แล้ว จำเลยที่ ๑ เป็นผู้นำเมทแอมเฟตามีนที่ซุกซ่อนไว้มามอบให้สิบตำรวจโท อ. และสายลับ แสดงให้เห็นว่าจำเลยที่ ๒ ไม่มีอำนาจตัดสินใจในการซื้อขายเมทแอมเฟตามีนดังกล่าว การตัดสินใจซื้อขายและตกลงราคาขึ้นอยู่กับจำเลยที่ ๑ เท่านั้น ชั้นจับกุมเจ้าพนักงานตำรวจค้นพบธนบัตรที่ใช้ล่อซื้อฉบับละ ๕๐๐ บาท เพียงฉบับเดียวที่จำเลยที่ ๒ ซึ่งจำเลยที่ ๒ ก็ยอมรับในทันทีว่าเป็นเงินที่จำเลยที่ ๑ ให้เป็นค่านายหน้าที่พักคนมาซื้อเมทแอมเฟตามีน การกระทำของจำเลยที่ ๒ ดังกล่าวยังไม่พอฟังว่าเป็นตัวการกระทำความผิดร่วมกับจำเลยที่ ๑ หากแต่เป็นเพียงการช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกในการที่จำเลยที่ ๑ กระทำความผิดฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน จึงเป็นผู้สนับสนุนการกระทำความผิดตาม ป.อ. มาตรา ๘๖

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๘๕๑/๒๕๔๗ การมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและการจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนมีลักษณะของการกระทำต่างกัน เป็นการกระทำต่างขั้นตอนกัน สามารถแยกการกระทำแต่ละอย่างต่างหากจากกันได้ ทั้งนี้ พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๔ ไม่ได้นิยามความหมายของคำว่า จำหน่ายให้มีความหมายรวมถึงการมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายดังเช่นที่บัญญัติไว้ใน พ.ร.บ. วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทฯ มาตรา ๔ ซึ่งแสดงว่า พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มุ่งประสงค์จะลงโทษการมียาเสพติดให้โทษไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและการจำหน่ายยาเสพติดให้โทษทั้งสองกรณี ดังนั้น เมื่อจำเลยกับพวกมีเมทแอมเฟตามีนจำนวน ๕ เม็ด ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย จำเลยก็มีความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายกรรมหนึ่งแล้วครั้นจำเลยกับพวกจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนดังกล่าวจำนวน ๒ เม็ดให้แก่สายลับผู้ล่อซื้อ จำเลยก็มีความผิดฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนอีกกรรมหนึ่ง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๘๐๐๕/๒๕๔๗ ยาเสพติดให้โทษของกลางจำนวนแรกเป็นวัตถุออกฤทธิ์ในประเภท ๒ (คีตามีน) ผสมกับยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ (เมทแอมเฟตามีน) จำเลยจึงมีเจตนาครอบครองยาเสพติดให้โทษรวมกันไปไม่อาจแบ่งแยกออกจากกันได้ เป็นการกระทำความผิดกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ส่วนของกลางจำนวนที่ ๒ และที่ ๓ ซึ่งเป็นยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ (เมทแอมเฟตามีนแบบเกล็ด) และ ๓, ๔ - เมทิลลีนไดออกซีเมทแอมเฟตามีนที่จำเลยมีไว้ในครอบครองอันเป็นยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ ด้วยกัน เป็นการกระทำความผิดต่อกฎหมายบทเดียวกันจึงเป็นกรรมเดียว

การที่จำเลยมียาเสพติดให้โทษจำนวนแรกและจำนวนที่ ๒ และที่ ๓ ไว้ในครอบครองเป็นการกระทำความผิดต่อกฎหมายคนละบท การกระทำของจำเลยจึงเป็นการกระทำความผิดหลายกรรมต้องเรียงกระทงลงโทษ การที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๙ ลงโทษจำเลยตาม พ.ร.บ. วัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทฯ กรรมเดียวไม่ถูกต้อง ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยเองได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๙๕ วรรคสอง แต่โจทก์มิได้ฎีกาโต้แย้ง ศาลฎีกาจึงไม่อาจลงโทษจำเลยฐานมียาเสพติดให้โทษประเภท ๑ อีกกระทงหนึ่งได้ เนื่องจากเป็นการเพิ่มเติมโทษ ต้องห้ามตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๒ ประกอบมาตรา ๒๒๕

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๘๘/๒๕๔๗ หลังจากจำเลยจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนให้แก่สายลับที่เข้าไปซื้อชื่อจากจำเลยแล้ว ๒ เม็ด เจ้าพนักงานตำรวจจึงเข้าตรวจตัวจำเลยได้เมทแอมเฟตามีนอีก ๙๕ เม็ด แสดงว่า เมื่อจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน ๒ เม็ดไปแล้ว จำเลยยังมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองอีก ๙๕ เม็ด ดังนั้น จำเลยจึงมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ๙๗ เม็ด ถึงแม้เมทแอมเฟตามีน ๒ เม็ด ที่จำหน่ายให้แก่สายลับจะเป็นส่วนหนึ่งของเมทแอมเฟตามีนที่จำเลยมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย การกระทำของจำเลยก็แยกได้เป็นสองกรรมต่างหากจากกัน เพราะการมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและการจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนเป็นความผิดที่มีเจตนาในการกระทำผิดแตกต่างแยกจากกันได้ การกระทำความผิดของจำเลยจึงเป็นความผิดสองกรรม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๙๐๘๓/๒๕๔๗ เมทแอมเฟตามีนจำนวน ๙๐ เม็ด เป็นเมทแอมเฟตามีนที่เจ้าพนักงานตำรวจยึดได้ในการตรวจค้นคราวเดียวกันกับเมทแอมเฟตามีนจำนวน ๒ เม็ด ตามคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๙๒๘/๒๕๔๑ ซึ่งศาลชั้นต้นได้มีคำพิพากษาและคดีถึงที่สุดไปแล้ว แม้เจ้าพนักงานตำรวจตรวจค้นพบเมทแอมเฟตามีนจำนวน ๙๐ เม็ด ที่ซุกซ่อนอยู่ในถังน้ำซึ่งใช้ใส่ถ่านหุงข้าวในครัวของบ้านพักของจำเลยทั้งสองและพบเมทแอมเฟตามีนจำนวน ๒ เม็ด ที่ตัวจำเลยที่ ๑ แต่เมื่อไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ ๑ รับเอาเมทแอมเฟตามีนจำนวน ๙๐ เม็ด และจำนวน ๒ เม็ด ไว้คนละคราวกัน จึงต้องถือว่าเป็นเมทแอมเฟตามีนจำนวนเดียวกันซึ่งแยกเก็บไว้ในที่ต่างกันเท่านั้น การกระทำของจำเลยที่ ๑ ในคดีนี้กับการกระทำของจำเลยในคดีก่อนจึงเป็นการกระทำอันเป็นกรรมเดียว เมื่อศาลมีคำพิพากษาในคดีก่อนแล้ว ฟ้องโจทก์ในคดีนี้สำหรับจำเลยที่ ๑ จึงเป็นฟ้องในคดีที่ศาลได้มีคำพิพากษาเสร็จเด็ดขาดในความผิดซึ่งได้ฟ้องแล้ว สิทธินำคดีอาญามาฟ้องจำเลยที่ ๑ ของโจทก์จึงระงับไปตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๓๙ (๔)

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๑๓๑/๒๕๔๙ พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๖๖ วรรคหนึ่ง (ที่แก้ไขใหม่) ซึ่งเป็นกฎหมายที่เป็นคุณและใช้บังคับแก่จำเลยในคดีนั้น เป็นบทบัญญัติซึ่งให้ลงโทษผู้กระทำความผิดได้ทั้งความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน เมื่อการกระทำของจำเลยเป็นความผิดทั้งฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน ซึ่งเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน และจำเลยให้การรับสารภาพตามฟ้อง จึงรับฟังได้ตามฟ้องของโจทก์ว่าจำเลยกระทำความผิดหลายกรรมต่างกัน ต้องลงโทษจำเลยทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตาม ป.อ. มาตรา ๙๑ ศาลฎีกาย่อมไม่อาจกำหนดโทษจำเลยในความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย หรือจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนเพียงฐานใดฐานหนึ่งดังที่จำเลยฎีกาได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๓๗๗/๒๕๔๙ ข้อเท็จจริงที่เจ้าพนักงานตำรวจค้นไม่ได้ของกลางจากตัวจำเลยที่ ๒ และจำเลยที่ ๒ ก็ประกอบอาชีพขับรถจักรยานยนต์รับจ้างเป็นปกติ การกระทำความผิดของจำเลยที่ ๒ ที่เพียงช่วยขับรถจักรยานยนต์ไปส่งจำเลยที่ ๑ ตามที่รับจ้างซึ่งแม้จะรู้ถึงความผิดที่จำเลยที่ ๑ กระทำโดยได้รับค่าจ้างเป็นพิเศษ พฤติการณ์ของจำเลยที่ ๒ จึงเป็นแต่เพียงการช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกในการกระทำความผิดของจำเลยที่ ๑ ที่มีการกระทำถึงขั้นเป็นตัวการ การกระทำของจำเลยที่ ๒ จึงคงเป็นความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุนซึ่งต้องระวางโทษเพียงสองในสามส่วนของโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดที่สนับสนุนนั้นตาม ป.อ. มาตรา ๘๖

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๐๒๗/๒๕๕๐ ความผิดฐานรับไว้ซึ่งของอันตนรู้ว่า เป็นของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงภาษีศุลกากรตาม พ.ร.บ. ศุลกากรฯ และฐานมีโคเคอินไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่ายโคเคอินตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มีการกระทำที่แยกจากกันเป็นแต่ละฐานความผิดได้โดยชัดเจนไม่เกี่ยวเนื่องกันและเจตนาในการกระทำความผิดก็เป็นคนละอย่างแตกต่างจากกัน ความผิดแต่ละข้อหาดังกล่าวจึงเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน

หน้าว่าง

ชุดที่ ๗

ของกลางคดีอาชญากรรม

คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๖๐๘/๒๕๓๗ โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองฐานมีเฮโรอีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย มิได้ขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองฐานเสพและจำหน่ายเฮโรอีนโดยฝ่าฝืนกฎหมาย ดังนี้ แม้เจ้าพนักงานจะจับจำเลยทั้งสองได้พร้อมกับยึดเฮโรอีนจำนวน ๑๑๕ หลอด ธนบัตรไทยชนิดต่างๆ จำนวน ๗๐,๕๑๐ บาท และสมุดฝากเงินธนาคาร ๒ แห่ง จำนวน ๓๒,๕๗๐.๐๕ บาท กับไซลิ่งพร้อมเข็มฉีดยา ๕ ชุด ซึ่งโจทก์อ้างว่าเป็นเงินที่จำเลยทั้งสองได้มาจากการจำหน่ายเฮโรอีนกับเป็นอุปกรณ์ในการเสพเฮโรอีนของจำเลยตามลำดับ แต่ไซลิ่งพร้อมเข็มฉีดยาและเงินดังกล่าวก็ไม่ใช่เครื่องมือ เครื่องใช้ หรือวัตถุอื่นซึ่งจำเลยใช้ในการกระทำความผิดตามที่โจทก์ฟ้องดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๐๒ แห่ง พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ แต่อย่างใด ไม่อาจจับได้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๘๒๙/๒๕๓๘ ความผิดฐานมีเฮโรอีนไว้ในครอบครองเป็นความผิดสำเร็จเมื่อมีไว้ในครอบครอง การที่จำเลยซ่อนเฮโรอีนที่มีไว้ในครอบครองไว้ได้พรมหลังที่หนึ่งคนขับรถยนต์ไม่ทำให้รถยนต์เป็นทรัพย์สินที่ใช้ในการกระทำความผิด จึงไม่อาจริบรถยนต์ของกลางได้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๗๑๔/๒๕๔๒ โจทก์มีคำขอให้ริบของกลาง คือธนบัตรจำนวน ๕๐๐ บาทที่จำเลยทั้งสองทอนให้เจ้าพนักงานตำรวจผู้ทำการล่อซื้อ แต่ศาลล่างมิได้มีคำวินิจฉัยว่าจะริบหรือไม่ริบธนบัตรดังกล่าว คำพิพากษาของศาลล่างทั้งสองจึงไม่ชอบด้วย ป.วิ.อ. มาตรา ๑๘๖ (๙) แม้คู่ความจะมีได้ฎีกาในปัญหานี้ แต่เป็นปัญหาที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยเองได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๙๕ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๒๒๕ และธนบัตรจำนวน ๕๐๐ บาทดังกล่าว เป็นทรัพย์สินที่จำเลยได้ใช้ในการกระทำความผิดฐานจำหน่ายยาเสพติดให้โทษ จึงต้องริบเสียตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๑๐๒ การริบทรัพย์สินนี้ แม้ ป.อ. มาตรา ๑๘ จะบัญญัติว่าเป็นโทษสถานหนึ่ง แต่เป็นโทษที่มุ่งถึงตัวทรัพย์สินเป็นสำคัญ ต่างกับโทษสถานอื่น ศาลฎีกาจึงมีอำนาจสั่งริบของกลางได้ มิใช่เป็นการเพิ่มเติมโทษจำเลย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๑๕๙/๒๕๔๒ พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์
นายวุฒิ ทองทรัพย์ใหญ่ กับพวก จำเลย

อาญา ริบทรัพย์สิน ตัวการ (มาตรา ๓๓, ๘๓)

พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ (มาตรา ๑๐๒)

เจ้าพนักงานตำรวจพบแอบดูเห็นจำเลยที่ ๑ ยืนพูดโทรศัพท์ จำเลยที่ ๒ ยืนอยู่กลางห้อง เจ้าพนักงานตำรวจเจาะประตูให้เปิดประตู จำเลยที่ ๒ ตะโกนบอกจำเลยที่ ๑ ว่า “ตำรวจมา” แล้วจำเลยที่ ๑ หยิบถุงพลาสติกเข้าไปในห้องน้ำและทิ้งถุงพลาสติก ๑๑ ถุงที่ภายในบรรจุเมทแอมเฟตามีนลงในโถส้วม ขณะนั้นจำเลยที่ ๒ เดินเข้าไปในห้องนอน ไม่ได้เข้าไปมีส่วนช่วยเหลือจำเลยที่ ๑ ในการซุกซ่อนหรือทำลายเมทแอมเฟตามีน หรือช่วยปกปิดการกระทำความผิดของจำเลยที่ ๑ การที่จำเลยที่ ๒ ตะโกนว่า “ตำรวจมา” ไม่ได้หมายความว่าจำเลยที่ ๒ ร่วมกับจำเลยที่ ๑ กระทำความผิด เพราะเป็นการตะโกนบอกไปตามความเป็นจริง และไม่พบสิ่งผิดกฎหมายใดๆ จากจำเลยที่ ๒ ทั้งจำเลยที่ ๒ ให้การปฏิเสธตลอดมา จำเลยที่ ๒ จึงไม่ได้ร่วมกระทำกับจำเลยที่ ๑

เจ้าพนักงานตำรวจจับจำเลยพร้อมยึดได้เมทแอมเฟตามีนและเงินสดจำนวน ๓,๕๐๐ บาท จำเลยรับว่าได้เงินดังกล่าวมาจากการจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนก่อนที่ถูกจับในคดีนี้ เงินสดดังกล่าวเป็นทรัพย์สินที่จำเลยได้มาโดยกระทำความผิดกฎหมาย แม้จะไม่ได้มาโดยการจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนในคดีนี้โดยตรงก็ตาม ศาลก็มีอำนาจริบเงินสดดังกล่าวได้ตาม ป.อ. มาตรา ๓๓ (๒)

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๒๕๗/๒๕๕๒ พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์
นายจักรพงษ์หรือเต๋ ศรีสินธุ์ จำเลย

อาญา ทรัพย์สิน (มาตรา ๓๓)

พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ (มาตรา ๑๕, ๖๖)

จำเลยให้การรับสารภาพว่ามีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อเสพ แต่ให้การปฏิเสธว่าไม่ได้จำหน่ายเมทแอมเฟตามีนตามที่โจทก์ฟ้อง มีผลเท่ากับจำเลยให้การปฏิเสธ รวมไปถึงเงินจำนวน ๘๐๐ บาท ที่โจทก์อ้างว่าจำเลยได้มาจากการจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนจำนวนอื่นด้วยนั่นเอง รูปคดีทำให้โจทก์มีหน้าที่ต้องนำพยานหลักฐานมานำสืบให้ได้ความชัดว่าเงินจำนวน ๘๐๐ บาทนั้นจำเลยได้มาจากการจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนจำนวนอื่นจริงดังที่โจทก์อ้าง แต่โจทก์ไม่มีพยานหลักฐานอื่นใด นอกจากอ้างถึงคำรับของจำเลยในชั้นจับกุมและสอบสวนเท่านั้น ซึ่งข้ออ้างของโจทก์ดังกล่าวจำเลยได้ให้การปฏิเสธและเบิกความปฏิเสธในชั้นพิจารณาสืบพยานจำเลยทั้งสิ้น โดยที่โจทก์ไม่สามารถถามค้านเพื่อให้เห็นเป็นอย่างอื่นได้ เพียงเท่านั้นคดีโจทก์ยังฟังไม่ได้ว่าเงินจำนวน ๘๐๐ บาทเป็นเงินที่จำเลยได้มาจากการจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนจำนวนอื่นดังที่โจทก์อ้าง จึงริบไม่ได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๒๕๘/๒๕๕๔ พนักงานอัยการจังหวัดเพชรบูรณ์ โจทก์
นายกุหลาบ เกยสุวรรณ จำเลย

อาญา ทรัพย์สิน (มาตรา ๓๒, ๓๓)

พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ (มาตรา ๑๐๒)

พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดฯ (มาตรา ๓๐)

โจทก์บรรยายและมีคำขอท้ายฟ้องให้บริษัทยนต์ซึ่งจำเลยกับพวกใช้เป็นยานพาหนะขนส่งและซุกซ่อนยาเสพติดให้โทษ อันเป็นยานพาหนะที่ใช้ในการกระทำความผิดตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ และมีคำขอท้ายฟ้องให้ริบของกลางตาม พ.ร.บ. ดังกล่าว มาตรา ๑๐๒ และ ป.อ. มาตรา ๓๒, ๓๓ คำขอให้ริบของกลางในลักษณะเช่นนี้ ไม่มีกฎหมายกำหนดให้พนักงานอัยการต้องยื่นคำร้องต่อศาลที่พิจารณาคดีนั้นเพื่อขอให้ศาลสั่งริบทรัพย์สินอีก ต่างจากคำขอให้ริบทรัพย์สินตาม พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดฯ มาตรา ๓๐ ที่กำหนดให้ต้องยื่นคำร้องต่อศาลที่พิจารณาคดีนั้นเพื่อขอให้ริบทรัพย์สิน ศาลมีอำนาจสั่งริบของกลางได้ตามที่โจทก์ขอมาในคำขอท้ายคำฟ้อง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๔๗๐/๒๕๔๔

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์
นายวิชัย พุทธิรัตน์ ผู้คัดค้าน

พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดฯ (มาตรา ๓, ๑๐)

ทรัพย์สินที่จะต้องริบตาม พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดฯ มาตรา ๓๐ นั้น ต้องเป็นทรัพย์สินที่ถูกนำมาใช้ในการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด หรือใช้เป็นอุปกรณ์ให้ได้รับผลในการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด หรือมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดด้วยเท่านั้น และจากนิยามความหมายของคำว่า “การกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด” ตามมาตรา ๓ มิได้บัญญัติให้รวมเอาการกระทำความผิดฐานมียาเสพติดให้โทษไว้ในครอบครองโดยมิได้รับอนุญาตเข้าไว้ในความหมายของคำว่า “การกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด” ด้วย ดังนั้น ที่จำเลยกระทำความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองโดยมิได้รับอนุญาตเพียงสถานเดียว จึงไม่อยู่ในเกณฑ์ที่จะนำมาตรา ๓๐ มาใช้บังคับได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๘๐/๒๕๔๕ ความผิดฐานมีอาวุธปืนไม่มีทะเบียนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต กับความผิดฐานมีอาวุธปืนมีทะเบียนของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายไว้ในครอบครอง เป็นความผิดกรรมเดียวกัน ต้องลงโทษตาม พ.ร.บ. อาวุธปืนฯ มาตรา ๗๒ วรรคหนึ่ง ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุดเพียงบทเดียว

เมื่อข้อเท็จจริงไม่ปรากฏว่าหมวกไหมพรมและกระเป๋าใส่เงินของกลาง จำเลยได้ใช้ในการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ และมีใช้ทรัพย์สินที่ได้มาโดยได้กระทำความผิดในคดีนี้ จึงไม่อาจริบได้ ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้จำเลยมิได้ฎีกาศาลฎีกามีอำนาจหยิบยกขึ้นว่ากล่าวและแก้ไขให้ถูกต้องได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๙๕ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๒๒๕

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๕๕/๒๕๔๕ เมื่อทางนำสืบของโจทก์ไม่ปรากฏว่าจำเลยได้นำโทรศัพท์มือถือของกลางมาใช้สำหรับติดต่อซื้อขายยาเสพติดให้โทษอย่างไร โทรศัพท์มือถือจึงไม่ใช่เครื่องมือเครื่องใช้ หรือวัตถุอื่นซึ่งได้ใช้ในการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๑๐๒ และไม่ใช่ทรัพย์สินที่ผู้ใดทำหรือมีไว้เป็นความผิดหรือได้มาโดยกระทำความผิด ซึ่งหมายถึงเฉพาะความผิดที่กระทำในคดีนี้ ตาม ป.อ. มาตรา ๓๒ และ ๓๓ (๒) จึงไม่อาจริบได้ ปัญหานี้เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกาขึ้นมา ศาลฎีกาเห็นควรหยิบยกว่ากล่าวและสั่งคืนแก่เจ้าของได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๗๐๓/๒๕๔๕ จำเลยเพียงแต่ซุกซ่อนกัญชาของกลางไว้ได้เบาะนั้น ด้านคนขับในรถยนต์ของกลางเท่านั้น รถยนต์ของกลางจึงไม่ใช่ยานพาหนะหรือทรัพย์สินที่จำเลยได้ใช้ในการกระทำความผิดฐานมีกัญชาไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายโดยตรง จึงไม่อาจริบได้ ต้องคืนรถยนต์ของกลางแก่เจ้าของ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๕๑๑/๒๕๔๕ มีดคัทเตอร์และไฟแช็กแก๊สของกลาง ไม่ได้ความว่าเป็นเครื่องมือ เครื่องใช้ วัตถุหรือทรัพย์สินซึ่งจำเลยได้ใช้หรือมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิดฐานมีเฮโรอีนและเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต ทั้งโจทก์มิได้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยฐานเสพยาเสพติดให้โทษมาด้วย จึงไม่อาจริบของกลางดังกล่าวและอุปกรณ์สำหรับเสพ

เมทแอมเฟตามีนได้ ตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๑๐๒ และ ป.อ. มาตรา ๓๓ บัญญัติว่า แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา แต่เป็นปัญหาที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกาเห็นควรแก้ไขให้ถูกต้อง ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๙๕ วรรคสอง ประกอบด้วยมาตรา ๒๒๕

คำพิพากษาฎีกาที่ ๔๐๑๖/๒๕๔๕ พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๑๐๒ บัญญัติว่า บรรดา ยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ ประเภท ๒ ประเภท ๔ หรือประเภท ๕... ให้ริบเสียทั้งสิ้น ซึ่งตามบัญชีท้ายประกาศกระทรวงสาธารณสุข ฉบับที่ ๑๓๕ (พ.ศ. ๒๕๓๙) เรื่อง ระบุชื่อและ ประเภทยาเสพติดให้โทษตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ ระบุให้เมทแอมเฟตามีนเป็นยาเสพติดให้โทษ ในประเภท ๑ และ ป.อ. มาตรา ๓๒ บัญญัติว่า ททรัพย์สินใดที่กฎหมายบัญญัติไว้ว่าผู้ใดทำหรือมีไว้ เป็นความผิด ให้ริบเสียทั้งสิ้นไม่ว่าเป็นของผู้กระทำความผิดและมีผู้ถูกลงโทษตามคำพิพากษาหรือไม่ บทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวทั้งที่เป็นบทเฉพาะและบททั่วไป มีความสอดคล้องต้องกัน แสดงให้เห็นว่ามีเจตนารมณ์มุ่งประสงค์ให้ศาลสั่งริบยาเสพติดให้โทษตามที่กฎหมายกำหนดไว้เสียทั้งสิ้น ซึ่งเป็นบทบังคับเด็ดขาด ดังนั้น แม้โจทก์จะมีได้ขอให้ริบเมทแอมเฟตามีนมาในคำขอท้ายฟ้อง แต่เมื่อ โจทก์ได้กล่าวในฟ้องแล้วว่าเจ้าพนักงานตำรวจได้ยึดเมทแอมเฟตามีนของกลางไว้ จึงเป็นกรณีที่ โจทก์ได้กล่าวไว้ในฟ้องแล้ว ศาลมีอำนาจสั่งริบเมทแอมเฟตามีนของกลางได้ตามบทบัญญัติของ กฎหมายดังกล่าวข้างต้น หากต้องห้ามตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๙๒ วรรคหนึ่งไม่

คำพิพากษาฎีกาที่ ๔๔๑๑/๒๕๓๔ จำเลยใช้รถจักรยานยนต์เป็นยานพาหนะไปเอา เมทแอมเฟตามีนที่ซ่อนไว้ในบ้านมารดาจำเลยมาจำหน่ายให้แก่สายลับผู้ล่อซื้อ ถือได้ว่าจำเลยใช้ รถจักรยานยนต์เป็นยานพาหนะในการกระทำความผิดเกี่ยวกับการจำหน่ายยาเสพติดให้โทษโดยตรง รถจักรยานยนต์ของกลางจึงเป็นยานพาหนะที่พึงต้องริบ ตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๑๐๒

คำพิพากษาฎีกาที่ ๖๑๘๒/๒๕๔๕ จำเลยทั้งสามวางกัญชาแห้งอัดแท่งของกลางไว้ที่พื้น วางเท้าหลังเบาะคนขับรถยนต์กระบะ โดยมีได้ใช้รถยนต์กระบะเป็นที่ซุกซ่อนกัญชาแห้งอัดแท่งดังกล่าว รถยนต์กระบะจึงมิใช่ยานพาหนะซึ่งจำเลยทั้งสามได้ใช้ในการกระทำความผิดฐานมียาเสพติดให้โทษ ไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต ส่วนโทรศัพท์เคลื่อนที่ ถ่านโทรศัพท์ กุญแจรถยนต์ กุญแจล็อกรถ และพวงกุญแจ ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงให้ฟังว่าเป็นเครื่องมือ เครื่องใช้ หรือวัตถุอื่นซึ่งได้ใช้ในการ กระทำความผิดตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๑๐๒ อีกทั้งมิใช่ทรัพย์สินที่ผู้ใดมีไว้เป็น ความผิดหรือได้ทรัพย์สินดังกล่าวมาโดยได้กระทำความผิด จึงไม่อาจริบได้

ชุดที่ ๘

การให้ข้อมูลสำคัญตามมาตรา ๑๐๐/๒

คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๗๗๗/๒๕๔๗ เมื่อถูกล่อซื้อจับกุมแล้ว จำเลยที่ ๑ ให้การรับสารภาพ พร้อมทั้งแจ้งข้อเท็จจริงว่า ซื่อเมทแอมเฟตามีนของกลางจากจำเลยที่ ๒ เป็นเหตุให้มีการสืบสวนขยายผลจนกระทั่งเจ้าพนักงานตำรวจสามารถจับกุมจำเลยที่ ๒ มาดำเนินคดี จำเลยที่ ๑ จึงเป็นผู้กระทำความผิดผู้ใดให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษต่อพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจหรือพนักงานสอบสวน เห็นสมควรลงโทษจำเลยที่ ๑ น้อยกว่าอัตราโทษขั้นต่ำที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๑๐๐/๒

คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๗๔๔/๒๕๔๗ ตามบทบัญญัติของมาตรา ๑๐๐/๒ แห่ง พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ ถ้าศาลเห็นว่าผู้กระทำความผิดผู้ใดให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษต่อพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจหรือพนักงานสอบสวน ศาลจะลงโทษผู้นั้นน้อยกว่าอัตราโทษขั้นต่ำที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นก็ได้ แต่ไม่ปรากฏว่ามีการสอบสวนขยายผลเพื่อจับกุมผู้จำหน่ายเมทแอมเฟตามีนรายใหญ่ โดยอาศัยข้อมูลของจำเลยดังกล่าวแต่ประการใด ไม่อาจถือได้ว่าจำเลยได้ให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษต่อพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจหรือพนักงานสอบสวน จึงไม่มีเหตุที่จะใช้ดุลพินิจลงโทษจำเลยน้อยกว่าอัตราโทษขั้นต่ำที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น

ความผิดของจำเลยต้องด้วยบทกำหนดโทษตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๖๖ วรรคสาม ซึ่งมีระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต และปรับตั้งแต่หนึ่งล้านบาทถึงห้าล้านบาทหรือประหารชีวิต ซึ่งตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๑๐๐/๑ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ความผิดตาม พ.ร.บ. นี้ที่มีโทษจำคุกและปรับ ให้ศาลลงโทษจำคุกและปรับด้วยเสมอ แต่ศาลชั้นต้นคงลงโทษจำคุกตลอดชีวิตเพียงสถานเดียว มิได้กำหนดโทษปรับด้วย อย่างไรก็ตามเมื่อโจทก์มิได้อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค ๕ จึงไม่อาจพิพากษาเพิ่มเติมโทษจำเลยได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๒ และไม่มีเหตุที่ศาลฎีกาจะเปลี่ยนแปลงแก้ไข

คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๔๔๐/๒๕๔๗ การที่จำเลยได้ช่วยเหลือเจ้าพนักงานตำรวจขยายผลจับกุมผู้ค้าเมทแอมเฟตามีนรายใหม่ได้อีก ๑ คน และยึดได้เมทแอมเฟตามีนจำนวน ๘,๐๐๐ เม็ด นับว่าจำเลยได้ให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษต่อเจ้าพนักงานตำรวจ สมควรลงโทษจำคุกจำเลยน้อยกว่าอัตราโทษขั้นต่ำที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๑๐๐/๒

จำเลยเป็นเพียงผู้รับจ้างขนเมทแอมเฟตามีนเท่านั้น มิได้เป็นผู้ค้ารายใหญ่เมื่อได้พิเคราะห์ถึงความร้ายแรงของการกระทำความผิด ฐานะของจำเลยและพฤติการณ์ที่เกี่ยวข้องประกอบกันแล้ว กรณีนี้มีเหตุอันควรเป็นการเฉพาะราย สมควรลงโทษปรับจำเลยน้อยกว่าอัตราโทษขั้นต่ำที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๑๐๐/๑ วรรคสอง

ศาลชั้นต้นวางโทษจำคุกจำเลยตลอดชีวิตและลงโทษปรับจำเลยด้วย แม้เมื่อวางโทษจำคุกตลอดชีวิตแล้วย่อมไม่อาจเพิ่มโทษจำคุกได้อีกก็ตาม แต่ความผิดที่จำเลยกระทำตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๖๖ วรรคสาม มีโทษจำคุกและปรับ และตามมาตรา ๑๐๐/๑ แห่ง พ.ร.บ. ดังกล่าว กำหนดให้ศาลลงโทษจำคุกและปรับด้วยเสมอ โดยคำนึงถึงการลงโทษในทางทรัพย์สินเพื่อป้องปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ ทั้งโทษปรับเป็นโทษสถานหนึ่ง ซึ่งศาลชั้นต้นก็ได้วางโทษจำคุกจำเลยตลอดชีวิตและลงโทษปรับจำเลยด้วย การเพิ่มโทษที่จะลงแก่จำเลยตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๙๗ จึงเพิ่มโทษปรับได้ด้วย ที่ศาลชั้นต้นมิได้เพิ่มโทษปรับจำเลยจึงเป็นการมิชอบ แต่โจทก์มิได้อุทธรณ์ฎีกา ศาลฎีกาย่อมไม่อาจเพิ่มโทษปรับได้ เพราะจะเป็นการพิพากษาเพิ่มเติมโทษจำเลยอันเป็นการต้องห้ามตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๑๒ ประกอบด้วยมาตรา ๒๒๕ สำหรับโทษจำคุกที่ศาลฎีกาจะลงโทษแก่จำเลยใหม่นั้น เป็นโทษจำคุกที่มีกำหนดเวลาแน่นอน จึงเพิ่มโทษจำคุกจำเลยก็หนึ่งตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๙๗ ได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๙๙๔/๒๕๔๗ จำเลยให้การในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนว่าได้รับจ้างขนยาเสพติดให้โทษของกลางจาก ห. โดยไม่ปรากฏว่า ห. มีตัวตนจริงหรือไม่ และได้มีการขยายผลจับกุม ห. ได้หรือไม่อย่างไร ข้อเท็จจริงรับฟังไม่ได้ว่าคำให้การของจำเลยดังกล่าวเป็นการให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษต่อเจ้าพนักงานตำรวจหรือพนักงานสอบสวน ย่อมไม่อาจลงโทษจำเลยน้อยกว่าอัตราโทษขั้นต่ำที่กำหนดไว้สำหรับความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๑๐๐/๒

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๘๗๐/๒๕๔๗ เมื่อจำเลยที่ ๑ ถูกจับ เจ้าพนักงานตำรวจยอมนำจำเลยที่ ๑ ไปค้นหายาเสพติดให้โทษที่บ้านจำเลยที่ ๑ อยู่แล้ว การที่จำเลยที่ ๑ ให้ข้อมูลและพาเจ้าพนักงานตำรวจไปยึดเมทแอมเฟตามีนที่บ้านจำเลยที่ ๑ ดังกล่าว ไม่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ จึงไม่มีเหตุที่จะลงโทษจำเลยที่ ๑ สถานเบาตามบทบัญญัติ พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๑๐๐/๒

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๕๕๕/๒๕๔๗ จำเลยให้การรับสารภาพฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่าย ศาลลงโทษจำคุกตลอดชีวิต จำเลยฎีกาว่าไม่ได้ร่วมกับพวกกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ จึงเป็นการโต้เถียงข้อเท็จจริงเป็นอย่างอื่นจากที่จำเลยให้การรับสารภาพ อันถือได้ว่าเป็นการฎีกาข้อเท็จจริงขึ้นมาใหม่ซึ่งเป็นข้อเท็จจริงที่จำเลยมิได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลล่างทั้งสอง ต้องห้ามมิให้ฎีกาตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๒๔๙ วรรคหนึ่ง ประกอบด้วย ป.วิ.อ. มาตรา ๑๕

จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ นำเจ้าพนักงานตำรวจไปจับกุมจำเลยที่ ๓ และที่ ๔ เป็นเหตุให้สามารถยึดเมทแอมเฟตามีนอีกจำนวน ๑๐,๐๐๐ เม็ด อันเป็นการขยายผลเพื่อจับกุมผู้กระทำความผิด ถือได้ว่าจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ได้ให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๑๐๐/๒ (ที่แก้ไขใหม่) ซึ่งศาลจะลงโทษน้อยกว่าอัตราโทษขั้นต่ำที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นก็ได้ อันเป็นการใช้กฎหมายในส่วนที่เป็นคุณบังคับตาม ป.อ. มาตรา ๓ ปัญหาดังกล่าวเป็นเหตุอยู่ในส่วนลักษณะคดี

ศาลฎีกาย่อมมีอำนาจพิพากษาลดโทษไปถึงจำเลยที่ ๑ ที่มีได้ฎีกาด้วย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๗๖๖/๒๕๕๗ เมื่อถูกจับกุมแล้ว จำเลยที่ ๑ ให้การต่อเจ้าพนักงานตำรวจผู้ร่วมจับกุมว่า จำเลยที่ ๑ รับเงินจำนวน ๑๕๐,๐๐๐ บาท จาก จ. เพื่อไปซื้อเมทแอมเฟตามีนจากประเทศเพื่อนบ้านนำมาส่งมอบให้ที่บ้านของ จ. จึงมีการสอบสวนขยายผล จนในที่สุดสามารถติดตามไปจับกุม จ. จ. ไม่ยอมให้จับกุมแต่ได้ตีมน้ำยาซึกฝ้าจนถึงแก่ความตายไปเสียก่อน จึงถือว่าจำเลยที่ ๑ เป็นผู้กระทำความผิดผู้ได้ให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษต่อพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจหรือพนักงานสอบสวน กรณีมีเหตุสมควรลงโทษจำเลยที่ ๑ น้อยกว่าอัตราโทษขั้นต่ำที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๑๐๐/๒

แม้จำเลยที่ ๑ จะให้การรับสารภาพขอให้นำเข้าเมทแอมเฟตามีนเพื่อจำหน่ายซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุดทั้งในชั้นจับกุมและในชั้นสอบสวน แต่จำเลยที่ ๑ กลับให้การปฏิเสธในชั้นพิจารณา จนเมื่อสืบพยานโจทก์ซึ่งเป็นประจักษ์พยานเสร็จแล้ว จำเลยที่ ๑ จึงขอถอนคำให้การเดิมเป็นรับสารภาพในข้อนี้ด้วย คำรับสารภาพของจำเลยที่ ๑ จึงพอเป็นประโยชน์แก่การพิจารณาอยู่บ้างที่ศาลลดโทษให้จำเลยที่ ๑ หนึ่งในสามจึงเหมาะสมแล้ว

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๕๕๑/๒๕๕๗ การที่จำเลยที่ ๑ ยอมรับว่าซื้อเมทแอมเฟตามีนจากจำเลยที่ ๒ ทั้งยังให้ความร่วมมือช่วยเหลือเจ้าพนักงานตำรวจในการจับกุมจำเลยที่ ๒ อีก โดยโทรศัพท์ไปหาจำเลยที่ ๒ ทำที่ส่งซื้อเมทแอมเฟตามีนและให้จำเลยที่ ๒ นำมาส่งที่ร้านของจำเลยที่ ๑ เพื่อให้เจ้าพนักงานตำรวจที่ได้ออ้อยจับกุม เป็นเหตุให้เจ้าพนักงานตำรวจจับกุมจำเลยที่ ๒ ได้พร้อมเมทแอมเฟตามีนของกลาง นับเป็นการได้ให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษต่อตำรวจตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๑๐๐/๒

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๒๖๔/๒๕๕๗ การที่จำเลยเพียงแต่กล่าวอ้างข้อเท็จจริงขึ้นลอยๆ โดยมีพยานหลักฐานสนับสนุนข้ออ้างของจำเลย ถือไม่ได้ว่าจำเลยได้ให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษต่อพนักงานฝ่ายปกครองตำรวจ และพนักงานสอบสวน อันจะเป็นเหตุที่จะลงโทษจำเลยน้อยกว่าอัตราโทษขั้นต่ำที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๑๐๐/๒

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๗๖๖/๒๕๕๗ จำเลยให้การในชั้นสอบสวนว่าได้รับจ้างขนยาเสพติดให้โทษของกลางจาก จ. จากประเทศสหภาพมาเพื่อนำไปส่งที่จังหวัดจันทบุรี และจำเลยให้หมายเลขโทรศัพท์ของ จ. กับนำพนักงานสอบสวนไปที่บ้านของ จ. ที่อำเภอแม่สาย จังหวัดเชียงราย โดยจำเลยได้บอกตำหนิรูปพรรณของ จ. แก่พนักงานสอบสวนด้วยก็ตาม แต่ก็ไม่ปรากฏว่า จ. ที่จำเลยอ้างนั้นจะมีตัวตนจริงหรือไม่ และเจ้าพนักงานตำรวจได้มีการขยายผลจับกุม จ. ได้หรือไม่อย่างไร อันจะเป็นการสนับสนุนข้ออ้างของจำเลยให้เป็นความจริง ข้อเท็จจริงจึงรับฟังไม่ได้ว่าคำให้การของจำเลยดังกล่าวเป็นการให้ข้อมูลที่สำคัญ และเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษต่อเจ้าพนักงานตำรวจหรือพนักงานสอบสวน ย่อมไม่อาจลงโทษจำเลยน้อยกว่าอัตราโทษขั้นต่ำที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๑๐๐/๒ ได้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๘๑๘๓/๒๕๔๗ แม้จำเลยจะแจ้งข้อเท็จจริงว่าซื้อเมทแอมเฟตามีนมาจาก ต. ไม่ทราบนามสกุล ซึ่งใช้รถจักรยานยนต์ ยี่ห้อคาวาซากิ รุ่นซามิโก สีทองอ่อน แต่เมื่อตำรวจขอให้จำเลยพาไปหา ต. จำเลยกลับไม่ยินยอม เนื่องจากไม่ต้องการสร้างศัตรู ดังนั้น ข้อกล่าวอ้างของจำเลยดังกล่าวจึงเลื่อนลอย เพราะยังไม่สามารถพิสูจน์ความจริงได้ จึงไม่อาจถือได้ว่าเป็นการให้ข้อมูลอันเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๒๐๑๘/๒๕๔๗ แม้คดีนี้เป็นคดีที่จำเลยให้การรับสารภาพ แต่หากจำเลยเห็นว่ามิใช่ข้อเท็จจริงใดที่จะเป็นประโยชน์แก่รูปคดีของตนแล้ว จำเลยย่อมมีสิทธิขอสืบพยานได้ แต่เมื่อไม่ปรากฏว่าจำเลยได้ให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับคดียาเสพติดให้โทษต่อเจ้าพนักงานตำรวจ ทั้งข้ออ้างของจำเลยว่าไม่มีโอกาสนำเสนอพยานหลักฐานเพราะศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาในวันเดียวกัน ก็เป็นข้อที่จำเลยเพิกขุ่นมาอ้างในศาลฎีกา ถือเป็นข้อที่ไม่ได้กล่าวกันมาแต่ในศาลล่าง จึงไม่มีเหตุที่จะลงโทษจำเลยน้อยกว่าอัตราโทษขั้นต่ำที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๑๐๐/๒ ได้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๗๖๕/๒๕๔๗ ตามบทบัญญัติมาตรา ๑๐๐/๒ แห่ง พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ (ฉบับที่ ๕) ศาลจะลงโทษปรับน้อยกว่าอัตราขั้นต่ำที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นได้ ต้องเป็นกรณีที่ผู้กระทำความผิดให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษต่อพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจหรือพนักงานสอบสวน ซึ่งจากข้อมูลที่ผู้กระทำความผิดให้ดังกล่าวทำให้เจ้าพนักงานนำไปใช้เป็นประโยชน์ในการปราบปรามการกระทำความผิดรายอื่นต่อไป ข้อเท็จจริงในคดีนี้จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นสอบสวนว่าจำเลยกระทำความผิดและให้การรับสารภาพในชั้นพิจารณา ไม่ขอต่อสู้คดีเท่านั้น จำเลยจึงไม่ได้ให้ข้อเท็จจริงใดที่เป็นเบาและสำคัญที่จะนำไปใช้ในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษได้ จึงไม่อยู่ในเกณฑ์ตามบทบัญญัติมาตราดังกล่าว

คำพิพากษาฎีกาที่ ๕๓๑/๒๕๔๘ แม้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า จำเลยที่ ๑ ให้การในชั้นสอบสวนว่าจำเลยที่ ๑ ซื้อเมทแอมเฟตามีนของกลางมาจากนาย ก. ในราคาถุงละ ๘,๕๐๐ บาท แล้วนำมาแบ่งจำหน่าย และจำเลยที่ ๑ ได้บอกตำหนิรูปพรรณของนาย ก. แก่พนักงานสอบสวนด้วยก็ตาม แต่ไม่ปรากฏว่านาย ก. ที่จำเลยที่ ๑ อ้างมีตัวตนจริงหรือไม่ และได้มีการขยายผลจับกุมนาย ก. ได้หรือไม่อย่างไร จึงรับฟังไม่ได้ว่าการให้การดังกล่าวเป็นการให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษต่อเจ้าพนักงานตำรวจหรือพนักงานสอบสวนย่อมไม่อาจลงโทษจำเลยที่ ๑ น้อยกว่าอัตราโทษขั้นต่ำที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๑๐๐/๒ ได้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๙๒๘/๒๕๔๘ หลังจากเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมจำเลยได้พร้อมด้วย ๓, ๔-เมทิลลีนไดออกซีเมทแอมเฟตามีนจำนวน ๑๐ เม็ด และคีตามีน ๑ ขวด เป็นของกลางที่บริเวณหน้าห้อง ๒๓๗/๓๖ อาคารศรีวิภา และนำจำเลยไปที่สถานีตำรวจเจ้าพนักงานตำรวจ ตรวจพบกุญแจห้องพัก ๑ ดอก ที่ตัวจำเลย จำเลยแจ้งว่าเป็นกุญแจห้องพักที่ห้อง ๔๐๓ เจริญพาร์ทเมนท์ และที่ห้องดังกล่าวยังมี ๓, ๔-เมทิลลีนไดออกซีเมทแอมเฟตามีนและคีตามีนอีกจำนวนหนึ่ง เจ้าพนักงานตำรวจจึงนำจำเลยไปที่ห้องพักนั้น และตรวจพบ ๓, ๔-เมทิลลีนไดออกซีเมทแอมเฟตามีน

อีกจำนวน ๒๑๐ เม็ด และคีตามีนอีกจำนวน ๑๕ ขวด จากข้อเท็จจริงดังกล่าวเห็นว่าจำเลยได้ให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษต่อเจ้าพนักงานตำรวจ สมควรลงโทษจำเลยน้อยกว่าอัตราโทษขั้นต่ำที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๑๐๐/๒

คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๓๑๒/๒๕๔๘ ชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนจำเลยให้การว่า ได้ซื้อเมทแอมเฟตามีนของกลางมาจาก ว. ในราคาถูกละ ๖,๐๐๐ บาท เพื่อนำไปจำหน่ายในราคาถูกละ ๘,๐๐๐ บาท เจ้าพนักงานตำรวจจึงนำสำเนาภาพถ่ายตามบัตรประจำตัวประชาชนของ ว. ให้จำเลยดู จำเลยรับรองว่าเป็นภาพถ่ายของ ว. จริง จนเป็นเหตุให้เจ้าพนักงานตำรวจได้ออกหมายจับ ว. ไว้ จากข้อเท็จจริงดังกล่าวเห็นว่าจำเลยได้ให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษต่อเจ้าพนักงานตำรวจ สมควรลงโทษจำเลยน้อยกว่าอัตราโทษขั้นต่ำที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๑๐๐/๒

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๓๖๑/๒๕๔๙ เจ้าพนักงานตำรวจจับกุมจำเลยพร้อมด้วยเมทแอมเฟตามีนของกลางจำนวน ๕๐ เม็ด ที่จำเลยร่วมกับพวกจำหน่ายให้แก่สายลับผู้ล่อซื้อและตรวจค้น จำเลยพบเมทแอมเฟตามีนอีกจำนวน ๕ เม็ด ซึ่งจำเลยรับว่าเป็นของตนที่มีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายแล้ว จำเลยได้แจ้งด้วยว่ายังมีเมทแอมเฟตามีนอีกจำนวนหนึ่งซุกซ่อนอยู่ที่บ้านของจำเลย และพาเจ้าพนักงานตำรวจไปตรวจค้นจนสามารถยึดเมทแอมเฟตามีนได้อีกจำนวน ๑,๑๗๐ เม็ด ซึ่งฝังดินไว้ใต้ต้นปาล์มห่างจากบ้านของจำเลยประมาณ ๓๐๐ เมตร เป็นของกลาง เป็นเหตุให้เจ้าพนักงานตำรวจสามารถดำเนินคดีแก่จำเลยในข้อหาร่วมกับพวกมีเมทแอมเฟตามีนจำนวน ๑,๒๒๕ เม็ด น้ำหนัก ๑๑๗.๑๙ กรัม มีปริมาณคำนวณเป็นน้ำหนักสารบริสุทธิ์ได้ ๒๗.๙๐๕ กรัม ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย นับว่าจำเลยเป็นผู้กระทำความผิดผู้ได้ให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษต่อตำรวจหรือพนักงานสอบสวน สมควรลงโทษจำเลยน้อยกว่าอัตราโทษขั้นต่ำที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๑๐๐/๒

คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๖๑๓/๒๕๔๙ การค้ายาเสพติดให้โทษรายใหญ่มีเครือข่ายหลายระดับ และมีขั้นตอนซับซ้อน ยากที่จะสืบทราบและหาพยานหลักฐานดำเนินคดีผู้เกี่ยวข้องได้ ข้อมูลที่จำเลยให้ต่อเจ้าพนักงานตำรวจและพนักงานสอบสวนเป็นข้อมูลโดยละเอียดของผู้นำเข้าเมทแอมเฟตามีนเพื่อจำหน่ายรายใหญ่ ๔ คน เป็นเหตุให้เจ้าพนักงานตำรวจและพนักงานสอบสวนมั่นใจในข้อมูลเกี่ยวกับเครือข่ายผู้ค้ายาเสพติดที่มีอยู่ว่าถูกต้องจึงติดตามจับกุมบุคคลเหล่านั้นและจับกุมได้บางคนในเวลาต่อมา ดังนั้น แม้เมทแอมเฟตามีนของกลางจะมีเป็นจำนวนมาก กรณีก็มีเหตุผลสมควรที่จะลงโทษจำเลยน้อยกว่าอัตราโทษขั้นต่ำที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดฐานนี้ตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๑๐๐/๒

คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๕๑๖/๒๕๔๙ แม้จำเลยได้ให้การในชั้นสอบสวนว่า จำเลยซื้อฝิ่นมาจาก น. ตามบันทึกคำให้การของจำเลยในชั้นสอบสวน แต่ไม่ปรากฏว่าพนักงานสอบสวนได้ใช้ข้อมูลดังกล่าวขยายผลจับกุมบุคคลที่จำเลยกล่าวอ้างได้หรือไม่อย่างไร คำให้การของจำเลยยังรับฟังไม่ได้ว่าเป็นข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๕๕๖/๒๕๔๙ การที่จำเลยให้ข้อมูลและนำเจ้าพนักงานตำรวจไปตรวจยึดเมทแอมเฟตามีนของกลางที่ซุกซ่อนไว้ ทำให้ได้พยานหลักฐานสำคัญในการดำเนินคดีแก่จำเลย รวมทั้งยังทำให้เมทแอมเฟตามีนของกลางไม่มีโอกาสแพร่ระบาดต่อไปอีก นับว่าได้ให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ สมควรลงโทษจำเลยน้อยกว่าอัตราโทษขั้นต่ำที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๔๐๘/๒๕๔๙ ในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนจำเลยทั้งสามได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับภูมิลำเนา ที่อยู่ รูปพรรณสัณฐาน และรายละเอียดอื่นๆ ของ ช. ผู้ที่ว่าจ้างให้จำเลยทั้งสามขนยาเสพติดให้โทษของกลางไปส่งให้แก่ลูกค้า เมื่อพนักงานสอบสวนให้ดูรูปถ่ายของ ส. จำเลยทั้งสามยืนยันว่าเป็นบุคคลเดียวกับ ช. จริง จนเป็นเหตุให้มีการออกหมายจับ ส. จากข้อเท็จจริงดังกล่าวนี้จำเลยทั้งสามได้ให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษต่อเจ้าพนักงานตำรวจและพนักงานสอบสวน จึงเห็นสมควรวางโทษต่ำกว่าที่ศาลล่างทั้งสองกำหนดตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๑๐๐/๒ เมื่อเหตุที่ศาลฎีกาลดโทษให้จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ เป็นเหตุอยู่ในส่วนลักษณะคดีแม้ศาลฎีกาอนุญาตให้จำเลยที่ ๑ ถอนฎีกาซึ่งมีผลเท่ากับจำเลยที่ ๑ มิได้ฎีกาก็ตาม ศาลฎีกาย่อมมีอำนาจพิพากษาไปถึงจำเลยที่ ๑ ที่มีได้ฎีกาด้วยได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๓ ประกอบด้วยมาตรา ๒๒๕

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๕๕๐/๒๕๔๙ แม้จำเลยที่ ๑ ได้ให้ข้อมูลเบาะแสถึงเฮโรอีนของกลางซึ่งพยานโจทก์ไม่มีผู้ใดรู้เห็นและทราบมาก่อน ได้ความว่าเจ้าพนักงานตำรวจใช้เวลาตรวจค้นจนกระทั่งพบเฮโรอีนของกลางเพียงประมาณครึ่งชั่วโมง ลักษณะการซุกซ่อนเฮโรอีนของกลางภายในห้องพักของจำเลยที่ ๑ ย่อมอยู่ในวิสัยที่เจ้าพนักงานตำรวจจะสามารถค้นพบได้จากการปฏิบัติหน้าที่ตามปกติ จึงมิใช่ผลโดยตรงจากการแจ้งเบาะแสของจำเลยที่ ๑ ไม่อาจนับว่าจำเลยที่ ๑ เป็นผู้กระทำความผิดผู้ได้ให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์ยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษต่อพนักงานฝ่ายปกครอง หรือตำรวจ หรือพนักงานสอบสวน อันจะเป็นเหตุให้สมควรใช้ดุลพินิจกำหนดโทษจำเลยที่ ๑ น้อยกว่าอัตราโทษขั้นต่ำที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๑๐๐/๒

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๘๖๑๙/๒๕๔๙ ชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนจำเลยให้การว่าจำเลยซื้อเมทแอมเฟตามีนของกลางมาจาก น. มาจำหน่ายให้แก่สายลับผู้ล่อซื้อในราคา ๒๐๐,๐๐๐ บาท และรับว่าใบนำฝากที่เจ้าพนักงานตำรวจค้นพบในตัวจำเลย จำเลยโอนเงินค่าซื้อเมทแอมเฟตามีนของกลางให้ น. เจ้าพนักงานตำรวจให้จำเลยดูสำเนาภาพถ่ายบัตรประจำตัวประชาชนของ น. จำเลยรับรองว่าเป็นภาพถ่ายของ น. จริง และให้จำเลยนำชิ้นบ้านของ น. จนเป็นเหตุให้เจ้าพนักงานตำรวจขอให้ศาลออกหมายจับ น. ต่อมาเจ้าพนักงานตำรวจจับกุม น. ได้ และพนักงานอัยการยื่นฟ้องต่อศาลชั้นต้นแล้วคดีอยู่ในระหว่างพิจารณา นับว่าจำเลยได้ให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษต่อเจ้าพนักงานตำรวจ สมควรลงโทษจำเลยน้อยกว่าอัตราโทษขั้นต่ำที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๑๐๐/๒

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๔๘๗/๒๕๕๐ ความผิดฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน ศาลอุทธรณ์ภาค ๒ พิพากษาแก่คำพิพากษาศาลชั้นต้นเฉพาะกำหนดโทษ โดยไม่แก้บทความผิด เป็นการแก้ไข

เล็กน้อยเมื่อศาลอุทธรณ์ภาค ๒ ลงโทษจำคุกจำเลยไม่เกินห้าปี จึงห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๘ วรรคหนึ่ง จำเลยฎีกาขอให้ลงโทษสถานเบา เป็นการโต้เถียงดุลพินิจในการลงโทษของศาลอุทธรณ์ภาค ๒ เป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ต้องห้ามตามบทบัญญัติดังกล่าว

เมื่อจำเลยถูกจับ เจ้าพนักงานตำรวจยอมนำจำเลยไปค้นหายาเสพติดให้โทษที่บ้านจำเลยอยู่แล้ว ดังนั้น การที่จำเลยแจ้งแก่เจ้าพนักงานตำรวจในขณะที่จับกุมว่าจำเลยยังมีเมทแอมเฟตามีนอีก ๘๐๐ เม็ด ที่บ้านจำเลย จึงไม่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษที่จะลงโทษจำเลยน้อยกว่าโทษขั้นต่ำที่กฎหมายกำหนดไว้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๔๔๕/๒๕๕๐ จำเลยที่ ๒ ให้การในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนว่า จำเลยที่ ๒ รับจ้างขนเมทแอมเฟตามีนของกลางจากจำเลยที่ ๓ และยืนยันภาพถ่ายของจำเลยที่ ๓ ที่เจ้าพนักงานตำรวจนำมาให้ดู เป็นเหตุให้จับกุมจำเลยที่ ๓ มาดำเนินคดีได้ นับว่าจำเลยที่ ๒ ได้ให้ข้อมูลสำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษต่อเจ้าพนักงานตำรวจตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๑๐๐/๒ แต่สำหรับจำเลยที่ ๑ นั้น ในชั้นสอบสวนนอกจากจำเลยที่ ๑ ให้การปฏิเสธตลอดข้อกล่าวหาแล้ว จำเลยที่ ๑ ยังให้การด้วยว่าไม่เห็นการส่งมอบและผู้ส่งมอบเมทแอมเฟตามีนให้จำเลยที่ ๒ และไม่ทราบว่ามี การส่งมอบเมทแอมเฟตามีนกันอย่างไร ทั้งไม่รู้จักจำเลยที่ ๓ แต่อย่างไร การที่จำเลยที่ ๑ อ้างในฎีกาว่าจำเลยที่ ๑ เป็นชาวเขาเผ่าม้ง มีความรู้เพียงเขียนชื่อตนเองได้ แต่อ่านหนังสือไม่ออก และไม่คอยเข้าใจภาษาไทยมากนัก ทำให้ไม่คอยได้คำตอบคำถามของพนักงานสอบสวน จำเลยที่ ๒ ซึ่งเป็นภรรยาเข้าใจภาษาไทยได้ดีกว่าจะเป็นคนตอบแทน โดยจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ได้ปรึกษากันเป็นภาษาม้งก่อนแล้วนั้น จำเลยที่ ๑ มิได้มีพยานหลักฐานมาสนับสนุนข้ออ้างดังกล่าว ทั้งยังขัดกับคำให้การปฏิเสธของจำเลยที่ ๑ ในชั้นสอบสวนจึงถือไม่ได้ว่าจำเลยที่ ๑ ได้ให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษต่อเจ้าพนักงานตำรวจร่วมกับจำเลยที่ ๒ ย่อมไม่อาจลงโทษจำเลยที่ ๑ น้อยกว่าอัตราโทษขั้นต่ำที่กำหนดไว้สำหรับความผิดตามบทบัญญัติดังกล่าวได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๕๙๗/๒๕๕๐ ป.อ. มาตรา ๗๘ บัญญัติไว้อย่างชัดเจนว่า เมื่อปรากฏว่ามีเหตุบรรเทาโทษถ้าศาลเห็นสมควรจะลดโทษไม่เกินกึ่งหนึ่งของโทษที่จะลงแก่ผู้กระทำความผิดนั้นก็ได้ ทั้งเมื่อพิจารณาตามบทบัญญัติแห่ง พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๑๐๐/๒ ก็ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงตามทางพิจารณาแต่อย่างใดว่าจำเลยที่ ๒ ได้ให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษต่อพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจหรือพนักงานสอบสวน อันจะเป็นเหตุให้ศาลลงโทษจำเลยที่ ๒ น้อยกว่าอัตราโทษขั้นต่ำที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นได้เพราะจำเลยที่ ๒ ให้การรับสารภาพแต่เพียงว่ามีเมทแอมเฟตามีนของกลางไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายโดยซื้อจากชาวม้งในเขตจังหวัดตากแล้วจะนำลักลอบเข้าไปยังกรุงเทพมหานครเท่านั้น ซึ่งก็เป็นที่ยืนยันอยู่ทั่วไปแล้วว่าชาวเขาที่อยู่ในเขตหลายจังหวัดบริเวณภาคเหนือของประเทศรวมทั้งจังหวัดตากเป็นแหล่งค้าส่งยาเสพติดให้โทษรายใหญ่และจำนวนมาก คำรับสารภาพของจำเลยที่ ๒ จึงมิใช่ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ ข้ออ้างของจำเลยที่ ๒ จึงไม่อยู่ในหลักเกณฑ์ตาม

บทบัญญัติมาตรา ๑๐๐/๒ แห่ง พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ

คำพิพากษาฎีกาที่ ๕๐๔๗/๒๕๕๐ คดีนี้ต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๘ วรรคหนึ่ง และผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค ๙ ไม่นอนุญาตให้จำเลยฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลชั้นต้นจึงสั่งรับฎีกาเฉพาะปัญหาข้อกฎหมาย ข้อที่จำเลยฎีกาว่า หลังจากถูกจับกุมจำเลยให้การรับสารภาพและให้ความรู้ที่เป็นประโยชน์แก่เจ้าพนักงานตลอดมา ตั้งแต่ชั้นจับกุมและชั้นสอบสวน ขอให้นำ พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๑๐๐/๑ และ ๑๐๐/๒ มาใช้ให้เป็นคุณแก่จำเลยซึ่งจำเลยยกขึ้นกล่าวอ้างไว้ในคำให้การของจำเลย โดยโจทก์มิได้รับรอง และอ้างอีกประการว่า คดีมีเหตุอันควรรอการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยตาม ป.อ. มาตรา ๕๖ โดยจำเลยระบุในฎีกาว่าเป็นปัญหาข้อกฎหมายนั้น เป็นฎีกาที่ประสงค์ให้ศาลฎีกาฟังข้อเท็จจริงตามที่จำเลยอ้างและใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษตามความประสงค์ของจำเลย จึงเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงทั้งสิ้น ที่ศาลชั้นต้นสั่งรับเป็นฎีกาในปัญหาข้อกฎหมายจึงไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย

คำพิพากษาฎีกาที่ ๖๐๔๗/๒๕๕๐ การที่จำเลยที่ ๑ ยอมรับว่าได้ร่วมกับจำเลยที่ ๒ ไปรับเมทแอมเฟตามีน ๔,๐๐๐ เม็ด จาก ส. ที่ห้างสรรพสินค้า โดยจำเลยที่ ๒ ได้แบ่งเมทแอมเฟตามีนมาให้จำเลยที่ ๑ จำนวน ๔๐๐ เม็ด เพื่อส่งมอบให้แก่ พ. และพาเจ้าพนักงานตำรวจไปจับกุมจำเลยที่ ๒ ได้พร้อมเมทแอมเฟตามีนของกลางอีก ๓,๖๐๐ เม็ด นับเป็นการให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษต่อเจ้าพนักงานตำรวจตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๑๐๐/๒ สมควรกำหนดโทษจำเลยที่ ๑ ให้น้อยลง

ชุดที่ ๙

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ยกฟ้อง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๖๐/๒๕๓๕ จำเลยให้เพื่อนไปซื้อเฮโรอีนมา แล้วจำเลยนำเฮโรอีนไปมอบให้เจ้าพนักงานตำรวจเพื่อให้จับกุมตนในข้อหาซื้อเฮโรอีนไว้ในครอบครองโดยมิได้รับอนุญาตเพื่อประชดบิดาเป็นการหาเฮโรอีนมาเป็นของกลางเพื่อให้ถูกจับกุม มิใช่เจตนาจะยึดถือเฮโรอีนไว้ในครอบครอง การกระทำของจำเลยจึงไม่เป็นความผิด

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๒/๒๕๓๖ ประจักษ์พยานโจทก์ซึ่งเป็นผู้จับกุมจำเลยเบิกความยืนยันว่าเห็นจำเลยนอนเสพฝิ่นกับ ส. แต่ในบันทึกการจับกุมและบันทึกการตรวจสถานที่เกิดเหตุต่างระบุตรงกันว่าเป็นเรื่องมีฝิ่นไว้ในครอบครองโดยมิได้รับอนุญาต มิได้ระบุข้อกล่าวหาว่าจำเลยเสพฝิ่น นอกจากนี้ พยานเบิกความถึงเหตุการณ์ตอนจับกุมจำเลยขัดกับที่ได้บันทึกไว้ในบันทึกการจับกุม และข้อหาฐานเสพฝิ่นพนักงานสอบสวนได้แจ้งเพิ่มเติมภายหลัง ดังนี้ พยานหลักฐานโจทก์มีความสงสัยตามสมควร ให้ยกประโยชน์แห่งความสงสัยนั้นให้จำเลย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๘๒/๒๕๓๖ โจทก์ฟ้องให้ลงโทษฐานผลิตกัญชา แต่พยานโจทก์ไม่มีผู้ใดรู้เห็นการปลูกต้นกัญชาของจำเลย และใช้ข้าวที่ปลูกกัญชาจะเป็นของจำเลยหรือไม่ โจทก์ไม่มีพยานยืนยัน ส่วนบ้านจำเลยที่ค้นพบกัญชาก็ปรากฏว่าปลูกอยู่ที่ดินของ ส. ดังนี้ พยานโจทก์จึงไร้น้ำหนักรับฟังไม่ได้ว่าจำเลยผลิตกัญชา

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๙๐๐/๒๕๓๖ พยานโจทก์ไม่มีใครรู้เห็นว่า จำเลยที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๓ ได้ช่วยจำเลยที่ ๔ แบ่งบรรจุเฮโรอีนใส่หลอดพลาสติก และพยานที่สืบสวนมากไม่ได้ความว่าสืบมาอย่างไรจากใคร เมื่อรู้ก่อนนานแล้วทำไมไม่ดำเนินการจับกุม เหตุใดต้องรอมารจนถึงวันเกิดเหตุ ดังนี้ การที่จำเลยที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๓ ถูกกล่าวหา จึงน่าเป็นเพราะอยู่ด้วยกับจำเลยที่ ๔ ในบ้านเกิดเหตุ เฮโรอีนของกลางอาจบรรจุหลอดพลาสติกมาก่อนแล้วก็ได้ และตามวิสัยการกระทำผิดอันร้ายแรงเช่นนี้ ชอบที่จำเลยที่ ๔ กับพวกต้องปิดบังไว้ ไม่นำให้จำเลยที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๓ ล่วงรู้ไปได้ พยานหลักฐานที่โจทก์จึงมีเหตุสงสัยตามสมควรว่าจำเลยที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๓ จะได้กระทำความผิดฐานมีเฮโรอีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายตามฟ้องหรือไม่ จึงยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้แก่จำเลยที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๓

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๘๔๒/๒๕๓๗ บทนิยามคำว่า “จำหน่าย” ตามมาตรา ๔ แห่ง พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ หมายถึง การจำหน่ายให้แก่บุคคลภายนอกที่มีผู้กระทำความผิดด้วยกัน ดังนั้น เมื่อโจทก์ฟ้องว่า จำเลยทั้งสองร่วมกันมีเฮโรอีนของกลางไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายโดยไม่ได้รับอนุญาตจึงเป็นเรื่องจำเลยทั้งสองเป็นตัวการร่วมกันกระทำความผิด การที่โจทก์นำสืบว่าตามวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุ จำเลยที่ ๒ นำเฮโรอีนของกลางมาส่งมอบให้จำเลยที่ ๑ นั้น จึงเป็นการส่งมอบเฮโรอีนของกลางระหว่างตัวการผู้กระทำความผิดร่วมกัน มิใช่เป็นการจำหน่ายตามบทนิยามดังกล่าว ทั้งเฮโรอีนของกลางมีจำนวนเพียง ๑๘.๐๒ กรัม ไม่เข้าข้อสันนิษฐานว่ามีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย

ซึ่งต้องมีถึง ๒๐ กรัม ตามมาตรา ๑๕ วรรคสอง แม้จำเลยที่ ๒ จะให้การรับสารภาพถึงโทษในความผิดฐานนี้ไม่ได้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๕๒๒๑/๒๕๓๘ ทางพิจารณาโจทก์นำสืบเพียงว่า เจ้าพนักงานตำรวจจับกุมจำเลยได้พร้อมของกลางเฮโรอีนบรรจุอยู่ในหลอดพลาสติก ๒ หลอด เฮโรอีนบรรจุในหลอดดูดเครื่องตีมียาวประมาณ ๑ นิ้ว ๔ หลอด กับกัญชาแห้ง ๑ ห่อ หลอดดูดเครื่องตีมีตัดเป็นท่อน ๑๐ หลอด บุหรี่กรองทิพย์ ๑ มวน เทียนไข ๑ เล่ม ไบมีตโกน ๑ ใบ ไฟแช็กแก๊ส ๑ อัน บ้องกัญชา ๑ บ้อง โดยพยานโจทก์ทั้งสองไม่เห็นว่าจะจำเลยได้แบ่งเฮโรอีนจำนวน ๔ หลอด หรือกระทำการใดๆ เพื่อให้เห็นว่าจำเลยมีเฮโรอีนของกลางไว้เพื่อจำหน่าย พยานโจทก์ปากอื่นก็ฟังได้ว่าจำเลยติดยาเสพติดเท่านั้น พยานโจทก์จึงไม่พอให้รับฟังได้ว่าจำเลยผลิตเฮโรอีนหรือมีเฮโรอีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย แม้จำเลยจะให้การรับสารภาพในชั้นจับกุม ชั้นสอบสวน และชั้นพิจารณาของศาลก็ตาม ก็ยังเป็นหน้าที่ของโจทก์จะต้องนำพยานมาสืบประกอบคำรับสารภาพของจำเลยให้ศาลรับฟังได้แน่ชัดและเป็นที่น่าพอใจ ว่าจำเลยได้กระทำความผิดในข้อหาดังกล่าวจริง ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๗๖ วรรคแรก จึงไม่อาจลงโทษจำเลยในความผิดฐานผลิตเฮโรอีนและมีเฮโรอีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายได้ตามฟ้อง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๘๔/๒๕๓๔ พนักงานอัยการ กรมอัยการ โจทก์
นักโทษชายบุญยังหรือยัง
หรือเพียว วงศ์แก้ว หรือวงศรัตน์ จำเลย

พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มีเฮโรอีน (มาตรา ๖๗)

วิธีพิจารณาความอาญา ซึ่งนำหน้าพยานหลักฐาน (มาตรา ๒๒๗)

ที่เกิดเหตุเป็นห้องตัดผมซึ่งมีผู้คนเข้าออกวันหนึ่งๆ เป็นจำนวนหลายคน ลิ้นชักที่พยานโจทก์พบเฮโรอีนก็เป็นลิ้นชักที่ไม่ได้ล็อกกุญแจ ช่างตัดผมหรือคนตัดผมคนหนึ่งคนใดนำเข้าไปซ่อนไว้ก็อาจทำได้ กุญแจสำหรับเปิดลิ้นชักใส่เครื่องมือตัดผมก็มีได้มีแต่ของที่จำเลยถือเท่านั้น ส่วนกลางก็มีอีก ๑ ชุด ซึ่งบุคคลอื่นก็อาจเปิดห้องตัดผมได้ ไม่ใช่มีเพียงจำเลยเท่านั้น เมื่อสภาพที่เกิดเหตุเป็นสถานที่ที่หลายคนเข้าออกได้ ก็เป็นการไม่แน่นอนลงไปว่า เฮโรอีนเป็นของจำเลยเท่านั้น อาจเป็นของบุคคลอื่นก็ได้ คดียังเป็นที่ยังสงสัยตามสมควร ให้ยกประโยชน์แห่งความสงสัยนั้นให้จำเลย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๔๓/๒๕๓๘ พนักงานอัยการจังหวัดราชบุรี โจทก์
นายประภาสหรือเพย หรือเผย นิยมทัศน์ จำเลย

วิธีพิจารณาความอาญา ซึ่งนำหน้าพยานหลักฐาน (มาตรา ๒๒๗)

พยานโจทก์แอบซุ่มดูเหตุการณ์การกระทำผิดห่างออกไปประมาณ ๓๐๐ เมตร เห็นเหตุการณ์ดังกล่าวโดยใช้กล้องส่องทางไกล เมื่อได้ความว่าจำเลยมีพี่น้องผู้ชายซึ่งมีรูปร่างหน้าตาคล้ายคลึงกับ

จำเลยทำให้น่าสงสัยว่าพยานโจทก์จะเห็นและจำผู้กระทำผิดดังกล่าวได้โดยไม่ผิดพลาดว่าเป็นจำเลย ไม่ใช่ห้องชายจำเลยหรือไม่ พยานหลักฐานของโจทก์ยังมีข้อสงสัยและต้องยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้แก่จำเลย ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๒๗ วรรคสอง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๙๗๙/๒๕๓๘

พนักงานอัยการจังหวัดขอนแก่น
นายแดง มีบ้านกิ่ง

โจทก์
จำเลย

วิธีพิจารณาความอาญา ชั่งน้ำหนักพยานหลักฐาน (มาตรา ๒๒๗)

คดีนี้โจทก์ไม่ได้นำตัวสายสืบที่ทำการล่อซื้อักัญชาของกลางมาเป็นพยานคดีแต่พยานผู้จับกุมจำนวน ๒ ปาก แต่พยานทั้งสองปากนี้เบิกความเป็นพิรุณขัดต่อเหตุผล แตกต่างกันในข้อสาระสำคัญ แม้จำเลยรับสารภาพในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนไว้ก็ตาม อีกทั้งจำเลยยังบอกถึงที่ซ่อนของักัญชาอีกส่วนหนึ่ง ถ้าักัญชาดังกล่าวเป็นของจำเลยจริง จำเลยก็คงไม่บอกให้พยานโจทก์ทราบ เพราะเป็นการผิดวิสัยของผู้กระทำผิดทั่วไป ประกอบกับักัญชาอยู่ห่างกระโจมของจำเลยถึง ๕๐๐ เมตร จึงเป็นเหตุพิรุณสงสัยไม่น่าเชื่อว่าจำเลยให้การรับสารภาพโดยสมัครใจ ส่วนักัญชาที่ค้นพบก็ยังมีเหตุสงสัยไม่น่าเชื่อเช่นกันว่าเป็นของจำเลย ต้องยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้จำเลยตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๒๗ วรรคสอง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๘๔/๒๕๓๙

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด
นายโอลูโวลี โอลูฟูนิ โอนิยิตี กับพวก

โจทก์
จำเลย

วิธีพิจารณาความอาญา ชั่งน้ำหนักพยานหลักฐาน (มาตรา ๒๒๗)

พันตำรวจโท อ. พยานโจทก์ ได้ติดตามเฝ้าดูพฤติการณ์ของจำเลยที่ ๒ มาโดยตลอด เนื่องจากได้รับแจ้งว่าเป็นผู้ดำเนินการจัดหาเฮโรอีนให้กับพวกเพื่อนำไปจำหน่ายในต่างประเทศและเห็นจำเลยที่ ๒ ติดต่อกับจำเลยที่ ๑ อยู่เสมอ ทั้งก่อนเข้าตรวจค้นและจับกุม จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ก็อยู่ในห้องที่ตรวจพบเฮโรอีนด้วยกัน ประกอบกับเมื่อจำเลยที่ ๒ และที่ ๑ ทราบว่าพันตำรวจโท อ. เป็นเจ้าพนักงานตำรวจปราบปรามยาเสพติดก็ตกใจ พวกนี้จึงหนีออกทางระเบียงหลังห้องกระโดดจากชั้น ๓ ลงไปชั้นล่างทันทีโดยยอมเสี่ยงอันตราย เป็นพฤติการณ์ส่อพิรุณของจำเลยที่ ๒ รูปคดีมีเหตุให้น่าเชื่อว่า จำเลยที่ ๒ ได้ร่วมกับพวกมีเฮโรอีนของกลางไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย และสำหรับจำเลยที่ ๓ นั้น เมื่อถูกเจ้าพนักงานตำรวจจับจากห้องที่เกิดเหตุแล้วถูกนำตัวไปตรวจค้นที่ห้องที่จำเลยที่ ๓ เข้าพัก ก็พบเฮโรอีนของกลางอีก ๒ ถุง ถุงหนึ่งอยู่ในแฟ้มหนังซุกซ่อนอยู่ใต้ที่นอน อีกถุงหนึ่งห่อถุงพลาสติกอยู่ในถุงพลาสติกวางอยู่ในตู้เสื้อผ้าซึ่งได้มีการถ่ายภาพไว้ โดยจำเลยที่ ๓ ก็ได้ลงชื่อรับรองในภาพถ่ายและบันทึกการตรวจค้นด้วย ชั้นสอบสวนก็ให้การรับว่าจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ นำเฮโรอีนที่พบในห้องพักของตนนั้นมาฝากไว้ จึงมีเหตุให้น่าเชื่อว่าจำเลยที่ ๓

ได้ร่วมกระทำความผิดกับจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ด้วย ส่วนจำเลยที่ ๔ นั้น คำเบิกความของประจักษ์พยานโจทก์เกี่ยวกับพฤติการณ์ที่อ้างว่าจำเลยที่ ๔ มีส่วนร่วมกับพวกกระทำความผิดนั้นยังขัดแย้งแตกต่างกัน อีกทั้งพยานพฤติเหตุแวดล้อมก็ยังไม่ชัดเจน มีความสงสัยตามสมควรว่าจำเลยที่ ๔ ได้ร่วมกับจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ มีเฮโรอีนของกลางไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายหรือไม่ จึงให้ยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้แก่จำเลยที่ ๔

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๙๖/๒๕๕๐ พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์
นายอีเคนเน อูตีอาจา จำเลย

วิธีพิจารณาความอาญา ชั่งน้ำหนักพยานหลักฐาน (มาตรา ๒๒๗)

บริเวณที่ตรวจค้นพบเฮโรอีนของกลางเป็นที่นั่งพักผ่อนของผู้ต้องขังทั่วไป และขณะที่ตรวจค้นก็มีผู้ต้องขังทำงานอยู่บริเวณใกล้เคียงประมาณ ๑๐๐ คน โจทก์ไม่มีประจักษ์พยานรู้เห็นว่าจำเลยเอาเฮโรอีนของกลางไปซ่อนไว้ในที่ค้นพบ ทั้งไม่มีคนเห็นจำเลยได้ขายเฮโรอีนให้ ก. คำขัดท้อของ ก. เป็นพยานบอกเล่า สำหรับธนบัตรจำนวน ๔๗๒ บาท กับยาชนิดแคปซูล ๓๙ เม็ด และใบเสื่อตัดเหล็ก ๑ ใบที่ซ่อนอยู่ใต้เสื่อที่ตรวจค้นพบเฮโรอีนของกลางนั้นก็มิใช่ผู้ต้องขังอื่นอีก ๒ คน แสดงตนเป็นเจ้าของส่วนใบเสื่อกับยาแคปซูลก็ไม่ปรากฏว่าเป็นของจำเลย การที่พยานโจทก์เบิกความว่าจำเลยเป็นผู้นำตรวจค้น และรับว่าเสื่อยึด ๓ ตัวที่วางทับขวดซึ่งมีเฮโรอีนซ่อนอยู่เป็นของตน ซึ่งหากจำเลยเป็นคนเอาเฮโรอีนไปซ่อนไว้ตรงนั้นก็คงไม่กล้าพาเจ้าหน้าที่ไปตรวจค้นได้กองเสื่อนั้น น่าจะพาไปตรวจค้นยังจุดอื่น ทั้งเสื่อที่กองอยู่ก็ไม่มีชื่อจำเลยติดอยู่ หากจำเลยซ่อนเฮโรอีนไว้และถูกจับได้ก็สามารถปฏิเสธได้ว่ามิใช่เสื่อของจำเลย แต่เมื่อจำเลยยอมรับว่าเป็นเสื่อของตนโดยดี แสดงว่ามีความบริสุทธิ์ใจและไม่รู้ว่ามีคนเอาเฮโรอีนไปซ่อนไว้ใต้เสื่อ พยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบยังไม่พยานพยานพอให้รับฟังว่าเฮโรอีนของกลางเป็นของจำเลย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๐๒๗/๒๕๕๐ พนักงานอัยการ จังหวัดกาญจนบุรี โจทก์
นายอภิชาติ เสือผู้ จำเลย

วิธีพิจารณาความอาญา ชั่งน้ำหนักพยานหลักฐาน (มาตรา ๒๒๗)

พ.ร.บ. วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทฯ (มาตรา ๑๐๖ ทวิ)

เจ้าพนักงานตำรวจผู้จับจำเลยพบเมทแอมเฟตามีนของกลางอยู่ในเล้าหมูข้างบ้านจำเลย แม้เล้าหมูเป็นของจำเลย แต่บริเวณบ้านของจำเลยไม่มีรั้วล้อม และยังมีบ้านของผู้อื่นอีกหลายหลังอยู่ใกล้บ้านของจำเลย ดังนั้น บุคคลอื่นย่อมสามารถเดินผ่านเข้าออกในบริเวณบ้านของจำเลยได้โดยสะดวก ประกอบกับจำเลยไม่ได้พักอาศัยอยู่ที่บ้านโดยลำพัง หากแต่พักอาศัยอยู่กับบิดามารดาของจำเลยด้วย นอกจากนี้ยังมีบ้านที่กำลังอยู่ในระหว่างก่อสร้างใกล้ๆ กับเล้าหมู ทั้งวัตถุออกฤทธิ์ของ

กลางในเล้าหมูก็ปรากฏเพียงบรรจุอยู่ในถุงพลาสติกสีแดงวางไว้ที่พื้นเล้าหมูโดยไม่มีสิ่งใดปกปิดสามารถมองเห็นได้โดยง่าย ไม่มีลักษณะเป็นการซ่อนเร้นแต่อย่างใด กรณีอาจเป็นของคนงานก่อสร้างบ้านนำมาวางไว้เพื่อเสฟในระหว่างทำงานก่อสร้างก็ได้ ทั้งไม่ปรากฏว่าจำเลยมีพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับวัตถุออกฤทธิ์แต่อย่างใด ส่วนคำให้การรับสารภาพในชั้นจับกุมนั้น จำเลยนำสืบโต้แย้งว่าเหตุที่รับสารภาพเพราะเจ้าพนักงานตำรวจบอกว่าจับกุมบิดามารดาไว้ดำเนินคดี ซึ่งขณะนั้นบิดามารดาจำเลยไม่อยู่ จำเลยไม่ทราบว่าเป็นบิดามารดาจะรู้เห็นเกี่ยวข้องกับเมทแอมเฟตามีนของกลางหรือไม่ จึงเกรงว่าบิดามารดาจะเดือดร้อนจึงรับสารภาพ ประกอบกับจำเลยสำคัญผิดว่าเมื่อเมทแอมเฟตามีนอยู่ในเล้าหมูของจำเลย จำเลยจะต้องรับผิดชอบซึ่งสอดคล้องกับคำให้การในชั้นสอบสวนในวันเดียวกัน อันเป็นเวลาใกล้เคียงกับที่จำเลยถูกจับกุม จึงยังไม่ทันมีเวลาคิดวางแผนการต่อสู้คดี ดังนั้น ข้อเท็จจริงอาจจะเป็นดังที่จำเลยต่อสู้ก็เป็นได้ เมื่อมีความสงสัยตามสมควรว่าจำเลยได้กระทำความผิดหรือไม่ จึงยกประโยชน์แห่งความสงสัยนั้นให้จำเลยตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๒๗ วรรคสอง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๒๖๑/๒๕๕๐

พนักงานอัยการจังหวัดเพชรบูรณ์

โจทก์

นางนงเยาว์ สุมาลี

จำเลย

วิธีพิจารณาความอาญา ชั่งน้ำหนักพยานหลักฐาน (มาตรา ๒๒๗)

พ.ร.บ. วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทฯ (มาตรา ๖๒, ๑๐๖)

เมื่อโจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยมีเมทแอมเฟตามีนอันเป็นวัตถุออกฤทธิ์ในประเภท ๒ จำนวน ๒๖๔ เม็ด ไว้ในครอบครองเพื่อขายโดยไม่ได้รับอนุญาต โจทก์ย่อมมีหน้าที่ต้องนำพยานเข้าเบิกความต่อศาลเพื่อให้เห็นสมควรว่าจำเลยมีเมทแอมเฟตามีนของกลางไว้เพื่อขาย การที่จะถือเอาจำนวนของกลางที่ยึดไว้ว่ามีเป็นจำนวนมาก แล้วสันนิษฐานว่าจำเลยมีของกลางไว้ในครอบครองเพื่อขายนั้น น่าจะไม่ถูกต้องนัก เพราะ พ.ร.บ. วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. ๒๕๑๘ ไม่มีบทบัญญัติให้สันนิษฐานไว้เช่นนั้น ทั้งจำเลยเองก็ปฏิเสธ จึงเป็นหน้าที่ของโจทก์ที่จะต้องนำสืบให้ได้ความเช่นนั้น แต่ข้อนำสืบนั้นต้องมีใช้ส่วนหนึ่งของคำรับที่เคยให้การไว้ในชั้นสอบสวนเมื่อโจทก์ไม่มีพยานรู้เห็นจำเลยจำหน่าย จ่ายแจก หรือมีไว้ซึ่งของกลางเพื่อขาย เช่น วิธีการล่อซื้อ มาเบิกความต่อศาลจึงให้ยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้จำเลย ข้อเท็จจริงรับฟังได้เพียงว่าจำเลยมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตเท่านั้น

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๘๒๗/๒๕๕๐

พนักงานอัยการจังหวัดขอนแก่น

โจทก์

นางรำพิศ อินตะ

จำเลย

วิธีพิจารณาความอาญา ชั่งน้ำหนักพยานหลักฐาน (มาตรา ๒๒๗ วรรคสอง)

เมื่อยาเม็ดของกลางซึ่งเจ้าหน้าที่ตำรวจจับและยึดได้จากจำเลย มีลักษณะและสี กับทั้ง

รายละเอียดอื่นๆ บนเม็ดยาแตกต่างจากยาเม็ดของกลางซึ่งพนักงานสอบสวนส่งไปตรวจวิเคราะห์ และพบว่าเป็นเม็ดยาแอมเฟตามีน ดังนั้น ยาเม็ดของกลางที่ถูกส่งไปตรวจพิสูจน์ดังกล่าวจึงมิใช่ยาเม็ดของกลางที่จับและยึดได้จากจำเลย กรณีจึงไม่อาจยืนยันได้แน่ชัดว่า ยาเม็ดของกลางในคดีเป็นเม็ดยาแอมเฟตามีนหรือไม่ ทั้งเจ้าหน้าที่ตำรวจผู้ทำการจับกุมจำเลยและพนักงานสอบสวนเองก็ไม่สามารถยืนยันในประเด็นเดียวกันนี้ได้ เช่นนี้ต้องถือว่าพยานหลักฐานต่างๆ ของโจทก์ยังมีความสงสัยตามสมควร จึงต้องยกประโยชน์ความสงสัยนี้ให้เป็นคุณแก่จำเลย ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๒๗ วรรคสอง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๒๘๔/๒๕๔๑ พนักงานอัยการประจำศาลจังหวัดสระบุรี โจทก์
นางอนิสหรือตุ่น ศรีดอกจันทร์ จำเลย

วิธีพิจารณาความอาญา ชั่งน้ำหนักพยานหลักฐาน (มาตรา ๒๒๗)

หากพยานซึ่งเป็นเจ้าพนักงานตำรวจมาตักขุมตุ๋นของจำเลย โดยเจตนาที่จะจับกุมจำเลยเพราะได้รับรายงานจากสายลับว่าจำเลยมีพฤติการณ์ขายเม็ดยาแอมเฟตามีน เมื่อเห็นจำเลยส่งมอบห่อของให้ ล. โดยมีพฤติการณ์ลักลอบซ่อนเร้น ซึ่งพยานก็คิดว่าจำเลยขายเม็ดยาแอมเฟตามีนให้แก่ ล. ตามที่สายลับแจ้งจริงพยานก็ควรเข้าจับกุมจำเลยพร้อม ล. ทันที ข้อที่พยานอ้างว่า เหตุที่ยังไม่เข้าจับกุมทันที เนื่องจาก ล. นำห่อกระดาษขุ่ยไว้ที่ทรงอก จึงไม่สะดวกแก่การค้นตัวผู้ถูกจับกุม ก็เป็นอีกขั้นตอนหนึ่งซึ่งสามารถควบคุมตัวผู้ถูกจับกุมไปมอบให้เจ้าพนักงานตำรวจหญิงคนที่สถานีตำรวจ หรือเรียกให้มาค้นในที่เกิดเหตุก็ได้ การที่พยานละโอกาสปล่อยให้ ล. และจำเลยแยกย้ายกันไปแล้วจึงติดตามไปจับกุม ล. และต่อมาล่องเลยมาถึง ๒ เดือนเศษจึงจับกุมจำเลย เป็นข้อพิรุธน่าระวางสงสัยว่าจำเลยเป็นผู้ขายเม็ดยาแอมเฟตามีนให้ ล. จริงหรือไม่ ทั้งภายหลังจับกุม ล. แล้ว ในวันเดียวกับที่จับกุม ล. นั้น พยานได้พาพนักงานสอบสวนไปตรวจค้นบ้านร้างและบ้านจำเลย ก็พบจำเลยอยู่ที่บ้านของจำเลยด้วย แต่ไม่พบเม็ดยาแอมเฟตามีนหรือสิ่งผิดกฎหมายอื่นที่บริเวณบ้านจำเลยหรือที่ตัวจำเลย ดังนั้น พยานหลักฐานโจทก์จึงฟังไม่ได้ว่าจำเลยได้มีและขายเม็ดยาแอมเฟตามีนตามฟ้อง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๓๗๓/๒๕๔๑ พนักงานอัยการจังหวัดกระบี่ โจทก์
นายประทุม จันทร์กลีบ จำเลย

วิธีพิจารณาความอาญา ชั่งน้ำหนักพยานหลักฐาน (มาตรา ๒๒๗)

โจทก์ไม่มีพยานที่เห็นว่าจำเลยเป็นผู้นำเฮโรอีนของกลางไปซุกซ่อนไว้ใต้ต้นปาล์ม เฮโรอีนของกลางที่ยึดได้อยู่ห่างบ้านจำเลยถึง ๑๕ เมตร และซุกซ่อนอยู่ในถุงพลาสติกครอบด้วยกะลามะพร้าวใต้ต้นปาล์มติดแนวเขตที่ดินจำเลยซึ่งปกติย่อมยากที่เจ้าพนักงานตำรวจจะตรวจค้นพบได้นอกจากเจ้าพนักงานจะทราบล่วงหน้าถึงสถานที่ซุกซ่อนเฮโรอีนของกลางแต่ก็ไม่ปรากฏเช่นนั้น ทำให้เป็นที่น่าสงสัยและหากเฮโรอีนของกลางเป็นของจำเลยก็น่าจะซุกซ่อนในที่ที่ปลอดภัยกว่านี้

ไม่น่าจะชุกช่อนใกล้ชิดกับแนวเขตที่ดินของผู้อื่นโดยไม่มีรั้วกั้นเขตแดน และเป็นที่โล่งแจ้งซึ่งความปลอดภัยมีน้อย อีกทั้งสถานที่พบเฮโรอีนของกลางอยู่ห่างบ้านจำเลยโดยมีสวนกาแฟคั้นใกล้แนวเขตที่ดินของผู้อื่นและไม่มีรั้วกั้น โอกาสที่ผู้อื่นจะนำมาชุกช่อนยอมเป็นไปได้อย่าง ทั้งในการตรวจค้นจำเลยก็นำตรวจค้นโดยมิได้ขังขึ้นแต่ประการใดและจำเลยให้การปฏิเสธตลอดมาว่าเฮโรอีนของกลางมิใช่ของจำเลย ประกอบกับในบันทึกการตรวจสถานที่เกิดเหตุ แผนที่แสดงสถานที่เกิดเหตุและภาพถ่ายประกอบคดีไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าจำเลยหลบหนีหรือแสดงจุดที่จับกุมจำเลยได้ พยานหลักฐานโจทก์จึงยังเป็นที่สงสัยตามสมควรว่าเฮโรอีนของกลางจำเลยเป็นผู้ที่มีไว้ในครอบครองหรือไม่ ต้องยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้เป็นผลดีแก่จำเลยตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๒๗ วรรคสอง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๐๒๔/๒๕๕๐ พนักงานอัยการจังหวัดกาญจนบุรี โจทก์
นางสำราญ ปุยมุทร จำเลย

วิธีพิจารณาความอาญา ชั่งน้ำหนักพยานหลักฐาน (มาตรา ๒๒๗ วรรคสอง)

พ.ร.บ. วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทฯ (มาตรา ๑๓ ทวิ, ๘๙)

เมื่อพยานโจทก์มิได้รู้เห็นการซื้อขายเมทแอมเฟตามีนระหว่างสายลับกับจำเลยโดยตรงจึงเป็นเพียงพยานบอกเล่า คำของพยานโจทก์นี้จึงมีน้ำหนักน้อย และโดยที่พยานโจทก์นี้ปล่อยเวลาให้ล่วงเลยถึงวันรุ่งขึ้นจึงไปตรวจค้นที่บ้านของจำเลย ซึ่งแม้จะพบธนบัตรที่ใช้ซื้อซื้อเมทแอมเฟตามีนในกระเป๋าเสื้อของจำเลยที่แขวนอยู่ ก็ไม่ทำให้น้ำหนักคำพยานโจทก์นี้มีเหตุผลเพิ่มขึ้น เพราะสายลับอาจมอบธนบัตรให้แก่จำเลยด้วยเหตุผลอื่น มิใช่เพื่อซื้อขายเมทแอมเฟตามีนก็ได้ ประกอบกับหมายค้นที่ใช้ในการตรวจค้นบ้านของจำเลย กลับเป็นหมายค้นที่ออกให้เพื่อทำการตรวจค้นบ้านของบุคคลอื่น มิใช่บ้านจำเลยด้วยแล้ว ยิ่งทำให้พยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบมามีพิรุธ มีความสงสัยตามสมควรว่าจำเลยกระทำความผิดหรือไม่ จึงต้องยกประโยชน์แห่งความสงสัยนี้ให้แก่จำเลย ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๒๗ วรรคสอง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๕๘๗/๒๕๕๑ พนักงานอัยการประจำศาลจังหวัดมินบุรี โจทก์
นายฉัตรชัย สุปัญญา จำเลย

วิธีพิจารณาความอาญา ชั่งน้ำหนักพยานหลักฐาน (มาตรา ๒๒๗)

เมื่อคำเบิกความของประจักษ์พยานโจทก์มีพิรุธ ก็รับฟังคำเบิกความดังกล่าวเป็นพยานหลักฐานลงโทษจำเลยตามฟ้องโดยปราศจากข้อระวางสงสัยไม่ได้ ประกอบกับจำเลยให้การปฏิเสธมาโดยตลอด ทั้งต่อสู้ว่าจำเลยสงสัยว่าเจ้าพนักงานตำรวจกลับแก๊งจำเลยด้วยการนำธนบัตรตามสำเนาธนบัตรที่เจ้าพนักงานตำรวจเตรียมไว้มาใส่ในกระเป๋าเงินของจำเลยตอนที่เจ้าพนักงานตำรวจยึดกระเป๋าของจำเลยไป ซึ่งข้อนำสืบของจำเลยดังกล่าวก็ควรรับฟังประกอบการพิจารณาด้วย เมื่อจำเลยปฏิเสธว่า

จำเลยไม่ได้กระทำความผิดตามฟ้องและพยานหลักฐานของโจทก์มีพิรุธ ก็ต้องยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้เป็นคุณแก่จำเลยตาม ป.วิ.อ. ๒๒๗ วรรคสอง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๓๙๘/๒๕๔๑ พนักงานอัยการประจำศาลจังหวัดชลบุรี โจทก์
นายพนนต์ ทองวิเชียร จำเลย

วิธีพิจารณาความอาญา ชั่งน้ำหนักพยานหลักฐาน (มาตรา ๒๒๗)

พ.ร.บ. วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท (มาตรา ๔, ๑๕, ๖๗)

โจทก์บรรยายฟ้องยืนยันว่า จำเลยมีเฮโรอีนของกลางไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายโดยไม่ได้รับอนุญาต แต่โจทก์นำสืบว่าจำเลยมีเฮโรอีนฝาปิดสีแดงห่อละ ๕ หลอด ๒ ห่อ และห่อละ ๓ หลอด ๑ ห่อ ในกระดาษหนังสือพิมพ์ กรณีจึงถือไม่ได้ว่าเป็นการจำหน่ายเฮโรอีนตามบทนิยามคำว่าจำหน่ายตามมาตรา ๔ แห่ง พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ เพราะการจำหน่ายตามบทบัญญัติกฎหมายดังกล่าว หมายถึงการจำหน่ายให้บุคคลอื่น แต่ในทางนำสืบของโจทก์ เพียงแต่สืบทราบจำเลยจำหน่ายยาเสพติดเท่านั้นไม่มีข้อบ่งชี้ว่าจำเลยมีเจตนามีเฮโรอีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย นอกจากนี้ เฮโรอีนของกลางมีจำนวนเพียง ๑๓.๖๕ กรัม ไม่ถึง ๒๐ กรัม ไม่เข้าข้อสันนิษฐานว่ามีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายตามมาตรา ๑๕ วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พยานหลักฐานโจทก์จึงไม่มีน้ำหนักรับฟังว่าจำเลยมีเฮโรอีนของกลางไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๐๒/๒๕๔๒ พนักงานอัยการจังหวัดตราด โจทก์
นายประวิทย์ รามาเคน กับพวก จำเลย

วิธีพิจารณาความอาญา ชั่งน้ำหนักพยานหลักฐาน (มาตรา ๒๒๗)

พ.ร.บ. วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท (มาตรา ๑๓ ทวิ, ๖๒, ๘๙, ๑๐๖)

นายดาบตำรวจ จ. เบิกความว่า พยานปลอมตัวไปล่อซื้อเมทแอมเฟตามีนจากจำเลยที่ ๒ ตามที่สายลับนัดหมายไว้ เมื่อถึงเวลานัดหมาย จำเลยที่ ๑ ได้ขับรถยนต์มากับจำเลยที่ ๒ จากนั้นจำเลยที่ ๒ ลงจากรถเข้ามาหนึ่งเจรจาซื้อขายเมทแอมเฟตามีนกับพยานในรถยนต์ของพยาน หลังจากจำเลยที่ ๒ ส่งมอบเมทแอมเฟตามีนและรับเงินจากพยานแล้ว ได้กลับไปขึ้นรถยนต์ที่จำเลยที่ ๑ ขับจอดรออยู่ แล้วจำเลยที่ ๑ ได้ขับรถยนต์พาจำเลยที่ ๒ ออกไป ซึ่งหลังจากที่จับกุมจำเลยทั้งสองได้แล้วได้ตรวจค้นพบธนบัตรที่ใช้ในการล่อซื้อซ่อนอยู่ในเสื้อชั้นในของจำเลยที่ ๒ อีกทั้งจำเลยที่ ๑ ก็ให้การปฏิเสธตลอดมาว่ามาส่งจำเลยที่ ๒ เท่านั้น พยานหลักฐานของโจทก์มีเพียงเท่านี้ ยังไม่อาจฟังได้ว่าจำเลยที่ ๑ ร่วมกระทำความผิดกับจำเลยที่ ๒

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๑๗/๒๕๔๒

พนักงานอัยการจังหวัดราชบุรี

โจทก์

นายชาญ ไชยโชติหรือไชยโคตร์ กับพวก จำเลย

วิธีพิจารณาความอาญา ชั่งน้ำหนักพยานหลักฐาน (มาตรา ๒๒๗)

พ.ร.บ. วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทฯ (มาตรา ๑๕, ๖๖)

มูลเหตุที่เจ้าพนักงานไปตรวจค้นบ้านที่เกิดเหตุ เนื่องจากได้รับการร้องเรียนจากชาวบ้านว่ามี การมั่วสุมเสพเมทแอมเฟตามีนและลักลอบจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนที่บ้านดังกล่าว และในวันเกิด เหตุเจ้าพนักงานได้รับแจ้งจากสายลับว่ากลุ่มวัยรุ่นมั่วสุมที่บ้านดังกล่าวอีกและมีเมทแอมเฟตามีนอยู่ เป็นจำนวนมาก โดยไม่ปรากฏว่ามีการร้องเรียนหรือกล่าวหาว่าจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๕ ร่วมกันลักลอบ จำหน่ายเมทแอมเฟตามีน เหตุที่จับจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๕ เนื่องจากจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๕ อยู่ในที่เกิดเหตุ ซึ่งจากการสอบถาม จำเลยที่ ๑ รับว่า ที่เกิดเหตุเป็นบ้านที่จำเลยที่ ๑ เช่าอยู่อาศัย โดยจำเลยที่ ๑ มิได้ให้การพาดพิงหรือขัดทอดถึงจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๕ อันจะพอบ่งชี้ให้เห็นว่าจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๕ มี ส่วนร่วมในการกระทำความผิดด้วย จำเลยที่ ๑ ให้การในทันทีทันใดเมื่อถูกเจ้าพนักงานสอบถาม ไม่มีเวลาไตร่ตรองเพื่อช่วยเหลือหรือปกป้องผู้ใด เชื่อว่าจำเลยที่ ๑ ให้การไปตามความสัจจริง คำให้การของจำเลยที่ ๑ ในขณะนั้นจึงมีน้ำหนักให้รับฟังได้ ทั้งในชั้นพิจารณา จำเลยที่ ๑ ก็ยังยืนยัน ว่าจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๕ มาบ้านจำเลยที่ ๑ เพื่อซื้อเมทแอมเฟตามีนจากจำเลยที่ ๑ ไว้เพื่อเสพเท่านั้น ดังนั้น แม้จะจับจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๕ ได้ในขณะที่อยู่ร่วมกับจำเลยที่ ๑ ในที่เกิดเหตุ แต่ตามพฤติการณ์ และพยานหลักฐานที่โจทก์นำเสนอมีความสงสัยตามสมควรว่าจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๕ ร่วมกับจำเลยที่ ๑ กระทำความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายโดยไม่ได้รับอนุญาตหรือไม่ จึงต้องยกประโยชน์แห่งความสงสัยนั้นให้จำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๕

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๑๘/๒๕๔๒

พนักงานอัยการสำนักงานอัยการสูงสุด

โจทก์

นายสว่าง คมกฤช

จำเลย

วิธีพิจารณาความอาญา ชั่งน้ำหนักพยานหลักฐาน (มาตรา ๒๒๗)

พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดฯ (มาตรา ๓๐, ๓๑)

เมื่อโจทก์ไม่มีพยานหลักฐานใดมาแสดงให้เห็นว่าเงินจำนวน ๗๖,๐๐๐ บาท ที่เจ้าพนักงาน ยึดมาเป็นเงินที่จำเลยได้มาจากการขายเมทแอมเฟตามีน เงินดังกล่าวอาจเป็นเงินที่จำเลยได้มาจาก กิจการอื่นดังที่จำเลยอ้างก็ได้ ดังนั้น ปัญหาที่ว่าโจทก์มีอำนาจยื่นคำร้องขอให้ศาลสั่งรับเงินดังกล่าว ให้ตกเป็นของกองทุนป้องกันและปราบปรามยาเสพติดตาม พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปราม ผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ หรือไม่ จึงไม่จำต้องวินิจฉัย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๑๗/๒๕๔๒

พนักงานอัยการจังหวัดลพบุรี

โจทก์

นายเล็ก ชุนทอง

จำเลย

วิธีพิจารณาความอาญา ชั่งน้ำหนักพยานหลักฐาน (มาตรา ๒๒๗)

พ.ร.บ. วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท (มาตรา ๑๓ ทวิ, ๘๙)

เจ้าพนักงานตำรวจให้สายลับไปล่อซื้อเมทแอมเฟตามีนจากจำเลย ๑ เม็ด แต่ในการล่อซื้อนั้นสายลับไปล่อซื้อโดยลำพังเพียงคนเดียวไม่มีเจ้าพนักงานตำรวจติดตามไปเฝ้าดูแต่อย่างใด และจากการตรวจค้นที่บ้านจำเลยก็ไม่พบเมทแอมเฟตามีน แม้จะค้นพบธนบัตรของกลางจากกระเป๋ากางเกงของจำเลยที่แขวนไว้ที่ฝาบ้านก็ตาม ก็ยังฟังไม่ถนัดนักว่าจำเลยรับธนบัตรมาเนื่องจากการซื้อขายเมทแอมเฟตามีนอาจเป็นการรับจากสายลับโดยประการอื่นก็เป็นได้ โดยเฉพาะคำบอกเล่าของสายลับต้องรับฟังด้วยความระมัดระวัง ทั้งการที่จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนนั้นจำเลยก็นำสืบต่อสู้ว่าถูกเจ้าพนักงานตำรวจบังคับให้รับสารภาพ และยังถูกหลอกว่ามีเพียงโทษปรับสถานเดียว จำเลยจึงยอมรับสารภาพ เมื่อโจทก์ไม่มีประจักษ์พยานที่รู้เห็นเหตุการณ์โดยตรงมาเบิกความ มีแต่เพียงพยานบอกเล่าเท่านั้น จึงยังไม่มื่อน้ำหนักมั่นคงที่จะทำให้เชื่อได้โดยสนิทใจ คดีมีเหตุอันควรสงสัยตามสมควรว่าจำเลยกระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ ให้ยกประโยชน์แห่งความสงสัยนั้นให้จำเลย ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๒๗ วรรคสอง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๕๗๐/๒๕๔๒

พนักงานอัยการจังหวัดราชบุรี

โจทก์

นายวิฑูรย์ วิเวกวรรณ กับพวก

จำเลย

วิธีพิจารณาความอาญา ดุลพินิจในการลงโทษ ชั่งน้ำหนักพยานหลักฐาน (มาตรา ๑๘๕, วรรคหนึ่ง, ๒๒๗)

พยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบมีข้อพิรุธและขาดเหตุผลอยู่หลายประการ จึงต้องยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้จำเลยตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๒๗ วรรคสอง และยกฟ้องจำเลยทั้งสี่ในข้อหาซื้อเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนโดยไม่ได้รับอนุญาต และยกฟ้องจำเลยที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๔ ในข้อหาต่อสู้อัดขวางเจ้าพนักงานในการปฏิบัติการตามหน้าที่สำหรับข้อหาฐานร่วมกันเสพเมทแอมเฟตามีนโดยไม่ได้รับอนุญาตนั้น แม้จำเลยทั้งสี่จะไม่มีฎีกาและยุติไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๒ แต่คดีนี้ก็ยังไม่ถึงที่สุด และความผิดข้อหาดังกล่าวเป็นความผิดที่มีข้อเท็จจริงเดียวกันกับความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย และจำหน่ายดังกล่าวมาแล้ว เมื่อพยานหลักฐานของโจทก์เป็นชุดเดียวกันมีพิรุธเป็นที่สงสัยลงโทษจำเลยทั้งสี่ไม่ได้ ศาลฎีกาก็มีอำนาจตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๘๕ วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา ๒๑๕ และ ๒๒๕ ที่จะยกฟ้องถึงข้อหาความผิดฐานร่วมกันเสพเมทแอมเฟตามีนโดยไม่ได้รับอนุญาตได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๘๐๑/๒๕๕๒

พนักงานอัยการจังหวัดสุพรรณบุรี

โจทก์

นายเสวก เรียนกระตึลปี

จำเลย

วิธีพิจารณาความอาญา ชั่งน้ำหนักพยานหลักฐาน (มาตรา ๒๒๗)

การที่โจทก์มีได้นำสายลับที่อ้างว่าได้ล่อซื้อเมทแอมเฟตามีนของกลางจำนวน ๒ เม็ด จากจำเลยมาเป็นพยานยืนยันการกระทำผิดของจำเลย แต่กลับนำเจ้าพนักงานตำรวจผู้จับกุมจำเลยซึ่งไม่เห็นเหตุการณ์การขายเมทแอมเฟตามีนของกลางให้แก่สายลับมาเบิกความนั้น ไม่สามารถรับฟังได้ว่าสายลับจะได้ซื้อเมทแอมเฟตามีนของกลางมาจากจำเลยหรือไม่ เมื่อจำเลยให้การปฏิเสธตลอดมาทั้งในชั้นจับกุม ชั้นสอบสวน และชั้นพิจารณา และเมทแอมเฟตามีนของกลางที่สายลับมอบให้แก่เจ้าพนักงานตำรวจก็ไม่เป็นการแน่นอนว่าจะเป็นเมทแอมเฟตามีนที่สายลับล่อซื้อมาจากจำเลย ลำพังแต่ธนบัตรที่อ้างว่ามอบให้สายลับนำไปล่อซื้อและค้นได้จากตัวจำเลย แม้จะเป็นเช่นนั้นเอง ก็ยังไม่เพียงพอที่จะฟังเป็นหลักฐานให้เชื่อได้โดยปราศจากสงสัยว่า เป็นเงินที่จำเลยได้มาจากการขายเมทแอมเฟตามีนของกลางให้แก่สายลับของเจ้าพนักงานตำรวจ พยานหลักฐานโจทก์จึงไม่มั่นคงพอที่จะฟังลงโทษจำเลยในข้อหาจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนได้

เจ้าพนักงานตำรวจที่ทำการตรวจค้นและจับกุมจำเลยต่างเบิกความแตกต่างกัน บางคนว่าพบเมทแอมเฟตามีนอยู่ใต้เตียงบนพื้นบ้าน บางคนว่าพบซ่อนอยู่บริเวณไม้หน้าบ้าน บางคนว่าพบอยู่บริเวณกองไม้ภายในบ้าน ซึ่งไม่สอดคล้องกับบันทึกการตรวจค้นจับกุมจำเลยและภาพถ่ายที่เกิดเหตุที่ระบุว่าตรวจค้นพบเมทแอมเฟตามีนที่บริเวณใต้แผ่นกระดานซึ่งวางอยู่ข้างที่นอนภายในบ้าน พยานหลักฐานโจทก์จึงมีความสงสัยตามสมควรว่าจำเลยได้กระทำความผิดในข้อหาซื้อเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายหรือไม่ ให้ยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้จำเลย ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๒๗ วรรคสอง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๙๓/๒๕๕๓

พนักงานอัยการจังหวัดอุทัยธานี

โจทก์

นายมนัส ไชยศิริ

จำเลย

วิธีพิจารณาความอาญา ชั่งน้ำหนักพยานหลักฐาน (มาตรา ๒๒๗)

พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ (มาตรา ๖๒, ๑๐๖)

จำเลยเป็นเพียงผู้รับฝากเฮโรอีนจาก ล. นำไปให้ ส. และ อ. การที่จะลงโทษจำเลยฐานจำหน่ายเฮโรอีนได้ก็ต่อเมื่อรับฟังได้ว่าจำเลยรู้ว่าห่อของที่นำไปให้ ส. และ อ. เป็นเฮโรอีนเท่านั้น แต่เมื่อเจ้าพนักงานตำรวจเข้าจับกุม จำเลยยินยอมๆ ไม่ได้วิ่งหนีไปไหน ทั้งปฏิเสธว่าไม่รู้เรื่อง จึงเห็นได้ว่าหากจำเลยรู้ว่าห่อของที่จำเลยรับฝากเป็นเฮโรอีนแล้ว โดยสัญชาตญาณจำเลยคงจะวิ่งหนีไปไม่ยอมให้จับกุม การที่จำเลยมิได้หลบหนี จึงอาจเป็นไปได้ว่าจำเลยไม่รู้ว่าห่อของที่นำมาให้ ส. และ อ. เป็นเฮโรอีน ประกอบกับโจทก์มิได้นำสืบให้เห็นว่าจำเลยได้เกี่ยวข้องเป็นผู้ร่วมจำหน่ายเฮโรอีน ล. ด้วยหรือไม่ พยานหลักฐานโจทก์จึงไม่มีน้ำหนักให้รับฟังได้ว่าจำเลยครอบครองและจำหน่ายเฮโรอีน

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๓๖๔/๒๕๓๓ พนักงานอัยการ กรมอัยการ โจทก์
สืบเอกสุรพล ชุนเรศ หรือชุนเลิศ กับพวก จำเลย
วิธีพิจารณาคดีอาญา ซึ่งนำพยานหลักฐาน (มาตรา ๒๒๗)

การที่จะฟังว่าจำเลยทั้งสามเป็นคนที่กระทำความผิดด้วยหรือไม่ ต้องอาศัยจากพฤติการณ์ของจำเลยทั้งสามเท่านั้นว่าเป็นพยานหลักฐาน มีส่วนเกี่ยวข้องกับกัญชาของกลางอย่างไร และข้อเท็จจริงเป็นดังที่โจทก์นำสืบหรือไม่ ทั้งนี้เพราะโดยเหตุผลตามธรรมดาแล้ว การที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งหนึ่งไปในรถยนต์คันเดียวกันกับผู้กระทำความผิด โดยเฉพาะความผิดเกี่ยวกับการมีสิ่งของผิดกฎหมายไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตนั้น ไม่เป็นเหตุผลที่จะให้ฟังเป็นยุติว่าจะต้องร่วมกระทำความผิดในความผิดฐานนั้นไปด้วย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๔๔/๒๕๔๕ โจทก์นำสืบได้ความเพียงว่า เจ้าพนักงานตำรวจสืบทราบจากสายลับว่าจำเลยที่ ๑ ลักลอบจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน จึงรายงานให้ผู้บังคับบัญชาทราบ แล้วขอหมายค้นจากศาลชั้นต้นเข้าตรวจค้นทันที โดยมีได้ดำเนินการเป็นขั้นตอนเพื่อรวบรวมพยานหลักฐานทั้งปวงโดยวิธีการล่อซื้อเพื่อเป็นการยืนยันให้มั่นคงถึงพฤติการณ์การกระทำของจำเลยที่ ๑ ร่วมกับจำเลยที่ ๒ ลักลอบจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนจริง พฤติการณ์ที่โจทก์นำสืบมาไม่พอฟังว่าจำเลยที่ ๑ ร่วมกับจำเลยที่ ๒ จำหน่ายเมทแอมเฟตามีนให้แก่ใคร ที่ไหน อย่างไร และเมื่อใด กรณีไม่ใช่เป็นการคาดคิดหรือเป็นความเข้าใจของผู้จับกุมที่จะทราบเพียงลำพังตนเองอันเป็นการรู้เฉพาะบุคคลตามที่โจทก์ฎีกา โจทก์มีภาระการพิสูจน์ที่จะต้องนำสืบถึงพฤติการณ์ทั้งหลายที่อ้างว่าจำเลยที่ ๑ ได้กระทำความผิดตามที่โจทก์อ้าง เพื่อแสดงให้เห็นว่าจำเลยทั้งสองร่วมกันจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนให้แก่บุคคลอื่นจนปราศจากสงสัย มิใช่อาศัยคำรับในชั้นจับกุมหรือคำเบิกความของจำเลยที่ ๑ ที่เบิกความตอบโจทก์ถามค้านเพียงว่า เมื่อซื้อเมทแอมเฟตามีนมาแล้วจะให้จำเลยที่ ๒ เป็นผู้เก็บและจำเลยที่ ๑ เคยนำเมทแอมเฟตามีนจำหน่ายให้บุคคลอื่น คำเบิกความจำเลยที่ ๑ เป็นเพียงคำเบิกความลอยๆ เท่านั้น แม้จะเป็นผลร้ายแก่ตนเอง ก็ยังไม่พอฟังลงโทษจำเลยที่ ๑ ฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย นอกจากนี้ เมทแอมเฟตามีนของกลางคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ไม่ถึง ๒๐ กรัม ไม่เข้าข้อสันนิษฐานตามกฎหมายที่จะถือว่ามิไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย คงรับฟังได้แต่เพียงว่าจำเลยที่ ๑ มีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตเท่านั้น ซึ่งข้อหาดังกล่าวเป็นเหตุในลักษณะคดีมีผลถึงจำเลยที่ ๒ ที่มีได้อุทธรณ์ให้ได้รับผลตามคำพิพากษาด้วยตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๓

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๕๒/๒๕๔๖ ในคดีอาญา เมื่อจำเลยให้การปฏิเสธเป็นหน้าที่ของโจทก์โดยตรงที่จะต้องนำพยานหลักฐานเข้าสืบเพื่อสนับสนุนฟ้อง และพิสูจน์ให้ได้ความชัดแจ้งว่าจำเลยเป็นผู้กระทำความผิดตามข้อกล่าวหา แม้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๓๔ จะบัญญัติให้ถ้อยคำของจำเลยหรือผู้ต้องหาในชั้นสอบสวนอาจใช้เป็นพยานหลักฐานยืนยันจำเลยในชั้นพิจารณาได้ก็ตาม แต่ก็เพียงพยานหลักฐานของโจทก์อย่างหนึ่งที่จะนำสืบสนับสนุนฟ้องเท่านั้น ทั้งเป็นเพียงพยานบอกเล่าจึงมี

น้ำหนักน้อย เมื่อจำเลยให้การปฏิเสธในชั้นพิจารณา โจทก์มีหน้าที่จะต้องนำพยานเข้าสืบให้เห็น โดยปราศจากสงสัยว่าจำเลยมีพฤติการณ์ในการจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนจริงตามฟ้อง ลำพังแต่เพียงเจ้าพนักงานตำรวจพบเมทแอมเฟตามีนที่ตัวจำเลย แม้จะมีจำนวนค่อนข้างมาก ก็ยังไม่พื่อน้ำหนักพอที่จะรับฟังว่าจำเลยมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๐๕๒/๒๕๔๗ เงิน ๑๐๐ บาทของกลางที่ใช้ในการล่อซื้อมิใช่เครื่องมือเครื่องใช้ หรือวัตถุอื่นใดซึ่งบุคคลได้ใช้ในการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด จึงไม่อาจริบได้ตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๑๐๒ ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาให้ริบ จึงไม่ต้องด้วยบทบัญญัติของกฎหมาย ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นอ้าง และแก้ไขเสียใหม่ให้ถูกต้องตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๙๕ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๒๒๕

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๒๒๗/๒๕๔๗ ธนบัตรของกลางดังกล่าวไม่ใช่เครื่องมือ เครื่องใช้ ยานพาหนะ หรือวัตถุอื่นซึ่งได้ใช้ในการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๑๐๒ และไม่ใช่ทรัพย์สินที่กฎหมายบัญญัติว่าผู้ใดทำหรือมีไว้เป็นความผิดหรือได้มาโดยกระทำความผิด ซึ่งหมายถึงเฉพาะความผิดที่กระทำในคดีนี้ตาม ป.อ. มาตรา ๓๒, ๓๓ (๒) ดังนั้น จึงไม่อาจริบธนบัตรของกลางที่ไม่ได้มาจากการกระทำความผิดคดีนี้ได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๓๖๖/๒๕๔๗ จำเลยใช้รถจักรยานยนต์ของกลางเป็นพาหนะนำเมทแอมเฟตามีนไปจำหน่ายแก่สายลับ รถจักรยานยนต์ดังกล่าวจึงเป็นยานพาหนะซึ่งใช้ในการกระทำความผิดเกี่ยวกับการจำหน่ายยาเสพติดให้โทษโดยตรง ต้องริบตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๑๐๒ ส่วนกระดาดตะกั่ว ถุงพลาสติก และกรรไกรของกลางค้นได้ในบ้านของจำเลยที่ ๑ ข้อเท็จจริงฟังไม่ได้ว่าเป็นเครื่องมือ เครื่องใช้ หรือวัตถุอื่นซึ่งจำเลยใช้ในการกระทำความผิดฐานจำหน่ายและมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย จึงไม่อาจริบได้ ปัญหาดังกล่าวเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้จำเลยทั้งสองจะไม่ฎีกา ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๙๕ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๒๑๕ และ ๒๒๕

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๙๒๒๑/๒๕๔๗ จำเลยใช้กระเป๋าสะพายผ้าร่มสีดำสำหรับซุกซ่อนธนบัตรที่ได้จากการจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน ไม่ได้ใช้สำหรับซุกซ่อนยาเสพติดให้โทษของกลางดังกล่าวจึงไม่ใช่เครื่องมือ เครื่องใช้ หรือวัตถุอื่นซึ่งได้ใช้ในการกระทำความผิดตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๑๐๒ และไม่ใช่ทรัพย์สินที่กฎหมายบัญญัติว่า ผู้ใดทำหรือมีไว้เป็นความผิดหรือได้มาโดยกระทำความผิดตาม ป.อ. มาตรา ๓๒ และ ๓๓ (๒) จึงไม่อาจริบได้ ปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา ศาลฎีกาก็มีอำนาจหยิบยกขึ้นวินิจฉัยและสั่งคืนแก่เจ้าของ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๓๖/๒๕๔๘ จำเลยที่ ๓ หนึ่งโดยสารมาในรถยนต์กระบะ ถือกางเกง ซึ่งมีเมทแอมเฟตามีนซุกซ่อนอยู่มาแล้ว หากได้ใช้รถยนต์คันดังกล่าวเป็นที่ซุกซ่อนเมทแอมเฟตามีน

ของกลางไม้ รถยนต์กระบะจึงมีโชยยานพาหนะซึ่งจำเลยที่ ๓ ได้ใช้ในการกระทำความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย จึงไม่อาจริบตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๑๐๒ และ ป.อ. มาตรา ๓๓ ได้ ปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นแก้ไขให้ถูกต้องโดยคืนให้แก่เจ้าของได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๙๕ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๒๒๕

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๘๓๓/๒๕๔๘ จำเลยทั้งสองร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนของกลาง ๑๑,๐๐๐ เม็ด ไว้ในครอบครอง ซึ่งเมื่อคำนวณน้ำหนักเป็นสารบริสุทธิ์ได้ ๒๓๓.๖๓๓ กรัม ซึ่งเกินกว่า ๒๐ กรัม จึงเข้าข้อสันนิษฐานว่ามีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๑๕ วรรคสอง นอกจากนี้ในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนจำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพ ซึ่งตามบันทึกการจับกุมและบันทึกคำให้การของผู้ต้องหาไม่สอดคล้องกันให้เห็นว่าจำเลยทั้งสองถูกเจ้าพนักงานตำรวจหลอกลวงให้รับสารภาพโดยเฉพาะในชั้นสอบสวน พันตำรวจโท ส. พนักงานสอบสวนได้ยื่นยันการรับสารภาพและได้มีการแจ้งสิทธิตามกฎหมายของผู้ต้องหาให้จำเลยทั้งสองทราบก่อนลงมือสอบปากคำ จำเลยทั้งสองอันเป็นการสอบสวนโดยชอบแล้ว ส่วนในชั้นจับกุมขณะนั้นยังไม่มีกฎหมายบังคับให้เจ้าพนักงานตำรวจต้องแจ้งสิทธิก่อนทำการจับกุม จึงหาจำต้องแจ้งสิทธิดังกล่าวไม่ พยานหลักฐานของโจทก์จึงรับฟังได้ว่า จำเลยทั้งสองร่วมกันกระทำความผิดตามฟ้อง

ทางนำสืบของโจทก์ ไม่ปรากฏว่าจำเลยทั้งสองได้นำโทรศัพท์เคลื่อนที่ของกลางมาใช้สำหรับติดต่อซื้อขายยาเสพติดให้โทษในคดีนี้อย่างไร โทรศัพท์เคลื่อนที่ของกลางจึงไม่ใช่เครื่องมือ เครื่องใช้ หรือวัตถุอื่นซึ่งได้ใช้ในการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๑๐๒ และไม่ใช่ทรัพย์สินที่กฎหมายบัญญัติว่า ผู้ใดทำหรือมีไว้เป็นความผิดหรือได้มาโดยกระทำความผิด ซึ่งหมายถึงเฉพาะความผิดที่กระทำในคดีนี้ตาม ป.อ. มาตรา ๓๒ และ ๓๓ (๒) จึงไม่อาจริบได้ตามขอ ปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยแม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา ศาลฎีกาก็หยิบยกกว่ากล่าวและสั่งคืนแก่เจ้าของได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๘๓๔๓/๒๕๔๙ โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยฐานมีกัญชาไว้ในครอบครองเพียงกระทงเดียว มิได้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยในความผิดฐานเสพกัญชา โจทก์จะขอให้ศาลสั่งริบข้อกัญชาที่จำเลยมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิดฐานเสพกัญชาหาได้ไม่ แม้จำเลยจะรับสารภาพว่ามีข้อกัญชาดังกล่าวไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิดฐานเสพกัญชา ศาลก็ไม่อำนาจสั่งริบเพราะไม่ใช่เครื่องมือ เครื่องใช้ หรือวัตถุอื่นซึ่งได้ใช้ในการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๑๐๒ และไม่ใช่ทรัพย์สินที่กฎหมายบัญญัติไว้ว่าผู้ใดทำหรือมีไว้เป็นความผิดหรือได้มาโดยกระทำความผิดซึ่งหมายถึงเฉพาะความผิดที่กระทำในคดีนี้ตาม ป.อ. มาตรา ๓๒, ๓๓ (๑) จึงไม่อาจริบได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๕๘๔/๒๕๔๙ คดีที่โจทก์ฟ้องอ้างว่าจำเลยทั้งสองร่วมกันมียาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายนั้น จำเลยทั้งสองซุกซ่อนเมทแอมเฟตามีนจำนวน ๔,๐๐๐ เม็ด ไว้ใต้เบาะที่นั่งในรถยนต์ของกลาง และเก็บเมทแอมเฟตามีนจำนวน ๒๙๖,๐๐๐ เม็ด

กับเฮโรอีนจำนวน ๑๐ แท่ง ของกลางในกระเป่าที่กระโปรงหลังรถยนต์ของกลางเท่านั้น จำเลยทั้งสองหาได้ตัดแปลงสภาพรถยนต์ของกลางทั้งสองคันเพื่อจะซุกซ่อนยาเสพติดให้โทษอย่างใดไม่ รถยนต์ของกลางทั้งสองคันจึงมิใช่ทรัพย์สินที่ใช้ในการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ โดยตรงอันจะพึงรับตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ ๑๐๒ และ ป.อ. มาตรา ๓๓

คำพิพากษากฎีกาที่ ๔๓๕๖/๒๕๔๘ เงินของกลางจำนวน ๖,๐๐๐ บาท ที่โจทก์ขอให้รับ โจทก์กล่าวในคำฟ้องว่าเป็นทรัพย์สินที่จำเลยได้มาจากการจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนก่อนถูกจับกุมก่อนหน้า เงินจำนวนดังกล่าวจึงมิใช่วัตถุซึ่งได้ใช้ในการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๑๐๒ และมิใช่ทรัพย์สินที่กฎหมายบัญญัติไว้ว่า ผู้ใดทำหรือมีไว้เป็นความผิดหรือได้มาโดยกระทำความผิดซึ่งหมายถึงเฉพาะความผิดที่ได้กระทำในคดีนี้ตาม ป.อ. มาตรา ๓๒, ๓๓ (๒)

โจทก์บรรยายฟ้องความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายจำนวน ๑๐,๐๐๐ เม็ด และระบุค่านวมเป็นสารบริสุทธิ์ได้ ๓๒๒.๘๖ กรัม ส่วนความผิดฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนซึ่งเป็นจำนวนเดียวกับฐานมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายระบุจำนวน ๒,๐๐๐ เม็ด แต่ไม่ระบุสารบริสุทธิ์ จึงต้องด้วย พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๖๖ วรรคหนึ่ง จะคำนวณเทียบเคียงว่าเมทแอมเฟตามีน ๑๐,๐๐๐ เม็ด คำนวมเป็นสารบริสุทธิ์ได้ ๓๒๒.๘๖ กรัม จำนวน ๒,๐๐๐ เม็ด จึงคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ไม่น้อยกว่า ๖๔ กรัม เพื่อเป็นความผิดตามมาตรา ๖๖ วรรคสอง หาได้ไม่

คำพิพากษากฎีกาที่ ๕๖๖๕/๒๕๔๘ โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและขอรับเงินของกลาง ๑๓,๐๐๐ บาท ซึ่งเป็นค่าจ้างที่จำเลยได้มาจากผู้อื่น เพื่อนำส่งเมทแอมเฟตามีนให้แก่ลูกค้า เงินค่าจ้างนำส่งเมทแอมเฟตามีนถือเป็นเงินที่จำเลยได้จากการจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน เมื่อโจทก์มิได้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน เงินของกลางจึงมิใช่เครื่องมือ เครื่องใช้ หรือวัตถุอื่นซึ่งจำเลยได้ใช้ในการกระทำความผิดตามที่โจทก์ฟ้องตั้งที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๐๒ แห่ง พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ จึงไม่อาจจับได้

คำพิพากษากฎีกาที่ ๔๖๘๙/๒๕๔๗ เมื่อโจทก์กล่าวอ้างว่าจำเลยมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย โจทก์ยอมมีหน้าที่นำสืบให้ได้ความชัดเจนถึงข้อเท็จจริงดังกล่าว แต่โจทก์นำสืบเพียงว่าสายลับโทรศัพท์มาแจ้งร้ายตำรวจเอก ส. ว่าจะมีผู้นำยาเสพติดให้โทษไปส่งให้แก่ลูกค้า ร้อยตำรวจเอก ส. กับพวกจึงคอยดักจับกุม ต่อมาจับกุมจำเลยได้พร้อมเมทแอมเฟตามีน ชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนจำเลยให้การรับสารภาพ เมื่อโจทก์มิได้นำสายลับมาเป็นพยานเบิกความว่าจำเลยจะนำเมทแอมเฟตามีนของกลางไปจำหน่ายให้กับผู้ใด ที่ไหน อย่างไร พยานหลักฐานโจทก์จึงไม่พอรับฟังว่าจำเลยจะนำเมทแอมเฟตามีนของกลางไปจำหน่าย แม้โจทก์จะนำสืบว่าในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนจำเลยให้การรับสารภาพ แต่คำรับสารภาพของจำเลยเป็นเพียงพยานบอกเล่า มีน้ำหนักน้อย เมื่อโจทก์ไม่มีพยานหลักฐานอื่นใดมานำสืบประกอบ แม้เมทแอมเฟตามีนของกลางจะมีจำนวนถึง ๔๐๕ เม็ด แต่เมื่อคำนวณน้ำหนักเป็นสารบริสุทธิ์แล้วไม่ถึง ๒๐ กรัม จึงไม่ต้องด้วยข้อสันนิษฐานว่ามีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา ๑๕ วรรคสอง (เดิม) พยาน

หลักฐานโจทก์จึงไม่พอพียงว่าจำเลยมีเมทแอมเฟตามีนของกลางไว้เพื่อจำหน่าย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๐๒๙/๒๕๔๘ คำให้การรับสารภาพของจำเลยที่ ๒ ในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนซึ่งเป็นพยานนอกเล่า แม้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๒๖ จะอนุญาตให้อ้างเป็นพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ความผิดของจำเลยที่ ๒ ได้ แต่การใช้ดุลพินิจซึ่งน้ำหนักความน่าเชื่อถือของพยานหลักฐานต้องทำด้วยความระมัดระวัง เพราะมิใช่เป็นพยานหลักฐานที่ดีที่สุดที่โจทก์พียงนำมาแสดง ดังนั้น จึงต้องพิจารณาประกอบกับพยานหลักฐานอื่นของโจทก์และพฤติการณ์ในการได้มาซึ่งคำให้การรับสารภาพดังกล่าวด้วย

แม้คำให้การรับสารภาพของจำเลยที่ ๒ ตามบันทึกการจับกุมจะมีใจความสอดคล้องกับคำเบิกความของพันตำรวจตรี ว. แต่บันทึกคำให้การรับสารภาพที่พันตำรวจตรี ว. ได้ให้ผู้ได้บังคับบัญชาเขียนบันทึกคำให้การรับสารภาพ โดยให้จำเลยที่ ๒ ลงลายมือชื่อ กลับมีใจความที่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง คงมีแต่ข้อความในสามบรรทัดสุดท้ายเท่านั้นที่พอจะเกี่ยวข้องกับเรื่องที่จำเลยที่ ๒ ถูกตรวจค้นและจับกุมในขณะที่เกิดเหตุ แต่ก็มีได้แสดงให้เห็นด้วยว่าจำเลยที่ ๒ มีส่วนเกี่ยวข้องกับเมทแอมเฟตามีนของกลาง พยานหลักฐานโจทก์เกี่ยวกับคำรับสารภาพของจำเลยที่ ๒ ในชั้นจับกุมจึงขัดแย้งกันเองในข้อสำคัญ และมีผลกระทบต่อความน่าเชื่อถือของพยานหลักฐานโจทก์เกี่ยวกับคำให้การรับสารภาพของจำเลยที่ ๒ ในชั้นสอบสวนด้วย เพราะนอกจากคำให้การตามคำให้การรับสารภาพซึ่งวินิจฉัยว่าเป็นคำให้การปฏิเสธ จะขัดแย้งตรงกันข้ามกับคำให้การรับสารภาพตามบันทึกคำให้การของผู้ต้องหาแล้ว ยังปรากฏว่าหลังจากเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมจำเลยที่ ๒ กับพวกเวลา ๐.๓๐ นาฬิกา จนถึงเวลาที่จำเลยที่ ๒ ถูกส่งตัวให้แก่พนักงานสอบสวน จำเลยที่ ๒ ถูกสอบปากคำอย่างต่อเนื่องโดยเจ้าพนักงานตำรวจหลายคนเป็นเวลาประมาณ ๘ ชั่วโมง และเมื่อพันตำรวจตรี ข. พนักงานสอบสวนได้รับตัวจำเลยที่ ๒ ไว้แล้ว ได้ทำการสอบปากคำจำเลยที่ ๒ ต่อเนื่องไปจนถึงเวลา ๑๒ นาฬิกา ที่นำตัวจำเลยส่งไปชี้ที่เกิดเหตุและถ่ายภาพไว้ด้วย ดังนั้น การสอบปากคำจำเลยที่ ๒ ในชั้นสอบสวนรวมทั้งการนำจำเลยที่ ๒ ไปชี้ที่เกิดเหตุและถ่ายภาพ จึงมีเหตุสมควรสงสัยว่าน่าจะเกิดขึ้นระหว่างที่จำเลยที่ ๒ มีความเหนื่อยล้าอ่อนเพลียทั้งร่างกายและจิตใจ และมีผลกระทบต่อน้ำหนักความน่าเชื่อถือของคำรับสารภาพที่ได้รับจากจำเลยที่ ๒ ด้วย พยานหลักฐานโจทก์เกี่ยวกับคำให้การรับสารภาพของจำเลยที่ ๒ ในชั้นสอบสวนจึงไม่มีน้ำหนักน่าเชื่อถือ

ภาคผนวก

ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี

ว่าด้วยการประสานงานในคดีความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด

พ.ศ. ๒๕๓๗

โดยที่พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๑๙ ได้กำหนดให้คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (ป.ป.ส.) เป็นผู้มีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบในการป้องกัน การปราบปราม และการแก้ไขปัญหายาเสพติดของชาติเป็นส่วนรวม โดยเฉพาะความรับผิดชอบในการปราบปรามในชั้นสืบสวนสอบสวนและการฟ้องคดีความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติดเพื่อส่งเสริมให้การปราบปรามยาเสพติดบรรลุวัตถุประสงค์อย่างมีประสิทธิภาพ จึงจำเป็นต้องทราบรายละเอียดทุกขั้นตอน โดยให้เจ้าพนักงาน ป.ป.ส. (เจ้าพนักงานตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๑๙) เป็นผู้ร่วมประสานงานกับเจ้าพนักงานผู้รับผิดชอบอย่างใกล้ชิด ในขณะเดียวกัน ป.ป.ส. ก็อาจใช้ข้อเท็จจริงเป็นหลักฐานในการคุ้มครองเจ้าพนักงานผู้ปฏิบัติหน้าที่ปราบปรามยาเสพติดด้วย

ฉะนั้น เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าว นายกรัฐมนตรีโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๑๙ และด้วยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรี จึงวางระเบียบไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการประสานงานในคดีความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๗”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป^(๑)

ข้อ ๓ ให้ยกเลิกระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการประสานงานในคดีความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๒๗

ข้อ ๔ ในระเบียบนี้ เว้นแต่ข้อความจะแสดงให้เห็นเป็นอย่างอื่น

“กฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด” หมายความว่า กฎหมายว่าด้วยยาเสพติดให้โทษ กฎหมายว่าด้วยวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท กฎหมายว่าด้วยการป้องกันการใช้สารระเหย และกฎหมายว่าด้วยมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ทั้งนี้ ให้หมายรวมถึง โภกภัณฑ์ตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมโภกภัณฑ์

“ป.ป.ส.” หมายความว่า คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๑๙

^(๑)ประกาศในราชกิจจานุเบกษามับประกาศทั่วไป เล่ม ๑๑๑ ตอนพิเศษ ๓๓ ง ลงวันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๓๗

“เจ้าพนักงาน ป.ป.ส.” หมายความว่า เจ้าพนักงานตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๑๙

“พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ” หมายความว่า พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

“ฟังการสอบสวน” หมายความว่า รับฟังการสอบสวนตั้งแต่พนักงานสอบสวนเริ่มดำเนินการสอบสวนจนกว่าการสอบสวนจะแล้วเสร็จ

ข้อ ๕ ให้เลขาธิการ ป.ป.ส. มีหน้าที่และความรับผิดชอบในการประสานงานระหว่าง ป.ป.ส. กับกรมตำรวจ สำนักงานอัยการสูงสุด กรมราชทัณฑ์ และส่วนราชการอื่นที่เกี่ยวข้อง

ข้อ ๖ ให้สำนักงาน ป.ป.ส. กรมตำรวจ สำนักงานอัยการสูงสุด กรมราชทัณฑ์ และส่วนราชการอื่นที่เกี่ยวข้อง วางระเบียบหรือออกคำสั่งภายในส่วนราชการนั้น เพื่อปฏิบัติตามระเบียบนี้

ข้อ ๗ เมื่อได้รับแจ้งจากพนักงาน ป.ป.ส. ให้พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจให้ความร่วมมือในการจับกุมหรือตรวจค้นในคดีความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด

ข้อ ๘ การแจ้งขอความร่วมมือของเจ้าพนักงาน ป.ป.ส. ตามข้อ ๗ จะแจ้งเป็นหนังสือหรือด้วยวาจาก็ได้ตามแต่พฤติการณ์และความจำเป็น ให้พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจผู้ได้รับแจ้งบันทึกการแจ้งขอความร่วมมือในรายงานประจำวันเกี่ยวกับคดี

ในกรณีที่พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจไม่สามารถให้ความร่วมมือได้ ก็ให้จดแจ้งเหตุผลไว้ท้ายบันทึกการแจ้งขอความร่วมมือในรายงานประจำวันเกี่ยวกับคดี

ข้อ ๙ ในกรณีที่เจ้าพนักงาน ป.ป.ส. ไม่สามารถควบคุมผู้ถูกจับไว้ ณ ที่ทำการของเจ้าพนักงาน ป.ป.ส. ให้คำสั่งที่ทำการของเจ้าพนักงานตำรวจเพื่อฝากควบคุมผู้ถูกจับไว้เป็นการชั่วคราวก่อนส่งมอบแก่พนักงานสอบสวนเพื่อดำเนินคดี

ให้เจ้าพนักงานตำรวจรับฝากการควบคุมผู้ถูกจับตามวรรคหนึ่งไว้ตามอำนาจของเจ้าพนักงาน ป.ป.ส.

ข้อ ๑๐ ให้เจ้าพนักงานตำรวจเก็บรักษายาเสพติดของกลาง หรือทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติดไว้ ตามที่ได้รับแจ้งขอความร่วมมือจากเจ้าพนักงาน ป.ป.ส. โดยปฏิบัติตามระเบียบว่าด้วยการเก็บรักษายาเสพติดของกลาง และให้ทำหลักฐานการรับมอบยาเสพติดของกลางหรือทรัพย์สินนั้นให้เจ้าพนักงาน ป.ป.ส. ด้วย

ข้อ ๑๑ เมื่อมีการจับกุมในคดีความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด โดยพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ ฐานผลิต นำเข้า ส่งออก จำหน่าย มีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย สมคบ สนับสนุนช่วยเหลือ หรือพยายามกระทำความผิด หรือจับได้แต่เฉพาะของกลางซึ่งเป็น

(๑) ยาเสพติดให้โทษตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ ประเภท ๑ ตั้งแต่ ๒๐ กรัม ประเภท ๒ ตั้งแต่ ๑๐๐ กรัม ประเภท ๔ หรือประเภท ๕ ตั้งแต่ ๑๐๐ กิโลกรัมขึ้นไป

(๒) วัตถุออกฤทธิ์ตามพระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. ๒๕๑๘ ประเภท ๑ หรือประเภท ๒ ซึ่งมีน้ำหนักตั้งแต่ ๑๕ กรัม หรือ ๒๐๐ เม็ดขึ้นไป

ให้หัวหน้าพนักงานสอบสวนรายงานเลขาธิการ ป.ป.ส. โดยเร็วและต้องไม่เกิน ๓ วัน นับแต่วันจับกุม

คดีความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติดทุกคดี ให้หัวหน้าพนักงานสอบสวนรายงานเลขาธิการ ป.ป.ส. เป็นประจำทุกเดือน

ข้อ ๑๒ เมื่อเจ้าพนักงาน ป.ป.ส. หรือพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจตกเป็นผู้ต้องหาหรือจำเลยเพราะการปฏิบัติหน้าที่ปราบปรามยาเสพติด ให้ผู้ต้องหาหรือจำเลยนั้นรายงานเลขานุการ ป.ป.ส. พร้อมข้อเท็จจริงและพฤติการณ์แห่งคดีโดยเร็ว และให้เลขานุการ ป.ป.ส. พิจารณาช่วยเหลือตามควรแก่กรณี

ข้อ ๑๓ เมื่อเลขานุการ ป.ป.ส. เห็นสมควรส่งเจ้าพนักงาน ป.ป.ส. ผู้มีอำนาจสอบสวนเข้าฟังการสอบสวน ก็ให้แจ้งหัวหน้าพนักงานสอบสวนพร้อมรายชื่อเจ้าพนักงาน ป.ป.ส. ผู้เข้าฟังการสอบสวน

ข้อ ๑๔ ให้พนักงานสอบสวนเจ้าของคดีแจ้งเจ้าพนักงาน ป.ป.ส. ตามข้อ ๑๓ ทราบถึงวัน เวลาและสถานที่สอบสวนล่วงหน้าทุกครั้ง โดยคำนึงถึงระยะเวลาในการเดินทางของเจ้าพนักงาน ป.ป.ส. ด้วย

ถ้าเจ้าพนักงาน ป.ป.ส. ไม่มาฟังการสอบสวนตามที่ได้แจ้งไว้ ให้พนักงานสอบสวนดำเนินการสอบสวนได้ตามลำพังเฉพาะในครั้งนั้น และให้พนักงานสอบสวนบันทึกไว้ในสำนวนการสอบสวนว่าเจ้าพนักงาน ป.ป.ส. ไม่มาฟังการสอบสวน

ข้อ ๑๕ เมื่อเจ้าพนักงาน ป.ป.ส. ผู้ฟังการสอบสวนเห็นว่าข้อเท็จจริงใดเป็นสาระสำคัญแห่งคดีสมควรซักถาม ก็ให้แจ้งเหตุผลต่อพนักงานสอบสวนให้ซักถามได้ ถ้าพนักงานสอบสวนไม่เห็นด้วย ให้เจ้าพนักงาน ป.ป.ส. ทำบันทึกความเห็นและเหตุผลรวมไว้ในสำนวนการสอบสวน

ข้อ ๑๖ เมื่อเจ้าพนักงาน ป.ป.ส. ผู้เข้าฟังการสอบสวนได้พิจารณาข้อเท็จจริงในสำนวนการสอบสวนแล้วเห็นว่ายังมีพยานบุคคล พยานเอกสาร หรือพยานวัตถุใด สมควรใช้เป็นพยานหลักฐานในการพิสูจน์ความผิดได้ ก็ให้แจ้งเหตุผลให้พนักงานสอบสวนดำเนินการตามควรแก่กรณีแล้วแจ้งให้เจ้าพนักงาน ป.ป.ส. ทราบโดยเร็ว ถ้าพนักงานสอบสวนไม่เห็นด้วย ให้เจ้าพนักงาน ป.ป.ส. ทำบันทึกความเห็นและเหตุผลรวมไว้ในสำนวนการสอบสวน

ในกรณีที่เจ้าพนักงาน ป.ป.ส. ผู้สอบสวนคดีเดียวกัน ส่งบันทึกและเอกสารทั้งหลายมายังพนักงานสอบสวน ให้พนักงานสอบสวนรวมไว้ในสำนวนการสอบสวน ถ้าเป็นสิ่งของอย่างอื่น ให้ทำบัญชีรายละเอียดรวมเข้าสำนวนไว้ด้วย

ข้อ ๑๗ คดีที่เลขานุการ ป.ป.ส. ไม่อาจส่งเจ้าพนักงาน ป.ป.ส. เข้าฟังการสอบสวนตามข้อ ๑๓ ให้หัวหน้าพนักงานสอบสวนส่งสำเนารายงานการสอบสวนคดีต่อเลขานุการ ป.ป.ส.

ข้อ ๑๘ ในกรณีที่ประธาน ป.ป.ส. หรือเลขานุการ ป.ป.ส. ต้องการทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการดำเนินคดีความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด หรือคดีที่เจ้าพนักงาน ป.ป.ส. หรือพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจเป็นผู้ต้องหาหรือจำเลย เพราะการปฏิบัติตามหน้าที่ปราบปรามยาเสพติด ไม่ว่าจะคดีถึงที่สุดหรือไม่ก็ตาม ให้แจ้งอธิบดีกรมตำรวจ อัยการสูงสุด หรือผู้ว่าราชการจังหวัด เพื่อให้รายงานหรือส่งให้เจ้าพนักงานผู้รับผิดชอบชี้แจงตามที่เห็นสมควร

ข้อ ๑๙ คดีความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติดฐานผลิต นำเข้า ส่งออก จำหน่าย มีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย สมคบ สนับสนุน ช่วยเหลือ หรือพยายามกระทำความผิด เมื่อพนักงานอัยการสั่งไม่ฟ้อง ให้พนักงานอัยการแจ้งคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้อง พร้อมเหตุผลและข้อเสนอแนะ (ถ้ามี) ต่อเลขานุการ ป.ป.ส. เพื่อประโยชน์ในการปรับปรุงการดำเนินคดีให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นต่อไป

ให้สำนักงานอัยการสูงสุด หรือที่ทำการอัยการต่างๆ แจ้งรายละเอียดความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติดรายเดือน มายังเลขานุการ ป.ป.ส.

ข้อ ๒๐ ถ้าศาลพิพากษาถึงที่สุดให้ยกฟ้องคดีความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด ให้พนักงานอัยการรายงานให้อัยการสูงสุดทราบ พร้อมทั้งสำเนาคำพิพากษา รวมทั้งข้อสังเกตต่างๆ (ถ้ามี) เพื่อประโยชน์ในการปรับปรุงการดำเนินคดีให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และให้อัยการสูงสุดแจ้งให้ เลขาธิการ ป.ป.ส. ทราบ

ข้อ ๒๑ เมื่อเลขาธิการ ป.ป.ส. ต้องการทราบข้อเท็จจริงเพื่อรายงาน ป.ป.ส. เกี่ยวกับ สภาพการรับโทษ ประวัติการต้องโทษหรือข้อเท็จจริงประการอื่นของนักโทษคดีความผิดตามกฎหมาย เกี่ยวกับยาเสพติด ให้กรมราชทัณฑ์ให้ความร่วมมือตามควรแก่กรณี

เพื่อประโยชน์ในการดำเนินคดีความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด ให้เจ้าพนักงาน ป.ป.ส. เข้าไปสอบสวนผู้ต้องขังในเรือนจำ หรือในสถานที่ที่คุมขังใดของกรมราชทัณฑ์ได้ เมื่อได้รับขออนุญาต จากผู้บัญชาการเรือนจำหรือหัวหน้าสถานะนั้น

นอกจากกรณีตามวรรคหนึ่ง หรือวรรคสอง ให้กรมราชทัณฑ์รายงานสถิตินักโทษในคดีความผิด ตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติดรายเดือน มายังเลขาธิการ ป.ป.ส.

ข้อ ๒๒ การรายงาน หรือแจ้งรายละเอียดตามระเบียบนี้ ให้เป็นไปตามแบบที่สำนักงาน ป.ป.ส. กำหนด

ข้อ ๒๓ ในกรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติตามระเบียบนี้ ให้ ป.ป.ส. เป็นผู้วินิจฉัยชี้ขาด และให้ถือคำวินิจฉัยนั้นเป็นส่วนหนึ่งของระเบียบนี้

ข้อ ๒๔ ให้เลขาธิการ ป.ป.ส. รักษาการตามระเบียบนี้

ประกาศ ณ วันที่ ๑๗ เดือน กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๗

(ลงชื่อ) **ชวน หลีกภัย**

(นายชวน หลีกภัย)

นายกรัฐมนตรี

ประกาศสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด เรื่อง ยกเลิกและใช้แบบรายงานคดีความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติดใหม่

ด้วยระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการประสานงานในคดีความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๗ ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อป้องกันและปราบปรามยาเสพติด โดยการรวบรวมสถิติเกี่ยวกับคดียาเสพติดทั้งหมด ตั้งแต่การสืบสวนจับกุมจนถึงการลงโทษผู้กระทำความผิด ตลอดจนการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานที่เกี่ยวข้อง สำหรับใช้เป็นฐานในการปรับปรุงประสิทธิภาพในการปราบปรามผู้กระทำความผิดกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติดให้ดียิ่งขึ้น และให้สำนักงาน ป.ป.ส. กำหนดแบบรายงานตามระเบียบดังกล่าว

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในข้อ ๑๑ ข้อ ๑๙ ข้อ ๒๑ และข้อ ๒๒ แห่งระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการประสานงานในคดีความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๗ สำนักงาน ป.ป.ส. จึงยกเลิกแบบรายงานคดีความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด ซึ่งออกตามประกาศสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ณ วันที่ ๒๙ กรกฎาคม ๒๕๓๗ และใช้แบบรายงานคดีความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติดท้ายประกาศนี้แทน

ประกาศ ณ วันที่ ๒๖ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๗

พลตำรวจเอก ชิตชัย วรรณสถิตย์

(ชิตชัย วรรณสถิตย์)

เลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด

ป.ป.ส. ๖ - ๔๑

ด่วนมาก
ที่...../.....

(ชื่อสถานีตำรวจ/หน่วยงานและที่ตั้ง)

(วัน/เดือน/ปี)

เรื่อง รายงานการจับกุมและดำเนินคดีความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด

เรียน เลขาธิการ ป.ป.ส.

อ้างถึง ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการประสานงานในคดีความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๗

สิ่งที่ส่งมาด้วย รายงานการจับกุมและดำเนินคดีความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด (รวม ๒ แผ่น)

ตามระเบียบที่อ้างถึง ได้กำหนดให้หัวหน้าพนักงานสอบสวนรายงานการจับกุมคดีความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติดต่อเลขาธิการ ป.ป.ส. โดยเร็ว และต้องไม่เกิน ๓ วัน นับแต่วันจับกุมตามความในข้อ ๑๑ นั้น

(ชื่อสถานีตำรวจ/หน่วยงาน) ได้รายงานมายังสำนักงาน ป.ป.ส. ตามหนังสือที่แนบมาท้ายเอกสารฉบับนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาดำเนินการตามระเบียบต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ).....

(.....)

(ตำแหน่ง) หัวหน้าพนักงานสอบสวน

สถานีตำรวจ

โทร.

โทรสาร

หมายเหตุ ในกรณีรายงานทางโทรศัพท์หรือโทรสาร ให้แจ้งรายละเอียดตามตัวอย่างแนบท้ายหนังสือฉบับนี้ ที่โทรศัพท์หมายเลข ๐๒-๒๔๕๙๐๘๗

แบบรายงานการจับกุมและดำเนินคดีความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด

๑. (ชื่อสถานีตำรวจ/หน่วยงาน) ได้จับกุมและดำเนินคดีความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติดตามรายละเอียดดังนี้
๒. จับกุมวันที่เดือนพ.ศ.เวลาน.
เลขคดีที่บันทึกประจำวันข้อวันที่เดือนพ.ศ.
เวลา
๓. ชื่อผู้ต้องหา (ในกรณีผู้ต้องหาเป็นชาวต่างชาติให้ระบุชื่อเป็นภาษาอังกฤษ หากมีผู้ต้องหาหลายคน ให้ระบุรายละเอียดของผู้ต้องหาทั้งหมด กรณีจับไม่ได้ ให้ระบุว่ายึดได้แต่เฉพาะของกลาง)
 - ๓.๑อายุปีวัน/เดือน/ปีเกิด
 - บัตรประจำตัวประชาชน/เอกสารประจำตัว (บัตรข้าราชการ/หนังสือเดินทาง/อื่นๆ)
 - เลขที่อาชีพสัญชาติอยู่บ้านเลขที่
 - ถนนตำบล/แขวงอำเภอ/เขตจังหวัด
 - ๓.๒
๔. สถานที่จับกุม
๕. ของกลาง
 - ๕.๑ (ระบุของกลางเป็น แอมเฟตามีน เมทแอมเฟตามีน เฮโรอีน มอร์ฟีน ผีน กัญชา ฯลฯ น้ำหนัก ชนิด สี)
 - ๕.๒ (ระบุเครื่องมือ/เครื่องใช้/ยานพาหนะ หรือทรัพย์สินอื่นที่ใช้กระทำความผิด หรือเป็นอุปกรณ์ให้ได้รับผลในการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด)
 - ๕.๓ (ระบุของกลางอื่นๆ ถ้ามี)
๖. รายการทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการกระทำความผิด (เงินหรือทรัพย์สินที่ได้รับมาเนื่องจากการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด และให้หมายความรวมถึง เงิน หรือทรัพย์สินที่ได้มาโดยการใช้เงินหรือทรัพย์สินดังกล่าวซื้อ หรือกระทำไม่ว่าด้วยประการใดๆ ให้เงินหรือทรัพย์สินนั้นเปลี่ยนแปลงสภาพไปจากเดิม ไม่ว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงสภาพกี่ครั้ง และไม่ว่าเงินหรือทรัพย์สินนั้นจะอยู่ในความครอบครองของบุคคลอื่น โอนไปเป็นของบุคคลอื่น หรือปรากฏตามหลักฐานทางทะเบียนว่าเป็นของบุคคลอื่นก็ตาม)
๗. ข้อกล่าวหา (ผลิต, นำเข้า, ส่งออก, จำหน่าย, ครอบครองเพื่อจำหน่าย, สมคบ, ช่วยเหลือ, สนับสนุน, หรือพยายามกระทำความผิดนั้นๆ)
๘. ชื่อพนักงานและหน่วยงานผู้จับกุม
๙. ชื่อพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ
๑๐. วันนัดสอบสวน

๑๑. รายละเอียดอื่นๆ

๑๑.๑ พฤติการณ์แห่งคดี (รายละเอียดการจับกุม/ผู้ต้องหาให้การรับสารภาพหรือปฏิเสธ/
ถูกควบคุมหรือได้รับการปล่อยชั่วคราว ฯลฯ)

๑๑.๒ พฤติการณ์ที่แสดงถึงความเกี่ยวข้องกับทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการกระทำความผิด
.....

๑๑.๓ อื่นๆ

ลงชื่อ

(.....)

(ตำแหน่ง) หัวหน้าพนักงานสอบสวน

แบบรายงานคดีความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด

ป.ป.ส. ๖-๕๒

ชื่อสถานที่ตรวจ จังหวัด

ประจำเดือน พ.ศ.

ลำดับ	ชื่อ-นามสกุลผู้ต้องหา/ เลขที่บัตรประชาชน หรือเอกสารอื่น	อายุ	สัญชาติ	ภูมิลำเนา/ที่อยู่อาศัย	วัน/เดือน/ปี ที่จับกุม	หน่วยงาน จับกุม	รายละเอียด ของกลาง	ข้อกล่าวหา	เลข คดี	ชื่อพนักงาน สอบสวน

หมายเหตุ ใช้ในการรายงานการจับกุมคดีความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด ซึ่งต้องรายงานเป็นประจำทุกเดือนตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการประสานงาน
ในคดีความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๗ ข้อ ๑๑

ป.ป.ส. ๖-๔๕

แบบแจ้งคดีความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด

สำนักงานอัยการ

ประจำเดือน พ.ศ.

๑. ชื่อผู้ต้องหาหรือจำเลย
 - ๑.๑ เอกสารประจำตัว (บัตรประจำตัวประชาชน/อื่นๆ) เลขที่ อายุ ปี
 - ๑.๒ เอกสารประจำตัว (บัตรประจำตัวประชาชน/อื่นๆ) เลขที่ อายุ ปี
๒. จับกุมเมื่อวันที่ เดือน พ.ศ. เลขคดีที่
๓. ชื่อหน่วยงานที่สอบสวน
๔. ชื่อพนักงานอัยการเจ้าของสำนวน
๕. คำสั่งพนักงานอัยการ สั่งวันที่ เดือน พ.ศ.
 - ๕.๑ สั่งฟ้อง
 - ๕.๒ สั่งไม่ฟ้อง
๖. ชื่อศาล พิพากษาเมื่อวันที่ เดือน พ.ศ.

คดีหมายเลขดำที่ คดีหมายเลขแดงที่
๗. ผลคำพิพากษา
 - ๗.๑ โทษ
 - ๗.๒ ทรัพย์สินของกลางที่ถูกริบตามมาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ จำนวน รายการ
 - ๗.๓ ทรัพย์สินของกลางที่ถูกริบตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ จำนวน รายการ
 - ๗.๔ ยกฟ้อง
๘. ชื่อผู้พิพากษา
๙. คดีถึงที่สุด หรือมีอุทธรณ์ฎีกา
๑๐. รายละเอียดอื่นๆ (ถ้ามี)

หมายเหตุ ๑. กรณีผลคดีชั้นอุทธรณ์/ฎีกา ไม่ต้องกรอกรายการตามข้อ ๓-๕

๒. กรณีพนักงานอัยการมีคำสั่งไม่ฟ้องคดีความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติดขอหาผลิต นำเข้า ส่งออก จำหน่าย ครอบครองเพื่อจำหน่าย สมคบ สนับสนุน ช่วยเหลือ และพยายามกระทำความผิด หรือ ศาลมีคำพิพากษายกฟ้องในคดีความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด (ทุกคดี) ให้ปฏิบัติตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการประสานงานในคดีความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๗ ข้อ ๑๘ และ ๒๐

ที่ มท ๐๖๐๓.๓/๒๑๔๓

กรมตำรวจ ถนนพระรามที่ ๑
ปทุมวัน กรุงเทพฯ ๑๐๕๐๐

๒๘ ตุลาคม ๒๕๓๐

เรื่อง สำเนาเอกสารในสำนวนการสอบสวนคดีอาชญากรรม
เรียน เลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด
อ้างถึง หนังสือสำนักงานเลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ที่ นร
๑๒๐๖(๑)/๒๕๒๕ ลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๓๐
สิ่งที่ส่งมาด้วย บันทึกกรมตำรวจที่ ๐๖๐๓.๓/๑๐๒๑๗ ลงวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๓๐

ตามหนังสือสำนักงานเลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดที่อ้างถึง ขอให้กรมตำรวจพิจารณามีคำสั่งให้สถานีตำรวจต่างๆ ที่ราชอาณาจักร ให้สำเนาสำนวนการสอบสวนคดีอาชญากรรมให้โทษแก่เจ้าพนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติดตามที่ขอมา เพื่อประโยชน์ในการแก้ไขปัญหาอาชญากรรมให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น เนื่องจากหัวหน้าพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจหลายแห่งแจ้งข้อขัดข้องว่าไม่สามารถส่งสำเนาการสอบสวนคดีอาชญากรรมให้โทษให้สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดได้ เพราะต้องห้ามตามหนังสือกระทรวงมหาดไทย คำสั่งกรมตำรวจ และบันทึกกรมตำรวจ ที่ห้ามสำเนาสำนวนการสอบสวนให้บุคคลภายนอกผู้ไม่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการสอบสวน ความละเอียดแจ้งแล้วนั้น

กรมตำรวจได้พิจารณาในปัญหาดังกล่าวแล้ว เห็นควรให้ความร่วมมือตามที่สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดขอความร่วมมือมาโดยกรมตำรวจได้มีบันทึกสั่งที่ ๐๖๐๓.๓/๑๐๒๑๗ ลงวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๓๐ สั่งกำชับพนักงานสอบสวนผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องให้ความร่วมมือแก่เจ้าพนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติด โดยการให้สำเนาสำนวนการสอบสวน และให้ถือปฏิบัติเกี่ยวกับการรายงานคดีตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการประสานงานในคดีความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๒๗* ข้อ ๑๐ วรรค ๒ โดยเคร่งครัดด้วย

จึงเรียนมาเพื่อทราบ

ขอแสดงความนับถือ
(ลงชื่อ) พลตำรวจโท แสง ชีระสวัสดิ์
(แสง ชีระสวัสดิ์)
รองอธิบดีฯ ปฏิบัติราชการแทน

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กองคดี กรมตำรวจ โทร. ๒๕๑๑๐๘๘

ที่ ๐๖๐๓.๓/๑๐๒๑๗ วันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๓๐

เรื่อง ให้กำชับการปฏิบัติหน้าที่

ผษ.ก.,น.,ภ.๑-๔

ด้วยสำนักงาน ป.ป.ส. ได้มีหนังสือที่ นร ๑๒๐๖/๔๘๘๕ ลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๓๐ เรียน ตร. ว่าได้รับแจ้งจากหัวหน้าพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจหลายแห่งแจ้งข้อขัดข้องว่าไม่สามารถส่งสำเนาสำนวนการสอบสวนคดียาเสพติดให้โทษให้สำนักงาน ป.ป.ส. ได้ เพราะต้องห้ามตามหนังสือกระทรวงมหาดไทย คำสั่งกรมตำรวจ และบันทึกกรมตำรวจที่ห้ามสำเนาสำนวนการสอบสวนให้แก่บุคคลภายนอกผู้ไม่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการสอบสวน ซึ่งสำนักงาน ป.ป.ส. อ่างระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการประสานงานในคดีความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๒๗ ซึ่งมีข้อกำหนดให้เลขาราชการ ป.ป.ส. พิจารณาส่งเจ้าพนักงาน ป.ป.ส. เข้าฟังการสอบสวนคดีความผิดกฎหมายว่าด้วยยาเสพติด และระบุอำนาจหน้าที่แนวทางปฏิบัติของเจ้าพนักงาน ป.ป.ส. ผู้ฟังการสอบสวนไว้ด้วย จึงขอให้ ตร. สั่งให้สถานีตำรวจต่างๆ ทว่าราชอาณาจักรให้สำเนาสำนวนการสอบสวนแก่เจ้าพนักงาน ป.ป.ส. ตามที่ขอได้ เพื่อประโยชน์ในการแก้ไขปัญหาเสพติดให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ตร. ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า โดยหลักการนั้น แม้สำนวนคดีอาญาจะมีระเบียบ ตร. กำหนดให้ต้องสงวนไว้เป็นความลับ แต่กรณีนี้ ป.ป.ส. เป็นหน่วยงานระดับชาติที่รับผิดชอบการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดให้โทษตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ที่ต้องการสำเนาสำนวนคดียาเสพติดให้โทษก็เพื่อประโยชน์ของทางราชการ จึงสั่งพนักงานสอบสวนที่เกี่ยวข้องให้ความร่วมมือแก่เจ้าพนักงาน ป.ป.ส. โดยการให้สำเนาสำนวนการสอบสวนคดียาเสพติดให้โทษ และให้ถือปฏิบัติเกี่ยวกับกรรายงานคดีตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการประสานงานในคดีความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๒๗* ข้อ ๑๐ วรรค ๒ โดยเคร่งครัดด้วย

(ลงชื่อ) พล.ต.ท. แสวง ธีระสวัสดิ์

(แสวง ธีระสวัสดิ์)

รอง อ.ตร. ปฏิบัติราชการแทน อ.ตร.

ระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด

ว่าด้วยแนวทางการประสานงานคดียาเสพติด

พ.ศ. ๒๕๕๓

โดยที่สมควรให้มีระเบียบกำหนดแนวทางในการประสานงานการดำเนินคดียาเสพติดระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินคดียาเสพติด เพื่อใช้เป็นแนวทางในการประสานงานและการปฏิบัติในการบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติดให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมายสามารถดำเนินการกับผู้กระทำความผิดตลอดทั้งดำเนินการกับทรัพย์สินและขยายผลไปสู่การดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดรายสำคัญและเครือข่ายได้อย่างมีประสิทธิภาพและเป็นธรรมแก่ผู้ต้องหาหรือจำเลย

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔ วรรคสอง และมาตรา ๑๓ (๔) แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๑๘ คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดออกระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดว่าด้วยแนวทางการประสานงานคดียาเสพติด พ.ศ. ๒๕๕๓”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้เลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดรักษาการตามระเบียบนี้

หมวด ๑

ชื่อความทั่วไป

ข้อ ๔ ในระเบียบนี้

“การประสานงาน” หมายความว่า การวางระบบการปฏิบัติงานของบุคลากรและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินคดียาเสพติด ให้สามารถทำงานสอดคล้องเป็นแนวทางเดียวกัน โดยการทำงานไม่ซ้ำซ้อนและเป็นการประสานอย่างบูรณาการหลายเรื่องพร้อม ๆ กัน เช่น วัตถุประสงค์ ข้อมูลสารสนเทศ ความคิดเห็น ความร่วมมือหรือวิธีการที่จะปฏิบัติงานบรรลุเป้าหมายในการดำเนินคดียาเสพติดโดยรวม เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมแก่ผู้ต้องหาหรือจำเลยควบคู่กับการบังคับใช้กฎหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ

หน้า ๔๔

เล่ม ๑๒๗ ตอนพิเศษ ๗๓ ง

ราชกิจจานุเบกษา

๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๓

“คดีอาชญากรรมรายสำคัญ” หมายความว่า คดีอาชญากรรมที่มีลักษณะอย่างหนึ่งอย่างใดหรือหลายอย่างดังต่อไปนี้

(๑) คดีความผิดเกี่ยวกับกฎหมายอาชญากรรมฐานผลิต นำเข้า ส่งออก จำหน่าย หรือมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ และพระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. ๒๕๑๘ ซึ่งเป็นของกลางและมีปริมาณ หรือน้ำหนักอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้

๑. เฮโรอีน	น้ำหนักตั้งแต่ ๑ กิโลกรัมขึ้นไป
๒. เมทแอมเฟตามีน	ตั้งแต่ ๑๐,๐๐๐ หน่วยการใช้ หรือน้ำหนักตั้งแต่ ๑ กิโลกรัมขึ้นไป
๓. ไอซ์	น้ำหนักตั้งแต่ ๒๐๐ กรัมขึ้นไป
๔. เอ็กซ์ตาซี (ยาอี)	ตั้งแต่ ๑,๐๐๐ เม็ดหรือน้ำหนักตั้งแต่ ๒๕๐ กรัมขึ้นไป
๕. โคเคน	น้ำหนักตั้งแต่ ๑ กิโลกรัมขึ้นไป
๖. ผีน	น้ำหนักตั้งแต่ ๑๐ กิโลกรัมขึ้นไป
๗. กัญชา	น้ำหนักตั้งแต่ ๑๐๐ กิโลกรัมขึ้นไป
๘. สีสามีน	น้ำหนักตั้งแต่ ๑ กิโลกรัมขึ้นไป
๙. มิดาโซแลม	ตั้งแต่ ๕๐๐ เม็ดขึ้นไป

(๒) คดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดฐานสมคบ สนับสนุน ช่วยเหลือ หรือพยายามกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔

(๓) คดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดที่มีการดำเนินงานเป็นเครือข่ายหรือเป็นขบวนการ หรือเป็นองค์กรอาชญากรรมและเป็นเป้าหมายของเจ้าหน้าที่ปราบปรามว่าเป็นรายสำคัญ

(๔) คดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดที่ผู้ต้องหาหรือจำเลยเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือเป็นนักการเมืองหรือเป็นผู้มีอิทธิพลหรือเป็นคดีที่ประชาชนให้ความสนใจเป็นพิเศษ

(๕) คดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดอื่น ๆ ที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องเห็นว่าเป็นรายสำคัญ และมอบให้ดำเนินการ

“หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินคดีอาชญากรรม” หมายความว่า สำนักงานอัยการสูงสุด สำนักงานตำรวจแห่งชาติ สำนักงาน ป.ป.ส. รวมทั้งหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินคดีอาชญากรรม

หมวด ๒

การประสานงาน

ส่วนที่ ๑

ขอบเขต

ข้อ ๕ การประสานงานการดำเนินคดีอาชญากรรมตามระเบียบนี้ มีขอบเขตการดำเนินงานดังต่อไปนี้

(๑) การประสานงานคดีอาชญากรรมจะต้องอยู่บนพื้นฐานของความร่วมมือ ความโปร่งใสและความไว้วางใจระหว่างกัน โดยที่มีให้เป็นการแทรกแซงหรือก้าวล่วงอำนาจหน้าที่ของแต่ละฝ่ายตามที่กฎหมายหรือระเบียบกำหนด

(๒) ความร่วมมือระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินคดีอาชญากรรม จะต้องดำเนินการเพื่อให้เกิดความเป็นธรรมแก่ผู้ต้องหาหรือจำเลยควบคู่กับการบังคับใช้กฎหมายอย่างมีประสิทธิภาพ

ส่วนที่ ๒

ชั้นจับกุม

ข้อ ๖ การจัดทำบันทึกการจับกุม ให้ผู้จับกุมหลีกเลี่ยงการนำแบบพิมพ์ที่มีช่องสำหรับกาเครื่องหมายหรือข้อความเกี่ยวกับพฤติการณ์การจับกุมมาใช้ในการจัดทำบันทึกการจับกุม

ให้ผู้จับกุมแจ้งสิทธิตามกฎหมายให้ผู้ต้องหาทราบและนอกจากคำรับสารภาพของผู้ถูกจับว่าตนได้กระทำความผิดให้บันทึกข้อกล่าวหาอื่นเกี่ยวกับการกระทำความผิดของผู้ต้องหาไว้โดยละเอียดเพื่อพิสูจน์ความผิดของผู้ต้องหา

กรณีการจับกุมผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๖ หรือมาตรา ๘ ให้บันทึกว่าเป็นการจับกุมผู้ต้องหาตามกฎหมายข้างต้น

หากผู้จับกุมใช้อำนาจในฐานะเจ้าพนักงาน ป.ป.ศ. ควบคุมผู้ถูกจับไว้เพื่อทำการสอบสวนตามมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๑๙ ให้บันทึกการใช้อำนาจการควบคุมตัวในฐานะเจ้าพนักงาน ป.ป.ศ. ดังกล่าวให้ปรากฏในบันทึกการจับกุมด้วย

หน้า ๔๖

เล่ม ๑๒๗ ตอนพิเศษ ๗๓ ง

ราชกิจจานุเบกษา

๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๓

ข้อ ๗ ให้ผู้จับกุมทุกคนตรวจสอบความถูกต้องในการจัดทำบันทึกการจับกุมก่อนลงลายมือชื่อ โดยผู้ที่จะลงลายมือชื่อในฐานะที่เป็นผู้จับกุมจะต้องเป็นผู้ที่ร่วมทำการจับกุมผู้ต้องหา ในขณะที่มีการจับกุมจริง ส่วนผู้อื่นที่ไม่ได้ร่วมทำการจับกุม เช่น ผู้อำนวยการหรือผู้ช่วยเหลือในการจับกุมให้ลงชื่อในฐานะนั้นได้

ข้อ ๘ ผู้จับกุมที่จะให้การค่อพนักงานสอบสวนในฐานะเป็นพยานผู้จับกุมจะต้องเป็นผู้ที่ร่วมทำการจับกุมผู้ต้องหาในขณะที่มีการจับกุมจริงรวมทั้งทราบรายละเอียดและพฤติการณ์ในการจับกุมเป็นอย่างดี

ข้อ ๙ ในกรณีที่ผู้จับกุมถูกจำเลยอ้างเป็นพยานในศาล ให้ทำบันทึกรายงานข้อเท็จจริงเสนอผู้บังคับบัญชาเพื่อทราบ พร้อมทั้งส่งสำเนาบันทึกการรายงานข้อเท็จจริงดังกล่าวให้พนักงานอัยการทราบล่วงหน้าก่อนวันสืบพยานและไปพบพนักงานอัยการในกรณีที่ได้รับแจ้งให้ไปพบ

ข้อ ๑๐ การจับกุมผู้ต้องหาคดีอาชญากรรมสำคัญ ให้ผู้จับกุมจัดให้มีการบันทึกภาพและเสียงขณะบันทึกการจับกุมและซักถามผู้ต้องหา รวมทั้งบันทึกภาพสถานที่จับกุมอาชญากรรมและของกลางอื่น ๆ ซึ่งสามารถนำออกถ่ายถอดได้อย่างต่อเนื่องไว้เป็นหลักฐานเท่าที่สามารถกระทำได้

ส่วนที่ ๓

ชั้นสอบสวน

ข้อ ๑๑ การสอบคำให้การผู้ต้องหาหรือพยานในคดีอาชญากรรมสำคัญ หรือการสอบคำให้การผู้ต้องหาในฐานะพยาน ให้พนักงานสอบสวนจัดให้มีการบันทึกภาพและเสียง ซึ่งสามารถนำออกถ่ายถอดได้อย่างต่อเนื่องไว้เป็นหลักฐานเท่าที่สามารถทำได้ โดยแจ้งการบันทึกภาพและเสียงดังกล่าวให้ผู้ต้องหาหรือพยานทราบด้วย

ข้อ ๑๒ ในคดีที่ผู้ต้องหาถูกควบคุมหรือฝากขังในระหว่างสอบสวน ให้พนักงานสอบสวนถือปฏิบัติในการประสานงานและส่งสำนวนการสอบสวนตามบันทึกกรมตำรวจที่ ๐๖๐๓.๒/๒๗๕๘ ลงวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๓๒ โดยระยะเวลาการส่งสำนวนสามวันนั้น ให้ถือระยะเวลาสามวันทำการ แต่ถ้ามิใช่เป็นการส่งสำนวนซึ่งครบกำหนดอำนาจควบคุมหรือฝากขังครั้งสุดท้าย หากพนักงานสอบสวนส่งสำนวนการสอบสวนให้พนักงานอัยการโดยมีระยะเวลาน้อยกว่าสามวันทำการ ก็ให้พนักงานอัยการรับสำนวนไว้

กรณีที่มีความจำเป็นอย่างแท้จริงและไม่สามารถส่งสำนวนการสอบสวนให้พนักงานอัยการก่อนครบกำหนดอำนาจฝากขังครั้งสุดท้ายสามวันทำการ เช่น พนักงานสอบสวนยื่นคำร้องขอฝากขังผู้ต้องหาต่อศาลและศาลยกคำร้อง พนักงานอัยการอาจพิจารณาปรับสำนวนการสอบสวนไว้ก็ได้ เพื่อมิให้เกิดความเสียหายต่อการดำเนินคดี แต่ถ้าเป็นการส่งสำนวนในวันครบกำหนดอำนาจควบคุมฝากขังครั้งสุดท้ายพนักงานสอบสวนจะต้องส่งสำนวนให้พนักงานอัยการก่อนเวลาสิบสองนาฬิกา และในสำนวนคดีที่มีความยุ่งยากซับซ้อนหรืออาจมีปัญหาพนักงานสอบสวนต้องอยู่ประสานงานกับพนักงานอัยการผู้ตรวจสำนวนจนกว่าศาลจะมีคำสั่งประทับรับฟ้อง

กรณีที่มีการบันทึกภาพและเสียงให้พนักงานสอบสวนส่งสิ่งบันทึกภาพและเสียงให้พนักงานอัยการพร้อมสำนวนการสอบสวน

สำนวนคดีที่มีหลายข้อหาซึ่งมีข้อเท็จจริงยุ่งยากซับซ้อนและส่งสำนวนให้พนักงานอัยการในวันครบกำหนดอำนาจควบคุมฝากขังครั้งสุดท้าย พนักงานสอบสวนอาจแยกสำนวนการสอบสวนคดีข้อหาอื่นออกจากสำนวนคดีข้อหาอาชญากรรมก่อนส่งสำนวนการสอบสวนให้พนักงานอัยการก็ได้

การคืนสำนวนการสอบสวนที่รับไว้จากพนักงานสอบสวนแล้ว ให้พนักงานอัยการมีหนังสือโดยแจ้งเหตุผลในการคืนสำนวนให้พนักงานสอบสวนทราบ

ข้อ ๑๓ กรณีที่พนักงานสอบสวนส่งสำนวนการสอบสวนไปยังพนักงานอัยการ โดยมีความเห็นควรตั้งฟ้อง และเป็นกรณีที่ผู้ต้องหาได้รับการปล่อยชั่วคราวโดยมีประกันหรือมีประกันและหลักประกัน หากพนักงานอัยการเห็นว่าควรปล่อยชั่วคราว ให้พนักงานอัยการถือปฏิบัติตามกฎหมายกระทรวงมหาดไทย ออกตามความในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา พ.ศ. ๒๔๗๗ ข้อ ๓ ลงวันที่ ๑๔ กันยายน พ.ศ. ๒๔๗๘ โดยในกรุงเทพมหานคร ให้เป็นหน้าที่ของพนักงานตำรวจที่จะจัดการแก่ผู้ต้องหาหรือเป็นคู่สัญญาค้ำนายประกันตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๑๑ และมาตรา ๑๑๒ แล้วแต่กรณี แทนพนักงานอัยการ ส่วนจังหวัดอื่นเป็นหน้าที่ของพนักงานอัยการ

ส่วนที่ ๔

ชั้นการพิจารณาคดีของศาล

ข้อ ๑๔ ให้หัวหน้าพนักงานสอบสวน แจ้งหมายเลขโทรศัพท์และช่องทางการติดต่อสื่อสารทางอื่น (ถ้ามี) รวมทั้งที่ตั้งของผู้รับผิดชอบในการจัดส่งหมายเรียกแก่พยานและติดตามพยานไปยังสำนักงานอัยการที่มีเขตอำนาจเหนือการสอบสวนของพนักงานสอบสวน เพื่อประโยชน์ในการประสานงานเกี่ยวกับการส่งหมายเรียกและติดตามพยาน

ให้ผู้รับผิดชอบในการจัดส่งหมายเรียกแก่พยานและติดตามพยาน รายงานผลการส่งหมายให้พนักงานอัยการทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่รับหมายไปจากพนักงานอัยการ และติดตามพยานเพื่อให้ไปพบพนักงานอัยการตามวันเวลาและสถานที่ที่ได้รับแจ้งจากพนักงานอัยการ

ในกรณีที่ไม่สามารถส่งหมายเรียกให้พยานได้ ให้ผู้รับผิดชอบในการจัดส่งหมายเรียกแก่พยานและติดตามพยานระบุเหตุผลที่ไม่สามารถส่งหมายไว้โดยละเอียดและหากเป็นการส่งหมายไม่ได้เพราะพยานย้ายที่อยู่ ให้ผู้รับผิดชอบในการจัดส่งหมายเรียกแก่พยานและติดตามพยานดำเนินการสืบหาที่อยู่ใหม่ของพยาน พร้อมทั้งคัดสำเนาทะเบียนบ้านแห่งใหม่ของพยาน (ถ้ามี) แจ้งให้พนักงานอัยการทราบ

ให้พนักงานสอบสวนระบุหมายเลขโทรศัพท์ของคนและของพยานทุกคนซึ่งสามารถติดต่อได้ให้ปรากฏชัดในสำนวนการสอบสวน

ให้พนักงานอัยการผู้ว่าคดีระบุหมายเลขโทรศัพท์ของคนซึ่งสามารถติดต่อได้ ให้ปรากฏชัดในหนังสือการส่งหมาย

กรณีที่พยานได้รับหมายเรียกแต่ไม่ต้องไปสืบพยาน โดยพนักงานอัยการได้รับทราบล่วงหน้า ให้พนักงานอัยการแจ้งพนักงานสอบสวนหรือพยานทราบเพื่อไม่ต้องเดินทางไปเป็นพยานศาล

ข้อ ๑๕ ในกรณีที่พนักงานอัยการผู้ว่าคดีต้องการซักถามข้อเท็จจริงจากผู้จับกุมหรือพนักงานสอบสวนเกี่ยวกับการสืบพยาน ให้พนักงานอัยการผู้ว่าคดีแจ้งผู้จับกุมหรือพนักงานสอบสวนให้ไปพบตามวันเวลาและสถานที่ที่กำหนด แต่หากพนักงานอัยการไม่ได้แจ้งประสานมาดังกล่าวข้างต้น ให้ผู้จับกุมและพนักงานสอบสวนเตรียมความพร้อมก่อนที่จะสืบพยาน

หากผู้จับกุมหรือพนักงานสอบสวนมีความประสงค์ที่จะประสานเพื่อทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการสืบพยาน ให้ผู้จับกุมหรือพนักงานสอบสวนติดต่อขอพบพนักงานอัยการผู้ว่าคดีเพื่อทราบข้อเท็จจริงก่อนที่จะทำการสืบพยาน

ข้อ ๑๖ ในระหว่างการสอบสวนหรือการสืบพยานคดีอาชญากรรมสำคัญ ให้พนักงานสอบสวนตรวจสอบว่ามีเหตุอันควรที่จะร้องขอให้ศาลมีคำสั่งให้สืบพยานหลักฐานใดไว้ล่วงหน้าหรือไม่ หากปรากฏเหตุอันควรตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๗๓/๒ วรรค ๒ และมาตรา ๒๓๗ ทวิ ให้พนักงานสอบสวนประสานกับพนักงานอัยการ เพื่อยื่นคำร้องขอต่อศาลให้ทำการสืบพยานหลักฐานไว้ล่วงหน้าทันที

ส่วนที่ ๕

การปล่อยชั่วคราว

ข้อ ๑๗ เมื่อพนักงานสอบสวนเห็นว่าผู้ต้องหาอาจไม่สมควรได้รับอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราว ให้บันทึกข้อเท็จจริงและเหตุผลรวมทั้งข้อมูลที่เป็นประโยชน์โดยละเอียดไว้ในคำร้องขอฝากขังทุกครั้ง เพื่อประกอบการพิจารณาของพนักงานอัยการและศาล ดังนี้

(๑) รายละเอียดของเหตุผลในการคัดค้านการปล่อยชั่วคราว ได้แก่

๑. พยานหลักฐานที่ปรากฏแล้วมีเพียงใด
๒. พฤติการณ์ต่าง ๆ แห่งคดีเป็นอย่างไร
๓. เชื้อถือผู้ร้องขอประกันหรือหลักประกันได้เพียงใด
๔. ผู้ต้องหาจะหลบหนีหรือไม่
๕. ภัยอันตรายหรือความเสียหายที่จะเกิดจากการปล่อยชั่วคราว มีเพียงใดหรือไม่
๖. ผู้ต้องหาจะไปยุ่งเหยิงกับพยานหลักฐานหรือไม่
๗. ผู้ต้องหาหรือจำเลยจะไปก่อเหตุร้ายประการอื่นหรือไม่
๘. การปล่อยชั่วคราวจะเป็นอุปสรรคหรือก่อให้เกิดความเสียหายต่อการสอบสวน

ของเจ้าพนักงานหรือการดำเนินคดีในศาลหรือไม่

(๒) ข้อมูลประวัติอาชญากรรมหรือพฤติกรรมที่เกี่ยวกับอาชญากรรมของผู้ต้องหาในอดีตและปัจจุบัน จากบุคคลหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องโดยใช้เลขประจำตัวประชาชนสิบสามหลัก (ถ้ามี) หรือลายพิมพ์นิ้วมือเป็นหลักฐานในการสืบค้น

การคัดค้านการปล่อยชั่วคราว ให้พนักงานสอบสวนขอให้ศาลพิจารณากำหนดเงื่อนไขเกี่ยวกับผู้ต้องหาเพื่อป้องกันอันตรายหรือความเสียหายที่อาจเกิดขึ้น เช่น การกำหนดที่อยู่ หรือการให้มารายงานตัวต่อพนักงานสอบสวนตามเงื่อนไขเวลาที่กำหนด เป็นต้น

การร้องขอปล่อยชั่วคราวผู้ต้องหาในคดีอาชญากรรมสำคัญ ให้พนักงานสอบสวนแจ้งให้สำนักงาน ป.ป.ส. ทราบ เพื่อจะได้เสนอข้อมูลอันเป็นประโยชน์ประกอบการคัดค้านการปล่อยชั่วคราว

หากศาลมีคำสั่งให้ปล่อยตัวชั่วคราวผู้ต้องหาในคดีอาชญากรรมสำคัญ ให้พนักงานสอบสวนรายงานให้หัวหน้าพนักงานสอบสวนและสำนักงาน ป.ป.ส. ทราบเป็นหนังสือเพื่อให้พิจารณาป้องกันการหลบหนีหรือป้องกันความเสียหาย

หน้า ๕๐

เล่ม ๑๒๖ ตอนพิเศษ ๗๓ ง

ราชกิจจานุเบกษา

๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๓

ข้อ ๑๘ การคัดค้านการปล่อยชั่วคราวโดยพนักงานอัยการ ให้พนักงานอัยการดำเนินการตามข้อ ๑๗ โดยอนุโลม

ส่วนที่ ๖

การดำเนินการตามพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔

ข้อ ๑๙ ในกรณีที่พนักงานอัยการไม่ขอให้ศาลสั่งริบทรัพย์สินที่พนักงานสอบสวนยึดไว้เป็นของกลางในคดียาเสพติดตามพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๓๐ และตามกฎหมายอื่น โดยเห็นสมควรให้พนักงานสอบสวนจัดการของกลางตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๘๕ หากพนักงานอัยการเห็นว่าทรัพย์สินของกลางอาจเกี่ยวเนื่องกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดและเป็นทรัพย์สินที่มีมูลค่ามาก ให้พนักงานอัยการมีหนังสือแจ้งให้พนักงานสอบสวนประสานไปยังสำนักงาน ป.ป.ส. เพื่อเสนอเรื่องให้คณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินดำเนินการตรวจสอบทรัพย์สินของกลางดังกล่าวตามพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๑๘ ก่อนที่จะคืนของกลางให้แก่เจ้าของ โดยส่งสำเนาหนังสือให้สำนักงาน ป.ป.ส. ทราบด้วย

เมื่อพนักงานสอบสวนได้รับแจ้งจากพนักงานอัยการดังกล่าวแล้ว ให้มีหนังสือแจ้งรายละเอียดเกี่ยวกับทรัพย์สินของกลางไปยังเลขาธิการ ป.ป.ส. เพื่อดำเนินการตรวจสอบทรัพย์สิน

กรณีที่คณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินหรือเลขาธิการ ป.ป.ส. มีคำสั่งให้มีการตรวจสอบและสั่งให้ยึดหรืออายัดทรัพย์สินของกลาง ให้พนักงานสอบสวนและพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ ผู้มีอำนาจดำเนินการรับมอบและส่งมอบทรัพย์สินของกลางภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ทราบคำสั่งให้ยึดหรืออายัดทรัพย์สินของกลาง

หากพนักงานสอบสวนไม่ได้รับคำสั่งให้ยึดหรืออายัดทรัพย์สินของกลางจากเลขาธิการ ป.ป.ส. ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่สำนักงาน ป.ป.ส. ได้รับแจ้งจากพนักงานสอบสวน ให้พนักงานสอบสวนดำเนินการเกี่ยวกับทรัพย์สินของกลางตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๘๕ วรรคท้าย

ข้อ ๒๐ เมื่อศาลรับคำร้องขอให้รับทรัพย์สินของพนักงานอัยการตามพระราชบัญญัติ
มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๒๗ แล้ว
ให้พนักงานอัยการมีหนังสือแจ้งเลขอาชญากรรม ป.ป.ส. เพื่อดำเนินการตามมาตรา ๒๘ โดยเร็ว
พร้อมทั้งแจ้งกำหนดวันนัดไต่สวนด้วย

ให้สำนักงาน ป.ป.ส. ดำเนินการแจ้งสิทธิให้ผู้เป็นเจ้าของหรือมีหลักฐานเป็นเจ้าของ
ให้แล้วเสร็จโดยเร็ว และส่งหลักฐานการดำเนินการแจ้งสิทธิให้พนักงานอัยการภายในกำหนดเวลา
นัดไต่สวน

ในกรณีที่ไม้อาจดำเนินการแจ้งสิทธิได้ทันวันนัดไต่สวนของศาล ให้สำนักงาน ป.ป.ส.
มีหนังสือแจ้งพนักงานอัยการทราบก่อนวันนัดไต่สวนของศาล เพื่อพนักงานอัยการจะได้แจ้งให้ศาล
และพยานทราบเหตุดังกล่าว

ก่อนถึงวันนัดไต่สวน ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ที่ได้รับหมายเรียกให้ไปเป็นพยานศาลประสาน
ไปยังพนักงานอัยการเพื่อยืนยันการเป็นพยานศาล พร้อมทั้งตรวจสอบว่าได้มีการดำเนินการแจ้งสิทธิ
ตามมาตรา ๒๘ เรียบร้อยแล้วหรือไม่ หากยังไม่เสร็จเรียบร้อยให้รีบดำเนินการให้เรียบร้อยก่อนวัน
นัดไต่สวน

ข้อ ๒๑ ในกรณีที่พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจผู้เป็นหัวหน้าในการสืบสวน
หรือหัวหน้าพนักงานสอบสวน พิจารณาเห็นว่าจำเป็นต้องดำเนินคดีต่อผู้กระทำความผิดในฐานะ
สนับสนุน ช่วยเหลือหรือสมคบกันกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ให้รีบดำเนินการรวบรวม
ข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับพฤติการณ์ดังกล่าว แล้วประสานงานกับสำนักงาน
ป.ป.ส. เพื่อเสนอขออนุมัติจับกุมหรือแจ้งข้อหาแก่ผู้กระทำความผิดจากเลขอาชญากรรม ป.ป.ส.
ตามหลักเกณฑ์วิธีการและขั้นตอนที่กำหนดในกฎกระทรวง ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๓๕) ออกตาม
ความในพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔

ส่วนที่ ๗

การดำเนินการตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาอาชญากรรม พ.ศ. ๒๕๕๐

ข้อ ๒๒ การบังคับโทษปรับคดีอาชญากรรมตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาอาชญากรรม
พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑ ให้พนักงานอัยการร้องขอให้ศาลออกหมายบังคับคดี เพื่อดึงเจ้าพนักงาน
บังคับคดีดำเนินการยึดหรืออายัดทรัพย์สินของผู้ต้องโทษ โดยระบุในคำร้องให้สำนักงาน ป.ป.ส.
ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่พยานเป็นผู้นำเจ้าพนักงานบังคับคดียึดอายัดทรัพย์สินของผู้ต้องโทษ

หน้า ๕๒

เล่ม ๑๒๗ ตอนพิเศษ ๗๓ ง

ราชกิจจานุเบกษา

๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๓

เมื่อศาลออกหมายบังคับคดีแล้ว ให้พนักงานอัยการแจ้งผลการออกหมายบังคับคดีผลแห่งคำพิพากษา พร้อมทั้งส่งสำเนาหมายบังคับคดีไปยังสำนักงาน ป.ป.ส. เพื่อดำเนินการบังคับโทษปรับต่อไปโดยเร็ว

ส่วนที่ ๘

การดำเนินการตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒

ข้อ ๒๓ เมื่อผู้ถูกจับประสงคจะให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๐๐/๒ ให้ผู้ถูกจับบันทึกรายละเอียดแห่งข้อมูลด้วยตนเองและลงลายมือชื่อไว้ หากผู้ถูกจับไม่อาจบันทึกข้อมูลเองได้ให้พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจเป็นผู้บันทึกข้อมูลแล้วลงลายมือชื่อของผู้ถูกจับ ผู้บันทึกและพยาน (ถ้ามี)

ให้ผู้จับกุมรวบรวมพยานหลักฐานเท่าที่จำเป็นในการพิสูจน์หรือยืนยันว่า เป็นการให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ ส่งบันทึกรายละเอียดการให้ข้อมูลของผู้ถูกจับและบันทึกการจับกุมพร้อมพยานหลักฐานจากการนำข้อมูลที่ให้หรือเปิดเผยไปใช้ขยายผลให้พนักงานสอบสวน

ข้อ ๒๔ ให้พนักงานสอบสวนบันทึกคำให้การเกี่ยวกับการให้หรือเปิดเผยข้อมูลสำคัญของผู้ต้องหารวมถึงบันทึกผลการนำข้อมูลดังกล่าวไปใช้ขยายผลการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษไว้ในสำนวนการสอบสวน โดยให้สอบสวนผู้ต้องหาในฐานะเป็นพยานในคดีที่สามารถขยายผลการจับกุมได้

ในกรณีผู้ต้องหาได้ให้ข้อมูลไว้ในชั้นพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจผู้ทำการจับกุม ให้ทำการสอบสวนหรือสอบปากคำพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจนั้น ไว้ในสำนวนการสอบสวนรวบรวมพยานหลักฐานทั้งหมดในการพิสูจน์ความผิดและพยานหลักฐานที่เกี่ยวกับการให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ ไว้ในสำนวนการสอบสวนและทำความเข้าใจเกี่ยวกับการให้หรือเปิดเผยข้อมูลของผู้ต้องหาไว้ในสำนวนการสอบสวนแล้วส่งสำนวนการสอบสวนไปยังพนักงานอัยการเพื่อพิจารณาดำเนินการต่อไป

ข้อ ๒๕ ให้พนักงานอัยการพิจารณาว่าผู้ต้องหาได้ให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษอันนำไปสู่การขยายผลการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ เช่น การจับกุมเครือข่ายยาเสพติดตามเงื่อนไขดังกล่าวข้างต้นอย่างไรหรือไม่

ถ้าข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานยังไม่เพียงพอ ให้พนักงานอัยการมีคำสั่งให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนหรือรวบรวมข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานเพิ่มเติม เพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงว่าผู้กระทำความผิดได้ให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมให้โทษอันนำไปสู่การขยายผลปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมให้โทษต่อพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจผู้จับกุมหรือพนักงานสอบสวนอย่างไรหรือไม่

กรณีที่พนักงานอัยการพิจารณาแล้วเห็นว่าข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดและมีเหตุผลอันสมควร ให้พนักงานอัยการบรรยายฟ้องและมีคำขอท้ายฟ้องขอให้ศาลพิจารณาลงโทษผู้นั้นน้อยกว่าอัตราโทษขั้นต่ำที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น

ข้อ ๒๖ กรณีที่พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจหรือพนักงานสอบสวนได้รับข้อมูลจากการให้หรือเปิดเผยข้อมูลที่สำคัญของผู้ต้องหาอันเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมให้โทษและสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการขยายผลการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมให้โทษได้ในภายหลังจากที่พนักงานอัยการยื่นฟ้องผู้ต้องหาเป็นจำเลยต่อศาลแล้ว ให้เจ้าหน้าที่ผู้จับกุมหรือขยายผลหรือพนักงานสอบสวนแจ้งให้พนักงานอัยการทราบเพื่อพนักงานอัยการพิจารณาแจ้งข้อเท็จจริงให้ศาลทราบต่อไป

หมวด ๓

การดำเนินงานและการติดตามประเมินผล

ข้อ ๒๗ ให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินคดีอาชญากรรม แจ้งให้หน่วยงานในสังกัดทราบเพื่อถือเป็นแนวทางปฏิบัติ

ข้อ ๒๘ ให้ผู้บังคับบัญชาหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินคดีอาชญากรรมทุกระดับให้การสนับสนุน กำกับดูแลและติดตามการประสานงานคดีอาชญากรรมให้มีการดำเนินงานตามแนวทางที่กำหนดอย่างเคร่งครัด

ข้อ ๒๙ ให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินคดีอาชญากรรมกำหนดแนวทางและวิธีการกำกับและติดตามการดำเนินงานของหน่วยงานในสังกัดให้ชัดเจนและรวดเร็ว

ข้อ ๓๐ ให้สำนักงาน ป.ป.ส. ติดตามประเมินผลการประสานงานคดีอาชญากรรมในภาพรวมเพื่อแจ้งให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินคดีอาชญากรรมทราบทุกปี

หน้า ๕๔

เล่ม ๑๒๖ คอนพิเศษ ๗๓ ง

ราชกิจจานุเบกษา

๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๓

ข้อ ๓๑ ให้สำนักงานอัยการสูงสุด สำนักงานตำรวจแห่งชาติและสำนักงาน ป.ป.ศ. ร่วมกันประชุมสัมมนาระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินคดียาเสพติดเพื่อแก้ไขปัญหา อุปสรรคและพัฒนาแนวทางในการประสานงานคดียาเสพติดให้มีประสิทธิภาพและเหมาะสม สอดคล้องกับสถานการณ์ยาเสพติดที่อาจเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว อย่างต่อเนื่องและเป็นประจำ ทุกปีโดยขอรับการสนับสนุนงบประมาณจากสำนักงาน ป.ป.ศ. และหรือส่วนราชการอื่นที่เกี่ยวข้อง

ประกาศ ณ วันที่ ๑๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

สุเทพ เทือกสุบรรณ

ประธานกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด

หน้าว่าง

สำนักกฎหมาย สำนักงาน ป.ป.ส. กระทรวงยุติธรรม
เลขที่ ๕ ถนนดินแดง เขตพญาไท กรุงเทพมหานคร ๑๐๔๐๐
โทร. ๐-๒๒๔๕-๙๐๘๗ โทรสาร ๐-๒๖๔๐-๙๓๔๖
E-mail : lad@oncb.go.th